

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
EUROPA-PARLAMENTET		
BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER		
(2003/C 192 E/001)	P-0656/02 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Fastlæggelse af moms for små og mellemstore virksomheder i Grækenland på grundlag af anslåede indtægter (supplerende svar)	1
(2003/C 192 E/002)	E-0686/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Fortsættelse af bygningsarbejder i modstrid med de nationale bestemmelser som følge af truslen om tilbagebetaling af EU-støtte i tilfælde af forsinkelser	2
(2003/C 192 E/003)	P-1326/02 af Earl of Stockton til Kommissionen Om: Den europæiske arrestordre	3
(2003/C 192 E/004)	E-1410/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Konkurrencefordrejning i det indre marked på grund af ulovlig statsstøtte	4
(2003/C 192 E/005)	P-1490/02 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Forsinkelser ved formidling af dokumenter (MED-sagen)	5
(2003/C 192 E/006)	E-1539/02 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Import af ulovligt tømmer	6
(2003/C 192 E/007)	P-1610/02 af Samuli Pohjamo til Kommissionen Om: Strukturfondenes betalinger	7
(2003/C 192 E/008)	E-1621/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Fortolkning af stabilitets- og vækstpagten	8
(2003/C 192 E/009)	E-1656/02 af Ioannis Souladakis til Kommissionen Om: Finansiering af programmer for infrastrukturprojekter under Cards	9
(2003/C 192 E/010)	P-1664/02 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Deltagerne i Det Europæiske Konvent (supplerende svar)	11
(2003/C 192 E/011)	E-1720/02 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Den europæiske offentlige anklager	11

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/012)	P-1726/02 af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm til Kommissionen Om: Momssvig inden for handlen med brugte metaller	12
(2003/C 192 E/013)	E-1730/02 af Karin Junker til Kommissionen Om: Muligheder for fremme af vedvarende energikilder inden for udviklingssamarbejde	14
(2003/C 192 E/014)	E-1751/02 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Rettigheder for de ansatte i Den Europæiske Centralbank	15
(2003/C 192 E/015)	E-1761/02 af Christos Folias til Kommissionen Om: Støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget	16
(2003/C 192 E/016)	E-1766/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Forholdet mellem EU og USA på baggrund af Europas mindskede forsvarsbudgetter	16
(2003/C 192 E/017)	E-1781/02 af Luciano Caveri til Kommissionen Om: Luftfartssikkerhed	17
(2003/C 192 E/018)	P-1806/02 af Gianfranco Dell'Alba til Kommissionen Om: Overtrædelse af menneskerettighederne i Cambodja	19
(2003/C 192 E/019)	E-1810/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Slavehandel i Bosnien	20
(2003/C 192 E/020)	E-1812/02 af Alexandros Alavanos, Pedro Marset Campos og Feleknas Uca til Kommissionen Om: Fortsat forfølgelse af tyrkisk forfatter	21
(2003/C 192 E/021)	E-1819/02 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Indonesien	22
(2003/C 192 E/022)	E-1850/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Manglende ensartethed og kohærens i fællesskabsbestemmelserne om fiskeri	23
(2003/C 192 E/023)	E-1851/02 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Kommissionens bankkonti	24
(2003/C 192 E/024)	E-1860/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Informationskampagne om udvidelsen af EU	27
(2003/C 192 E/025)	E-1896/02 af Piia-Noora Kauppi til Kommissionen Om: En videnskabelig komites uafhængighed og upartiskhed	28
(2003/C 192 E/026)	E-1917/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Forsinket udbetaling af fællesskabsstøtten til bananproduktion på Madeira	29
(2003/C 192 E/027)	E-1926/02 af Giorgio Celli til Kommissionen Om: Planer om at etablere yderligere ski-infrastrukturer i et område af fællesskabsbetydning i den italienske naturpark Parco d'Abruzzo	30
(2003/C 192 E/028)	E-1930/02 af Françoise Grossetête til Kommissionen Om: Prøvforskelle på aviser	32
(2003/C 192 E/029)	E-1934/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Bilaterale aftaler mellem EU og Schweiz	33
(2003/C 192 E/030)	E-1937/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Grækere i Albanien	34
(2003/C 192 E/031)	E-1946/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Håndtering af farligt industriaffald	35
(2003/C 192 E/032)	E-1955/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Forbindelserne mellem EU og Japan	36
(2003/C 192 E/033)	E-1956/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: KEDO (Korea-halvøens Energiudviklingsorganisation)	36

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/034)	E-1957/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Import af varer i EU	37
(2003/C 192 E/035)	P-1984/02 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Konventfinansiering (supplerende svar)	37
(2003/C 192 E/036)	E-1991/02 af Michael Gahler, Christopher Heaton-Harris, Neil Parish, Lennart Sacrédeus og Charles Tannock til Kommissionen Om: Gennemførelse af »smarte sanktioner« over for udvalgte medlemmer af Mugabe-styret	38
(2003/C 192 E/037)	P-2010/02 af Patsy Sörensen til Kommissionen Om: Udvisning af rumænske mindreårige	39
(2003/C 192 E/038)	E-2018/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Fortsatte hindringer for skibsfarten på Donau som følge af krigen i Serbien i 1999	40
(2003/C 192 E/039)	E-2031/02 af Emilia Müller til Kommissionen Om: Vægtoverskridelser hos busser, der kører over store afstande	42
(2003/C 192 E/040)	E-2047/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Olie- og energiintensitet	43
(2003/C 192 E/041)	E-2051/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Dyreforsøg og dyrebeskyttelse	43
(2003/C 192 E/042)	E-2056/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Testning af kosmetik på dyr	44
(2003/C 192 E/043)	P-2066/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Diskrimination mod græske statsborgere, der mangler at aftjene værnepligt	45
(2003/C 192 E/044)	E-2067/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Rebiya Kadeer fra Østturkestan	46
(2003/C 192 E/045)	E-2070/02 af Bob van den Bos og Louisewies van der Laan til Kommissionen Om: Tiltrædelsestraktat	47
(2003/C 192 E/046)	E-2084/02 af María Izquierdo Rojo til Kommissionen Om: Store forsinkelser i forbindelse med adoption af børn fra Andhra Pradesh, Indien	48
(2003/C 192 E/047)	E-2088/02 af Bob van den Bos til Kommissionen Om: Slaveri	49
(2003/C 192 E/048)	E-2095/02 af Michiel van Hulten og Diana Wallis til Kommissionen Om: Brede rammekontrakter for oversættelsestjenesteydelser	50
(2003/C 192 E/049)	E-2110/02 af Ioannis Marínos til Kommissionen Om: Mangel på statistik for Grækenland	51
(2003/C 192 E/050)	E-2160/02 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Euroen og oprunding af priser	52
(2003/C 192 E/051)	E-2167/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Antallet af arbejdsskader om bord på EF-fartøjer	53
(2003/C 192 E/052)	E-2201/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Manglende gennemførelse i praksis af direktiv 89/48/EØF	54
(2003/C 192 E/053)	P-2211/02 af Joaquim Miranda til Kommissionen Om: Vækst- og stabilitetspagten	55
(2003/C 192 E/054)	E-2294/02 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Finansiering af Via Baltica-motorvejen i Polen	56
(2003/C 192 E/055)	E-2306/02 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Revision af lægemiddellovgivningen og generiske lægemidler	57
(2003/C 192 E/056)	E-2326/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: EF-kompetencer i forbindelse med bevarelsesforanstaltninger	58

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/057)	E-2350/02 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Børn med multihandicap	59
(2003/C 192 E/058)	E-2386/02 af Brice Hortefeux til Kommissionen Om: Risici ved direkte markedsføring af visse lægemidler	60
(2003/C 192 E/059)	E-2396/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Samarbejde med de iranske myndigheder om kampen mod narkotikahandel	61
(2003/C 192 E/060)	E-2447/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Beskyttelse af personer, der arbejder alene	62
(2003/C 192 E/061)	P-2457/02 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Afklaringer vedrørende svaret på skriftlig forespørgsel P-2104/02 om »krænkelser af retsstatsprincippet og af demokratiet i Italien – EU-traktatens artikel 6 og 7«	63
(2003/C 192 E/062)	E-2497/02 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Pressecensur i Sverige	64
(2003/C 192 E/063)	P-2502/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Den internationale straffedomstol	65
(2003/C 192 E/064)	E-2551/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Voksene problemer som følge af ulige muligheder på markedet for ejerboliger i grænseområderne omkring Nederlandene som følge af forskelle i boligafgifter	65
(2003/C 192 E/065)	E-2566/02 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: Massetilbagesendelse af afghanske flygtninge	67
(2003/C 192 E/066)	E-2581/02 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Motortrafikvej på Morrazo-halvøen i Galicien (supplerende svar)	67
(2003/C 192 E/067)	E-2625/02 af Markus Ferber til Kommissionen Om: Moms på posttjenester	68
(2003/C 192 E/068)	E-2626/02 af Klaus-Heiner Lehne til Kommissionen Om: Told på sukkerholdige granulater til fremstilling af citronte	69
(2003/C 192 E/069)	E-2636/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Forfølgelse af kristne samfund i Indonesien	70
(2003/C 192 E/070)	P-2697/02 af Dominique Souchet til Kommissionen Om: Nedsat momssats for restaurationsbranchen	72
(2003/C 192 E/071)	E-2721/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Kommissær Pattens erklæringer vedrørende Albanien	73
(2003/C 192 E/072)	E-2740/02 af Emmanouil Bakopoulos til Kommissionen Om: Athens lufthavn	73
(2003/C 192 E/073)	E-2767/02 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: CELEX – offentlig adgang til informationer om Den Europæiske Unions aktiviteter og lovgivning	74
(2003/C 192 E/074)	E-2776/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Opbringningen af fiskerfartøjet »Viduido«	75
(2003/C 192 E/075)	E-2781/02 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Kaliningrad og beskyttelse af Unionens finansielle interesser	75
(2003/C 192 E/076)	P-2796/02 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Østtimor – Evaluering af bistanden	76
(2003/C 192 E/077)	E-2821/02 af Jules Maaten til Kommissionen Om: Stråling fra trådløse telefoner	77
(2003/C 192 E/078)	E-2836/02 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Situationen for EU's nye patentregler	78

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/079)	E-2837/02 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Anvendelsen af direktiv 2000/35/EF	79
(2003/C 192 E/080)	E-2845/02 af Marco Pannella til Kommissionen Om: Nye forfølgelser af de såkaldte montagnarder i Cambodja og Vietnam	81
(2003/C 192 E/081)	E-2854/02 af Marco Pannella til Kommissionen Om: Journalisten Nguyen Vu Binh fængslet på ny	82
(2003/C 192 E/082)	E-2886/02 af Brice Hortefeux til Kommissionen Om: Avispriser	83
(2003/C 192 E/083)	E-2890/02 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Anholdelse af en nordkoreaner og hendes tolk i Kina	84
(2003/C 192 E/084)	E-2930/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Medicin til brevduer	84
(2003/C 192 E/085)	E-2936/02 af Jules Maaten til Kommissionen Om: Kommissionens notat af 31. maj 2002 om investeringsklimaet i Polen udarbejdet efter anmodning fra den nederlandske regering	85
(2003/C 192 E/086)	E-2954/02 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Kommissionens bankkonti hos forretningsbanker	86
(2003/C 192 E/087)	E-2968/02 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Almindelig udvælgelsesprøve KOM/A/6/01 – Fuldmægtige (A7/A6) inden for områderne »Forbindelser udadtil« og »Forvaltning af bistand til tredjelande« (supplerende svar)	88
(2003/C 192 E/088)	E-3004/02 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Offerets retssikkerhed, borgernes mobilitet og voldtægts ofre i EU	88
(2003/C 192 E/089)	E-3031/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Mohamed Kamel Hamzaouis stærkt foruroligende situation	90
(2003/C 192 E/090)	E-3046/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Begrebet offentlig gæld i Portugal	91
(2003/C 192 E/091)	E-3057/02 af Klaus-Heiner Lehne til Kommissionen Om: Ordning om gruppefritagelse for automobilindustrien	91
(2003/C 192 E/092)	E-3063/02 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Transaktionsomkostninger	93
(2003/C 192 E/093)	E-3066/02 af Terence Wynn til Kommissionen Om: Motorvæddeløb og EU-ret	94
(2003/C 192 E/094)	E-3123/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Indbyrdes udveksling af folkeregister- og opholdsdokumenter mellem EU-medlemsstaterne i forbindelse med flytning inden for Fællesskabet	95
(2003/C 192 E/095)	E-3141/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: EU-landenes håndtering af måltallene for asylansøgere adgang, modtagelse og udvisning, uanset grunden til, at de er flygtet	96
(2003/C 192 E/096)	E-3153/02 af Hélène Flautre, Bart Staes og Jan Dhaene til Kommissionen Om: PCB-kontaminering på tværs af grænser	98
(2003/C 192 E/097)	E-3159/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Anvendelse på selskaber, der er aktive i og udenfor EU og børsnoterede selskaber, af de mest effektive midler til at hindre bedrageri	99
(2003/C 192 E/098)	P-3171/02 af Werner Langen til Kommissionen Om: Private administrationselskabers fritagelse for merværdiafgift i Tyskland	101
(2003/C 192 E/099)	E-3176/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Gæld samt vækst- og stabilitetspagten	101

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/100)	P-3185/02 af Alejo Vidal-Quadras Roca til Kommissionen Om: Regional arealafgift, der opkræves af store varehuse	102
(2003/C 192 E/101)	E-3272/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Beskyttelse mod illoyal konkurrence på internettet – domænenavnspirateri	104
(2003/C 192 E/102)	P-3281/02 af Christos Folias til Kommissionen Om: Elektroniske forlystelsesspil	105
(2003/C 192 E/103)	E-3309/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Aggressioner på et stadion i Tyrkiet rettet mod fællesskabsborgere	106
(2003/C 192 E/104)	E-3315/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Låneprognoser	107
(2003/C 192 E/105)	E-3363/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Regulering af den fremtidige situation i Portugal	108
(2003/C 192 E/106)	E-3387/02 af Ioannis Marinos til Kommissionen Om: Mobiltelefonantenner	108
(2003/C 192 E/107)	E-3407/02 af Armando Cossutta til Kommissionen Om: Gennemskuelighed og adgang til oplysninger inden for offentlig licitation	110
(2003/C 192 E/108)	E-3408/02 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Beskyttelse af kvinder i EU mod omskæring	112
(2003/C 192 E/109)	E-3409/02 af Chris Davies til Kommissionen Om: Syvende ændringsforslag til kosmetik-direktivet	113
(2003/C 192 E/110)	E-3435/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Forebyggelse af jordskælvsrisici i Regionen Lazio	114
(2003/C 192 E/111)	E-3441/02 af Marco Cappato til Kommissionen Om: Udveksling af personoplysninger mellem Europol og USA	115
(2003/C 192 E/112)	E-3456/02 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Anerkendelse af motorvæddeløbslicenser inden for EU	116
(2003/C 192 E/113)	E-3471/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Forvaltning af EU-midler til delkommunerne i kommunen Fiumicino (Aranova, Fregene, Focene, Maccarese, Palidoro, Passoscuro, Torrimpietra)	116
(2003/C 192 E/114)	P-3498/02 af Robert Evans til Kommissionen Om: Andragende 566/2000	118
(2003/C 192 E/115)	E-3508/02 af Mario Borghezio til Kommissionen Om: Manglende garantier for Fiats, men ikke for Opels arbejdstagere	118
(2003/C 192 E/116)	E-3519/02 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Vedtægt for og finansiering af europæiske politiske partier	119
(2003/C 192 E/117)	E-3531/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Værdien af tidligere udgifter i Portugals budget for 2002	120
(2003/C 192 E/118)	E-3532/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Ret usædvanlige træk ved underskud	120
(2003/C 192 E/119)	E-3533/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Manglende kendskab til det portugisiske statsbudget	121
(2003/C 192 E/120)	P-3549/02 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Overensstemmelse mellem lov nr. 69 af 3. februar 1963 med bestemmelserne om arbejdstagernes frie bevægelighed inden for Fællesskabet, som er fastslået i EF-traktaten (supplerende svar)	122
(2003/C 192 E/121)	E-3579/02 af Toine Manders til Kommissionen Om: Statsstøtte til professionelle fodboldklubber	123

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/122)	E-3602/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Ny fond til skadesløsholdelse af forureningsofre	124
(2003/C 192 E/123)	E-3603/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: »Den Europæiske Union skal spille en ledende rolle for sikkerhed til søs«	124
(2003/C 192 E/124)	E-3604/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Havnekontrol med fartøjet Prestige	125
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3602/02, E-3603/02 og E-3604/02	125
(2003/C 192 E/125)	P-3642/02 af Emmanouil Bakopoulos til Kommissionen Om: Fængsling af Apostolos Mangouras	126
(2003/C 192 E/126)	E-3653/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Olieforureningen i Galicia – restriktioner for enkeltskrogede skibe	126
(2003/C 192 E/127)	E-3657/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Olieforureningen i Galicia – placering af Finisterre-korridoren længere væk fra kysten	127
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3653/02 og E-3657/02	127
(2003/C 192 E/128)	E-3680/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Zimbabwe	128
(2003/C 192 E/129)	E-3681/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Zimbabwe	128
(2003/C 192 E/130)	E-3682/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Salomonøerne	128
(2003/C 192 E/131)	E-3683/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Salomonøerne	128
(2003/C 192 E/132)	E-3684/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Seychellerne	129
(2003/C 192 E/133)	E-3685/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Seychellerne	129
(2003/C 192 E/134)	E-3686/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Senegal	129
(2003/C 192 E/135)	E-3687/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Senegal	129
(2003/C 192 E/136)	E-3688/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: São Tomé og Príncipe	129
(2003/C 192 E/137)	E-3689/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: São Tomé og Príncipe	130
(2003/C 192 E/138)	E-3690/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Samoa	130
(2003/C 192 E/139)	E-3691/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Samoa	130
(2003/C 192 E/140)	E-3692/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Saint Vincent og Grenadinerne	130
(2003/C 192 E/141)	E-3693/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Saint Vincent og Grenadinerne	130
(2003/C 192 E/142)	E-3694/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Santa Lucia	131
(2003/C 192 E/143)	E-3695/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Santa Lucia	131

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/144)	E-3696/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Togo	131
(2003/C 192 E/145)	E-3697/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Togo	131
(2003/C 192 E/146)	E-3698/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Tanzania	131
(2003/C 192 E/147)	E-3699/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Tanzania	132
(2003/C 192 E/148)	E-3700/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Swaziland	132
(2003/C 192 E/149)	E-3701/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Swaziland	132
(2003/C 192 E/150)	E-3702/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Surinam	132
(2003/C 192 E/151)	E-3703/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Surinam	132
(2003/C 192 E/152)	E-3704/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Sudan	133
(2003/C 192 E/153)	E-3705/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Sudan	133
(2003/C 192 E/154)	E-3706/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Sydafrika	133
(2003/C 192 E/155)	E-3707/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Sydafrika	133
(2003/C 192 E/156)	E-3708/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Uganda	133
(2003/C 192 E/157)	E-3709/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Uganda	134
(2003/C 192 E/158)	E-3710/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Zambia	134
(2003/C 192 E/159)	E-3711/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Zambia	134
(2003/C 192 E/160)	E-3712/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Sierra Leone	134
(2003/C 192 E/161)	E-3713/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Sierra Leone	134
(2003/C 192 E/162)	E-3714/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Somalia	135
(2003/C 192 E/163)	E-3715/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Somalia	135
(2003/C 192 E/164)	E-3716/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Tonga	135
(2003/C 192 E/165)	E-3717/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Tonga	135
(2003/C 192 E/166)	E-3718/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Tuvalu	135

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (forsat)	Side
(2003/C 192 E/167)	E-3719/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Tuvalu	136
(2003/C 192 E/168)	E-3720/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Trinidad og Tobago	136
(2003/C 192 E/169)	E-3721/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Trinidad og Tobago	136
(2003/C 192 E/170)	E-3722/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Vanuatu	136
(2003/C 192 E/171)	E-3723/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Vanuatu	136
(2003/C 192 E/172)	E-3724/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Chad	137
(2003/C 192 E/173)	E-3725/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Chad	137
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3680/02, E-3681/02, E-3682/02, E-3683/02, E-3684/02, E-3685/02, E-3686/02, E-3687/02, E-3688/02, E-3689/02, E-3690/02, E-3691/02, E-3692/02, E-3693/02, E-3694/02, E-3695/02, E-3696/02, E-3697/02, E-3698/02, E-3699/02, E-3700/02, E-3701/02, E-3702/02, E-3703/02, E-3704/02, E-3705/02, E-3706/02, E-3707/02, E-3708/02, E-3709/02, E-3710/02, E-3711/02, E-3712/02, E-3713/02, E-3714/02, E-3715/02, E-3716/02, E-3717/02, E-3718/02, E-3719/02, E-3720/02, E-3721/02, E-3722/02, E-3723/02, E-3724/02 og E-3725/02 . .	137
(2003/C 192 E/174)	P-3775/02 af António Campos til Kommissionen Om: Den fælles landbrugspolitik (supplerende svar)	138
(2003/C 192 E/175)	E-3797/02 af Christos Folias til Kommissionen Om: Undersøgelser vedrørende Egnatia-motorvejen	139
(2003/C 192 E/176)	E-3834/02 af Philip Bushill-Matthews til Kommissionen Om: Menneskerettighederne i Indien	140
(2003/C 192 E/177)	P-3853/02 af Francesco Fiori til Kommissionen Om: Eksport af osten Grana Padano til Schweiz (supplerende svar)	141
(2003/C 192 E/178)	E-3871/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Anlæg af losseplads-vest	142
(2003/C 192 E/179)	E-3881/02 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: EU-støtte til anlæg af kraftvarmeværker	143
(2003/C 192 E/180)	P-3905/02 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Genetablering af retsstatsforhold i Den Demokratiske Republik Congo	144
(2003/C 192 E/181)	E-3915/02 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Økonomisk støtte til Latinamerika	145
(2003/C 192 E/182)	E-3919/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Et europæisk satellitagentur	146
(2003/C 192 E/183)	P-0027/03 af Charles Pasqua til Kommissionen Om: Beskyttelse af betegnelsen »yoghurt«	147
(2003/C 192 E/184)	E-0030/03 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Det græske statslige elektricitetsselskab (DEI) og opførelse af nye elektricitetsværker	148
(2003/C 192 E/185)	E-0042/03 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Virksomhedsflytning, omstruktureringer og beskyttelse af beskæftigelsen	149
(2003/C 192 E/186)	E-0051/03 af Struan Stevenson til Kommissionen Om: Misbrug af receptpligtig medicin	150

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/187)	E-0056/03 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Reform af den fælles fiskeripolitik og den portugisiske og spanske fiskerflådes juridiske situation	152
(2003/C 192 E/188)	E-0058/03 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Landbrugs- og fiskerikommissær Franz Fischler og stabilitetsprincippet i den fælles fiskeripolitik	153
(2003/C 192 E/189)	E-0085/03 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Flytning af virksomheder og arbejdsløshed	153
(2003/C 192 E/190)	E-0088/03 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Justeringskoefficienten for tjenestemænds pensioner	155
(2003/C 192 E/191)	E-0094/03 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Omledning af vand fra floden Castril til Jabalón-kanalen (Granada – Spanien)	156
(2003/C 192 E/192)	E-0135/03 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Kap Verde og udviklingssamarbejde	157
(2003/C 192 E/193)	E-0137/03 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Elfenbenskysten og udviklingssamarbejde	158
(2003/C 192 E/194)	E-0138/03 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Den Russiske Føderation og udviklingssamarbejde	158
(2003/C 192 E/195)	E-0143/03 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Ækvatorialguinea og udviklingssamarbejde	159
(2003/C 192 E/196)	E-0144/03 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Mauritius og udviklingssamarbejde	159
(2003/C 192 E/197)	E-0150/03 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Mauretania og udviklingssamarbejde	160
(2003/C 192 E/198)	E-0161/03 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Indhegning af Filopappos-højen i Athen	161
(2003/C 192 E/199)	E-0189/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Amerikanske initiativer for at få adgang til oliereserverne i landene omkring Det Kaspiske Hav	162
(2003/C 192 E/200)	P-0214/03 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Den økonomiske og finansielle situation i Tunesien	163
(2003/C 192 E/201)	E-0241/03 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Finansiering af små og mellemstore forarbejdningsvirksomheder og turistvirksomheder gennem de regionale operationelle programmer i Grækenland	165
(2003/C 192 E/202)	E-0268/03 af Massimo Carraro til Kommissionen Om: Rabbit Brain Powder	165
(2003/C 192 E/203)	E-0283/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Det europæiske visionspanel	166
(2003/C 192 E/204)	E-0295/03 af Joan Vallvé til Kommissionen Om: Situationen for tørret frugt i Cataluña	167
(2003/C 192 E/205)	E-0296/03 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Edith Cresson	168
(2003/C 192 E/206)	E-0300/03 af Margrietus van den Berg til Kommissionen Om: Ophugning af skibe ud for Guinea-Bissaus kyst	169
(2003/C 192 E/207)	E-0328/03 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Kulturelle arrangementer omkring temaet oliven	170
(2003/C 192 E/208)	E-0330/03 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Kommissionsmedlemmernes pension	170
(2003/C 192 E/209)	E-0336/03 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: De finansielle virkninger af midtvejsrevisionen af den fælles landbrugspolitik	171

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/210)	E-0343/03 af Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Skattemæssige og sociale ulemper i visse grænseområder i EU	172
(2003/C 192 E/211)	P-0347/03 af Christos Folias til Kommissionen Om: Attika-motorvejen	173
(2003/C 192 E/212)	P-0350/03 af Joan Colom i Naval til Kommissionen Om: Udgifterne på budgettet ved anvendelse af justeringskoefficienten på EU-tjenestemændenes pensioner	174
(2003/C 192 E/213)	E-0354/03 af Anne Jensen til Kommissionen Om: Fremtidige initiativer fra Kommissionen	175
(2003/C 192 E/214)	E-0366/03 af Luciano Caveri til Kommissionen Om: Direktiv om jernbanetunneler	177
(2003/C 192 E/215)	E-0374/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Nedlæggelse af Clark-fabrikken i Portugal. Fællesskabsmidler	177
(2003/C 192 E/216)	E-0375/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Nedlæggelse af Clark-fabrikken i Portugal. Fællesskabsmidler	178
(2003/C 192 E/217)	E-0377/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Nedlæggelse af Clark-fabrikken i Portugal. Fællesskabsmidler	178
(2003/C 192 E/218)	E-0378/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Nedlæggelse af Clark-fabrikken i Portugal. Fællesskabsmidler	179
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0374/03, E-0375/02, E-0377/03 og E-0378/03 .	179
(2003/C 192 E/219)	E-0376/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Nedlæggelse af Clark-fabrikken i Portugal. Fællesskabsmidler	180
(2003/C 192 E/220)	E-0390/03 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Programmer for opnåelse af erhvervs erfaring og arbejdsrettigheder	181
(2003/C 192 E/221)	E-0392/03 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Situationen vedrørende Tohti Tunyaz, en etnisk uighur, der er idømt 11 års fængsel	182
(2003/C 192 E/222)	P-0396/03 af Hugues Martin til Kommissionen Om: Associeringsaftale mellem EU og Chile	183
(2003/C 192 E/223)	E-0398/03 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Arbejds muligheder for dykkerinstruktører uden græsk statsborgerskab og dykkerbaser, der ejes af personer uden græsk statsborgerskab i Grækenland	184
(2003/C 192 E/224)	E-0400/03 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Uretmæssig støtte	186
(2003/C 192 E/225)	E-0428/03 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Socialklausul i de internationale fiskeriaftaler	186
(2003/C 192 E/226)	E-0447/03 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Det industrielle fiskeris konsekvenser for fuglebestanden	187
(2003/C 192 E/227)	E-0451/03 af Dorette Corbey til Kommissionen Om: Brug af kød- og benmel	188
(2003/C 192 E/228)	P-0456/03 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Forsinkelser i forbindelse med det operationelle program »informationssamfundet« i Grækenland	189
(2003/C 192 E/229)	E-0460/03 af Bernd Lange til Kommissionen Om: Overholdelse af emissionsnormer for tunge erhvervskøretøjer (direktiv 1999/96/EF)	189
(2003/C 192 E/230)	E-0463/03 af Kyösti Virrankoski til Kommissionen Om: Fiskeriaftalen mellem Spanien og Marokko	191
(2003/C 192 E/231)	E-0470/03 af Dorette Corbey og Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Legionærsygen	192

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/232)	E-0489/03 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Registrering af nyfødtes DNA	193
(2003/C 192 E/233)	E-0497/03 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Anaboliske stoffer og børns sundhed	193
(2003/C 192 E/234)	E-0508/03 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Beskyttelse af dyr under transport i Spanien	194
(2003/C 192 E/235)	E-0525/03 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Lukning af BAWO's fabrik i Portugal	195
(2003/C 192 E/236)	P-0527/03 af Norbert Glante til Kommissionen Om: Indførelse af Palladium software-komponenterne og TPM (Trusted Platform Module) mikroprocessoren	196
(2003/C 192 E/237)	P-0531/03 af Theresa Zabell til Kommissionen Om: International licens til deltagelse i bilvæddeløb	196
(2003/C 192 E/238)	E-0534/03 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Køb af flybilletter – én stor vits. Hvornår reagerer Unionen?	197
(2003/C 192 E/239)	E-0535/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Arbejdstid og SIMAP-dommen	199
(2003/C 192 E/240)	P-0546/03 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Det tredje havari af en helikopter tilhørende det nationale nødhjælpscenter EKAB	199
(2003/C 192 E/241)	P-0551/03 af Jean-Maurice Dehousse til Kommissionen Om: Anvendelse af sprog under tiltrædelsesforhandlingerne	200
(2003/C 192 E/242)	E-0552/03 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Arbejdsret i Slovakiet – Overtrædelse af EU's retsforskrifter	201
(2003/C 192 E/243)	E-0564/03 af Frédérique Ries til Kommissionen Om: Forslag til forordning om pædiatriske lægemidler	202
(2003/C 192 E/244)	P-0626/03 af Peter Liese til Kommissionen Om: Kommissionens forslag til retsakt om pædiatriske lægemidler	202
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0564/03 og P-0626/03	202
(2003/C 192 E/245)	E-0582/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Afskaffelse af kræftfremkaldende imprægneret træ efter forbuddet mod nye anvendelser og mærkning af brugt materiale som farligt affald	203
(2003/C 192 E/246)	E-0603/03 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Udlicitering af togdrift i Danmark	205
(2003/C 192 E/247)	E-0605/03 af Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Oprettelse af et agentur til fremme af den sproglige mangfoldighed	206
(2003/C 192 E/248)	E-0606/03 af Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Modtagelse af catalanske og baskiske tv-kanaler i Frankrig	207
(2003/C 192 E/249)	P-0615/03 af Christos Folias til Kommissionen Om: Foreslået revision af den fælles markedsordning	207
(2003/C 192 E/250)	E-0618/03 af Dagmar Roth-Behrendt og Christa Prets til Kommissionen Om: Sikkerhedsrisiko for dykkere på grund af uensartede deko-tabeller	208
(2003/C 192 E/251)	P-0625/03 af Michael Cashman til Kommissionen Om: Implementering af EU-lovgivning	209
(2003/C 192 E/252)	P-0712/03 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Gennemførelse af lovgivning mod diskrimination	210
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-0625/03 og P-0712/03	210
(2003/C 192 E/253)	E-0630/03 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Undervisning i Grækenland	210

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 192 E/254)	E-0631/03 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Den græske faguddannelsesorganisationens virke	212
(2003/C 192 E/255)	E-0647/03 af Jules Maaten til Kommissionen Om: Registreringspligt for homøopatiske lægemidler	213
(2003/C 192 E/256)	E-0693/03 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: DIKATSA's nægtelse af at anerkende europæiske eksamensbeviser	214
(2003/C 192 E/257)	E-0711/03 af Luigi Vinci til Kommissionen Om: Udvidelse af Malpensa-lufthavnen ved Milano	215
(2003/C 192 E/258)	P-0750/03 af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou til Kommissionen Om: De hjemløse i Den Europæiske Union	216
(2003/C 192 E/259)	P-0753/03 af María Rodríguez Ramos til Kommissionen Om: Aflivning ved skydning af 70 stykker hornkvæg i regionen Castilla y León	217
(2003/C 192 E/260)	P-0754/03 af Philip Bushill-Matthews til Kommissionen Om: Chrysotilasbest	218
(2003/C 192 E/261)	E-0783/03 af Christos Folias til Kommissionen Om: Det indre marked	219
(2003/C 192 E/262)	E-0795/03 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Personlige data om europæiske statsborgere	219
(2003/C 192 E/263)	E-0844/03 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Kontrakter med virksomhedsrådgivere	220
(2003/C 192 E/264)	P-0849/03 af Encarnación Redondo Jiménez til Kommissionen Om: Reformen af den fælles landbrugspolitik og dens virkninger for kartoffelproduktionen	221
(2003/C 192 E/265)	E-0852/03 af Christos Folias til Kommissionen Om: Offentlige kontrakter	222
(2003/C 192 E/266)	E-0914/03 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Det Europæiske Råd i Sevilla	222
(2003/C 192 E/267)	E-0929/03 af Jorge Moreira Da Silva til Kommissionen Om: Legionærssyge	223

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

(2003/C 192 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0656/02

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. marts 2002)

Om: Fastlæggelse af moms for små og mellemstore virksomheder i Grækenland på grundlag af anslåede indtægter

I artikel 6 i lov nr. 2753/99 er det fastlagt, at de små og mellemstore virksomheder for hver periode på tre år, hvor virksomheden har været i drift, fra 1999 og fremover skal sammenligne deres bruttoindtægter med summen af indtægter uden for regnskabet. Hvis bruttoindtægterne er mindre, skal der betales moms beregnet på grundlag af denne anslåede forskel.

Repræsentanterne for de små og mellemstore virksomheder i Grækenland mener, at denne bestemmelse er uretfærdig, fordi de ikke alene pålægges moms med tilbagevirkende kraft, men at denne moms desuden opkræves for salg, der er baseret på skøn.

Hvad er Kommissionens holdning i dette spørgsmål? Mener Kommissionen, at der virkelig er tale om fastlæggelse af moms på grundlag af formodninger? Mener den, at denne form for skønsmæssig momsopkrævning er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(4. december 2002)

Kommissionen har for nylig modtaget oplysninger fra de græske myndigheder, som sætter den i stand til at besvare forespørgslerne fra det ærede medlem om foreneligheden af den græske lov 2753/1999 med fællesskabsretten på momsområdet.

Det fremgår, at lovens artikel 6, stk. 2, giver visse virksomheder, der konstaterer en manglende overensstemmelse mellem deres omsætning og deres indkøb, mulighed for at afhjælpe dette problem ved at betale en ekstra skat uden at skulle betale bøde. Det står virksomheden frit for ikke at vælge denne form for »selvkontrol«, når den er genstand for en regelmæssig kontrol, som i tilfælde af væsentlig overtrædelse kan medføre en skatteforhøjelse på op til 300 %.

Kommissionen mener, at disse foranstaltninger har at gøre med kontrolteknik og metode for fastlæggelse af beskatningsgrundlaget, hvor beløbet ikke synes at blive berørt af virksomhedens valg af den ene eller den anden teknik. Den græske lov 2753/1999 synes derfor ikke at være i strid med fællesskabsretten på momsområdet.

(2003/C 192 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0686/02**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(11. marts 2002)

Om: Fortsættelse af bygningsarbejder i modstrid med de nationale bestemmelser som følge af truslen om tilbagetrækning af EU-støtte i tilfælde af forsinkelser

1. Kan Kommissionen bekræfte, at den har givet tilladelse til udbetaling af et bidrag på 4,5 mio. EUR til anlæggelsen af en tredje havn uden for slusekomplekset i den nederlandske by IJmuiden, ud over 5 mio. EUR, der stilles til rådighed af det nederlandske ministerium for transport og offentlige arbejder?
2. Har Kommissionen kendskab til, at man ved anlæggelsen af dette projekt i 2001 flere gange overtrådte bygnings- og miljølovgivningen, bl.a. ved udgravelsen af forurenede slam uden forudgående godkendelse og ved deponeringen af illegalt affald fra udgravningsarbejderne, men at denne fremgangsmåde ikke blev suspenderet i år 2001, hvilket ville have været den normale straf, fordi det ifølge ministeriets inspektion kunne medføre, at et »fyrsteligt støttebeløb fra Kommissionen ville gå tabt«, hvilket betyder, at man i dette tilfælde ville overskride de strenge frister for gennemførelsen af arbejdet, som var knyttet til denne støtte?
3. Sker det ofte, at kontroversielle projekter, som burde indstilles på grund af nationale eller regionale bestemmelser eller udsættes, kun fortsættes, fordi enhver forsinkelse ikke ville være forenelig med de frister, som fastsættes som betingelse for tildeling af støtte fra Den Europæiske Unions midler?
4. Er Kommissionen rede til at sørge for, at de nationale og regionale overvejelser med hensyn til borgernes deltagelse, sikkerhed på arbejdspladsen, overtrædelse af miljølove eller byggeforskrifter i praksis ikke tilsidesættes på grund af stramme frister som et led i EU's støtteordninger? Agter Kommissionen derfor at forelægge forslag med henblik på at muliggøre en senere udbetaling af støtte, hvis forsinkelsen skyldes håndhævelsen af gældende national og regional lovgivning?

Kilde: »De Volkskrant« af 25.2.2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(21. maj 2002)

Efter oplysninger fra de nederlandske myndigheder er projektet vedrørende opførelsen af havnen i IJmuiden blevet udført under »Zeehaven IJmuiden NV's« ansvar. Dette er et privat selskab, som delvis ejes af de lokale myndigheder. I 1998 blev der ydet et beløb på op til 5 mio. EUR til dette projekt fra fællesskabsinitiativprogrammet RESIDER IJmond 1994-1999. Halvdelen af beløbet kom fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond. Programmet styres af den lokale organisation IJmond IJzersterk. Tidsfristen for gennemførelsen af projekterne under dette program var den 31. december 2001.

Kommission er opmærksom på bemærkningerne i den nederlandske presse om eventuel manglende overholdelse af de nationale miljøbestemmelser i forbindelse med dette projekt. Den vil søge situationen klarlagt, før den træffer beslutning om at afslutte programmet.

Såfremt der indledes en retsundersøgelse, som fører til en suspension af projektets gennemførelse, finder artikel 52 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 om de generelle bestemmelser⁽¹⁾ anvendelse. I tilfælde heraf afsluttes programmet delvis. Dette betyder, at beslutningen om afslutning suspenderes for projekter, for hvilke der er indledt retsundersøgelse, indtil denne er afsluttet.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2003/C 192 E/003)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1326/02
af Earl of Stockton (PPE-DE) til Kommissionen**

(2. maj 2002)

Om: Den europæiske arrestordre

Er Kommissionen af den opfattelse, at forslagene til en europæisk arrestordre, i den foreslåede udgave, ikke ville dække adfærd i en medlemsstat, som ikke er i modstrid med lovgivningen i denne medlemsstat?

Hvis en sådan adfærd er ulovlig i en anden medlemsstat, kan Kommissionen da bekræfte, at denne medlemsstat ikke vil få ret til at anvende den europæiske arrestordre til at anmode om udvisningen af de berørte personer?

Mener Kommissionen, at det materiale, der anbringes på internettet i en medlemsstat, eller som sendes til udlandet via international post, er adfærd, der udelukkende udfoldes i denne medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(6. juni 2002)

Rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, der formelt mangler at blive vedtaget af Rådet, er baseret på princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser. Det betyder, at en afgørelse truffet af en retslig myndighed i en medlemsstat om arrest og overgivelse af en person, skal anerkendes og fuldbyrdes i den anden medlemsstat.

For at princippet om gensidig anerkendelse kan fungere i praksis, skal anvendelsesområdet for princippet om dobbelt strafbarhed begrænses. Dette princip giver en medlemsstat mulighed for ikke at overgive en person, der har begået handlinger, der på den pågældende medlemsstats område ikke er strafbare.

I rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre⁽¹⁾ er princippet om dobbelt strafbarhed udelukket for en liste på 32 lovovertrædelser, når disse overtrædelser ifølge gældende lov i udstedelseslandet giver anledning til mindst tre års fængsel. Det betyder, at når en handling ifølge udstedelseslandets lovgivning falder ind under en af de 32 nævnte overtrædelser og kan straffes med mindst tre års fængsel, skal den retslige myndighed i fuldbyrdeslandet ikke kontrollere, at handlingen også er strafbar efter dets nationale lovgivning.

Når lovovertrædelserne ikke er opført på listen eller ikke i udstedelseslandet kan medføre mindst tre års fængsel, kan den retslige myndighed i udstedelseslandet afvise at overgive personen, hvis de handlinger, der har givet anledning til den europæiske arrestordre, ikke betragtes som lovovertrædelser ifølge dette lands nationale love (artikel 4, stk. 1). Vurderingen af dobbelt strafbarhed skal dog ske på et smidigt grundlag. Den retslige myndighed i fuldbyrdeslandet skal vurdere, om handlingerne er lovovertrædelser ifølge national lov, men den skal også vurdere, om definitionen af lovovertrædelserne er præcis den samme (nogle aspekter kan være forskellige), eller om der er tale om en sammenlignelig straf. På dette punkt afviger den europæiske arrestordre fra den tidligere udleveringsprocedure, da kravet om en mindstestraf i fuldbyrdeslandet er bortfaldet.

Den retslige myndighed kan kun udstede en arrestordre med henblik på gennemførelse af en straffesag, hvis den ifølge den nationale lovgivning har kompetence hvad angår lovovertrædelserne, og handlingerne udgør lovovertrædelser, der kan straffes med mindst et års fængsel. Det er klart, at en retslig myndighed i en medlemsstat ikke kan udstede en europæisk arrestordre for en handling, der betragtes som en overtrædelse i en anden medlemsstat, men ikke i førstnævnte medlemsstat.

I forbindelse med ulovligt materiale på internettet er det medlemsstaterne selv, som afgør, om de har kompetence over for en sådan adfærd. Eurojust kan hjælpe med at koordinere undersøgelser og retsforfølgninger, hvis der er mere end en medlemsstat involveret.

Under forhandlingerne i Rådet om Kommissionens forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi ⁽²⁾ forsøgte Kommissionen at opnå, at de gældende minimumsregler om kompetence sikrer, at mindst en medlemsstat altid har kompetence til at retsforfølge børnepornografi på internettet, hvis materialet er sendt fra eller sendt til en medlemsstat. Kommissionen har valgt samme fremgangsmåde i forslaget til rammeafgørelse om racisme og fremmedhad ⁽³⁾. Kommissionen har ikke i disse instrumenter foreslået, at sådanne handlinger udelukkende betragtes som forekommende i en bestemt medlemsstat. Spørgsmålet om enekompetence vil blive behandlet senere i år i meddelelsen om kompetence i forbindelse med gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det strafferetlige område.

Det skal bemærkes, at analysen af kompetencespørgsmålet i dette svar kun gælder den europæiske arrestordre, og at situationen er anderledes i civile sager.

⁽¹⁾ Baseret på Kommissionens forslag offentliggjort i EFT C 332 E af 27.11.2001.

⁽²⁾ EFT C 62 E af 27.2.2001.

⁽³⁾ EFT C 75 E af 26.3.2002.

(2003/C 192 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1410/02
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(23. maj 2002)

Om: Konkurrencefordrejning i det indre marked på grund af ulovlig statsstøtte

Nu, hvor det europæiske marked for posttjenester er blevet noget mere liberaliseret og monopolet yderligere indskrænket, bør problemerne m.h.t. posttjenesternes støtte til kommercielle aktiviteter ved hjælp af deres monopolindtægter, misbrug af de traditionelle operatørers dominerende stilling på markedet osv. være taget af bordet. Dog er det på trods af de europæiske direktiver stadig ikke helt klart, hvad der rent lovligt er tilladt og hvad ikke.

Den belgiske postgruppe koncentrerer sig i stadig højere grad om erhvervsaktiviteter. Så må man ikke alene spørge sig selv, om de indbringer noget, men også, hvordan de finansieres.

Det samme gælder for ABX, den logistiske gren af det belgiske jernbaneselskab NMBS. Denne pakketjeneste kører med tab og udgør en del af NMBS. Den 22. februar 2002 modtog ABX endnu en gang fra dette statsorgan et lån på 50 mio. EUR.

En sag, hvor det tyske postvæsen anklages for illegal modtagelse af statsstøtte, der som præcedens sikkert er af betydning for ovennævnte aktører, henslæber sig derefter i adskillige år, uden at der er blevet afsagt en dom.

1. Hvilken holdning har Kommissionen over for denne udvikling på området, der i sidste ende er i modstrid med Kommissionens ønske om at gennemføre et fælles marked?
2. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen på kort sigt træffe i disse meget konkrete spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(2. juli 2002)

Det er rigtigt, at en åbning af posttjenesternes monopoler kommer til at ske gradvis, og der vil derfor typisk i den kommende tid foreligge både tjenester under postmonopolet og tjenester i åben konkurrence. Kommissionen har under disse omstændigheder til hensigt at holde særdeles vågent øje med, at de traditionsmæssige monopolholdere ikke udnytter monopolressourcerne eller andre statsressourcer for at støtte deres dominans på markeder, hvor der er åben konkurrence.

Kommissionen har i de seneste to år bevist sin årvågenhed. Dette er nødvendigt, fordi forbrugerinteresser og det europæiske erhvervsliv kræver moderne og konkurrencedygtige posttjenester. E-handel kan ikke udvikles i Europa uden et effektivt postleveringssystem.

Kommissionen har derfor mellem december 2000 og juni 2002 vedtaget i alt seks beslutninger om postsektoren:

- Kommissionen vedtog i december 2000 en beslutning mod Italien, som bekræfter, at innovative nye tjenester, f.eks. kan tidssikker hybrid postteknologi ikke komme ind under postmonopolet. Der bør for sådanne nye tjenester være åben konkurrence, hvor de bedste kommer i betragtning.
- Kommissionen pålagde i marts 2001 Deutsche Post en bøde for AG (DPAG), som misbrugte sin dominerende position ved at give rabattakster for loyalitet til næsten hele den tyske postordreindustri. Kommissionen fastsatte også bestemmelsen om, at indtægter fra monoopolet ikke må anvendes til at finansiere en aggressiv prispolitik på markeder, hvor der er åben konkurrence.
- Kommissionen vedtog i juli 2001 en beslutning vedrørende DPAG, hvor de omstændigheder fastsættes, hvor den, der nyder godt af et postmonopol, ikke må pålægge post, der kommer fra andre lande, indenlandske takster.
- I oktober 2001 viste en beslutning mod Frankrig, at Kommissionen til stadighed insisterer på, at regeringerne foretager hensigtsmæssig og uafhængig regulerende overvågning af modtagere af postmonopoler.
- Kommissionen vedtog i december 2001 en beslutning, der gik ud på, at den belgiske postoperatør, La Poste, har overtrådt artikel 82 i EF-traktaten ved at gøre fordelagtige takster for brevpost, som er et monopol, afhængig af acceptering af en supplerende kontrakt omfattende en ny virksomhed til virksomhed (business to business »B2B«) posttjeneste. B2B-tjenesten konkurrerer med den konkurrencedygtige »document exchange« B2B-tjeneste, som ydes af private virksomheder.
- Endelig afsluttede Kommissionen i juni 2002 sin statsstøtteundersøgelse vedrørende DPAG og konstaterede, at denne anvendte 572 mio. EUR statsressourcer, som den havde modtaget til at finansiere sin forpligtelse til offentlig tjeneste til at bære en femårsperiode, hvor dens dør til dør pakketjeneste, som er i åben konkurrence, blev udbudt til en pris under omkostningerne. Kommissionen konstaterede, at en politik omfattende levering til priser under omkostningerne ikke kan være forbundet med en offentlig tjeneste, der er overdraget DPAG. Den besluttede derfor at tabet på 572 mio. EUR udgør ulovlig støtte, som skal tilbagebetales.

Alle disse beslutninger gør det klart, at Kommissionen ikke vil acceptere, at traditionelle posttjenester udnytter deres monopolressourcer med henblik på at eliminere aktive konkurrenter på de postmarkeder, hvor der er åben konkurrence. Disse beslutninger kommer til at tjene som nyttige eksempler og er derfor vejledende for offentlige postoperatører, hvad angår Kommissionens politiske mål, som er at beskytte konkurrence på de postmarkeder, der er åbne for konkurrence, og som er adskilt fra, men ligger op ad, postmonopolet.

(2003/C 192 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1490/02
af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen

(22. maj 2002)

Om: Forsinkelser ved formidling af dokumenter (MED-sagen)

I henhold til artikel 7 i forordning nr. 1049/2001⁽¹⁾ om offentlighedens aktindsigt i dokumenter har Kommissionen en frist på 15 arbejdsdage til at træffe afgørelse om begæring om aktindsigt i dokumenter.

I min skriftlige forespørgsel E-2043/01⁽²⁾ af 13. juli 2001 havde jeg anmodet om en kopi af skrivelsen af 13. december 1999 til det belgiske statsadvokatur med samtlige bilag om den såkaldte MED-sag (skrivelse nr. 008035 fra bedrageribekæmpelsesenheden OLAF til statsadvokat Dejemepe).

I min skriftlige forespørgsel P-2784/01⁽³⁾ af 26. september 2001 og E-3632/01⁽⁴⁾ af 17. december 2001 gentog jeg denne anmodning om at få tilsendt dette dokument.

I mellemtiden er der gået 200 arbejdsdage, uden at kommissionsmedlemmet med ansvar for bedrageribekæmpelse har tilsendt mig det anmodede dokument.

Kan Kommissionen nu uden yderligere forsinkelse tilsende mig det dokument, jeg har anmodet om?

Kan Kommissionen forklare, hvad der er årsag til den optrådte forsinkelse?

Vil Kommissionen nu også besvare det spørgsmål, som jeg har stillet gentagne gange, nemlig om dokumentet allerede for nogen tid siden er blevet tilstillet andre medlemmer af Parlamentet?

I bekræftende fald, kan Kommissionen gøre rede for, hvorfor den over for mig anvender en sådan forsinkelsestaktik og hvorvidt dette er foreneligt med princippet om ligebehandling?

(¹) EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

(²) EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 70.

(³) EFT C 147 E af 20.6.2002, s. 54.

(⁴) EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 9.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(15. juli 2002)

Kommissionen er blevet underrettet om, at OLAF, Det Europæiske Kontor for bekæmpelse af Svig, efter retssagens afslutning i Belgien og Italien har sendt det ærede medlem en kopi af det brev, som han henviser til i sin skriftlige forespørgsel.

Kommissionen har ingen oplysninger om, at der skulle være tale om forsinkelsestaktik i forbindelse med afsendelsen af det pågældende brev til det ærede medlem.

(2003/C 192 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1539/02 af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(3. juni 2002)

Om: Import af ulovligt tømmer

Vil Kommissionen redegøre for gældende lovgivning til at forhindre import af ulovligt tømmer i EU?

Agter Kommissionen at foreslå ny lovgivning for at forhindre import af ulovligt tømmer i EU – og i bekræftende fald, har Kommissionen da en tidsplan for nye forslag?

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Pascal Lamy

(9. juli 2002)

De eneste nugældende bestemmelser, der forhindrer import af ulovligt tømmer i EF er bestemmelserne i de forordninger, der gennemfører Konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES). Bestemmelserne i CITES gennemføres i EF ved Rådets forordning (EF) nr. 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed (¹) og ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1808/2001 af 30. august 2001 om fastlæggelse af detaljerede bestemmelser om gennemførelsen af Rådets forordning (EF) nr. 338/97 (²). Der fastsættes strengere regler i Rådets forordning (EF) nr. 338/97 end i konventionen, og det er kun tilladt at indføre de arter, der er opført i bilagene, i EF, hvis de fornødne dokumenter (importtilladelser for arter opført i bilag A og B; importmeddelelser og supplerende dokumenter for arter opført i bilag C og D) kan forelægges for toldstedet på indførselsstedet. En række arter af tømmer, herunder *Pericopsis elata* (Assemala), *Guaiacum officinale* (Lignum-vitae), *Gonystylus macrophyllum* (Ramin) og *Swietenia macrophylla* (brasiliansk mahogni) er opført i disse bilag.

I Kommissionens meddelelse til Rådet og Parlamentet (³) siges det, at der »ved udgangen af 2002 skal der være udarbejdet en EU-handlingsplan om regelhåndhævelse, samfundsforvaltning og handel på forstområ-

det (FLEGT) med henblik på at bekæmpe illegal skovhugst og hertil knyttet illegal handel og for at styrke det internationale samarbejde om at hindre krænkelse af forstlovgivningen og bekæmpelse af kriminalitet på dette område«.

Kommissionen har arbejdet herpå siden september 2001 og især tilrettelagt en workshop i april 2002, hvortil man inviterede en lang række involverede parter og andre interesserede (eksperter fra medlemsstaterne og andre vigtige træproducerende og -importerende lande: Kina, Japan, USA, Canada, Indonesien, Ghana osv.; ikke-statslige organisationer (ngo'er) og træindustrien). Der blev på workshoppen opnået enighed blandt deltagerne om en »legalitetsidentificering og -verificering« af træproduktionen, som ville kunne føre til forslag om bl.a.: en legalitetslicens for import i EF; forsvarlig långivning fra bankernes, eksportkreditorganisationernes og andre finansieringsinstitutters side; forsvarlige indkøb i forbindelse med offentlige kontrakter og andre forhold i forbindelse med lovligt indkøb af trævarer i EF.

Efter workshoppen er Kommissionen nu i gang med at tilrettelægge FLEGT-handlingsplanen, der dækker alle relevante aspekter. Udarbejdelse af programmer om samarbejde med træproducerende udviklingslande vil, med deres godkendelse, udgøre en væsentlig del af denne plan.

Kommissionen forelægger FLEGT-handlingsplanen før årets udgang. Den bør indeholde forslag om indførelse af ny EU-lovgivning, som lovligt forbyder import af ulovligt indkøbt træ og trævarer i EU. Tidsplanen for indførelsen af den nye lovgivning vil afhænge af støtten fra alle relevante involverede parter og andre interesserede, særlig Parlamentet og medlemsstaterne i Rådet.

(¹) EFT L 61 af 3.3.1997.

(²) EFT L 250 af 19.9.2001.

(³) KOM(2002) 82 endelig udg.

(2003/C 192 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1610/02
af Samuli Pohjamo (ELDR) til Kommissionen

(31. maj 2002)

Om: Strukturfondenes betalinger

Det fremgår af de seneste beløb for opfølgning af budgettet, at strukturfondsprogrammernes gennemførelse og betalinger i denne Agenda-periode har været alt for langsom. Man kan ikke længere give programmernes langsomme godkendelsesproces skylden, når de uindfrie forpligtelser (UF) er steget i maj i år i forhold til sidste år.

Parlamentet vil komme i en besynderlig situation, når den skal meddele Kommissionen decharge for gennemførelse af politikken for strukturfonde. Det vil være tilfældet til trods for, at forsinkelserne oftest skyldes medlemsstaterne og ikke Kommissionen.

Det er nu ved at blive et problem, at hvis betalingerne ophobes i slutningen af denne Agenda-periode, vil de årlige rammer for betalingsbevillinger ikke være tilstrækkelige. Herudover vil n+2-reglen blive et problem, som medfører, at adskillige medlemsstaters midler til regionalpolitik vil blive nedskåret, selv om de lokale og regionale aktører ikke er ansvarlige for de problemer, der skyldes en kompliceret ordning.

Kan Kommissionen oplyse, hvad den gør for at finde en løsning på den situation, der snart vil blive til et politisk problem? Kan Kommissionen åbent og klart give Parlamentet og medlemsstaterne en redegørelse for situationen? Kan strukturpolitikken forenkes inden udgangen af denne strukturfondsperiode, for at projekterne faktisk kan iværksættes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(4. juli 2002)

Opfattelsen af, at omfanget af uindfrie forpligtelser stiger hurtigt ved regnskabsårets begyndelse, er forkert, for så vidt angår vurderingen af, hvor hurtigt strukturaktiviteterne iværksættes. Det er rent faktisk

reglen om automatisk indgåelse af forpligtelser i årlige trancher for programmerne, som i starten skaber uindfrie forpligtelser, for da betalingerne sker på grundlag af modtagernes reelle gennemførelse af aktiviteterne, udstrækkes de til hele året.

I løbet af de første måneder af 2002 var der indgået forpligtelser for næsten alle strukturfondenes betalingsbevillinger til et samlet beløb på 30,4 mia. EUR, mens betalingerne beløb sig til 6,2 mia. EUR. Forskellen i forhold til forpligtelserne – 24,2 mia. EUR – udgør den midlertidige stigning i uindfrie forpligtelser i denne periode. Resten af året vil forpligtelserne ikke stige mere, mens betalingerne vil skride frem som vanligt og dermed gradvist mindske omfanget af uindfrie forpligtelser indtil årets udgang.

Denne mekanisme med automatisk indgåede bevillinger tilskynder sammen med »n+2-reglen« om automatisk frigivelse til at foretage betalingerne ved årets udgang og gør det muligt at mindske de uindfrie bevillinger ved at mindske forpligtelserne.

Kommissionen vil gerne understrege, at den i overensstemmelse med gældende lovgivning konstant overvåger aktiviteterne fremadskriden og regelmæssigt erindrer medlemsstaterne om vigtigheden af at gennemføre aktiviteterne i et tilfredsstillende tempo og de finansielle følger af, at lovgivningen ikke overholdes. Kommissionen er for øvrigt ved at udarbejde en meddelelse om dette emne.

Vedrørende det ærede medlems ønske om forenkling er der allerede truffet adskillige foranstaltninger med hensyn til behandlingen af programtillæg i forbindelse med den for strukturfondene gældende lovgivning. Kommissionen samarbejder desuden med de nationale myndigheder, navnlig i Komitéen for Udvikling og Omstilling i Regionerne, om at forenkling af de øvrige aspekter af gennemførelsen af programmer, der samfinansieres med strukturfondene, og den opfordrer medlemsstaterne til at gøre det samme med de nationale bestemmelser. Den vil naturligvis holde Parlamentet orienteret om resultaterne af dette arbejde.

(2003/C 192 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1621/02
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(6. juni 2002)

Om: Fortolkning af stabilitets- og vækstpacten

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes den fortolker stabilitets- og vækstpacten? Kan den især redegøre for, om den tager højde for de økonomiske konjunkturer, når den foretager en vurdering af, hvorvidt en medlemsstat har overholdt pactens bestemmelser? Kan Kommissionen tilslutte sig, at en medlemsstat, der har underskud – uanset underskuddets størrelse – på budgettet, men som er godt på vej ind i et økonomisk opsving, med stor sandsynlighed befinder sig i en langt værre situation end en medlemsstat med et årligt underskud på budgettet på over 2 % under en økonomisk nedgang, hvis sidstnævnte medlemsstat har udvist en god finansiell disciplin samt en evne til at skabe overskud igen under et økonomisk opsving, og mener Kommissionen, at det er nødvendigt for medlemsstaterne at opnå balance på budgettet via de økonomiske konjunkturer, hvis de skal opfylde pactens krav?

Tager Kommissionen endelig i forbindelse med sin vurdering højde for den enkelte medlemsstats samlede gæld, og mener den i bekræftende fald, at det for de lande, hvis samlede gæld ligger langt over kriterierne i Maastricht-traktaten (60 %) kun vil være muligt fuldt ud at opfylde pactens bestemmelser, hvis det lykkes de pågældende lande vedvarende at reducere deres samlede gæld ved hjælp af f.eks. omfattende privatisering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(9. juli 2002)

I overensstemmelse med betragtning 14) i Rådets forordning (EF) nr. 1466/97 af 7. juli 1997 om styrkelse af overvågningen af budgetstillinger samt overvågning og samordning af økonomiske politikker⁽¹⁾, vil Kommissionen når det vurderes, om hver medlemsstat er i overensstemmelse med bestemmelserne i stabilitets- og vækstpacten, tage hensyn til relevante konjunkturmæssige og strukturelle træk i hver enkelt medlemsstats økonomi.

Kommissionen er enig i, at lande med sund konjunkturudlignet budgetbalance (dvs. tæt på balance eller overskud), bedre vil kunne klare økonomisk nedgang end lande, der har konjunkturudlignede underskud, selv om disse udviser nominelle overskud i opsvingsperioder. Uafhængig af konjunkturerne skal der imidlertid lægges størst vægt på at kontrollere risikoen for nominelle underskud, der overstiger 3 % af referenceværdien for bruttonationalproduktet (BNP).

Ifølge pagten skal medlemsstaterne følge en målsætning på mellemlang sigt med et budget tæt på balance eller i overskud. Henvisningen til mellemlang sigt i pagten fortolkes i en adfærdskodeks^(?) som en henvisning til konjunkturerne. Kommissionen anvender derfor konjunkturudlignede budgetbalancer ud over nominelle balancer som et værktøj til vurdering af budgetsituationen.

Når Kommissionen foretager vurderingen, tager den ligeledes hensyn til det generelle gældsniveau, som hver medlemsstat måtte have opbygget. Forfølgning af målsætningen med næsten balance eller overskud for budgetunderskud anses for tilstrækkeligt til at sikre fortsat nedbringelse af det overordnede gældsniveau, navnlig i meget forgældede lande. Foranstaltninger såsom privatiseringer er velkomne, men ikke et krav for at opnå fuldstændig overensstemmelse.

(¹) EFT L 209 af 2.8.1997.

(²) Udtalelse fra Det Økonomiske og Finansielle Udvalg om stabilitets- og konvergensprogrammernes indhold og form, vedtaget i juli 2001 af Rådet (ECOFIN). Der er blevet vedtaget en adfærdskodeks for at gøre det lettere for Kommissionen og Rådet at vurdere programmerne.

(2003/C 192 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1656/02
af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen

(11. juni 2002)

Om: Finansiering af programmer for infrastrukturprojekter under Cards

Det femårige strategiske program Cards, som Kommissionen forelagde under mødet i den ansvarlige forvaltningskomité, omfatter ikke finansiering af store infrastrukturprojekter, eftersom midlerne er utilstrækkelige. Støtte til udbygning og forbedring af de infrastrukturer, der er nødvendige for den langsigtede udvikling af Sydøsteuropa, er følgelig udelukket fra fællesskabsrammen. Dette giver anledning til at stille nogle spørgsmål angående finansieringsmetoderne for disse infrastrukturer.

1. Hvilke metoder for gennemførelse af finansieringen af store infrastrukturer har Kommissionen planlagt for Sydøsteuropa?
2. Hvilke tjenestegrene og hvilke af Den Europæiske Unions finansieringsinstitutioner agter Kommissionen at involvere i proceduren for finansiering disse infrastrukturprojekter?
3. Hvilke rammer agter Kommissionen at indordne sin egen deltagelse i og bidrag til finansieringen og gennemførelsen af infrastrukturen under i henhold til de planer, der indgår i det femårige Cards-program, som Kommissionen selv har udarbejdet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(22. juli 2002)

1. Cards-programmering og opbygning af infrastruktur i de vestlige Balkanlande

En af de centrale målsætninger i den regionale CARDS-strategi for 2002-2006 – som blev forelagt den 5. oktober 2001 i CARDS-udvalget og godkendt den 22. oktober 2001 af Kommissionen – er »at bistå landene med at opstille sammenhængende strategier for infrastruktur med en international dimension inden for transport, energi og miljø«.

Ved forelæggelsen af denne strategi gjorde EU det klart, at man i forbindelse med programlægningsen af CARDS faktisk burde være opmærksom på behovet for at sikre større fokus på de finansielle midler på nogle prioriterede områder, hvor EU har en klar komparativ fordel, så man sikrer en passende effekt — hvilket i øvrigt er et krav i den overordnede kommissionsreform af EU's bistand. En yderligere faktor, som er specifik for de vestlige Balkanlande, og som påvirker CARDS-programmeringen, er de stadig nye behov, der opstår i regionen, efterhånden som man får afsluttet genopbygningsstadiet, og de mere langsigtede udfordringer, såsom udfordringerne i forbindelse med stabiliserings- og associeringsprocessen, begynder at tiltage sig større betydning.

Støtten på disse områder fortsætter, men på en måde, der afspejler de begrænsninger i Kommissionens arbejde, der er nævnt ovenfor, og andre medspilleres komparative fordel, især de internationale finansielle institutioner (IFI), når det drejer sig om at opfylde regionens behov:

- Fokus i støtten er at opstille strategier og forberedende undersøgelser samt katalytiske investeringsplaner med henblik på igen at forbinde regionens transport-, energi- og miljøinfrastruktur med de paneuropæiske netværker. Mens CARDS primært støtter opstillingen af regionale strategier og planer for katalytiske investeringer, er IFI bedst til at finde løsninger på behovene med hensyn til finansiering af infrastruktur. Det skal bemærkes, at EIB, som er EU's investeringsbank, nu dækker hele regionen, siden den udvidede sine operationer i 2001 til at omfatte Kroatien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM), og den har bebudet, at den vil fortsætte med at lægge særlig vægt på udviklingen af regional infrastruktur.
- Ved at koncentrere sig i betydeligt omfang om opbygning af institutioner — udvikling af administrativ kapacitet, reform af de lovgivningsmæssige og administrative rammer — vil CARDS-programmet også på effektiv vis imødekomme EIB's bekymringer med hensyn til landenes evne til at leve op til og opfylde de nødvendige forpligtelser/tilsagn — en bekymring som deles af IFI og alle større donorer. Et større initiativ, som fremmes af EU i regionen, det regionale elmarked, illustrerer, at en overordnet strategi i elsektoren ikke blot bør baseres på fysiske investeringer, men også på markedsreformer og reformer af de lovgivningsmæssige og administrative rammer.
- Investeringerne i infrastruktur vil fortsætte i betydeligt omfang hvad angår FYROM og Kosovo, så det genopbygningsarbejde, der allerede er begyndt, kan afsluttes. Andre steder i regionen kan CARDS-midler anvendes som en katalysator for investeringer i infrastruktur på visse prioriterede områder. Begrænsede behov med hensyn til infrastruktur kan også finansieres som led i programmerne for integreret grænseforvaltning.

2. EU's bidrag til initiativer til at opstille strategier og finansiere større infrastrukturprojekter i det sydøstlige Europa.

Koordinering med IFI og anden donorvirksomhed

Infrastrukturstyringsgruppen (ISG) blev oprettet i 2001 (SP WT II-mødet i Tirana i maj 2001). Kommissionen har for tiden formandskabet for ISG, som består af eksperter fra EIB, Kommissionen, Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EBRD), Verdensbanken (WB), Europarådets udviklingsbank og kontoret for den særlige koordinator for stabilitetspagten. Et fælleskontor for EU og WB udgør sekretariatet for ISG.

Infrastrukturstyringsgruppen skal gennemgå projekter, der bidrager til og er en del af en strategisk tilgang til udvikling af infrastrukturnetværker af regional betydning, og som er i overensstemmelse med aftalte kriterier. Den vil efter omstændighederne rådføre sig med andre multilaterale eller bilaterale organisationer. Den vil hjælpe med at sammensætte en finansieringspakke og benytte sine erfaringer til at inddrage den private sektor så ofte som muligt. Den vil også kontrollere, at der skabes de relevante institutionelle, regulatoriske og sektorale rammer, der vil fremskynde oprettelsen af regionale markeder.

Strategiske rammer

Kommissionens dokument fra oktober 2001 »Transport- og energiinfrastruktur for det sydøstlige Europa«: dette grundlæggende og vejledende plan udvikles allerede gennem de forskellige undersøgelsesprojekter, der blev finansieret af CARDS og andre donorer i 2001, som dækker energi (dvs. el, gas og olie) og transport, især den regionale undersøgelse af transportinfrastruktur. Dennes fase II skal efter planerne begynde i juli 2002.

»Vandstrategi – regional tilgang for det sydøstlige Europa«, som er udarbejdet af EBRD. Man er også ved at udvikle en grundlæggende regional tilgang for udvikling af miljøinfrastruktur med CARDS-støtte gennem det regionale miljøgenopbygningsprogram.

»Regional undersøgelse vedrørende infrastrukturen i lufttrafikken i det sydøstlige Europa«, som er udarbejdet af EIB.

Resultat: Det regionale infrastrukturprogram i det sydøstlige Europa.

De koordinerede bestræbelser fra EU's og IFI's side i kølvandet på konferencen om regional finansiering i marts 2002 og siden da inden for ISG, er opført som en del af det regionale infrastrukturprogram for det sydøstlige Europa, hvis gennemførelse regelmæssigt overvåges af EU's/WB's fælleskontor.

Den aktuelle liste over igangværende regionale projekter – alle samfinansieret af internationale donorer – beløber sig til 41 projekter med samlede omkostninger på 3,32 mia. EUR. Transport (især vejinfrastruktur) udgør 66 % af de samlede omkostninger, svarende til omkring 2,2 mia. EUR og er fordelt mellem 33 forskellige projekter. Energisektoren kommer på andenpladsen med omkostninger på 0,82 mia. EUR (25 %) for fem elprojekter, og vand- og miljøsektoren kommer sidst med tre projekter og samlede omkostninger på 0,29 mia. EUR (9 %). En opdateret liste blev forelagt den 21. juni 2002 på SP WT II-mødet i Sofia.

(2003/C 192 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1664/02
af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(4. juni 2002)

Om: Deltagerne i Det Europæiske Konvent

Kan Kommissionen give detaljerede oplysninger om, hvilke af organisationer og net af organisationer, der deltager i forumet om Det Europæiske Konvent, er finansieret – eller delvis finansieret direkte eller indirekte af Kommissionen eller eventuelle andre EU-institutioner?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer

(22. november 2002)

Som supplement til det foreløbige svar, der blev sendt til det ærede medlem, sender Kommissionen ham og Parlamentets generalsekretariat direkte den detaljerede analyse af EU's regnskaber, for hvert af regnskabsårene 1998, 1999, 2000, 2001 og 2002, indeholdende de ønskede oplysninger for hver af organisationerne. Denne analyse er foretaget på grundlag af regnskabssystemet SINCOM2.

Kommissionen har registreret 1 575 betalinger til fordel for 139 organisationer i alle EU-lande til et samlet beløb af 154,5 mio. EUR.

(2003/C 192 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1720/02
af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen

(13. juni 2002)

Om: Den europæiske offentlige anklager

Hvad er den seneste udvikling i oprettelsen af embedet som europæisk offentlig anklager?

Er der nogen medlemsstater, der har afgivet udtalelse om grønbogen til Kommissionen?

Vil Kommissionen sende Europa-Parlamentet medlemsstaternes kommentarer, så snart den modtager dem?

Mener Kommissionen, at oprettelsen af embedet som europæisk offentlig anklager er uundgåelig, og hvornår påregner Kommissionen at føre oprettelsen ud i praksis?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(26. juli 2002)

Kommissionen vedtog den 11. december 2001 grønbogen om strafferetlig beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser og oprettelse af en europæisk anklagemyndighed (KOM(2001) 715 endelig udg.) og har hidtil udleveret over 11 000 eksemplarer. Den har igangsat en national og international debat (der er allerede afholdt seksten arrangementer, og seks yderligere er planlagt). Den 16.-17. september 2002 afholder Kommissionen en offentlig høring i Bruxelles.

Høringsperioden udløb den 1. juni 2002. Der ventes dog flere høringssvar efter denne frist. Tyskland, Irland, Nederlandene og Sverige har sendt en officiel udtalelse til Kommissionen. Andre medlemsstater arbejder stadig på deres udtalelse. Bidragene kan ses på følgende netsted (under OLAF og Green Paper): http://europa.eu.int/comm/anti_fraud/green_paper/contributions/date.html.

Hvorfor der er brug for en europæisk anklagemyndighed, har Kommissionen begrundet udførligt i forslaget til regeringskonferencen i Nice og i grønbogen. I henhold til EF-traktaten er Kommissionen over for budgetmyndigheden ansvarlig for budgettets gennemførelse (EF-traktatens artikel 274 og 276), og Fællesskabets finansielle interesser skal beskyttes ved hjælp af foranstaltninger, der virker afskrækkende og er af en sådan art, at de yder en effektiv og ensartet beskyttelse i medlemsstaterne (EF-traktatens artikel 280). Fællesskabet skal kunne garantere medlemsstaterne og EU's skatteborgere, at svig og korrupsion de facto retsforfølges. For at der kan oprettes en europæisk anklagemyndighed, skal EF-traktaten ændres, og der skal vedtages afledt ret. Kommissionen offentliggør ultimo 2002 eller primo 2003 en meddelelse, der bygger på resultaterne af debatten om grønbogen.

(2003/C 192 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1726/02

af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) til Kommissionen

(7. juni 2002)

Om: Momssvig inden for handlen med brugte metaller

Ved indførelsen af momsen er der i Spanien inden for handlen med brugte metaller opstået en række foretagender, som opererer med en bred vifte af momsfraude. De ulovlige skrothandlere benytter sig i forbindelse med erhvervelse af de forskellige metaller skuffeselskaber, hvorved de kan undgå opkrævning og betaling af den tilsvarende moms. Derefter sælges metallerne til stålværker og støberier, og der udskrives fakturaer med beregning af 16 % moms, uden at denne moms senere betales til skattevæsenet.

Denne praksis er ikke alene illoyal konkurrence overfor de virksomheder, der overholder gældende lov, men skader også handlen med andre EU-lande, herunder Frankrig, Portugal og Tyskland, fordi den skaber alvorlige forvriddinger i samhandlen mellem medlemsstaterne inden for denne sektor.

Kommissionen var bekendt med denne situation og forelagde derfor Rådet et forslag til beslutning⁽¹⁾, der gav Spanien bemyndigelse til at træffe særlige foranstaltninger, der fraviger det sjette direktiv 77/388/EØF⁽²⁾ med henblik på at undgå skattesvig. Ikke desto mindre har denne bemyndigelse, som udløber den 31. december 2003, efter sektorens egne skøn ikke alene forfejlet sit mål om at bremse svig, men har ligefrem øget det i de seneste år. Derfor har forskellige sammenslutninger af virksomheder inden for denne sektor gentagne gange gjort Kommissionen opmærksom på denne situation, uden at de indtil dato har fået et tilfredsstillende svar.

Af hvilke grunde har Kommissionen ikke omgående truffet foranstaltninger i denne sag, skønt den er bekendt med problemets alvor? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at bremse en sådan praksis i den nærmeste fremtid og under alle omstændigheder inden den 31. december 2003? Deler Kommissionen den opfattelse, at der kan lægges en dæmper på denne praksis ved at indføre en ny omvendt momspligt for så vidt angår levering og erhvervelse af materialer til genbrug samt affald bestående af jernholdige metaller, ikke-jernholdige metaller, og legeringer deraf og affald bestående af glas, papir og karton samt sortering, skæring, opsplitning og presning af disse produkter?

(¹) Rådets beslutning 2001/243/EU – EFT L 88 af 28.03.2001, s. 15.

(²) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. juli 2002)

Rådet har ganske rigtig ved en rådsbeslutning (¹) givet Spanien tilladelse til at indføre en særlig afgiftsordning i sektoren for genbrug af affald. Beslutningen er baseret på artikel 27 i Rådets sjette direktiv (77/388/EØF) af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (²), som åbner mulighed for at indføre særlige foranstaltninger for at forenkle afgiftsopkrævningen eller undgå visse former for svig eller unddragelse. Foruden Spanien anvender fire andre medlemsstater en lignende særordning i den pågældende sektor, mens de øvrige medlemsstater fortsat anvender den almindelige momsordning.

Det er også korrekt, at det fremgår af Kommissionens kontakter med de nationale myndigheder og repræsentanterne fra den pågældende sektor, at særordningen i visse af medlemsstater ikke fungerer tilfredsstillende. Generelt bliver det anbefalet at udvide særordningen.

Alle Kommissionens lovgivningsinitiativer skal imidlertid respektere de EU-retslige rammer, bl.a. som defineret ved Domstolens jurisprudence, til vurdering af, om de særlige foranstaltninger står i rimeligt forhold til målet om at bekæmpe svig eller unddragelse i medfør af artikel 27.

Efter Kommissionens opfattelse åbner disse EU-retlige rammer ikke mulighed for at udvide anvendelsesområdet af den pågældende særordning ved en undtagelse på grundlag af artikel 27 i sjette momsdirektiv.

Kommissionen har dog i sin meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet af 7. juni 2000 (³) om en strategi til forbedring af momssystemet i det indre marked givet tilsagn om at foretage en vis rationalisering af de mange eksisterende undtagelser. Rationaliseringen i givet fald bestå i at udvide de undtagelser, som har vist sig særligt effektive, til alle medlemsstaterne.

Kommissionen har allerede erklæret, at den i forbindelse med rationaliseringen vil undersøge mulighederne for i selve momsdirektivet at indføre en særordning for den pågældende sektor, som vil være mere omfattende end de undtagelser, som Rådet kan tillade på grundlag af artikel 27 i sjette momsdirektiv. Kommissionen vil i princippet indlede det forberedende arbejde inden årets udgang, således at Rådet kan tage stilling til den tilladelse, der er givet til Spanien, inden den udløber den 31. december 2003.

Kommissionen kan endelig forsikre det ærede medlem om, at den har holdt repræsentanterne for den pågældende sektor og de relevante nationale myndigheder løbende underrettet om dens hensigter på dette område, og at den vil fortsætte med at inddrage dem i overvejelserne om dette spørgsmål.

(¹) Rådets beslutning 1999/81/EF af 18. januar 1999, EFT L 27 af 2.2.1999.

(²) EFT L 145 af 13.6.1977.

(³) KOM(2000) 348 endelig udg.

(2003/C 192 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1730/02**af Karin Junker (PSE) til Kommissionen**

(17. juni 2002)

Om: Muligheder for fremme af vedvarende energikilder inden for udviklingssamarbejde

90 % af afrikanerne har ikke adgang til elektricitet (udtalte Antonio Garcia Fragio fra Kommissionens Generaldirektorat for Udvikling under et forum om udviklingsstrategier, som blev afholdt af Kreditanstalt für Wiederaufbau og Deutsche Investitions- und Entwicklungsgesellschaft den 11. april 2002 i Bruxelles).

Selv om støtte til energisektoren imidlertid ikke udgør et prioriteret mål for udviklingssamarbejdet, bør den imidlertid prioriteres højere end de energiprojekter, som EU for øjeblikket støtter.

På grund af øget knaphed på fossile energireserver og af hensyn til klimabeskyttelsen vil forsyningen af energi fra vedvarende energikilder også få stigende betydning i udviklingslandene. Det kan (ifølge Rolf Seifried, ekspert fra Kreditanstalt für Wiederaufbau) forventes, at den kommende stigning i det globale energiforbrug hovedsagelig vil finde sted i udviklingslandene. Deres andel vil indtil 2020 stige til 45 % (i forhold til 1997, hvor andelen var på 34 %).

Kan Kommissionen derfor oplyse:

- Hvad Kommissionen har gjort for at fremme vedvarende energikilder i forbindelse med EU's udviklingssamarbejde?
- Hvilke planer og projekter Kommissionen har i denne forbindelse?
- Hvilke strategier findes i denne forbindelse navnlig for AVS-lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(8. august 2002)

Det ærede medlem fremhæver — korrekt — at energi ikke er et af de seks prioriterede indsatsområder i EU's udviklingspolitik. Indfaldsvinklen i forhold til energi i udviklingssamarbejdet er at sikre, at den mest bæredygtige energiløsning vælges i de enkelte tilfælde (set ud fra en økonomisk (livscyklusomkostninger), social, miljømæssig og institutionel synsvinkel), således at adgangen til energiydelser udvides for derved at udrydde fattigdommen. Omkostningerne i forbindelse med vedvarende energikilder kan fungere som en barriere for en udbredt indførelse af dem i udviklingslandene. I en række tilfælde vil en vedvarende energikilde være det bedste valg set ud fra en økonomisk synsvinkel, f.eks. ofte i fjerntliggende landdistrikter, hvor dette i praksis blot giver sig udslag i brug af brænde, mens det i andre ikke er tilfældet. De nuværende tendenser tyder på, at de vedvarende energikilder vil blive mere økonomisk overkommelige for udviklingslandene i fremtiden.

Der er mange vellykkede eksempler på brug af vedvarende energikilder inden for EU's udviklingssamarbejde, f.eks. det regionale solenergiprogram i Sahel (50 mio. EUR i dets første fase), hvor fotovoltaik anvendes til at pumpe vand (forlænges nu til dets anden fase), et program til 15 mio. EUR, hvor fotovoltaik anvendes til at forsyne fjerntliggende skoler i Sydafrika med elektricitet, solenergi til øerne i Kiribati osv.

Kommissionen er for øjeblikket sammen med medlemsstaterne ved at udarbejde et energiinitiativ, som skal fremlægges i Johannesburg på verdenskonferencen om bæredygtig udvikling («World Summit on Sustainable Development» (WSSD)). De vedvarende energikilder vil være en af de mulige aktiviteter under dette initiativ.

Arten og omfanget af det arbejde, der vil blive udført via de nye partnerskaber under EU's energiinitiativ, vil ændre sig med tiden, idet det vil afhænge af udviklingslandenes efterspørgsel efter de aktiviteter, der vil blive tilbudt under initiativet. Initiativet vil omfatte aktiviteter (på national eller regional basis alt efter, hvad partnerlandene finder hensigtsmæssigt) inden for følgende områder: institutionel kapacitetsopbygning, teknisk samarbejde, overførsel af knowhow og færdigheder, markedsudvikling, herunder fremme af passende former for offentlige/private partnerskaber, fremme af samarbejde med de finansielle institutioner og integrering af energi i andre sektorer.

Hvad staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) angår, er det interessant at bemærke, at energi kun indtager en stærk rolle i meget få af de landestrategidokumenter og regionale strategidokumenter for AVS-landene under 9. Europæiske Udviklingsfond (EUF), som modtagerlandene/-regionerne selv udarbejder. Når WSSD er overstået, agter Kommissionen at afholde et møde med afrikanske embedsmænd for at skærpe opmærksomheden omkring den rolle, energi (herunder de vedvarende energikilder) spiller i den sociale og økonomiske udvikling, og udbygge partnerskaberne i forbindelse med EU's energiinitiativ. Øget opmærksomhed omkring initiativet er helt afgørende for dets udvikling i betragtning af den begrænsede efterspørgsel.

For en fyldigere beskrivelse af Kommissionens synspunkter om disse spørgsmål opfordres det ærede medlem til at læse Kommissionens bemærkninger til »Energisamarbejdet med udviklingslandene«⁽¹⁾, der blev vedtaget den 17.7.2002.

(1) KOM(2002) 408.

(2003/C 192 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1751/02
af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(19. juni 2002)

Om: Rettigheder for de ansatte i Den Europæiske Centralbank

Den største fagforening i ECB mener, at de ansattes sociale rettigheder krænkes, fordi de ikke har de rettigheder, som er nedfældet i vedtægten for EU-ansatte, og heller ikke er omfattet af den tyske lovgivning for arbejdstagere, som automatisk burde finde anvendelse, fordi banken har sæde i Frankfurt. ECB fremfører, at dens traktatfæstede uafhængighed giver den mulighed for at føre en uafhængig personalepolitik.

Berettiger ECB's uafhængige status efter Kommissionens opfattelse til, at de ansatte befinder sig i den ovenfor beskrevne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(2. august 2002)

Den Europæiske Centralbank (ECB) er oprettet i medfør af EF-traktatens artikel 8. Den handler inden for rammerne af de beføjelser, der er tillagt den ved EF-traktaten og ved statuten for Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB).

Det fastsættes specielt i artikel 36, stk. 1, i ESCB-statutten, at styrelsesrådet for ECB fasttæller ansættelsesvilkårene for ECB's ansatte, og i artikel 36, stk. 2, fastsættes Domstolens kompetence til at afgøre tvister mellem ECB og dens ansatte. Denne artikel er en parallel til EF-traktatens artikel 283 og 236, som finder anvendelse på tjenestemænd ved Fællesskabet. I artikel 22 i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter hedder det desuden, at protokollen også gælder »for ECB, for medlemmerne af dens besluttende organer og for dens personale« på samme måde, som den gælder for tjenestemænd ved Fællesskabet.

Der kan derfor ikke være tale om at anvende værtslandets arbejdslovgivning på ECB's arbejdsvilkår. Af klarhedshensyn fastslås det i artikel 15 i aftalen om ECB's hjemsted mellem Forbundsrepublikken Tyskland og ECB, at den tyske arbejdslovgivning ikke finder anvendelse.

(2003/C 192 E/015)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1761/02
af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. juni 2002)

Om: Støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget

Rådets forordning (EF) 1257/1999⁽¹⁾ af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget foreskriver udligningsgodtgørelse til landbrugere i ugunstigt stillede områder og områder med miljørestriktioner. Denne kategori omfatter adskillige græske landbrugere, som bor i områder af Grækenland, som er underlagt bestemmelserne i Ramsar-konventionen om vådområder af international betydning.

Denne udligningsgodtgørelse kan for Grækenlands vedkommende beløbe sig til op til 100 EUR pr. hektar.

1. Overholder Grækenland forordning 1257/1999?
2. Har Grækenland fra starten af gennemførelsesperioden som led i samfinansieringen forelagt programmer for støtte til landbrugere, der er underlagt bestemmelserne i den ovennævnte forordnings Kapitel V?
3. Hvor store bevillinger er der afsat på fællesskabsbudgettet til den ovennævnte foranstaltning?

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(1. august 2002)

1. Ja, Grækenland anvender Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og ændring om ophævelse af visse forordning.
2. Ja, Grækenland har forelagt en plan for udvikling af landdistrikterne i henhold til EUGFL, Garantisektionen, som er godkendt af Kommissionen den 27. september 2000. Denne plan omfatter ligeledes udbetaling af udligningsgodtgørelse i ugunstigt stillede områder og bjergområder i henhold til kapitel V i ovennævnte forordning. Grækenland anvender imidlertid ikke artikel 16 i denne forordning vedrørende områder med miljørestriktioner.
3. De beløb, der er afsat til de forskellige foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne, er fastsat i medlemsstaternes programmeringsdokumenter. For Grækenlands vedkommende er det anslåede beløb til udbetaling af udligningsgodtgørelser fra EUGFL, Garantisektionen, for perioden 2000 til 2006 på 286 mio. EUR.

(2003/C 192 E/016)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1766/02
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. juni 2002)

Om: Forholdet mellem EU og USA på baggrund af Europas mindskede forsvarsbudgetter

Der er fra visse kredse i Europa rettet voksende kritik mod det, der opfattes som »unilateralisme« i USA's udenrigspolitik, en kritik, der ikke er fuld forståelse for i USA.

Den 23. maj 2002 gav International Herald Tribune udtryk for, at »Europa må ophøre med at hyle op om amerikansk unilateralisme og i stedet optræde som en troværdig partner i sværvægtsklassen«, og tilføjede,

at når Europa »taler med én stemme i udenrigspolitikken og følger sine forsvarspolitiske erklæringer op med de nødvendige bevillinger, vil Amerika tage det alvorligt, ikke før«.

Det tyske dagblad Die Welt har i en kommentar til det, det kalder »begyndelsen på en ny tidsalder med snævert amerikansk-russisk samarbejde«, bemærket, at Europa på baggrund af det nye venskab mellem præsident Bush og præsident Putin »fremtræder som en gammel mand, der ikke kan holde trit med de nye ideer«, og at Europa, hvis det ikke ønsker at sakke helt agterud, »må genopruste, genopbygge sin militære kapacitet og spille den rolle, der tilkommer det i forsvaret mod globale trusler«.

Er Kommissionen enig i, at det er langt mere sandsynligt, at USA vil behandle Europa som en fuldgyldig partner på det udenrigspolitiske område, hvis det kan demonstrere en reel vilje til at tage sin del af byrderne på forsvarsområdet, og er den i bekræftende fald også enig i, at anklager om »unilateralisme« indtil da formentlig ikke blot vil blive modtaget med vrede, men virke stik imod deres hensigt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(26. juli 2002)

Det er helt klart, at jo mere EU kan bidrage på det sikkerhedspolitiske område, herunder det militære, jo mere alvorligt vil det blive taget i verden. Det er en af grundene til, at det er vigtigt at nå de overordnede mål, der blev vedtaget på Det Europæiske Råds møde i Helsinki.

Men det er også vigtigt at være klar over omfanget af det bidrag, som EU allerede yder til internationale sikkerhedsoperationer. Der er i dag 39 000 fredsbevarende tropper fra medlemsstaterne i Balkanlandene, omkring 67 % af de samlede udsendte tropper i NATO-operationer. I Afghanistan omfatter den internationale sikkerhedsstyrke 3 500 tropper fra EU-landene – 68 % af det samlede antal. Tropper fra forskellige medlemsstater har også deltaget i bekæmpelsen af Al Qaeda i Afghanistan. Desuden er sikkerhed et mere omfattende begreb. EU yder sammen med medlemsstaterne et massivt beløb i udviklingsbistand, omkring 55 % af den samlede internationale bistand og helt op til to tredjedel af al gavebistand. Også dette er et bidrag til international sikkerhed, som EU spiller en bærende rolle i.

Kommissionen accepterer ikke, at det skulle virke mod hensigten at give udtryk for sin opfattelse, når der er store uoverensstemmelser med USA: det er en pligt for virkelige venner og allierede. I en verden, som bindes mere og mere sammen, er det så meget desto vigtigere at arbejde sammen med dem, der deler ens værdier.

Kommissæren for eksterne forbindelser gav en detaljeret redegørelse for de spørgsmål, som det ærede medlem har rejst, i en tale om »EU's udenrigspolitik og globaliseringens udfordringer« på et møde i Asien-Europa-fonden i Singapur den 5. april 2002. Den findes på Kommissionens webside (¹).

(¹) http://europa.eu.int/comm/external_relations/news/patten/sp04_02global.htm.

(2003/C 192 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1781/02

af Luciano Caveri (ELDR) til Kommissionen

(24. juni 2002)

Om: Luftfartssikkerhed

Flyulykken i Milano den 18. april, hvor et lille fly fløj ind i Pirelli-højhuset, rejser visse spørgsmål vedrørende kontrol og fremtidige tekniske valg, som rækker ud over konklusionerne på de forskellige undersøgelser. Ud fra et kontrolsynspunkt er det tilstrækkeligt at tænke på, at med hensyn til Cessna CJ2-flyet fra Milano måtte hverken flyet eller piloten flyve den pågældende dag, fordi de kun var autoriseret til at operere i kategori 1, mens de meteorologiske forhold krævede klassificering i kategori 3.

Der er imidlertid andre grundlæggende problemer: passende udstyr om bord (først og fremmest transponder) i alle fly til almindelig luftfart, som opererer i områder, der grænser op til hovedfærdselsområder; kun adgang for almindelig luftfart til de store lufthavne i instrumentflyvning (IFR); udelukkelse af almindelig luftfart i visuel flyvning (VFR) fra store lufthavne og store beboelsesområder; hurtig gennemførelse af automatisk overvågning med kontinuerlig informationsstrøm over radio (ADS-3) efter definitivt valg på europæisk plan af det »data-link«, der skal anvendes.

Der bør endelig henvises til alle de foranstaltninger på området, som USA er ved at træffe efter attentaterne i september 2001 på tvillingetårnene.

Kan Kommissionen redegøre for sine bemærkninger til ovenstående evalueringer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(14. august 2002)

På indeværende tidspunkt er det tekster og hertil knyttede bilag fra ICAO (Den Internationale Civilflyvningsorganisation), der giver staterne retningslinjer for driftsbetingelser, piloternes kvalifikationer samt flybesætningen i forbindelse med visuelflyvereglerne (VFR) og instrumentflyvereglerne (IFR). Ansvaret for oversættelse, håndhævelse og overvågning af disse regler og bilag sorteres under de pågældende stater og de af disse udpegede myndigheder, idet disse handler inden for rammerne af de fælles luftfartsmyndigheder (JAA).

Inden for deres ansvarsområde vedtager staterne love og andre bestemmelser, som de offentliggør i de relevante publikationer (Aeronautical Information Publication, National Air Navigation Orders), og som vedrører:

- udrustning med transpondere, som er reguleret efter flyvningens art (privat, passagerer, fragt m.v.) og kvaliteten af det luftrum, hvor flyvningen finder sted
- adgang til større lufthavne afhængigt af flyvningens art og flyvebetingelserne. Dette kan have relation til lufthavnens servicemæssige kapacitet (sikkerhed, immigration, udrykningstjenester, told m.v.) og lufttrafiktjeneste restriktioner for VFR- (og IFR-)almenflyvninger til områder fjernt fra større lufthavne og større befolkningscentre.
- Sådanne restriktioner vedrører normalt lokaliteter af strategisk betydning som f.eks. militære anlæg, kraftværker, regeringsbygninger m.v. Generelt vil større befolkningscentre også være omfattet af restriktioner for så vidt angår overflyvningshøjden.

Dog hæmmes effektiviteten i denne proces af den nuværende mangel på en stærk europæisk reguleringsmyndighed, som kan pålægge de forskellige aktører ensartede, præcise og praktisk gennemførlige forpligtelser. Et godt eksempel herpå er de minimumsbetingelser (som f.eks. vejret), flyveplanen skal opfylde. Det nuværende system rummer ingen garantier mod misbrug.

Initiativet om oprettelse af et fælles luftrum⁽¹⁾ sigter mod at råde bod på denne situation ved at indføre et regelværk, der skal styrke lufttrafikreguleringen og gøre den til genstand for harmoniserede fællesskabsbestemmelser.

Herigennem vil det også blive muligt at fremskynde introduktionen af det nødvendige udstyr til forbedring af sikkerheden. Et eksempel, som det ærede medlem nævner, er installeringen af ADS-B-systemer (automatic dependent surveillance — broadcast) om bord på alle fly, eftersom dette vil gøre det muligt for piloter på veludstyrede fly til enhver tid at kende situationen med hensyn til lufttrafikken omkring dem. Kommissionen bidrager aktivt til udviklingen på dette område gennem forskningsprogrammerne og de transeuropæiske transportnet.

⁽¹⁾ KOM(2001) 123 endelig udg. og KOM(2001) 564 endelig udg.

(2003/C 192 E/018)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1806/02
af Gianfranco Dell'Alba (NI) til Kommissionen**

(19. juni 2002)

Om: Overtrædelse af menneskerettighederne i Cambodja

Siden begyndelsen af 2002 har FN's højkommisær for flygtninge regelmæssigt udtrykt dyb bekymring over den behandling, som den vietnamesiske og cambodjanske regering udsætter de flygtninge fra Montagnard for, som var flygtet til Cambodja det foregående år, idet han har gjort opmærksom på alvorlige overtrædelser af flygtningekonventionen af 1951 begået af begge regeringer. Den alvorlige karakter af disse overtrædelser fik FN's flygtningehøjkommisær til at trække sin støtte tilbage fra den tresidige aftale om frivillig tilbagevenden af flygtninge, der blev indgået i februar sammen med den vietnamesiske og cambodjanske regering.

Kun takket være den amerikanske regerings effektive indgriben og efter langvarige forhandlinger er de 900 Montagnard-flygtninge ved at blive genhuset i USA.

Denne løsning har ikke mindsket FN's flygtningehøjkommisærs bekymringer over de etniske mindretals situation i Vietnams centrale højland såvel som asylansøgenes forhold. Den 22. maj 2002 udtalte en talsmand for FN's flygtningehøjkommisær, Kris Janowski, overordentlig stor bekymring på grundlag af forskellige rapporter om tvungen hjemsendelse fra Cambodja til Vietnam af snesevis af Montagnard-flygtninge. Endvidere meddelte den cambodjanske premierminister Hun Sen for nylig, at efter Montagnard-flygtningenes genhusning i USA ville to af FN's flygtningelejre blive lukket og grænsepatrojer ville nu stoppe nye asylsøgere.

Cambodjas og Det Europæiske Fællesskabs respekt for og anerkendelse af de demokratiske principper og menneskerettighederne som nedfældet i den universelle menneskerettighedserklæring udgør en væsentlig del af samarbejdsaftalen Cambodja-EF, der blev undertegnet i 1997, og over de næste tre år (2002-2004) er der afsat 68,7 mio. EUR til Cambodja til at finansiere aktiviteter i de sektorer, der er fastlagt i strategidokumentet EF-Cambodja for 2000-2003.

- Hvad vil Kommissionen gøre for at sikre, at Montagnard-flygtningenes ret til at søge asyl i en stat, der har undertegnet flygtningekonventionen som f.eks. Cambodja, overholdes i fuldt omfang?
- Hvilke konkrete skridt vil Kommissionen tage for i fuldt omfang at gennemføre og håndhæve den såkaldte menneskerettighedsklausul, der er indføjet i alle tosidede og flersidede samarbejdsaftaler undertegnet med Cambodja såvel som med andre berørte lande i området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(5. juli 2002)

Kommissionens delegation i Phnom Penh har sammen med medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer nøje fulgt med i udviklingen for de vietnamesiske bjergstammer, der flygtede til Cambodja i slutningen af 2001, og har deltaget i EU's diplomatiske henvendelser til den kongelige regering for Cambodja om forskellige problematiske spørgsmål.

FN's Højkommisær for Flygtninge (UNHCR) er i øjeblikket ved at kontrollere geninstalleringen af omkring 906 bjergstammemedlemmer, der har ytret ønske om at emigrere til USA. De oprindelige flygtningelejre er nu blevet lukket, og flygtningene er i øjeblikket indkvarteret i særlige transitcentre. Geninstalleringen ventes fuldført i slutningen af juli 2002. Den cambodjanske regering har bekræftet, at den fortsat vil overholde de forpligtelser, den har indgået i henhold til internationale konventioner.

Samtidig med udviklingen i Cambodja har Kommissionens delegation i Hanoi og med medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer også nøje fulgt situationen i det vietnamesiske højland, hvor bjergstammerne kommer fra, og har deltaget i de relevante diplomatiske henvendelser fra EU til regeringen i Vietnam. Så sent som i slutningen af maj fik et hold på fire medlemmer af medlemsstaternes repræsentationer (med de vietnamesiske myndigheders tilladelse) mulighed for at besøge det centrale højland.

I henhold til landestrategien og det nationale vejledende program for samarbejdet mellem EU og Cambodja, der blev vedtaget af Kommissionen den 15. maj 2002, vil EU-støtten blive centreret om udvikling i landdistrikterne — herunder fødevarerikkerhed, udvikling af husdyravl og fiskeri, landbrugsfinansiering, vandforvaltning, diversificering af afgrøderne, mikrovirksomheder, erhvervsuddannelse og minerydning — samt sundhed og uddannelse. Alle disse aktioner vil medvirke direkte til at støtte en bæredygtig udvikling og nedbringe fattigdommen i de mest udsatte grupper i samfundet. Blandt de horisontale temaer i samarbejdsprogrammet kan nævnes god regeringsførelse og demokratisering, herunder især støtte til den løbende demokratiseringsproces i landet. Bistand til handelsudvikling vil også hjælpe Cambodja med at blive integreret i den internationale økonomi og dens regulerende ordninger.

Kommissionens holdning over for Cambodja på menneskerettighedsområdet er — som for alle andre lande i regionen — at fremme og støtte fortsatte landets fremskridt inden for menneskerettigheder og demokrati, og udtrykke sin bekymring inden for de internationale menneskerettighedsorganer i tilfælde af krænkelser. Denne holdning kom også til udtryk i Kommissionens meddelelse af maj 2001 om, hvordan Den Europæiske Union kan medvirke til at fremme menneskerettigheder og demokratisering i tredjelande⁽¹⁾. Kommissionen vil sammen medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer fortsat overvåge udviklingen inden for menneskerettighederne, herunder situationen for bjergstammerne både i Vietnam og Cambodja, og give udtryk for sin bekymring, når og hvor det er berettiget.

⁽¹⁾ KOM(2001) 252 endelig udg.

(2003/C 192 E/019)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1810/02
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(24. juni 2002)

Om: Slavehandel i Bosnien

Ifølge sammenfaldende oplysninger og reportager i pressen foregår der i Bosnien handel med kvinder på en moderne form for slavemarked. Titusindvis af kvinder fra de østeuropæiske lande bringes dertil for at blive markedsført og solgt til ruffere i andre lande, især EU-lande. Samtidig meddeltes det på Unesco's konference om »handel med mennesker«, som fandt sted i Thessaloniki, at ca. 5 000 mindreårige kvinder hvert år transporteres til Rusland bl.a. fra Bosnien og ledes videre til organisationer for hvid slavehandel.

Det er ikke nødvendigt at minde om, at der i Bosnien findes en stærk bevæbnet styrke med betydelig deltagelse fra EU-medlemslande for at sikre fred og, — formoder jeg — orden. Man ville kunne forestille sig, at det også hørte til dens opgaver at støtte opretholdelsen af en elementær retsstat og at sikre den omend minimale beskyttelse af menneskerettighederne, som bekæmpelse af handel med mennesker ville være.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at bekæmpe dette fænomen i Europa og især i kandidatlandene? Kan Kommissionen ligeledes oplyse, om den råder over præcise oplysninger om tilsvarende fænomener i EU-landene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(1. august 2002)

Kommissionen er bekendt med rapporterne om handel med mennesker i det vestlige Balkan, især med kvinder og piger med henblik på seksuel udnyttelse. I denne »handel« er Bosnien-Hercegovina både transitland, endeligt bestemmelsessted og i mindre grad oprindelsesland. Bosnien-Hercegovina er blevet inddraget i denne aktivitet, da landet giver menneskehandlerne »muligheder«, f.eks. med hensyn til åbne grænser, ukoordinerede politistyrker med for få ressourcer, et usammenhængende og stadig i vidt omfang ikke reformeret retsvæsen og ikke mindst et marked.

De internationale væbnede styrker i Bosnien-Hercegovina (i øjeblikket omkring 18 000) udgør en del af stabiliseringsstyrken (SFOR). SFOR er ikke en politistyrke, og den griber derfor ikke direkte ind mod menneskehandlere. Ikke desto mindre er dens opgave at sikre freden, og stabilitet skaber et miljø, hvor

andre myndigheder — både det lokale politi og internationale organisationer — kan behandle denne forbrydelse. De Forenede Nationers særlige menneskehandelsprogram i Bosnien-Hercegovina har været et vigtigt våben i kampen mod menneskehandel. Unionen bidrager også indirekte ved at behandle de »muligheder«, som menneskehandlerne udnytter. I 2001 ydede CARDS-bistandsprogrammet således 2,5 mio. EUR til Bosnien-Hercegovinas statsgrænsetjeneste for at hjælpe landet med at forbedre dets grænsekontrol. I 2002 går CARDS-støtten bl.a. til reformer af anklage- og retssystemerne i Bosnien-Hercegovina. Der vil blive ydet yderligere 5 mio. EUR til at forbedre politiets kapacitet gennem faglig bistand, uddannelse, udstyr og kontorudvikling. Bekæmpelse af menneskehandel vil naturligvis også være et anliggende for EU's politimission til Bosnien-Hercegovina, der indledes den 1. januar 2003.

For så vidt angår bekæmpelse af menneskehandel i Europa i bredere forstand, især i kandidatlandene, er Kommissionens politik kendetegnet ved at fokusere på ofre for denne afskyelige kriminelle aktivitet, på oprulning af kriminelle netværk og på forebyggelse. Der er taget lovgivningsmæssige initiativer, og en rammebeslutning, hvori der fastlægges fælles definitioner og sanktioner, vil muligvis snart blive vedtaget. Rådet er også ved at drøfte et direktivforslag fra Kommissionen om kortvarige opholdstilladelser for ofre, der samarbejder mod de personer, som udnytter dem. STOP II-programmet yder støtte til uddannelse, forskning og projekter, der fremmer udviklingen af samarbejde på unionsplan, og Det Europæiske Forum for Forebyggelse af Kriminalitet behandler specifikt menneskehandel. Den 28. september 2001 blev justits- og indenrigsministrene og deres kolleger fra kandidatlandene enige om 12 foranstaltninger til bekæmpelse af menneskehandel, herunder aktivt operationelt samarbejde, gennemførelse af oplysningskampagner og tilvejebringelse af bistand til ofre. Disse foranstaltninger vil danne grundlag for et udviklet samarbejde med ansøgerlandene.

Trods vanskelighederne ved at indhente statistiske oplysninger om dette område, er de fleste aktører inden for bekæmpelse af menneskehandel enige om, at det er et fænomen i vækst. På globalt plan skønnes det, at helt op til 700 000 kvinder og børn hvert år bringes over internationale grænser af menneskehandelsbander. Nogle ikke-statslige organisationer sætter tallet væsentligt højere, især hvis menneskehandel med henblik på udnyttelse af arbejdskraft medregnes. Kommissionen vil fortsætte med at støtte forskning med henblik på at forbedre forståelsen af fænomenet under STOP II-programmet.

(2003/C 192 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1812/02

**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL), Pedro Marset Campos (GUE/NGL)
og Felekna Uca (GUE/NGL) til Kommissionen**

(24. juni 2002)

Om: Fortsat forfølgelse af tyrkisk forfatter

Den tyrkiske forfatter Omar Asans bog om Pontus-regionens kultur, »Pontos Kultur«, som ved sin første udgivelse i 1996 frit kunne distribueres, blev pludselig forbudt og beslaglagt i januar 2002 efter en tv-udsendelse. Forfatteren, som har modtaget Abdi Ipektsi-prisen, blev anklaget for at have agiteret mundtligt og skriftligt for en deling af Tyrkiet. Denne anklage kan føre til mellem 14 måneders og 4 års fængsel.

Agter Kommissionen i betragtning af, at disse udemokratiske restriktioner og retssager er i modstrid med de forpligtelser, som Tyrkiet har indgået over for EU, at opfordre de tyrkiske myndigheder til at frafalde anklagerne mod forfatteren og give tilladelse til fri distribution af bogen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(26. juli 2002)

Kommissionen henviser det ærede medlem til sit svar på skriftlig forespørgsel E-0538/02 fra Stavros Xacharkos⁽¹⁾ vedrørende samme emne.

Kommissionen har kendskab til det tilfælde, som nævnes af det ærede medlem vedrørende Omer Asans bog »Pontus Kulturu«. Ifølge de oplysninger, som Kommissionen har til rådighed, er Omar Asan ved en sikkerhedsdomstol i Istanbul blevet anklaget for separatistisk propaganda. På baggrund af de politiske Københavnskriterier og navnlig ytringsfriheden er dette meget bekymrende.

Yderligere detaljer om Kommissionens vurdering af ytringsfriheden i Tyrkiet fremgår af de periodiske rapporter om Tyrkiets fremskridt mod tiltrædelse. Kommissionen har rejst spørgsmålet om ytringsfriheden ved flere lejligheder, bl.a. i Associeringsrådet Fællesskabet/Tyrkiet og ved møder på højt niveau, herunder ved det besøg, som kommissionsmedlemmet med ansvar for udvidelsen aflagde i Tyrkiet den 14. og 15. februar 2002.

(¹) EFT C 52 E af 6.3.2003, s. 8.

(2003/C 192 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1819/02
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(27. juni 2002)

Om: Indonesien

Kan Kommissionen redegøre for, hvilke foranstaltninger, EU vil træffe for at tilskynde de indonesiske myndigheder til hurtigst muligt:

1. at bortvise alle medlemmer af Laskar Jihad-organisationen og andre ikke lokale kæmpere fra Molukkerne, Sulawesi og West Papua;
2. at sikre, at lederen af Laskar Jihad, Jafar Umar Thalib, retsforfølges for de lovovertrædelser, han anklages for, herunder massakren for nylig i Soya, Ambon;
3. at sikre, at det indonesiske militær og politi handler korrekt og ansvarligt i deres bestræbelser på at opretholde freden på Molukkerne, Sulawesi og West Papua;
4. at sikre, at de 3000 kristne molukker på øerne Halmehera, Bacan, Buru og Seram, som af muslimske militanter er blevet tvunget til at konvertere til islam, hurtigst muligt evakueres til et fredeligt område.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(19. juli 2002)

Kommissionens delegation i Jakarta følger sammen med medlemstaternes diplomatiske missioner nøje den sikkerhedsmæssige og hermed forbundne menneskeretlige udvikling i hele Indonesien og deltager i alle EU's demarcher for at henlede opmærksomheden på problemer omkring menneskerettighedsspørgsmålet i Indonesien. Kommissionen deler EU's erklærede holdning, som går ud på fuldt og helt at støtte Indonesiens territoriale integritet, samtidig med at man opmuntrer regeringen til at iværksætte tvingende nødvendige bestræbelser på at skabe en fredelig løsning på Indonesiens interne konflikter, hvad enten disse er af separatistisk eller sekterisk art. Ligesom der er tilfældet i det internationale samfund, finder Kommissionen, at disse interne konflikter primært er Indonesiens ansvar og først og fremmest bør forsøges løst af den indonesiske regering og af civilsamfundets organisationer, de religiøse grupperinger og andre institutioner i en fredelig dialog inden for lovgivningens rammer og under overholdelse af menneskerettighederne uden særbehandling af nogen særlig gruppe.

Den aktuelle vold i Molukkerne samt i provinserne Aceh, Sulawesi og Papua giver anledning til fortsat bekymring. Undersøgelserne omkring og retsforfølgelsen af gerningsmændene til overtrædelserne af menneskerettighederne i Østtimor indtil september 1999 er stadig ikke afsluttet, selv om de indonesiske myndigheder i januar 2002 udpegede en ad hoc menneskerettighedsdomstol til at foretage undersøgelser af disse overtrædelser.

I november 2001 godkendte det indonesiske parlament en række love om regional autonomi for Aceh og Irian Jaya (herefter kaldet »Papua«) og om decentralisering i alle de andre provinser. Gennemførelsen af disse love kunne yde et betydeligt bidrag til at mindske vanskelighederne. Til støtte for denne proces på længere sigt påtænker Kommissionen i forbindelse med sit udkast til en landstrategi for støtte til Indonesien at fokusere på fremme af god regeringsførelse og retsstatsprincipperne inden for rammerne af regeringens politik med henblik på decentralisering og regional autonomi.

Den indonesiske regering under præsident Megawati bestræber sig efter Kommissionens opfattelse reelt på at skabe en afbalanceret tilgang til de interne spændinger og at fremme en bilæggelse af stridighederne ad fredelig vej under overholdelse af menneskerettighederne. Dens rolle som formidler af de nylige Malino-fredsforhandlinger mellem de kristne og muslimske samfund i Molukkerne og de rivaliserende grupper i Sulawesi er eksempler herpå.

Kommissionen anerkender den indonesiske regerings bestræbelser på at samarbejde med den internationale alliance mod terrorismen. Den har bemærket, at lederen af Laskar Jihad-bevægelsen, Jafar Umar Thalib, er blevet arresteret i Molukkerne og nu er varetægtsfængslet i Jakarta. Den opfordrer den indonesiske regering til at sørge for en retfærdig rettergang, som det bør sig i dette og andre tilfælde.

Kommissionen yder humanitær bistand til ofre for stridigheder og finansiel bistand til at hjælpe med at finde løsninger på stridigheder og forbedre menneskerettighedssituationen i Indonesien. Molukkerne har været i fokus for Kommissionens aktioner i så henseende. Allerede siden 1999 har Kommissionen ydet 4 600 000 EUR i nødhjælpsbistand til ofrene, både kristne og muslimer, for volden i Molukkerne — især internt fordrevne personer. I fremtidigt perspektiv er Indonesien et land, der står i fokus for det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder 2002-2004. I 2000 og 2001 blev der som led i dette initiativ allerede ydet finansiel bistand til fire aktioner til et samlet beløb på 1 862 880 EUR via ikke-statslige organisationer (ngo'er) og Højkommissariatet for Menneskerettigheder. Og der er programmeret et indikativt beløb på 2 500 500 EUR til yderligere aktioner som led i det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder (EIDHR), som vil blive finansieret i løbet af 2002.

(2003/C 192 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1850/02
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(28. juni 2002)

Om: Manglende ensartethed og kohærens i fællesskabsbestemmelserne om fiskeri

Kommissionens nylige lovgivningsmæssige forslag (KOM(2001) 764) og (KOM(2002) 108) i alvorlig grad i uoverensstemmelse med de eksisterende fællesskabsbestemmelser og udviser endog manglende indre sammenhæng.

For det første er der selve benævnelsen, hvor Kommissionen skifter udtrykket »espécies de águas profundas« — som er forståeligt på korrekt portugisisk — ud med »população da fundura«. Desuden optræder der henvisninger til geografiske ICES- og CECAF-områder, som ikke er i overensstemmelse med den hidtidige lovgivning og fastsættelsen af de arter, der er omfattet af kvoter, ligesom disses størrelse, ligesom vigtige arter som vrågfisk er udeladt. Den foreslåede lovgivning udviser således alvorlige mangler, som kan få meget negative konsekvenser for Azorerne.

Anser Kommissionen det ikke for påkrævet at tage hensyn til (og ikke blot formelt at høre) synspunkterne hos politikere og erhvervsliv, inden den gennemfører sine forslag, som i det foreliggende tilfælde ville være afgørende betydning for et bestemt område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(2. august 2002)

Det er vigtigt at sikre bæredygtig udnyttelse af alle dybvandsarter, og Kommissionen har foreslået en række forholdsregler, som er i overensstemmelse med videnskabens udtalelser om disse arters tilstand og det fiskeri, de kan tåle. Dette er tilfældet for alle berørte havområder, herunder også Azorerne. Hvad vrågfisk

angår, foreligger der dog p.t. ingen videnskabelige udtalelser fra Det Internationale Havundersøgelseråd eller fra Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri, hvorfor Kommissionen ikke har fremsat forslag om bevaring af denne art.

Den portugisiske version af reglerne for fangst af dybhavsarter vil blive ændret under hensyn til det sproglige aspekt, der henvises til.

Der bør tages hensyn til økonomiske og politiske faktorer i forvaltningen af fiskeressourcerne, men det første og vigtigste skridt må være at sikre, at udviklingen af fiskeriet er bæredygtig. Først når bæredygtigheden er sikret, kan der træffes rationelle afgørelser om udnyttelsen af fiskeressourcerne. Hvorom alting er, vil Kommissionen høre de berørte industrisektorer om udviklingen af en bevaringspolitik for dybhavsarterne.

(2003/C 192 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1851/02
af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2002)

Om: Kommissionens bankkonti

1. Kan Kommissionen udlevere en liste med navnene på samtlige banker, igennem hvilke der er foretaget udbetalinger fra og indbetalinger til EU's budget?
2. Kan Kommissionen for hver af disse banker oplyse, hvor meget der blev ind- og udbetalt i hvert af årene 2001 og 2002?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvornår og efter hvilke kriterier og procedurer disse banker blev udvalgt?
4. Kan Kommissionen oplyse, om direktiverne om tildeling af offentlige tjenesteydelseskontrakter og tildelingskriterierne i Fællesskabets finansforordning er blevet overholdt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer

(23. september 2002)

1. Nedenstående banker i EU foretager fra og med den 2. september 2002 udbetalinger fra og indbetalinger til EU's budget:

- Centralbanker
 - Banque Centrale du Luxembourg
 - Banque de France
 - Banque Nationale de Belgique
 - Banco de Portugal
 - Banco de España
 - Banca d'Italia
 - Bank of England
 - Bank of Greece
 - Central Bank of Ireland
 - De Nederlandsche Bank
 - Deutsche Bundesbank
 - Danmarks Nationalbank
 - Sveriges Riksbank

- Suomen Pankki
- National Bank of Norway
- Liechtensteinische Landesbank
- Central Bank of Iceland
- Den Europæiske Investeringsbank
- Kommercielle banker
 - Banque Bruxelles Lambert SA (B)
 - Fortis Banque SA (B)
 - KBC Bank NV (B)
 - Nordea Bank Danmark A/S (DK)
 - Commerzbank AG (D)
 - Banque Fédérative du Crédit Mutuel (F)
 - EFG Eurobank Ergasias SA (GR)
 - Banco Bilbao Vizcaya Argentaria (E)
 - Bank of Ireland (IRL)
 - Banca Popolare di Sondrio(I)
 - Banca Nazionale del Lavoro (I)
 - Banque et Caisse d'Epargne de l'Etat (L)
 - ABN AMRO Bank NV (NL)
 - Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (AT)
 - Banco Totta e Açores (P)
 - Okobank (FI)
 - Skandinaviska Enskilda Banken (SE)
 - Postgirot Bank (SE)
 - Lloyds TSB Bank plc (UK)

Foruden disse bankkonto findes der i henhold til »ordningen for Fællesskabernes egne indtægter« konti hos hvert enkelt lands finansforvaltning⁽¹⁾. Medlemsstaterne overdrager de egne indtægter til disse konti, og de anvendes til udbetalinger til statslige organer, navnlig Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget.

Visse medlemsstater har udpeget centralbanken til at føre konti for de egne indtægter.

2. Kommissionen mener, at hensynet til tavshedspligten og forretningsforbindelser samt beskyttelsen af de berørte virksomheders erhvervsmaessige interesser, fordrer, at man ikke giver de oplysninger, som der anmodes om i denne del af forespørgslen.

3. *Centralbankkonti:*

Da det ikke er muligt at overføre midler direkte til og fra de nationale finansforvaltninger, der ikke fungerer som banker, er det nødvendigt at have konti i centralbanker. De bruges til at foretage overførsler til og fra de nationale finansforvaltningskonti samt til at foretage indbetalinger på konti i de kommercielle banker. I visse medlemsstater bruges disse konti også til strukturfondsudbetalinger. De åbnes, når den pågældende medlemsstat indtræder i EU.

Konti i kommercielle banker:

Kommissionen har en eller flere konti i mindst en kommerciel bank i hver medlemsstat til overdragelse af betalinger til de modtagere, hvis bankkonti er hjemmehørende i den medlemsstat. Disse konti er i euro undtagen i lande, som ikke deltager i euroen, hvor der også findes konti i den nationale valuta.

Disse banker er udvalgt ved offentligt udbud og underlagt Det Rådgivende Udvalg for Indkøb og Kontrakter (ACPC), selv om dette med hensyn til tærsklen (på grund af lave gebyrer) ikke havde været nødvendigt.

De nuværende kontrakter trådte i kraft på nedenstående datoer:

- Banque Bruxelles Lambert SA: 22/03/1998
- Fortis Banque SA: 22/03/1998
- KBC Bank NV: 22/03/1998
- Nordea Bank Danmark A/S: 01/09/1997
- Commerzbank AG: 01/03/1998
- Banque Fédérative du Crédit Mutuel: 01/09/1997
- EFG Eurobank Ergasias SA: 01/03/1999
- Banco Bilbao Vizcaya Argentaria: 01/03/1999
- Bank of Ireland: 01/03/1998
- Banca Popolare di Sondrio: 01/04/1998
- Banca Nazionale del Lavoro: 01/04/1998
- Banque et Caisse d'Épargne de l'État: 15/08/1998
- ABN AMRO Bank NV: 01/07/1998
- Raiffeisen Zentralbank Österreich AG: 01/01/2000
- Banco Totta e Açores: 01/03/1998
- Okobank: 01/01/2000
- Skandinaviska Enskilda Banken: 01/07/2000
- Postgirot Bank: 20/04/1998
- Lloyds TSB Bank plc: 11/03/1998

Man har kun tilladt bud fra banker, der hos et af de store kreditvurderingsagenturer (Moody's, Standard & Poors, Fitch) har opnået en kortsigtet vurdering i bedste kategori i det pågældende land.

Bankerne skal opfylde diverse tekniske krav, navnlig vedrørende håndtering af indbetalinger, der af Kommissionen overføres til dem via SWIFT, og fremsendelse af transaktionserklæringer til Kommissionen via SWIFT.

Vurderingen af gyldige bud foretages ved en vægtning af kvantitative (80 %) og kvalitative (20 %) kriterier. Kvantitative kriterier er beløbene for kreditrente og bankgebyrer, mens kvalitative kriterier er automatisering af betalinger, størrelsen af felter til betalingsreferencer og afviklingsfrister.

4. Svaret er ja. Foruden tjenestegrenens egen kontrol har ACPC i hvert enkelt tilfælde foretaget en kontrol af, at direktiverne om offentlige indkøb og finansforordningen er overholdt.

(¹) Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 af 22. maj 2000 om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, EFT L 130 af 31.5.2000.

(2003/C 192 E/024)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1860/02
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(28. juni 2002)

Om: Informationskampagne om udvidelsen af EU

Den 29. maj 2002 afslørede Kommissionen under præsentationen af en opinionsundersøgelse om kendskab til og interesse for udvidelsen af Den Europæiske Union, at næsten intet af det budget på 150 mio. EUR, der var afsat til en omfattende oplysningskampagne om udvidelsen, var blevet brugt, selv om en tidligere lignende undersøgelse havde vist, at det gennemsnitlige kendskab til og interesse for udvidelsen ikke havde været tilstrækkelig højt.

Kommissionen bedes meddele, hvorfor den har ventet så længe med at iværksætte en oplysningskampagne om udvidelsen, når den vidste, at gennemsnits-EU-borgeren var dårligt informeret og ikke udviste stor interesse for dette emne.

Hvorledes og inden for hvilken tidsfrist vil Kommissionen iværksætte en oplysningskampagne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(2. august 2002)

Det ærede medlem har ret, når han bemærker sig problemet med medlemsstaternes borgeres viden om den kommende udvidelse af Unionen. Opinionsundersøgelsen fra den 29. maj 2002, som han henviser til, afslørede frem for alt manglende viden i kandidatlandene selv, selv om der var interesse for at vide mere om de fremtidige medlemsstater.

Som det blev påpeget i det dokument, som Kommissionen forelagde for Det Europæiske Råd i Sevilla, må kandidatlandenes og medlemsstaternes regeringer selv spille den vigtigste rolle med hensyn til at informere borgerne. Ved siden af det igangværende samarbejde med Europa-Parlamentets kontorer i medlemsstaterne prioriterer Kommissionen derfor samarbejdet med de pågældende regeringer.

Kommissionen iværksatte sin informationsstrategi for udvidelsen i maj 2000 og bevilgede hertil 150 mio. EUR til brug i de nuværende og kommende medlemsstater frem til 2006. I 2001 var det vigtigste emne med hensyn til information af Unionens borgere overgangen til den fælles valuta, men der blev ikke desto mindre gennemført en lang række andre informationsaktiviteter i medlemsstaterne i denne periode. Nærmere oplysninger fremgår af den rapport om, hvordan der skal gøres rede for udvidelsen, som blev fremlagt for Den Interinstitutionelle Informationsgruppe i marts 2002 i overensstemmelse med det tilsagn, som udvidelseskommisæreren gav Parlamentet i november 2001. Dette dokument og yderligere oplysninger om gennemførelsen af informationsstrategien kan findes på Kommissionens netside: <http://www.europa.eu.int/comm/enlargement/communication/index.htm>.

Det ærede medlem har fået indtryk af, at der ikke er afsat penge til oplysningskampagnen, men dette er ikke rigtigt.

Indtil juni 2002 var der rent faktisk afsat 59,9 mio. EUR til gennemførelse af informationsstrategien fra budgetterne for 2000, 2001 og 2002, fordelt således:

- Fra budgetposten for PHARE, B7-030A, 29,4 mio. EUR
- Fra budgetposten for PRINCE, B3-0306/306A, 28,1 mio. EUR
- Fra budgetpost B7-410A (Tyrkiet), 1,6 mio. EUR
- Fra budgetpost B7-0040/1 (Cypern og Malta), 0,8 mio. EUR.

(2003/C 192 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1896/02
af Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) til Kommissionen

(1. juli 2002)

Om: En videnskabelig komites uafhængighed og upartiskhed

Den rapport om pelsdyravl, som underudvalget i Kommissionens videnskabelige komite for dyrs velfærd offentliggjorde i december 2001, medførte en protest fra et flertal i den forskergruppe, der havde udarbejdet rapporten. Forskergruppen konstaterede, at de konklusioner, som var markedsført som videnskabelige, imidlertid var ændret til politiske erklæringer. Forskergruppen arbejdede i mere end to år med at forberede sit enstemmige forslag, og den videnskabelige komite ændrede konklusionerne principielt på ét møde.

Man har fået det indtryk, at den objektivitet, som forventes af Kommissionens videnskabelige udvalg, som der her er tale om, indebærer imidlertid i praksis, at komiteens medlemmer: a) ikke kender den sektor, som de udarbejder videnskabelige rapporter om og b) forholder sig negativt til sektoren i dette tilfælde pelsdyravl. Det har været tilfældet med den pågældende rapport om pelsdyravl. Underudvalgets formand og næstformand har begge ved adskillige lejligheder offentligt erklæret, at de ud fra videnskabelige argumenter er modstandere af pelsdyravl i dens nuværende form, selv om de ikke selv på noget tidspunkt har undersøgt dette. Det er nødvendigt med ekspertise inden for en sektor, idet videnskabelige komiteer udfører et vigtigt forberedende arbejde, som i det mindste er vejledende for direktiver og i det ovennævnte tilfælde for direktivet om pelsdyravl.

For det andet bliver objektivitet til subjektivitet og videnskab til politiske holdninger, hvis de nøglepersoner, der er ansvarlige for rapporten, ikke tager hensyn til de forskningsresultater, som ikke støtter deres egne holdninger. Rapporten om pelsdyravl er i vidt omfang blevet kritiseret, og den offentlighed, som den har skabt, svækker i sig selv troværdigheden om Kommissionens videnskabelige komiteer.

Det forventes af medlemmerne af komiteer under Kommissionen og de underudvalg, der er nedsat i forbindelse med disse komiteer, at de efter deres udnævnelse forelægger en erklæring om deres økonomiske interesser og politiske forbindelser.

1. Har alle komiteers medlemmer forelagt den pågældende erklæring?
2. Hvordan kontrollerer Kommissionen, at disse erklæringer indeholder alle væsentlige oplysninger om medlemmernes interesser?
3. Har Kommissionen muligheder for at sikre, at de interesser, der er nævnt i disse erklæringer, ikke uhensigtsmæssigt indvirker på medlemmets arbejde i komiteén?
4. Offentliggøres disse erklæringer og i givet fald, hvor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(23. september 2002)

I henhold til artikel 6, stk. 2 og 3, i Kommissionens afgørelse 97/579/EF af 23. juli 1997 om oprettelse af videnskabelige komiteer inden for forbrugersundhed og levnedsmiddelsikkerhed⁽¹⁾ underretter medlemmerne af de videnskabelige komiteer hvert år Kommissionen om eventuelle interessekonflikter og skal på hvert møde gøre opmærksom på særlige interessekonflikter, som kunne opfattes som værende til hinder for deres uafhængighed.

Den 24. marts 1998 vedtog Den Videnskabelige Komité for Dyrs Sundhed og Trivsel sin forretningsorden i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse 97/579/EF. Formålet med denne forretningsorden er at sikre, at Den Videnskabelige Komité udfører sine opgaver bedst muligt i overensstemmelse med principperne om kompetence, uafhængighed og åbenhed og under samtidig overholdelse af lovkravene vedrørende forretningshemmelighed.

Alle 19 medlemmer af Den Videnskabelige Komité har som krævet i Kommissionens afgørelse og i forretningsordenen afleveret en årlig skriftlig erklæring om deres eventuelle interessekonflikter. Alle medlemmer af Den Videnskabelige Komité er enige om, at den årlige erklæring bør være offentligt tilgængelig og på anmodning bør meddeles eller offentliggøres over for tredjeparter.

Derudover bliver medlemmerne af Den Videnskabelige Komité, underudvalgene vedrørende dyrs sundhed, dyrs trivsel og arbejdsgrupperne på hvert møde anmodet om at afgive en erklæring om særlige interessekonflikter, som kunne opfattes som værende til hinder for deres uafhængighed i forbindelse med punkterne på dagsordenen for det pågældende møde. Denne erklæring kan afgives enten skriftligt eller mundtligt og optages i mødereferatet, som offentliggøres på internettet⁽²⁾, hvilket sikrer en høj grad af åbenhed.

I henhold til den gældende forretningsorden skal et medlem, der er i tvivl om, hvorvidt han står over for en interessekonflikt, som kunne opfattes som værende til hinder for hans uafhængighed, underrette formanden herom. Formanden træffer i samråd med de andre medlemmer af Den Videnskabelige Komité, underudvalgene eller arbejdsgrupperne beslutning om det videre forløb, f.eks. at medlemmet ikke kan udpeges til ordfører eller formand, eller at medlemmet blot skal give en orientering og afholde sig fra at påvirke konklusionerne af drøftelserne.

Det ærede medlem kan i øvrigt finde yderligere oplysninger om rapporten om pelsdyravl i svarene på skriftlig forespørgsel E-0285/02 af Kyösti Virrankoski⁽³⁾; P-0077/02 af Astrid Thors⁽⁴⁾ og E-367/02 af Jan Mulder⁽³⁾.

(1) EFT L 237 af 28.8.1997.

(2) http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/scah/index_en.html.

(3) EFT C 172 E af 18.7.2002, s. 174.

(4) EFT C 147 E af 20.6.2002, s. 238.

(2003/C 192 E/026)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1917/02
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(3. juli 2002)

Om: Forsinket udbetaling af fællesskabsstøtten til bananproduktion på Madeira

Bananproducenterne på Madeira i Portugal klager over de store forsinkelser i udbetalingen af fællesskabsstøtten, som giver dem alvorlige problemer, navnlig hvad angår opnåelsen af produktionsfaktorerne.

Kan Kommissionen oplyse, om udbetalingen af den pågældende fællesskabsstøtte til bananproducentorganisationerne på Madeira virkelig er forsinket, og hvis ja, kan den angive årsagerne hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. juli 2002)

Kommissionen oplyser det ærede medlem om, at den årlige beregning af udligningsstøtte til EF's bananproducenter omfatter en langvarig procedure til indsamling og detaljeret kontrol med data for priser og markedsførte mængder i hver enkelt producentmedlemsstat. Disse forskellige opgaver kræver administrative tidsfrister, som vanskeligt lader sig afkorte, fremfor alt hvis det primære formål er at skaffe korrekte og tilforladelige data. Så snart disse data er modtaget og efter en sidste kontrol, vedtager Kommissionen straks via forvaltningskomitéens procedurer de bestemmelser, hvori udligningsstøttebeløbet fastsættes. De nationale administrationer er herefter forpligtet til at udbetale støtten til producenterne inden for en rimelig tidsfrist, som er fastsat i bestemmelserne.

Med hensyn til fastsættelsen af støtten for høståret 2001 er de sidste oplysninger fra medlemsstaterne modtaget i Kommissionen den 6. maj 2002.

Den forordning, hvori støtten er fastsat, er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 1. juni 2002 ⁽¹⁾. I henhold til disse bestemmelser er de nationale administrationer forpligtet til at udbetale restbeløbet senest 4. august 2002.

Kommissionen ønsker ligeledes at gøre opmærksom på, at EF-producenterne kan få forskud på udligningsstøtten.

Denne forskudsordning er i øvrigt blevet ændret ved forordning (EF) nr. 471/2001 ⁽²⁾. I henhold hertil kan der udbetales et sjette forskud for bananer, der markedsføres i november og december måned, idet der tages hensyn til producenternes likviditetsvanskeligheder, mens de afventer udbetalingen af restbeløbet.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 932/2002 af 31. maj 2002 om fastsættelse af udligningsstøtten for bananer, der blev produceret og markedsført i EF i 2001, fristen for betaling af resten af denne støtte og det faste forskud for 2002, EFT L 144 af 1.6.2002.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 471/2001 af 8. marts 2001 om ændring af forordning (EØF) nr. 1858/93 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 for så vidt angår reglerne om støtte til udligningen af indkomsttab i forbindelse med markedsføring af bananer, EFT L 67 af 9.3.2001.

(2003/C 192 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1926/02

af Giorgio Celli (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. juli 2002)

Om: Planer om at etablere yderligere ski-infrastrukturer i et område af fællesskabsbetydning i den italienske naturpark Parco d'Abruzzo

Kommunalbestyrelsen i bjergsamfundet Alto Sangro e Altopiano delle Cinquemiglia (i L'Aquila i regionen Abruzzo) vedtog i slutningen af 2001 et projekt vedrørende nye skiområder med skilifter. Denne beslutning beror på forslag fra kommunerne Rivisondoli, Barrea, Roccaraso, Pescasseroli og Roccapia vedrørende skiområderne og er forelagt regionen Abruzzo for at få adgang til Fællesskabets midler under enhedsprogrammeringsdokumentet 2002-2006 (ca. 9 mio. EUR som indledende finansiering). Man vil forbinde visse Abruzzo-områder med Parco d'Abruzzo gennem et tæt netværk af tovbaneanlæg med såvel stoleliffter som kabinelifter, som også vil omfatte Barrea-flodens udmunding midt i Parco d'Abruzzos naturreservat, Pantanello-søen, som er naturreservat, samt bjergryggene af Serra di Rocca Chiarano og Monte Greco, der er klassificeret som lokaliteter af fællesskabsbetydning (italiensk lov nr. IT7110061 Serra di Rocca Chiarano – Monte Greco ⁽¹⁾), for hvilke der i artikel 5 i præsidentens dekret nr. 357 af 8. september 1997 ⁽²⁾ er fastsat klare bevaringsmålsætninger. Mange større dyr (bjørne, ulve og hjorte) og ørne lever i Greco-massivet. Der planlægges også vejforbindelser, viadukter og tunneller samt snekanon-anlæg med tilhørende faciliteter (bassiner og elektriske anlæg) til produktion af kunstig sne. Hvis disse projekter realiseres, forstyrrer det naturen og de sociale og økonomiske strukturer og ødelægger områder af høj landskabelig værdi (fældning af tusindvis af træer). Anlæggene til produktion af kunstig sne vil være til skade for grundvandet (man må huske på, at der for at snebedække en strækning på 1 500 m er brug for 20 000 kubikmeter vand, dvs. 20 mio. liter), hvilket således forværrer de meget store problemer med vandforsyningen, der var aktuelle allerede sidste vinter.

Er Kommissionen bekendt med ovenstående? Kan den kontrollere, om bestemmelserne vedrørende en miljørisikovurdering af ovennævnte indgreb og beskyttelse af et område inden for Natura 2000-nettet overholdes? Hvorledes kan EU-finansieringen til fordel for regionen Abruzzo i henhold til enhedsprogrammeringsdokumentet 2002-2006 forenes med samme regions godkendelse af et projekt vedrørende udvidelse af et skiområde, hvoraf størstedelen kommer til at ligge i et særligt beskyttelsesområde (italiensk lov nr. IT7120132) og i lokaliteter af fællesskabsbetydning? Er der planer om eller foregår der anden form for EU-finansiering, også eventuelt via strukturfondene, der direkte eller indirekte kan berøre denne landskabsplanlægning?

⁽¹⁾ Ministerdekret af 3.4.2000 med liste over særlig beskyttede områder udpeget i henhold til direktiv 79/409/EØF og områder af fællesskabsbetydning i henhold til direktiv 92/43/EØF.

⁽²⁾ Forordning om gennemførelse af direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. september 2002)

I henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾ om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter skal der oprettes beskyttede lokaliteter af fællesskabsbetydning, som skal udpeges som særlige bevaringsområder efter den procedure, der er foreskrevet i direktivet. Ifølge artikel 6, stk. 3, skal alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne.

Denne bestemmelse finder anvendelse på lokaliteter af fællesskabsbetydning i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF og på særligt beskyttede områder i henhold til Rådets direktiv 79/409/EØF⁽²⁾ om beskyttelse af vilde fugle. Bestemmelsen er ikke fuldt bindende for foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning i henhold til direktiv 92/43/EØF, da disse lokaliteter endnu kun er foreslået udpeget af medlemsstaterne, men ikke optaget på den officielle liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning, som vedtages af Kommissionen. For disse foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning er medlemsstaterne dog forpligtet til at handle på en sådan måde, at direktivets målsætninger ikke bringes i fare, og de skal derfor sikre, at der træffes foranstaltninger til at undgå forringelse af de foreslåede lokaliteter. »Parco Nazionale d'Abruzzo« — IT7120132 — er et særligt beskyttet område i henhold til Rådets direktiv 79/409/EØF; »Serra di Rocca Chiarano — Monte Greco« — IT7110061 — er en foreslået lokalitet af fællesskabsbetydning i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF. Derfor er de begge omfattet af de ovennævnte bestemmelser.

De projekter, det ærede medlem nævner, kunne i givet fald henhøre under bilag II til direktiv 85/337/EØF⁽³⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (både før og efter ændringen heraf ved direktiv 97/11/EF⁽⁴⁾). I henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF skal projekter, som er opført i bilag II, gøres til genstand for en miljøvurdering (VVM), når medlemsstaterne skønner, at særlige kendetegn ved projekterne måtte begrunde dette. I medfør af Rådets direktiv 85/337/EØF, som ændret, skal medlemsstaterne for projekter i bilag II — enten på grundlag af en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde på grundlag af grænseværdier eller kriterier fastsat af medlemsstaten selv — afgøre, om projektet skal vurderes efter artikel 5-10.

Da Kommissionen ikke er orienteret om den situation, det ærede medlem har beskrevet, vil den indhente nærmere oplysninger herom. Skulle det vise sig, at der er tale om en overtrædelse af fællesskabslovgivningen, vil Kommissionen som traktatens vogter ikke tøve med at træffe de nødvendige foranstaltninger — herunder overtrædelsesprocedurer i medfør af artikel 226 i EF-traktaten — for at sikre, at den pågældende fællesskabslovgivning efterkommes.

I medfør af Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽⁵⁾ sorterer både udvælgelse og iværksættelse af projekter under forvaltningsmyndigheden, dvs. Abruzzo-regionen i det foreliggende tilfælde. Desuden skal ethvert projekt, der er genstand for samfinansiering i henhold til disse fonde, stemme overens med fællesskabslovgivningen, herunder på miljøbeskyttelsesområdet.

Ifølge beskrivelsen i det samlede programmeringsdokument (DOCUP) består den aktion, der er omfattet af foranstaltning 1.2, i anlæg af transportinfrastrukturer i Alto Sangro-området. Foranstaltningen gennemføres i det offentlige interesse for at forebygge yderligere affolkning af området, ved at fremme bæredygtig udvikling gennem forbedring af mobiliteten og levevilkårene for den stedlige befolkning. I henhold til vilkårene i »DOCUP« skal denne form for infrastrukturer vurderes i lyset af bestemmelserne om VVM og om bevaring af naturtyper.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽³⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽⁴⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽⁵⁾ EFT L 161 af 21.6.1999.

(2003/C 192 E/028)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1930/02
af Françoise Grossetête (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. juli 2002)

Om: Prisdifferencer på aviser

Det er logisk, at der på grund af omkostninger til transport, kan findes forskellige priser på den samme avis eller det samme tidsskrift afhængigt af, om bladet er købt i det land, hvor det udgives, eller i en anden medlemsstat.

Ikke desto mindre lader det til, at priserne nogle gange er højere end berettiget som følge af de reelle omkostninger til transport, navnlig i forbindelse med abonnemeter på visse tidsskrifter.

Nogle blade tilbyder ligeledes tjenesteydelser, som udelukkende er forbeholdt abonnenter med bopæl i udgivelseslandet.

Finder Kommissionen ikke, at alt dette kan være en hindring for bestemmelserne om det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(6. august 2002)

I henhold til en undersøgelse, der blev foretaget på vegne af Kommissionen for et par år siden, findes der generelt betydelige forskelle på abonnementspriser i forskellige lande på grund af salgsmetoder for:

- specifikke medlemsstater
- specifikke typer af læsere som f.eks. studerende, feriegæster og forretninger
- en fast periode, hvor der gives rabat på abonnemeter for længere perioder.

Som et resultat heraf findes der for en avis eller et tidsskrift en række forskellige abonnementspriser på de individuelle markeder, og det er meget vanskeligt at foretage en sammenligning af abonnementspriserne. Men en sammenligning af standard årsabonnemeter kan tjene som indikator for fastsættelse af abonnementspriser på tværs af grænserne.

Ligesom på hjemmemarkedet er abonnementspriser på tværs af grænserne som regel lavere end prisen på enkeltnumre, hvilket skyldes salgsgarantien. I henhold til undersøgelsen synes det, som om aviser og tidsskrifter med et lavt abonnements salg på tværs af grænserne koster det samme for et årsabonnement i hele EU. I betragtning af, at de fleste af disse abonnemeter leveres via posttjenester i oprindelseslandet, anvendes der en enkelt afgift for distribution.

Internationale aviser og tidsskrifter, og specielt dem, der tager sigte på erhvervssektoren, som har et betydeligt abonnements salg på tværs af grænserne, anvender forskellige priser pr. marked, hvilket bl.a. skyldes:

- forskellige distributionsomkostninger pr. marked på grund af mængderabat og anvendelse af en blanding af distributionsnetværk:
 - dør-til-dør posttjeneste leveret enten af den nationale posttjeneste eller af importøren (f.eks. tilbyder Nouvelles messageries de la presse Parisienne (NMPP) i Frankrig leveringservice for abonnemeter)
 - delvis posttjeneste, hvor eksemplarerne leveres som bulk gods til en medlemsstat, hvor de behandles af den nationale posttjeneste
- indenlandsk konkurrence og købekraft.

Udsving i valutakurser spiller ikke længere nogen rolle i euroområdet.

Hvad angår spørgsmålet om at begrænse tjenesteydelser til abonnenter med bopæl i udgivelseslandet, har vi brug for mere detaljerede oplysninger, navnlig om grundene til, at udgiverne anvender en sådan begrænsning, før det kan afgøres, om der er tale om overtrædelse af fællesskabslovgivningen.

(2003/C 192 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1934/02
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(3. juli 2002)

Om: Bilaterale aftaler mellem EU og Schweiz

I henhold til de bilaterale aftaler mellem EU og Schweiz, som trådte i kraft for nylig, skal der oprettes et blandet udvalg eller en stående arbejdsgruppe bestående af repræsentanter for EU og Schweiz.

Jeg deltog for nylig i et møde i Bern efter indbydelse fra »Syndicat Industrie Bâtiment« i Schweiz, som også forskellige EU-landes ambassadører deltog i, men ikke repræsentanter for Kommissionen. På dette møde erkendte man nødvendigheden af, at der hurtigst muligt oprettes en kommissionsrepræsentation i Schweiz med henblik på at fremme dialogen om de eksisterende problemer, navnlig vedrørende migration.

Har Kommissionen planer om at oprette en repræsentation i Schweiz? Hvornår ventes det at ske?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(3. september 2002)

Kommissionen tilslutter sig i vid udstrækning den analyse, som det ærede medlems forespørgsel bygger på. Hvad angår EU's eksterne forbindelser, er Schweiz et af de vigtigste lande. Inden for rammerne af de økonomiske forbindelser ligger Schweiz med hensyn til handel med varer og tjenesteydelser på andenpladsen efter USA. Desuden er det på grund af landets centrale beliggenhed i EU nødvendigt med samarbejde om en lang række spørgsmål.

Det er grunden til, at Kommissionen allerede i sin meddelelse af 17. juli 1998 om udviklingen i delegationstjenesten, hvor den havde besluttet sig for en række ændringer i sit netværk af repræsentationer i tredjelande, anførte, at det var planlagt at åbne en delegation i Schweiz (og andre delegationer i Aserbajdsjan, Kroatien, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Saudi-Arabien, Malaysia og Usbekistan samt kontorer i Taiwan, Paraguay og Ecuador).

Af flere forskellige årsager var dette imidlertid ikke muligt. Den væsentligste hindring for at åbne nye delegationer var på daværende tidspunkt mangelen på finansielle og menneskelige ressourcer, især i lyset af begivenhederne i Balkan-landene i 1999. Krisens omfang og de deraf følgende foranstaltningers hastende karakter har haft efterdønninger helt frem til i dag. Dette samt de finansielle strukturer, der blev truffet afgørelse om i Berlin, har i vid udstrækning afbrudt den planlagte allokering af de sparsomme ressourcer, der er til rådighed for Kommissionens delegationstjeneste.

Siden da har Kommissionen, når den har skullet beslutte, hvor der skulle åbnes nye delegationer, måttet kigge meget nøje på sine mest presserende prioriteter. Der er foretaget en analyse af de regioner, hvor den stadig er politisk underrepræsenteret, og heri er der taget hensyn til både handelskomponentens størrelsesorden og gennemførelsen af eksternt bistand.

Desuden skulle det deraf følgende program, der blev forelagt i Kommissionens meddelelse af 3. juli 2001, være budgetmæssigt neutralt. Det har betydet, at Kommissionen for at kunne åbne nye repræsentationer i tredjelande har måttet rationalisere andre steder, enten ved at reducere nogle delegationer eller ved at lukke en række kontorer. I mellemtiden har der været andre faktorer, som har kompliceret den finansielle situation yderligere, f.eks. det ligeledes presserende behov for at åbne en repræsentation i Afghanistan tidligere på året og indtil for nylig euroens ugunstige vekselkurs. Det har tvunget Kommissionen til at sprede de planlagte åbninger over perioden frem til udgangen af 2002.

Kommissionen er klar over det øgede behov for samarbejde med de schweiziske myndigheder og effektiv overvågning af de schweiziske politikker. Med indledningen af bilaterale forhandlinger på flere områder,

opfølgningen af bestående aftaler og decentraliseringen af Kommissionens informationspolitik er det blevet endnu vigtigere, at Kommissionen får oprettet en delegation, som kan bidrage til at forsvare EU's interesser i Schweiz.

Kommissionen behandler således fortsat spørgsmålet, men kan på nuværende tidspunkt ikke love noget om, hvornår der vil blive åbnet en delegation i Schweiz.

(2003/C 192 E/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1937/02
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(3. juli 2002)

Om: Grækere i Albanien

Kommissær Pattens svar på min forespørgsel E-1135/02⁽¹⁾ indeholder den besynderlige oplysning, at det græske mindretal kun tæller 50 000 medlemmer, selvom det er velkendt, at det ikke kan være tilfældet, eftersom hele områder og byer i det sydlige Albanien udelukkende er befolkede af grækere. I det samme svar nævnes det endvidere, at der er forberedelser i gang til oprettelse af et »observatorium for forholdet mellem de etniske grupper«, samt, at også den græske regering har givet sit samtykke til, at Fællesskabet yder støtte til de projekter, der skal gennemføres i Albanien.

Hvilke statistikker bygger kommissæren sine oplysninger på, når han hævder, at det græske mindretal kun tæller 50 000 medlemmer? Hvem skal finansiere dette observatorium, og skal det have til formål at beskytte de hundredtusindvis af personer tilhørende det græske mindretal i Albanien? Ved Kommissionen, om der findes internationale konventioner (som også officielt er undertegnet af Albanien), som anerkender en ordning med selvstyre for det sydlige Albanien? Hvilke konkrete projekter, som gennemføres med fællesskabsstøtte, har den græske regering givet sit samtykke til?

⁽¹⁾ EFT C 110 E af 8.5.2003, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(9. september 2002)

Der foreligger ikke i øjeblikket ajourførte data om minoriteterne i Albanien. Ifølge de seneste officielle albanske statistikker udgjorde den græske minoritet ca. 50 000 personer. Kommissionen er klar over, at dette tal er tvivlsomt. Rådet og Kommissionen har i fællesskab opfordret Albanien til at levere nøjagtige oplysninger om størrelsen af minoriteterne før udgangen af 2003. Den albanske regering har lovet at imødekomme denne opfordring.

Sammen med en ikke-statslig organisation (ngo), der har sæde i Tirana, støtter EU det arbejde, der udføres af »Socio-economic Observatory of Inter-Ethnic Relationships in Southern Albania« (det samfundsøkonomiske observationscenter for forholdet mellem etniske grupper i Sydalbanien) i Gjirokaster. Dette observationscenter arbejder på at blive en fast aktør, når det gælder forholdet mellem etniske grupper i regionen, med det mål at sikre, at minoriteternes rettigheder overholdes, fremme minoritetsorganisationernes deltagelse i landets samfundsliv og politiske liv og bidrage til at forbedre forholdet mellem de etniske grupper. Observationscentrets arbejde forventes at være til gavn for alle minoriteter i Albanien, også den græske. I denne forbindelse vil Kommissionen også gerne minde om, at den albanske regering under kontakten med Albanien i den rådgivende taskforce for EU/Albanien forpligtede sig til at øge sin indsats for at få minoriteternes rettigheder overholdt i hele landet og til at sikre, at udøvelsen af minoriteternes rettigheder ikke begrænses ud fra geografiske kriterier.

Kommissionen har ikke kendskab til, at Albanien skulle have indgået internationale forpligtelser, der indebærer selvstyre for landets sydlige regioner. På den anden side er der alle tegn på, at den græske minoritet i betydelig grad deltager i Albaniens samfundsliv og økonomiske og politiske liv, især i den del af landet.

Som allerede nævnt i Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1135/02⁽¹⁾, deltager Grækenland — som alle andre medlemsstater — i det udvalg, der har ansvaret for tildeling og forvaltning af EU-bistand til de vestlige Balkanlande, og udtaler sig derfor om alle de bistandsprogrammer, der foreslås gennemført i regionen, inklusive Albanien.

⁽¹⁾ EFT C 110 E af 8.5.2003, s. 12.

(2003/C 192 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1946/02**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(3. juli 2002)

Om: Håndtering af farligt industriaffald

Kommunalforvaltningen i Ano Liosia har godkendt et Life-program under nummeret Life 99 ENV/GR/000550 for bortskaffelse af farligt industriaffald på lossepladser, som er underlagt ESDKNA (forbundet af kommuner i Attikas amt).

Kan Kommissionen på baggrund af, at lossepladserne under ESDKNA i henhold til lov nr. 2742/99 kun er beregnet til at modtage kommunalt affald og ikke industriaffald, oplyse, hvorvidt faciliteterne i Ano Liosia (som finansieres fra Life-programmet) er i overensstemmelse med de nedennævnte direktiver:

1. Direktiv 91/689/EØF⁽¹⁾ om farligt affald?
2. Direktiv 78/319/EØF⁽²⁾ om giftigt og farligt affald?
3. Direktiv 75/442/EØF⁽³⁾ om affald?
4. Direktiv 94/67/EF⁽⁴⁾ om forbrænding af farligt affald

⁽¹⁾ EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 84 af 31.3.1978, s. 43.

⁽³⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽⁴⁾ EFT L 365 af 31.12.1994, s. 34.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(5. august 2002)

Det er korrekt, at Kommissionen har vedtaget et projekt under LIFE-programmet med henblik på at forbedre håndteringen af industriaffald i Ano Liosia deponiet i Athen (99 ENV/GR/000550). Målet med dette projekt er at stoppe deponeringen af farligt affald som f.eks. spildolie og olieslam i Ano Liosia deponiet. Til dette formål underkastes disse affaldstyper en forbehandling, som omfatter adskillelse af jord og olieaffald og afvanding af olieholdigt slam. Projektet er ikke rettet mod den efterfølgende bortskaffelse eller genanvendelse af de adskilte og behandlede affaldsfraktioner, skønt det er nævnt, at spildolien kunne genanvendes som brændsel, og de øvrige affaldsfraktioner kunne behandles yderligere. Målet med projektet, som det blev forelagt Kommissionen, var at standse bortskaffelsen af farligt affald i et deponi og forbehandle dette affald for således at lette den efterfølgende genanvendelse eller sikker bortskaffelse andetsteds.

Ud fra de oplysninger, som den projektansvarlige har forelagt, er Kommissionen af den opfattelse, at dette projekt ikke er i strid med de direktiver, som det ærede medlem henviser til:

1. Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald – der kan ikke påvises nogen overtrædelse af artiklerne i dette direktiv, idet forbehandling af farligt affald med henblik på at lette genanvendelse og sikker bortskaffelse ligger helt på linje med direktivets krav;
2. Rådets direktiv 78/319/EØF af 20. marts 1978 om giftigt og farligt affald er blevet ophævet ved direktiv 91/689/EØF;
3. Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, senest ændret ved direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991⁽¹⁾, og særlig artikel 4, indeholder de grundlæggende krav, som sigter mod, at genanvendelse og bortskaffelse foretages uden at forårsage skader på miljøet, som kunne undgås. Der er fastsat andre forpligtelser heri, bl.a. forpligtelser til at føre registre, krav om tilladelser o.s.v. Kommissionen har ikke grundlag for at antage, at forbehandlingen af dette farlige affald udføres på en måde, som er i modstrid med kravene i rammedirektivet om affald 75/442/EØF;

4. Rådets direktiv 94/67/EF af 16. december 1994 vedrører forbrænding af farligt affald og finder tilsyneladende ikke anvendelse på dette projekt, idet der ifølge den beskrivelse, som Kommissionen har fået forelagt, ikke er planlagt forbrænding.

(¹) EFT L 78 af 26.3.1991.

(2003/C 192 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1955/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(3. juli 2002)

Om: Forbindelserne mellem EU og Japan

Kan Kommissionen i princippet tilslutte sig planen om at etablere fri handel for tjenesteydelser mellem EU og Japan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(5. august 2002)

Japan er en vigtig handelspartner for EU og kommer på tredjepladsen efter De Forenede Stater og Schweiz, hvad angår handel med tjenesteydelser.

Dette er årsagen til, at EU og Japan har indledt forhandlinger om tjenesteydelser inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO) og udviklingsagendaen fra Doha. For Fællesskabets vedkommende har disse forhandlinger til formål at forbedre markedsadgangen for dets leverandører af tjenesteydelser i Japan, og for Japans vedkommende har de til formål at opnå en tilsvarende forbedring af markedsadgangen for japanske leverandører af tjenesteydelser i EU. EU mener, at en sådan forbedret markedsadgang i Japan bedst opnås i multilateral sammenhæng inden for rammerne af WTO. Derfor har EU ikke foreslået forhandlinger om en frihandelsaftale med Japan om tjenesteydelser, og der foreligger heller ikke noget formelt forslag fra Japan om at forhandle om en sådan aftale.

(2003/C 192 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1956/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(3. juli 2002)

Om: KEDO (Korea-halvøens Energiudviklingsorganisation)

Har Kommissionen som partner i KEDO-projektet anmodet Det Internationale Atomenergiagentur (IAEA) om en uafhængig vurdering af prognosen om, at det vil tage tre til fire år at påvise, at kravene fra rammeaftalen 1994 bliver overholdt.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(1. august 2002)

Det Internationale Atomenergiorganisation (IAEA) er en uafhængig mellemstatslig FN-organisation, hvis personale omfatter mange atomenergieksperter. Dens opgave er i henhold til ikke-spredningstraktaten at foretage uafhængige undersøgelser og anden form for kontrol af nukleart materiale i sine medlemsstater, hvilket den har gjort til det internationale samfunds tilfredsstillelse. I betragtning af IAEA's status og anseelse finder Kommissionen det ikke nødvendigt at anmode om den uafhængige vurdering, der omtales i forespørgslen.

(2003/C 192 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1957/02**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(3. juli 2002)

Om: Import af varer i EU

Hvilke begrænsninger findes der for import af varer i EU, der er fremstillet og fabrikeret i Nordkorea, men eksporteres fra Sydkorea?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(21. august 2002)

For handelen med Nordkorea gælder de normale handelsbestemmelser for industrivarer til EU for alle sektorer. Den eneste undtagelse er tekstilvarer og beklædningsgenstande, for hvilke Nordkoreas eksport er underlagt en meget streng ordning, der kun tillader import til EU, hvis kontingenterne er åbne. Denne ordning blev forbedret i 2000 ved forhøjelsen af kvoterne for visse tekstilkategorier⁽¹⁾. Når det gælder andre varer end tekstilvarer, findes der ingen begrænsninger for eksport fra Nordkorea til EU, og i dette tilfælde anvendes mestbegünstigelsestoldsatserne.

Der gælder derfor ingen særlige begrænsninger for import af varer, som fremstilles i Nordkorea, men eksporteres via Sydkorea, når bortses fra tekstilvarer, for hvilke EU's autonome ordning stadig finder anvendelse på Nordkorea. Det bør bemærkes, at der for EU's tekstilhandel med Sydkorea gælder en mere liberal ordning, der er baseret på en bilateral aftale.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2878 af 28. december 2000, EFT L 333 af 29.12.2000, om ændring af bilag IV til Rådets forordning (EF) nr. 517/94 om den fælles ordning for indførsel af tekstilvarer fra en række tredjelande, som ikke er omfattet af bilaterale aftaler, protokoller eller andre arrangementer eller af andre specifikke fællesskabsregler for indførsel.

(2003/C 192 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1984/02**af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. juli 2002)

Om: Konventfinansiering

Kan Kommissionen nu, hvor der er offentliggjort en liste over organisationer, der deltager i forummet for Konventet om Europas Fremtid, er blevet offentliggjort på Internettet (http://europa.eu.int/futurum/forum_convention/organlist_en.htm#list) på baggrund af skriftlig forespørgsel E-0486/02⁽¹⁾ (om: civilsamfundet) oplyse, hvilke af disse organisationer der i de sidste fem år har modtaget EU-støtte.

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange penge hver af disse EU-støttede organisationer har modtaget hvert år de sidste fem år?

Kan Kommissionen oplyse, fra hvilken budgetkonto hver organisation modtager støtte?

Hvor mange organisationer har fået penge »øremærket« fra fællesskabsbudgettet?

⁽¹⁾ EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 32.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer**

(22. november 2002)

Som supplement til det foreløbige svar, der blev sendt til det ærede medlem, sender Kommissionen ham og Parlamentets generalsekretariat direkte den detaljerede analyse af EU's regnskaber, for hvert af regnskabsårene 1998, 1999, 2000, 2001 og 2002, indeholdende de ønskede oplysninger for hver af organisationerne. Denne analyse er foretaget på grundlag af regnskabssystemet SINCOM2.

Kommissionen har registreret 1 575 betalinger til fordel for 139 organisationer i alle EU-lande til et samlet beløb af 154,5 mio. EUR.

(2003/C 192 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1991/02

**af Michael Gahler (PPE-DE), Christopher Heaton-Harris (PPE-DE),
Neil Parish (PPE-DE), Lennart Sacrédeus (PPE-DE)
og Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. juli 2002)

Om: Gennemførelse af »smarte sanktioner« over for udvalgte medlemmer af Mugabe-styret

Kan Kommissionen redegøre for det præcise omfang af den indefrysning af aktiver og forbud mod indrejse, som Den Europæiske Union i februar i år har indført over for præsident Mugabes medarbejdere og deres familier? Forhindrer sanktionerne de nævnte medarbejders familiemedlemmer i at besøge Den Europæiske Union eller følge uddannelsesforløb på uddannelsesinstitutioner i Den Europæiske Union?

Der har været rapporter om, at den zimbabwiske politikommissær deltog i et Interpol-møde i Lyon. Er disse rapporter korrekte, og i bekræftende fald, var tilladelsen til besøget givet på grund af, at den franske regering forinden havde indgået en international traktatforpligtelse, eller var den franske regerings beslutning baseret på vilkårlighed?

Der har også været rapporter om, at to ministre fra den zimbabwiske regering rejste til Det Forenede Kongerige i begyndelsen af maj. Er disse rapporter korrekte, og i bekræftende fald, var disse besøg i overensstemmelse med sanktionerne? Har Kommissionen kendskab til, at nogle medlemsstater har overtrådt sanktionerne?

Har Kommissionen haft drøftelser med den sydafrikanske regering om de fuldstændige følger for Sydafrika af en yderligere forværring af den zimbabwiske økonomi og de sandsynlige konsekvenser for Sydafrika, hvis landet ikke er i stand til at lægge pres på Robert Mugabe for at opgive magten og tillade, at en ny regering bringer de ødelæggende økonomiske og sociale politikker, der for øjeblikket føres af hans styre, til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(22. august 2002)

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 310/2002 af 18. februar 2002 om visse restriktive foranstaltninger over for Zimbabwe⁽¹⁾ indefrysnes »alle midler, andre finansielle aktiver eller økonomiske ressourcer, der tilhører de enkelte medlemmer af Zimbabwes regering eller fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der har tilknytning til dem, og som er opført på listen i bilag I« (i forordningen). Som revideret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1345/2002 af 24. juli 2002⁽²⁾ indeholder bilag I kun navnene på specifikke medlemmer af Zimbabwes regering og visse embedsmænd samt Robert Mugabes hustru. Midler, andre finansielle aktiver eller økonomiske ressourcer, som tilhører ægtefæller eller børn af andre personer på listen, er ikke påvirket af forordningen.

Visumforbuddet er fastlagt i Rådets fælles holdning 2002/145/FUSP af 18. februar 2002 om restriktive foranstaltninger over for Zimbabwe, som ændret ved Rådets fælles holdning 2002/600/FUSP⁽³⁾, og gennemføres derfor af medlemsstaterne.

Unionen har gennem forskellige henvendelser og især gennem dens trojkabesøg på højt niveau i Sydafrika den 21. maj 2002 diskuteret de samlede konsekvenser for det sydlige Afrika af den aktuelle mangel på stabilitet og af en yderligere forværring af Zimbabwes økonomi med hensyn til investeringsflugt, flygtninge og andre følger. Unionen har gentaget sin vilje til at støtte den dialog mellem parterne, der er fremmet af Sydafrika og Nigeria, og til at støtte befolkningen og en jordreformproces under ordnede forhold, således som det fremgår af de endelige konklusioner fra mødet i Rådet (almindelige anliggender) i juni 2002.

(¹) EFT L 50 af 21.2.2002.

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 1345/2002 af 24. juli 2002 om anden ændring af Rådets forordning (EF) nr. 310/2002, EFT L 196 af 25.7.2002.

(³) EFT L 195 af 24.7.2002.

(2003/C 192 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2010/02
af Patsy Sörensen (Verts/ALE) til Kommissionen

(2. juli 2002)

Om: Udvisning af rumænske mindreårige

Er Kommissionen klar over, at navnlig Belgien udviser mindreårige rumænske børn til deres hjemland, fordi de under pres fra kriminelle organisationer har begået lovovertrædelser?

Ved Kommissionen, at en af årsagerne er, at disse ofte meget unge børn ifølge den belgiske lov ikke kan anholdes?

Er det sandt, at der for disse børn i hjemlandet ikke findes nogen form for modtagelse, således at de ofte ender i kriminalitet eller kommer til at føre et omstrejfende liv?

Hvilke skridt og/eller foranstaltninger agter Kommissionen at træffe over for en sådan praksis, og på hvilken måde vil den – i betragtning af de eksisterende projekter for omstrejfende børn – bidrage til, at disse børn ved deres tilbagevenden modtages på en mere menneskeværdig måde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(30. juli 2002)

Kommissionen er opmærksom på det spørgsmål, der er rejst af det ærede medlem, og på, at Belgien gennemfører en række domme afsagt af ungdomsdomstole vedrørende tilbagesendelse af uledsagede rumænske mindreårige til deres oprindelsesland.

Der er ingen specifik fællesskabslovgivning om behandling af uledsagede mindreårige fra tredjelande i medlemsstaterne, som dækker spørgsmål såsom betingelserne for deres modtagelse, ophold og tilbagerejse. Medlemsstaterne opfordres i stedet til at tage hensyn til retningslinjer herfor, der er blevet fastlagt i en resolution vedtaget af Rådet (¹).

I den sag, der er anført af det ærede medlem, har de belgiske myndigheder forklaret, at de pågældende beslutninger blev truffet med henblik på at fjerne børnene fra de kriminelle organisationer, der kontrollerede dem, og lette deres reintegration i deres hjemlige miljø. Alternativer, såsom at placere de mindreårige i særlige centre i Belgien, ville ikke have været i børnenes interesse af praktiske årsager (fremmedartet miljø, sprogproblemer osv.).

Ifølge Rådets ovennævnte resolution er uledsagede mindreårige, der er statsborgere i et tredjeland og befinder sig i en medlemsstat, uanset deres retlige status berettiget til beskyttelse og grundlæggende omsorg i overensstemmelse med bestemmelserne i den nationale lovgivning. Hvis den nationale lovgivning ikke tillader en mindreårig at blive i en medlemsstat, kan den pågældende stat imidlertid kun sende den mindreårig tilbage til hans eller hendes oprindelsesland, hvis der ved ankomsten er sørget for passende modtagelse og forsørgelse. Behovet herfor kan opfyldes af forældre eller andre voksne, der tager sig af barnet, eller af statslige eller ikke-statslige instanser. I sådanne tilfælde skal medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejde med myndighederne i den mindreåriges oprindelsesland, med internationale

organisationer såsom Unicef og, hvor dette er relevant, med ikke-statslige organisationer (ngo'er) for at sikre, at der drages omsorg for barnet efter dets hjemkomst. En mindreårig må under ingen omstændigheder sendes tilbage til et tredjeland, hvis denne tilbagesendelse er i modstrid med konventionen om flygtninges retsstilling, den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, konventionen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf eller konventionen om barnets rettigheder.

I det særlige tilfælde med rumænske mindreårige i Belgien er Kommissionen underrettet om, at et sådant samarbejde rent faktisk har fundet sted.

I Bukarest og andre store byer i Rumænien er der modtagelsescentre for mindreårige, hvor gadebørn og andre børn med behov for beskyttelse kan placeres, og som hører under det lokale børnebeskyttelsesdepartements ansvarsområde, somme tider i samarbejde med ngo'er. I disse centre undersøges børnenes retlige og sociale situation med henblik på at reintegrere dem i deres familier eller, hvis dette ikke er muligt, at udarbejde en plejeplan. Der er indgået – eller forhandles om – bilaterale aftaler mellem Rumænien og medlemsstaterne om dette spørgsmål.

Kommissionen støtter fortsat den rumænske regering i dens bestræbelser på at forbedre børneforsorgspolitikkerne. Der er i øjeblikket ved at blive gennemført et PHARE-program til 25 mio. EUR i Rumænien, der tilvejebringer finansiering til lukning af store gammeldags institutioner, til udvikling af alternative lokale børneforsorgstjenester og til en informationskampagne for at forhindre, at børn overlades til sig selv, og for at sørge for deres reintegration i deres biologiske familier eller i plejefamilier. Som del af dette program kan der ydes finansiering til modtagelsescentre. Programmet vil blive fulgt af et lignende program, der snart vil blive iværksat, og hvortil der er afsat 10 mio. EUR.

(¹) Rådets resolution af 26. juni 1997 om uledsagede mindreårige, der er statsborgere i tredjelande (EFT C 221 af 19.7.1997).

(2003/C 192 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2018/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. juli 2002)

Om: Fortsatte hindringer for skibsfarten på Donau som følge af krigen i Serbien i 1999

1. Kan Kommissionen bekræfte, at af de tre broer over Donau mellem den serbiske by Novi Sads centrum og Petrovaradin på den sydlige bred, som blev ødelagt under krigen i 1999, er kun den midterste, Varadinski Most mellem Bulevar Mihajla Pupina og Beogradska Ulica, blevet erstattet af en ny, mens den store vestlige bro ved Bulevar Oslobođenja er blevet erstattet af en meget befærdet pontonbro (Most na Barzama ved Ulica Maksima Gorkog), mens den østlige kombinerede jernbane- og vejbro er blevet erstattet af en midlertidig bro til jernbanetransporten vest for resterne af den gamle.
2. Hvilke følger har tilstedeværelsen af en pontonbro og en midlertidig bro i Novi Sad, hvor transittrafikken ad de indre vandveje mellem på den ene side EU-medlemsstaterne Nederlandene, Tyskland og Østrig samt kandidatlandene Slovakiet og Ungarn og på den anden side kandidatlandene Rumænien og Bulgarien mod hhv. øst og syd?
3. Findes der uden for Novi Sad andre lokaliteter, f.eks. mellem Smederevo og Kovin øst for Beograd, hvor gennemsejlsbredden eller -højden og dermed fartøjernes tilladte omfang som følge af ødelæggelserne under krigen og på grund af ruiner, midlertidige broer og skibsvrag stadig er ringere end den størrelse, der gælder i kraft af bredden af sluserne i dæmningen ved Jernporten (Djerdap) mellem Kladovo i Serbien og Dobreta-Turnu Severin i Rumænien?
4. Hvordan er udsigten til, at Donaus kapacitet for transittrafik ad de indre vandveje kan nå op på kapaciteten i 1999, og til at kapaciteten af forbindelserne over floden føres tilbage til det gamle niveau?
5. Hvordan foregår finansieringen af de i punkt fire nævnte aktiviteter? Hvilke opgaver har EU i denne forbindelse påtaget sig, og hvilke opgaver vil den yderligere påtage sig i betragtning af, at Donau er en hovedfærdselsåre for godstransport i et udvidet EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(13. august 2002)

1. Der blev ødelagt tre broer i Novi Sad under NATO's luftangreb i april 1999. Vej/jernbanebroen (Zezelj) og den større vejbro (Petrovaradin) blev genopbygget under Forbundsrepublikken Jugoslavien (FRJ's) tidligere præsident Milosevic inden valget i september 2000. Forbundsrepublikken Jugoslavien har deltaget i samarbejdet omkring gennemførelsen af Donau-kommissionens (hovedsageligt EU-finansierede) projekt med henblik på at få genoptaget sejladsen – ved at fjerne brorester og ueksploderede bomber – og Kommissionen har derfor vedtaget at gå i gang med et EU-finansieret projekt om genopbygning af den tredje, bredeste bro (Sloboda). Den 23 juli blev der undertegnet kontrakter på dette arbejde, som er det største enkeltstående EU-finansierede projekt i Serbien, og arbejdet vil blive påbegyndt i efteråret, når oprydningssprojektet er afsluttet. Det omfattende genopbygnings- og anlægsarbejde vil vare indtil 2004. Den pontonbro, som for øjeblikket benyttes til denne trafik, vil blive fjernet senest da.

2. Det er klart, at pontonbroen og de afgifter, der skal betales for at få den åbnet, er en hindring for »fri international sejlads«, som er vedtaget i Beograd-konventionen om Donau. Men broens fortsatte eksistens, tidsplanen over åbning af broen og de hertil knyttede afgifter er aftalt mellem det kompetente organ, Donau-kommissionen, og FRJ. Gennemførelsen af memorandummet fra november 2001 mellem Donau-kommissionen og FRJ indebærer i praksis, at der er en tidsplan for regelmæssig åbning af broen, hvorved trafikken allerede har kunnet øges, og det er en fordel ikke blot for de lande, som det ærede medlem henviser til, men for alle de ti stater, som Donau løber igennem, og for hele regionen.

3. Det har Kommissionen ikke noget kendskab til, eftersom det snarere er et spørgsmål for Donau-kommissionen, der er den internationale organisation, der er ansvarlig for sejladsen på Donau. Under alle omstændigheder er det den stat, som den internationale vandvej passerer igennem på netop det sted, der har ansvaret for at fjerne alle forhindringer, der måtte være, og at sikre, at vilkårene respekteres. Når det er besluttet at bidrage med ekstern finansiering til at fjerne forhindringer ved Novi Sad, skyldes det de ekstraordinære omstændigheder omkring ødelæggelserne.

4. For trafikkapaciteten som sådan har der været en vis omledning til andre transportformer, mens sejladsen var blokeret. Donau-kommissionen melder dog om stigende anvendelse af Donau, efter at sejlkanalen blev åbnet ved udgangen af sidste år. Hvad angår forbindelserne over floden er to af broerne som tidligere omtalt allerede blevet genopbygget, og indtil genopbygningen af den tredje bro er afsluttet, vil der være en pontonbro.

5. At det er vigtigt at få genoptaget sejladsen på Donau afspejler sig også i den politiske og finansielle støtte, som Kommissionen yder. EU bidrager med indtil 85 % / 22 mio. EUR af udgifterne til Donau-kommissionens projekt til rydning af sejlrenden i Donau, som nærmer sig sin afslutning. Der er også afsat midler til genopbygning af Sloboda-broen på i alt 34 mio. EUR. Mere generelt vil Kommissionen gerne støtte mulighederne for transport ad indre vandveje, især på Donau, med henblik på at udvikle transportforbindelser mellem kandidatlandene og nuværende medlemsstater. ISPA⁽¹⁾, det strukturpolitiske førtiltrædelsesinstrument, er tilgængeligt for de ti kandidatlande i Central-, Øst- og Sydøsteuropa til finansiering af transportinfrastrukturprojekter, som har tilknytning til de prioriterede paneuropæiske transportkorridorer, som Donau-floden (korridor VII) er en vigtig del af. Kommissionen er netop for øjeblikket ved at se på en ansøgning fra de rumænske myndigheder om støtte fra ISPA til forbedring af sejlbarheden på Donau. Der modtages gerne tilsvarende projekter, som er velforberejdede og fuldt ud overholder kriterierne i ISPA-forordningen, fra andre lande, som er støtteberettigede under ISPA.

For yderligere oplysninger om, hvor langt oprydningssprojektet er nået, og mere generelt, hvordan det ser ud med sejladsen på Donau nu, henvises det ærede medlem til Donau-kommissionens netsted: www.dunacom.org og til Kommissionens pressemeddelelser samt baggrundsmateriale fra 29. november 2001⁽²⁾. For yderligere oplysninger om Sloboda-broprojektet henvises det ærede medlem til Det Europæiske Genopbygningsagenturs netsted: www.ea.eu.int (Genopbygningsagenturet står for EU-bistand i Forbundsrepublikken Jugoslavien) og især til pressemeddelelsen fra 23. juli 2002⁽³⁾ om underskrivelse af kontrakterne på Sloboda-broen.

⁽¹⁾ Instrument for Structural Policies for PreAccession.

⁽²⁾ IP/01/1689.

⁽³⁾ IP/02/1123.

(2003/C 192 E/039)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2031/02
af Emilia Müller (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. juli 2002)

Om: Vægtoverskridelser hos busser, der kører over store afstande

Et tysk busselskab købte i 2000 en bus, der skal køre over lange afstande.

I 2002 blev denne bus for første gang vejet på en rejse inden for Europa. Den samlede vægt har hidtil ikke givet anledning til undersøgelser. Der har hidtil ikke været nogen grund til at betvivle de oplysninger, som producenten og biltilsynet har angivet i registreringsattesten.

Bagefter viste det sig imidlertid, at der pr. person kun var beregnet 68 kg uden hensyntagen til bagage eller den nødvendige yderligere belastning.

Allerede ved 30 passagerer havde den opnået de 18 tons samlet vægt, selv om køretøjet var tilladt for 49 personer. Flere personer betyder en vægtoverskridelse og dermed forbundne flere tvangspauser af flere timers varighed ved vejningsstederne, fremskaffelse af et køretøj til transport af overvægten af bagage, bøder og tab af forsikringsdækning.

Derfor har jeg følgende spørgsmål til Kommissionen:

1. Er det berettiget at pålægge et busselskab en bøde, når de oplysninger, der er givet i registreringsattesten og hos biltilsynet, er forkerte?
2. Er det muligt på europæisk plan at forhøje akseltrykket og bussernes samlede vægt?
3. I bekræftende fald, hvad nøjagtigt kan der gøres på europæisk plan for fremover at undgå sådanne »hændelser«?
4. Hvad foreslår Kommissionen busselskabet at gøre i dette tilfælde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(27. august 2002)

I Rådets direktiv 96/53/EF⁽¹⁾ af 25. juli 1996 om fastsættelse af de største tilladte dimensioner i national og international trafik og største tilladte vægt i international trafik for visse køretøjer i brug i Fællesskabet er den højeste tilladte totalvægt for toakslede motorkøretøjer (bilag I, punkt 2.3.1) fastsat til 18 ton, idet disse køretøjer samtidig garanteres at kunne færdes frit i EU. At bussen i Tyskland er typegodkendt til befordring af højst 49 personer (antagelig uden bagage), fritager ikke det pågældende selskab fra at skulle overholde de bestemmelser om største vægt, som i medfør af ovennævnte direktiv gælder for international trafik.

En forøgelse af totalvægten eller det maksimale akseltryk for busser på europæisk plan vil kræve en ændring af dette direktiv. Dog forventes dette ikke på indeværende tidspunkt, idet det i betragtning nr. 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/7/EF⁽²⁾ af 18. februar 2002 om ændring af Rådets direktiv 96/53/EF om fastsættelse af største dimensioner for busser hedder, at »harmoniserede regler om største vægt og dimensioner for køretøjer bør forblive stabile på længere sigt.«

Med hensyn til typegodkendelse af busser kan det her bemærkes, at der i dag stadig gælder forskellige tekniske krav i medlemsstaterne; det betyder dog ikke, at bestemmelserne i Rådets direktiv 96/53/EF kan tilsidesættes. Desuden vil der med snart, nemlig når direktiv 2001/85/EF⁽³⁾ træder i kraft den 13. februar 2004, blive indført en EF-typegodkendelse for nye køretøjstyper. Dog vil heller ikke disse harmoniserede bestemmelser i noget tilfælde tilsidesætte forpligtelserne i medfør af direktiv 96/53/EF.

⁽¹⁾ EFT L 235 af 17.9.1996.

⁽²⁾ EFT L 67 af 9.3.2002.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/85/EF af 20. november 2001 om særlige bestemmelser for køretøjer, der anvendes til personbefordring og har flere end otte siddepladser ud over førerens plads, EFT L 42 af 13.2.2002.

(2003/C 192 E/040)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2047/02
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(10. juli 2002)

Om: Olie- og energiintensitet

Vil Kommissionen anslå olie- og, særskilt, energiintensiteten pr. gennemsnitlig enhed af EU's BNP hvert femte år fra 1970 (dvs. 1970, 1975, 1980 osv.)?

Hvad er Kommissionens vurdering af den marginale olie- og energiintensitet i forhold til væksten i EU's BNP på nuværende tidspunkt, og hvad var den hvert femte år fra 1970?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(16. september 2002)

Energiintensiteten er forholdet mellem det indenlandske bruttoforbrug og bruttonationalproduktet (i euro, i faste 1995-priser). Det indenlandske bruttoforbrug er summen af den producerede primærenergi plus energiimport minus energiekспорт, minus nettolagerændringer, minus brændstofleverancer til skibsfarten. De energidata, der anvendes til denne beregning, indsamles fra de nationale forvaltninger på årsbasis. Tallene for bruttonationalproduktet fra 1991 er hentet fra Eurostats database for nationalregnskaber, mens tallene for 1990 og 1985 er anslåede. Fra tiden før 1985 findes der ingen data på EU-plan.

(2003/C 192 E/041)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2051/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(10. juli 2002)

Om: Dyreforsøg og dyreskyttelse

For nylig tog en stor gruppe borgere og visse politikere i Bolzano et omfattende initiativ for at redde 56 beaglehvalpe, som var bestemt til dyreforsøg og dermed til grusom og videnskabelig ubegrundet lidelse. Det drejer sig om et af de utallige tilfælde, hvor det civile samfund mobiliserer sig mod en så grusom handling som dyreforsøg.

Vil Kommissionen derfor besvare følgende spørgsmål:

1. Findes der, eller er man i færd med at udarbejde dokumenter, initiativer eller direktiver, der har til formål at forhindre eller i det mindste begrænse anvendelsen af dyreforsøg?
2. Findes der direktiver, programmer, undersøgelser eller dokumenter, der mere generelt har til formål at beskytte dyr mod misbrug og lidelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. september 2002)

Direktiv 86/609/EØF om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål⁽¹⁾, blev vedtaget i 1986. Direktivet omfatter udførelse og godkendelse af forsøg, herunder vivisektion. Det indeholder også bestemmelser om godkendelse af personale og virksomheder. Det opstiller mindstestandarder for uddannelse af personale, der håndterer forsøgsdyr og fører tilsyn med forsøgene, og for opbevaring og pleje af dyrene.

I direktivets artikel 7 hedder det »Forsøg må ikke udføres, hvis der på rimelig og praktisk måde kan benyttes en anden videnskabeligt tilfredsstillende metode, som ikke medfører anvendelse af dyr, for at opnå de tilstræbte resultater.« Det er derfor i direktivets ånd at fremme metoder, som reducerer og i sidste ende erstatter anvendelsen af forsøgsdyr.

I denne forbindelse bør det nævnes, at direktiv 76/768/EØF, som ændret ved direktiv 93/35/EØF (6. ændring), om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler indeholder bestemmelser om forbud mod markedsføring af kosmetiske midler, der indeholder bestanddele eller sammensætninger af bestanddele, der er afprøvet på dyr (artikel 4, stk. 1, nr. i). De nuværende bestemmelser drøftes for tiden med Rådet og Parlamentet som led i forslaget til den 7. ændring af det nævnte direktiv.

Hvad angår Fællesskabets rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FTU), bliver de udvalgte forskningsprojekter underkastet en etisk vurdering, hvis de involverer dyreforsøg. Et tværfagligt panel af eksperter (herunder en ekspert i dyrevelfærd) kontrollerer bl.a., om begrundelsen for at anvende dyr kan accepteres, og om betingelserne er i overensstemmelse med den relevante lovgivning.

Endvidere har udvikling af alternativer til dyreforsøg i over ti år været et af de prioriterede områder i Fællesskabets FTU-rammeprogram.

2. Med hensyn til spørgsmålet om beskyttelse af dyr mod misbrug og lidelser i mere generel forstand, har Fællesskabet ikke kompetence på området dyrevelfærd som sådan. Det har imidlertid taget skridt til at forbedre behandlingen af dyr og deres velfærd.

Som noget nyt indeholder Amsterdamtraktaten en protokol om dyrebeskyttelse og dyrevelfærd. Protokollen erkender, at dyr er følende væsener, og fremfører, at Fællesskabet og medlemsstaterne skal tage fuldt hensyn til dyrs velfærd, når Fællesskabets politikker inden for landbrug, transport, det indre marked og forskning fastlægges og gennemføres. Samtidig respekterer de medlemsstaternes love og administrative bestemmelser samt deres skikke, navnlig med hensyn til religiøse ritualer, kulturelle traditioner og regionale skikke.

(¹) EFT L 358 af 18.12.1986.

(2003/C 192 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2056/02

af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(11. juli 2002)

Om: Testning af kosmetik på dyr

Europa Parlamentet har for nylig godkendt en indstilling ved andenbehandling om Rådets fælles holdning fastlagt med henblik på vedtagelse af Europa Parlamentets og Rådets direktiv til ændring af Rådets direktiv 76/768/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetikprodukter (A5-0180/2002). Dette indebærer, at salget af nye kosmetikprodukter (men ikke lægemidler), der er blevet testet på dyr, efter en given dato gradvist trappes ned inden for Den Europæiske Union.

Kan Kommissionen oplyse, hvilken eller hvilke af WTO's regler, der efter Kommissionens opfattelse, gør Parlamentets holdning uforenelig med EU's WTO-forpligtelser? Mener Kommissionen, at Rådets accept af Parlamentets holdning på nogen måde ville diskriminere firmaer uden for EU, og, hvis ikke, mener Kommissionen, at en organisation som WTO typisk vil forlange mere offentlig støtte, hvis dens regler er tilstrækkeligt fleksible til at give mulighed for foranstaltninger, der kan mindske de lidelser, dyr udsættes for, eller forbedre miljøbeskyttelsen i de tilfælde, hvor der ikke gøres noget forsøg på at anvende den slags foranstaltninger i protektionistisk øjemed?

Endelig bedes Kommissionen bekræfte, at såfremt der ikke er enighed i Rådet, så vil tidligere lovgivning med lignende virkning automatisk træde i kraft, og, i bekræftende fald, fra hvilken dato dette sker.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(3. september 2002)

Det markedsføringsforbud, der foreslås af Parlamentet, vil kunne udgøre en handelshindring for importen fra tredjelande, hvor lovgivningen kræver, at kosmetiske midler og bestanddele afprøves på dyr af hensyn til forbrugernes sikkerhed. Et sådant forbud kan vise sig at være uforeneligt med bl.a. Verdenshandelsorganisationens (WTO) aftale om tekniske handelshindringer og artikel III, XI og XX i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT).

Forbuddet ville indebære en forskelsbehandling af »tilsvarende varer« (artikel III, stk. 4, i GATT og artikel 2, stk. 1, i aftalen om tekniske handelshindringer). Et kosmetisk middel, der er afprøvet på dyr, er det samme som et, der er afprøvet på anden vis, men EU ville alligevel forbyde det ene og tillade det andet.

Det ville tvinge udenlandske producenter til at opfylde EU's afprøvningskrav. Hvis deres lande har andre krav, som ikke er forenelige med EU's krav, vil producenterne ikke kunne eksportere til EU. Dette ville indebære en forskelsbehandling af udenlandske producenter, som umuligt kan efterleve to forskellige regelsæt, der er i strid med hinanden.

Kommissionen har konstateret, at der blandt offentligheden er bekymring over WTO's tilsyneladende manglende hensyn til dyrevelfærden. Dette er grunden til, at EU konsekvent har været og fortsat vil være fortalere for at gøre dyrevelfærd til et emne for drøftelserne i forbindelse med kommende WTO-forhandlinger.

Kommissionen kan bekræfte, at det markedsføringsforbud, der indførtes med sjette ændring af Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler⁽¹⁾, trådte i kraft den 1. juli 2002, da Parlamentet og Rådet ikke kunne nå til enighed om en ny tekst. Kommissionen overvejer imidlertid gennem udvalgsproceduren et forslag om at udskyde ikrafttrædelsen til en senere dato for at undgå unødigt forstyrrelse af og usikkerhed på markedet.

⁽¹⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

(2003/C 192 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2066/02

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(8. juli 2002)

Om: Diskrimination mod græske statsborgere, der mangler at aftjene værnepligt

Ifølge en gældende aftale mellem Grækenland og Tyskland (lov nr. 4187/61) er græske statsborgere, som også har opnået tysk statsborgerskab, fritaget fra den obligatoriske militærtjeneste i Grækenland, så længe de har fast bopæl og beskæftigelse i Tyskland. I andre tilfælde gælder der andre regler. F.eks. kræver loven, at grækere med østrigsk statsborgerskab aftjener fuld værnepligt i den græske hær, selvom disse personer allerede har aftjent østrigsk værnepligt. Grækere, der har fast opholds- og arbejdstilladelse i USA, Canada eller Australien (de europæiske lande er ikke omfattet), og såfremt denne tilladelse er tildelt dem inden den 1. september 1997, er i henhold til artikel 7 i lov nr. 1763/88 samt overgangsbestemmelserne i lov nr. 2510/97 permanent fritaget fra militærtjeneste og kan frit rejse ind og ud af Grækenland, indtil de vender hjem og tager fast bopæl i Grækenland. Der er her tale om en forfordeling af de græske statsborgere, der først har opnået indvandrerstatus i de pågældende lande efter denne dato, samt de grækere, der lever i europæiske lande, selv når de i mellemtiden har fået statsborgerskab i opholdslandet.

Den gældende lovgivning vedrørende militærtjeneste indebærer diskrimination mod græske statsborgere med fast bopæl, arbejde og familie i udlandet, selvom dette klart strider mod EU-traktaten og fællesskabsretten. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, hvad den agter at foretage sig for at

løse problemet med grækere, der unddrager sig militærtjeneste, samt for at sikre lighed for loven og respekt for de rettigheder, der tilkommer værnepligtige europæiske statsborgere? Agter Kommissionen at gøre en indsats til fordel for en revision af den lovgivning vedrørende militærtjeneste, der for øjeblikket gælder i Grækenland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(7. august 2002)

Kommissionen skal påpege, at det ærede medlems spørgsmål vedrørende statsborgerskab og militærtjeneste henhører under medlemsstaternes enekompetence.

Tilsvarende er det umuligt at fastslå, at der er tale om en grov og vedvarende overtrædelse som omhandlet i artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Union.

Kommissionen mener derfor ikke, at den er kompetent til at træffe de foranstaltninger over for de græske myndigheder, som det ærede medlem foreslår.

(2003/C 192 E/044)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2067/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(12. juli 2002)

Om: Rebiya Kadeer fra Østturkestan

Rebiya Kadeer, der er forretningskvinde, er et af de mest fremtrædende medlemmer af uygur-folket i det besatte Østturkestan (Den Autonome Region Xinjiang Uygur). Hun har gjort en stor indsats for at sikre kvinders rettigheder i Kina og har grundlagt »De Tusind Mødres Bevægelse« for at fremme uygur-kvindes beskæftigelsesmuligheder. Den kinesiske regering anerkendte i sin tid selv hendes indsats ved at udpege hende til at deltage i den kinesiske delegation til FN's kvindekongference i Beijing i 1995.

To år efter Beijing-konferencen konfiskerede myndighederne imidlertid hendes pas. Derefter blev hun udsat for chikane fra politiets side, hvilket yderligere indskrænkede hendes bevægelsesfrihed. Ved at intimidere Rebiya Kadeer forsøgte de kinesiske myndigheder at lukke munden på hendes ægtefælle, der er en uforbeholden kritiker af den kinesiske regering, og som er bosat i udlandet.

I august 1999 havde hun en aftale med delegerede fra forskningstjenesten under den amerikanske Kongres, der ønskede at drøfte menneskerettighedsspørgsmål med hende — de kinesiske myndigheder anholdt hende imidlertid, og hun blev bragt til et lokalt fængsel, der er berygtet for tortur. I september 1999 blev Rebiya Kadeer tiltalt for at »forsyne udlændinge med hemmelige oplysninger«, selv om de såkaldte hemmeligheder viste sig at være offentligt tilgængelige i lokale aviser, som hun havde i sin besiddelse. Efter en retssag, der blev gennemført for lukkede dør, idømte en kinesisk retsinstans hende en fængselsstraf på otte år. Hendes sekretær, der blev anholdt kort efter hendes varetægtsfængsling, fik en dom på tre års »genopdragelse i arbejdslejr« på grund af sit samarbejde med hende. Det forlyder, at han er blevet gennembanket i arbejdslejren, og at han nu har store helbredsproblemer.

Hvilke oplysninger kan Kommissionen give om den skæbne, der er tilstødt Rebiya Kadeer og hendes sekretær? Hvilke initiativer har Kommissionen gennemført eller agter Kommissionen at gennemføre for at sikre, at de kinesiske myndigheder omgående og betingelsesløst løslader disse samvittighedsfanger, respekterer grundlæggende rettigheder og friheder i forhold til befolkningen i Østturkestan og indleder forhandlinger på regeringsplan med repræsentanter for uygur-folket, herunder den østturkestanske nationalkongres (East Turkestan (Uyghuristan) National Congress (ETNC)), en demokratisk paraplyorganisation, der med fredelige midler arbejder for en politisk og retfærdig løsning på spørgsmålet om det besatte Østturkestan?

Kan Kommissionen desuden garantere over for Parlamentet, at EU ikke finansierer programmer i det besatte Østturkestan, som regeringen i Beijing kan udnytte til at udbygge eller gennemføre den strategi for kolonisering, undertrykkelse, ødelæggelse og apartheid, som de kinesiske myndigheder har ført over for uygur-folket siden den kinesiske invasion og besættelse af Turkestan i 1949?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(2. august 2002)

EU har rejst sagen med Rebiya Kader i forbindelse med dialogen om menneskerettighederne med Kina og har fået meddelelse om, at hun er blevet dømt og fængslet. Desværre har de kinesiske myndigheder ikke givet nogen oplysninger om hendes nuværende situation. Kommissionen vil fortsat rejse dette spørgsmål ved enhver lejlighed.

Kommissionen understreger også, at Kina skal respektere kulturelle og sproglige rettigheder, religionsfrihed og beskyttelsen af mindretal i hele Kina.

Kommissionen har intet samarbejdsprogram i Xingjiang.

(2003/C 192 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2070/02
af Bob van den Bos (ELDR)
og Louisewies van der Laan (ELDR) til Kommissionen

(12. juli 2002)

Om: Tiltrædelsestraktat

I punkt 22 i konklusionerne fra topmødet i Sevilla tales der om en »tiltrædelsestraktat«, mens der i punkt 10 i konklusionerne fra topmødet i Laeken tales om »tiltrædelsestraktaterne«.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at der er udarbejdet én tiltrædelsestraktat?
2. I bekræftende fald, hvornår er beslutningen om udarbejdelsen af én tiltrædelsestraktat truffet? Og hvilke overvejelser har ført til én tiltrædelsestraktat?
3. Er Kommissionen lige som vi af den opfattelse, at præcedensvirkningen ikke holder, fordi der her er tale om tiltrædelse af maksimalt 10 lande samtidig?
4. Hvordan forholder princippet om individuel bedømmelse af ansøgerlandene sig til optagelse af alle ansøgerlande i én tiltrædelsestraktat?
5. Er Kommissionen ligesom vi af den opfattelse, at den demokratiske kontrol med tiltrædelsesprocessen berøres, ved at nationale parlamenter nu kun kan sige »ja« eller »nej« til den samlede traktat og ikke til de enkelte ansøgerlande hver for sig? Anser Kommissionen dette for at være et godt eksempel på demokratisk optræden for ansøgerlandene?
6. Agter Kommissionen endnu at give de nationale parlamenter en stemme ved den individuelle bedømmelse af ansøgerlandene? I bekræftende fald, hvordan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(20. august 2002)

Kommissionen kan bekræfte, at der er udarbejdet en enkelt tiltrædelsestraktat. Medlemsstaternes indgåelse af en enkelt tiltrædelsestraktat med flere kandidatlande, som tiltræder EU samtidigt, er en standard-procedure. En sådan procedure blev brugt ved tiltrædelsen af Danmark, Irland og Det Forenede Kongerige, som trådte i kraft den 1. januar 1973, ved tiltrædelsen af Portugal og Spanien, som trådte i kraft den 1. januar 1986, og ved tiltrædelsen af Østrig, Finland og Sverige, som trådte i kraft den 1. januar 1995. I hvert af disse tilfælde blev der godkendt en enkelt tiltrædelsestraktat.

Hvis der er flere stater, der tiltræder samtidigt, er det således ikke tilstrækkeligt at etablere den fornødne retlige forbindelse mellem en enkelt kommende medlemsstat på den ene side og de nuværende medlemsstater på den anden side, eftersom det også er nødvendigt at skabe de fornødne retlige forbindelser mellem de tiltrædende stater. Desuden er der en lang række fælles bestemmelser, bilag og protokoller, som det ellers ville være nødvendigt at gentage lige så mange gange, som der er nye medlemsstater, der tiltræder.

Af formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råd i Sevilla (21. og 22. juni 2002) fremgår det af punkt 22, at »Udarbejdelsen af tiltrædelsestraktaten bør fortsættes, så den kan være færdig hurtigst muligt efter tiltrædelsesforhandlingernes afslutning. Det synes at være realistisk at forvente, at tiltrædelsestraktaten kan undertegnes i foråret 2003«. Kommissionen minder også om noten fra formandskabet om udvidelsen, som er vedlagt konklusionerne, og ifølge hvilken udarbejdelsen af tiltrædelsestraktaten som vedtaget i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Laeken (14. og 15. december 2001) er startet i marts. Det skal siges, at det ikke er Kommissionen, men Rådet, der er hovedaktør i den forbindelse.

Kommissionen henviser til den mellemstatslige karakter, som en tiltrædelseskonference har. Derfor er alle aftaler, som der opnås enighed om under forhandlingerne, baseret på enstemmige beslutninger fra alle parter, hvor de nationale parlamenter allerede kan være inddraget, hvis det er forfatningsmæssigt påkrævet. Når først tiltrædelsestraktaten er undertegnet, skal den forelægges alle kontraherende parter til ratifikation i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Ifølge disse nationale bestemmelser skal de nationale parlamenter give deres samtykke til traktaten, som forhandlerne fra de kontraherende parter på forhånd er blevet enige om.

Kommissionen henviser også til den procedure, der er fastlagt i artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Union. Ifølge denne procedure er Rådets afgørelse om at undertegne tiltrædelsestraktaten baseret på en positiv afstemning i Europa-Parlamentet om tiltrædelsen af hvert enkelt land.

Kommissionen bidrager til denne proces ved at overvåge og bedømme udviklingen i kandidatlandene og give medlemsstaterne oplysninger herom, især gennem de periodiske rapporter over hvert enkelt kandidatland.

(2003/C 192 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2084/02
af María Izquierdo Rojo (PSE) til Kommissionen

(12. juli 2002)

Om: Store forsinkelser i forbindelse med adoption af børn fra Andhra Pradesh, Indien

Den adoptionsproces i den indiske delstat Andhra Pradesh, som 15 spanske familier (foruden amerikanere, tyskere, italienere, hollændere og belgiere) er involveret i, og som findes beskrevet i rapporter udarbejdet af Unicef, hvori den psykisk og fysisk usikre situation, som de børn, der skal adopteres, befinder sig i, kritiseres kraftigt.

I forventning om et samarbejde med velfærdsministeriet i Andhra Pradesh, Indien, og i betragtning af at både den spanske og den indiske lovgivning om international adoption er blevet overholdt, samt at forholdet mellem Indien og nabolandet Pakistan er i et forstadium til krig, kunne EU da rette henvendelse til den indiske premierminister, og eventuelt til førsteministeren for Andhra Pradesh, for at sætte gang i adoptionsprocessen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(7. august 2002)

Kommissionen er bekendt med det problem, det ærede medlem nævner, angående forsinkelser i forbindelse med adoption af børn i Andhra Pradesh.

I 2001 var der en større adoptionsskandale i flere stater i Indien, nemlig Orissa, West Bengal, Tamil Nadu og Andhra Pradesh. Skandalen var størst i Andhra Pradesh, og statsregeringen førte en kompromisløs politik for at få adoptionscentre til at stoppe den påståede børnehandel i Indien og internationalt. Centre Adoption Resource Agency (CARA) trak tilladelser tilbage fra alle de involverede centre og overførte dem til offentlige centre. For at foretage en nærmere undersøgelse og få kontrol over situationen har regeringen i Andhra Pradesh siden 2001 lagt hindringer i vejen for adoptionsprocedurerne. Da CARA, som er det organ, der giver de endelige No Objection-certifikater (NOC) i forbindelse med internationale adoptioner,

havde udstedt flere sådanne certifikater til par, selv om der var konstateret tydelige uregelmæssigheder i adoptionsprocedurerne, er CARA nu indraget som part i retssagen ved højesteret i Hyderabad, hvor ikke-statslige organisationer (NGO'er) og forældre har indgivet deres sag.

Det vil kun virke mod hensigten, hvis en repræsentant for EU deltager på dette stadium, da det kunne blive betragtet som utidig indgriben i rettens uafhængighed.

(2003/C 192 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2088/02
af Bob van den Bos (ELDR) til Kommissionen

(12. juli 2002)

Om: Slaveri

Ved udgangen af maj offentliggjorde en af præsident Bush nedsat amerikansk/europæisk undersøgelseskommission, bestående af fremtrædende personer, en afslørende rapport om situationen i Sudan. Kommissionen beskylder regeringen i Khartoum for at understøtte slaveri. Fænomenet slavehandel findes i mange afrikanske lande, men f.eks. også de islamiske Golfstater, Kaukasus-regionen og Sydøstasien gør sig skyldig heri.

1. Er Kommissionen klar over denne rapports eksistens? Hvilke politiske konklusioner drager Kommissionen heraf?
2. Er Kommissionen informeret om forekomst af slaveri i AVS-lande? I bekræftende fald, hvilken politik følger Kommissionen for at gøre en ende på dette fænomen i disse lande?
3. Hvilke sanktioner råder Kommissionen over i tilfælde af manglende resultater i de AVS-lande, hvor slaveri er blevet konstateret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(24. september 2002)

Kommissionen er bekendt med, at en international gruppe bestående af fremtrædende personer blev anmodet om at undersøge situationen i Sudan med hensyn til slaveri, kidnapning og tvangsarbejde inden for rammerne af den mission, som den amerikanske præsidents udsending for fred i Sudan, senator J. Danforth, foretog i landet. Kommissionen ved også, at gruppen har udsendt en rapport til brug for både senator Danforth og den amerikanske administration med hensyn til en eventuel opfølgning. Selv om Kommissionen hverken har været involveret i forberedelserne til rapporten eller dens eventuelle gennemførelse, mener den, at rapporten er et meget nyttigt værktøj til en bedre forståelse af disse følsomme sager. Endvidere vil det, som gruppen foreslår, være nødvendigt at foretage en mere indgående undersøgelse og analyse, hvis der skal være muligt at indgå en fredsftale. EU har hele tiden understreget sin modstand mod nutidens slaveri og dette også på den 58. samling i FN's menneskerettighedskommission. EU har også udtrykt bekymring for virkningerne af tvangsarbejde i den resolution, EU fremlagde om Sudan på menneskerettighedskommissionens sidste møde.

EU's årsrapport om menneskerettighederne fra 2001 behandler spørgsmålet om slaveri i det afsnit, der handler om menneskehandel, og peger på, at EU har taget flere initiativer til at bekæmpe sådan praksis. Artikel 5 i chartret om grundlæggende rettigheder, som EU vedtog i Nice i december 2000, understreger også forbuddet mod slaveri og tvangsarbejde.

Kommissionen ved godt, at der forekommer slaveri i AVS-staterne. Den forsøger at drøfte spørgsmålet med myndighederne, hvor det er muligt. Kommissionen handler også aktivt ved at yde støtte til ikke-statslige organisationer (ngo'er) og civilsamfundet. Cotonou-aftalen giver et nyt grundlag for drøftelse af den slags emner (artikel 8), som vil kunne bruges i fremtiden. Cotonou-aftalen indeholder også instrumenter for tilfælde, hvor menneskerettighederne og retsprincipperne krænkes i et land.

Der er blevet ydet midler under det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder (kapitel B7-7 på EU's budget) til projekter, der behandler problemer som menneskehandel, børnearbejde og slaveri. F.eks. blev der af 2001-budgettet tildelt 1 252 375 EUR til Alizei (Associazione per la Cooperazione Internazionale e l' Aiuto Umanitario) til fremme af børns rettigheder og bekæmpelse af handel med børn, moderne former for slaveri og udnyttelse af mindreårige i Gabon, Benin, Togo og Nigeria. Sådanne støtte supplerer den bistand, der kanaliseres gennem de specifikke landeprogrammer.

Hvad angår samarbejdet med Vestafrika, har man i forbindelse med den igangværende programmering under 9. EUF (den europæiske udviklingsfond) beskæftiget sig indgående med problemer som konfliktforebyggelse og menneskehandel. Det er tanken at støtte Ecowas via særlige foranstaltninger på disse områder.

Bestemmelsen om menneskerettigheder, som indføres i alle samarbejdsaftaler mellem EU og tredjelande, definerer overholdelse af menneskerettighederne som et væsentligt element i aftalen. De »vigtigste arbejdsnormer« som fastlagt i ILO-konventionernes otte grundlæggende arbejdsnormer (også om tvangsarbejde og børnearbejde) hører under bestemmelsen, og den giver et godt grundlag for at rejse dens slags problemer med tredjelande og for at iværksætte procedurer – i sidste ende endog suspension af samarbejdsaftalen – i tilfælde af, at menneskerettighederne fortsat krænkes.

(2003/C 192 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2095/02
af Michiel van Hulten (PSE)
og Diana Wallis (ELDR) til Kommissionen

(16. juli 2002)

Om: Brede rammekontrakter for oversættelsestjenesteydelser

1. Kommissionen bedes bekræfte, at indgåelse af brede rammekontrakter for oversættelsestjenesteydelser er fuldt ud berettiget, eftersom
 - a) det er umuligt på det tidspunkt, hvor kontrakterne bliver tildelt, at fastsætte andet end de mest generelle aspekter af den krævede tjenesteydelse (bl.a. kan hverken mængde eller tidsfrist fastsættes), og eftersom
 - b) tjenesteydelsen kræves meget hurtigt, og at inden for oversættelsestjenesteydelser er rammekontrakter normen snarere end undtagelsen.
2. Kommissionen bedes bekræfte, at der inden for de givne retlige rammer ikke juridisk er nogen grund til at afholde de anvisningsberettigede, der forvalter rammekontrakter vedrørende oversættelsestjenesteydelser, fra at arbejde med et system med løbende vurdering af kvaliteten af den tjenesteydelse, som faktisk leveres i løbet af kontraktperioden, idet kontrahenternes rangorden tilpasses, således at den afspejler den faktiske kvalitet, forudsat at man (i overensstemmelse med artikel 98a, stk. 3, litra b, og stk. 4, i gennemførelsesbestemmelserne til finansforordningen) i udbudsbekendtgørelsen, udbudsbetingelserne og rammekontrakten angiver, at man har til hensigt at arbejde med et sådant system?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(8. oktober 2002)

Det skal bemærkes, at hver institution som en uafhængig ordregivende myndighed alene er ansvarlig for anvendelsen af procedurerne for tildeling af kontrakter om offentlige indkøb af tjenesteydelser og forvaltningen af sådanne kontrakter inden for rammerne af finansforordningen.

I Kommissionen kan der kun indgås brede rammekontrakter, hvis:

- ydelseernes generelle art ikke gør det muligt at opdele kontrakten i partier
- leveringssikkerheden ikke kan garanteres på anden måde (kravenes størrelse sammenlignet med markedskapaciteten), eller der er tale om hastende ydelser eller ydelser, der skal leveres inden for en meget kort tidsfrist
- de ydelser, der skal leveres, ikke præcist kan fastsættes ved tildelingen af kontrakten.

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at de anvisningsberettigede, der forvalter brede rammekontrakter for oversættelsestjenesteydelser, er retligt forpligtet til at evaluere kvaliteten af den ydelse, der reelt leveres i kontraktperioden for at sikre en ordentlig gennemførelse af kontrakten (artikel 1, stk. 2, og artikel 68 i gennemførelsesbestemmelserne til visse bestemmelser i finansforordningen af 21. december 1977).

I forbindelse med brede rammekontrakter kan den anvisningsberettigede anvende den anden tilbudsgiver på listen i stedet for den første og om nødvendigt den tredje osv., hvis de foregående tilbudsgivere ikke kan efterkomme ordren af årsager, som ikke medfører kontraktens ophør.

I visse undtagelsestilfælde, navnlig i forbindelse med visse tjenester, der er omfattet af bilag 1B til direktiv 92/50/EF om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, kan Kommissionen vurdere, at det muligt at acceptere brede rammekontrakter, i henhold til hvilke tilbudsgivernes rækkefølge kan ændres. Dette skal vurderes i hver enkelt sag, efter at der er foretaget en tilbundsående analyse af de indsendte dokumenter, og forudsat at der gives meddelelse om, at det er hensigten at anvende et sådan system i forbindelse med indkaldelsen af bud. De anvisningsberettigede skal fuldt ud begrunde, hvorfor de vælger at gøre det.

(2003/C 192 E/049)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2110/02
af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Kommissionen**

(17. juli 2002)

Om: Mangel på statistik for Grækenland

Bulletinen »Euro-Indicators No 48/2002«, som er offentliggjort af Eurostat, indeholder statistikker over handelen inden for Fællesskabet samt EU-landenes samlede eksport. De offentliggjorte oplysninger er fuldstændige og meget informative og vedrører perioden frem til januar 2002. Oplysningerne omfatter endda lande, som ikke er medlemmer af Unionen, såsom Rusland, Polen, Tyrkiet og andre. Mærkeligt nok er det kun for Grækenland og Luxembourg (EU-lande), at der mangler statistikker for 2002, både hvad angår disse landes samlede import og eksport og deres handelsbalance.

Hvorfor mangler disse statistikker? Er Kommissionen, hvad angår Grækenland, tilfreds med forsyningen og kvaliteten af de statistiske oplysninger, der leveres af de græske myndigheder? Har Kommissionen konstateret problemer med forsinket fremsendelse af disse oplysninger til dens tjenestegrene og Eurostat, og hvilke oplysninger drejer det sig især om? Er der generelt problemer — og i givet fald hvilke — med pålideligheden af oplysningerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(17. september 2002)

1. Årsagen til, at der mangler statistikker for Luxembourg for januar 2002 i bulletinen »Euro-Indicators No 48/2002«, er, at oplysningerne blev fremsendt for sent til Eurostat. Forsinkelsen skyldes, at edb-programmet blev ændret i begyndelsen af 2002. Problemet er siden blevet løst, og oplysningerne fremsendes nu korrekt.

At der også mangler statistikker for Grækenland for januar 2002, skyldes ligeledes, at oplysningerne blev fremsendt for sent til Eurostat. De hyppige forsinkelser skyldes primært to forhold: dels at mange indberetninger sendes i papirform, dels at der ikke er de fornødne ressourcer til at behandle indberetningerne.

2. Kommissionen (Eurostat) er ikke tilfreds med Grækenlands fremsendelse af oplysninger. Det forholder sig faktisk sådan, at Grækenland ikke overholder de fastsatte frister. Eurostat har flere gange påtalt problemet over for de græske myndigheder.

Efter Eurostats opfattelse ligger de græske oplysninger kvalitetsmæssigt på samme niveau som de fleste andre medlemsstater.

3. Kommissionen (Eurostat) har konstateret problemer med forsinket fremsendelse af oplysninger fra Grækenlands side, for så vidt angår både fællesskabsinterne statistikker og fællesskabseksterne statistikker. For så vidt angår sidstnævnte, skal det understreges, at de statistiske indberetninger indsamles og behandles af toldforvaltningen (Finansministeriet), og at de derefter valideres og fremsendes til Eurostat af Grækenlands statistiske kontor.

Eurostat er bekendt med situationen og følger nøje, hvad Grækenland gør for at igen at fremsende oplysningerne inden for fristen.

Eurostat vil om nødvendigt gøre en ekstra indsats over for de græske myndigheder for at opnå resultater inden for de kommende måneder.

4. Kommissionen (Eurostat) har ingen videre bemærkninger om pålideligheden af oplysningerne fra Grækenland.

(2003/C 192 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2160/02
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(18. juli 2002)

Om: Euroen og oprunding af priser

Det fremgår af Eurobarometers opinionsundersøgelse 57.1, som offentliggjordes i memo IP/02/791 af 31. maj 2002, at 68,5 % af de adspurgte i eurozonen mener, at der er sket en oprunding af priser på alle områder.

Har Kommissionen forsøgt at kvantificere, hvor stor indvirkning oprunding efter euroens indførelse har haft på priserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(16. september 2002)

Der er ikke statistisk bevis for, at overgangen til euroen har bevirket en generel prisstigning i nogen lande i euroområdet.

Eurostat udsendte en pressemeddelelse i juli 2002, der analyserede prisudviklingen i de foregående måneder, og som belyste spørgsmål i forbindelse med euroens indførelse⁽¹⁾.

Inflationen i euroområdet toppede i maj 2001 (3,3 % årlig stigning i det harmoniserede forbrugerprisindeks (HICP)) og er ikke siden kommet op på tilsvarende niveauer. I overgangsperioden noteredes en stigning fra en årlig vækstrate på 2 % i december 2001 til en årlig stigningstakt på 2,7 % i januar 2002. Denne udvikling kan henføres til stigningen i oliepriserne og i priserne på frisk frugt og grønsager. Inflationen har faktisk fulgt en tilsvarende trend (fra 1,9 % til 2,5 % på årsbasis) i Unionen – når man medregner de tre lande, der ikke indgår i euroområdet. Fra december 2001 til januar 2002 steg den årlige inflation fra 2,1 % til 2,5 % i Danmark og fra 1 % til 1,6 % i Det Forenede Kongerige. I samme periode faldt inflationen i Portugal og Nederlandene. Italien oplevede kun en mindre stigning i inflationen fra 2,2 % til 2,4 %⁽²⁾. Inflationen har siden været kendetegnet ved en faldende tendens. Den lå på 1,8 % i euroområdet i juni 2002.

Den gennemsnitlige ændring i HICP for euroområdet mellem de første seks måneder af 2002 og de sidste seks måneder af 2001 var 1,4 %. Denne stigning var den samme som seks måneders stigningstakten frem til juni 2001 og lå tæt på de tilsvarende stigningstakter i juni og december 2000.

Ifølge Eurostats analyse kan hovedparten af prisstigningerne i denne periode for de fleste varegrupper forklares ved et normalt inflationsmønster og ved særlige faktorer, der ikke er relateret til euroen; specielt dårligt vejr, der påvirker priserne på frugt og grønsager, bil- og energipriserne og nogle betydelige skatteforhøjelser på tobaksvarer⁽³⁾. Disse faktorer kan forklare 1,2 procentpoint af den samlede stigning på 1,4 %. Det bidrag, som overgangen til eurosedler og -mønter har udgjort af den samlede stigning på 1,4 %, ligger højst sandsynligt i intervallet mellem 0,0 % og 0,2 %⁽⁴⁾.

Nogle sektorer i økonomien har dog oplevet en mere markant prisstigning. Bortset fra fødevarer noteredes der stærke prisstigninger for nogle tjenesteydelser, hovedsagelig hotel og restauration, nogle sundhedsrelaterede tjenesteydelser og nogle reparations-tjenester. Det er muligt, at virkningen på den offentlige

opinion kan have været betydelig som følge af den særligt følsomme karakter af de kategorier, der virkelig har været kendetegnet ved prisstigninger. Dette kan forklare, hvorfor der er en generel opfattelse af, at priserne er steget efter euroens indførelse.

Man bør imidlertid huske, at man på mellemlang og lang sigt grundlæggende forventer, at euroen vil forbedre konkurrencemiljøet i hele euroområdet og dermed i sidste instans vil øge den økonomiske effektivitet samt skabe en nedadgående tendens i forbrugerpriserne.

(¹) Pressemeddelelse nr. 84/2002 af 17. juli 2002 kan findes på følgende internetadresse: <http://www.europa.eu.int/comm/eurostat/Public/datashop/print-product/EN?catalogue=Eurostat&product=2-17072002-EN-BP-EN&mode=download>.

(²) Eurostat.

(³) Alkoholholdige drikkevarer og tobaksvarer udviste en kvartalsinflation på 2 % i første kvartal 2002.

(⁴) Denne ændring er lidt højere end intervallet på 0,0 % til 0,16 %, der blev estimeret for måned til måned-ændringen mellem december 2001 og januar 2002 og kvartal til kvartal-ændringen mellem sidste kvartal af 2001 og første kvartal af 2002, således som det blev offentliggjort af Eurostat i februar og maj 2002.

(2003/C 192 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2167/02

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(18. juli 2002)

Om: Antallet af arbejdsskader om bord på EF-fartøjer

Mener Kommissionen ikke, at den, i betragtning af det fortsat meget høje antal arbejdsskader ombord på EF-fartøjer, bør styrke sin politik om at ajourføre og forbedre ordningerne for fremme af sikkerhed og forebyggelse af arbejdsskader om bord på EF-fartøjer?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet – og påtænker den at træffe – for at nedbringe antallet af arbejdsskader på EF-fiskerfartøjer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. september 2002)

Kommissionen deler det ærede medlems syn på situationen i fiskerisektoren, som betragtes som en højrisikosektor.

Kommissionen vil i denne sammenhæng gerne understrege, at Unionen siden 1989 på forslag af Kommissionen har vedtaget en omfattende lovgivning, der tager sigte på at forbedre arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, herunder også arbejdstagernes sikkerhed om bord på fiskerfartøjer.

Den første af disse retsakter var Rådets rammedirektiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (¹), der fulgtes op af Rådets særdirektiver 93/103/EF af 23. november 1993 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed under arbejdet om bord på fiskerfartøjer (²), 90/269/EØF af 29. maj 1990 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med manuel håndtering af byrder, som kan medføre risiko for især ryg- og lændeskader hos arbejdstagerne (³), 89/655/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (⁴), som ændret ved Rådets direktiv 95/63/EF af 5. december 1995 (⁵), 89/656/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af personlige værnemidler under arbejdet (⁶), samt 92/29/EØF af 31. marts 1992 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed med henblik på at forbedre den lægelige bistand om bord på skibe (⁶).

Det henhører imidlertid under medlemsstaternes kompetence at sikre en passende kontrol og overvågning af anvendelsen af de nationale bestemmelser til gennemførelse af disse direktiver, således at den politik for forebyggelse, der kræves i direktiverne, bidrager effektivt til en begrænsning af arbejdsulykker og erhvervs sygdomme i den maritime sektor.

I spørgsmålet om den forbedring af forebyggelsen af arbejdsulykker, som skal understøtte denne politik, ønsker Kommissionen at henlede det ærede medlems opmærksomhed på den nye fællesskabsstrategi for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen 2002-2006, som Kommissionen netop har vedtaget i sin meddelelse af 11. marts 2002⁽⁷⁾. Denne nye strategi, som indebærer en samlet tilgang til velvære på arbejdspladsen, hviler på en styrkelse af forebyggelseskulturen over for risici og en kombination af et bredt spektrum af politiske instrumenter — lovgivning, social dialog, forbedringsforanstaltninger og kortlægning af eksempler på bedste praksis, virksomhedernes sociale ansvar, økonomiske incitamentter — og på opbygning af partnerskaber mellem alle aktører på arbejdsmiljøområdet.

Som led i denne nye strategi har Kommissionen netop i fiskerisektoren til hensigt at opfordre arbejdsmarkedets parter til at pege på foranstaltninger, der kan forbedre leve-, arbejds- og sikkerhedsforholdene og styrke kvindernes rolle inden for fiskeriet, og som kan bidrage til at fremme beskæftigelsen, navnlig for unge, i regioner, der er afhængige af fiskeri.

Alle de aktioner, der er beskrevet i strategien, tager sigte på at understøtte Kommissionens politik for ajourføring og forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, og dette gælder i særlig grad for arbejdstagere om bord på Fællesskabets fiskerifartøjer. Hele denne strategi forventes at bidrage væsentligt til en sænkning af antallet af arbejdsulykker i fiskerisektoren.

Endelig, i erkendelse af, at fiskeri er et af de farligste erhverv, med en ulykkesfrekvens på 243% i forhold til det europæiske gennemsnit⁽⁸⁾, som det blev fastslået i ad hoc-modulet om sundhed og sikkerhed under den stikprøveundersøgelse af arbejdsstyrken i Fællesskabet, der blev foretaget i 1999⁽⁹⁾, udvikler Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur i Bilbao i øjeblikket et informationssystem, som skal forbedre arbejdsmiljøet i denne sektor og give oplysninger om eksempler på god praksis.

⁽¹⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

⁽²⁾ EFT L 307 af 13.12.1993.

⁽³⁾ EFT L 156 af 21.6.1990.

⁽⁴⁾ EFT L 393 af 30.12.1989.

⁽⁵⁾ EFT L 335 af 30.12.1995.

⁽⁶⁾ EFT L 113 af 30.4.1992.

⁽⁷⁾ KOM(2002) 118 endelig udg.

⁽⁸⁾ Jf. Statistics in focus — Tema 3 »Population and social conditions« (nr. 16/2002, s. 6).

⁽⁹⁾ Undersøgelse af arbejdsstyrken i Fællesskabet, der blev foretaget af Eurostat til opfølgning af Kommissionens forordning (EF) nr. 1571/98 af 20. juli 1998, EFT C 205 af 22.7.1998.

(2003/C 192 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2201/02
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. juli 2002)

Om: Manglende gennemførelse i praksis af direktiv 89/48/EØF

Græske civilingeniører, som allerede er registreret i ingeniørforeninger i EU-medlemslande som Italien, Tyskland og andre, har i henhold til Rådets direktiv 89/48/EØF⁽¹⁾ fået deres erhvervsuddannelse anerkendt af rådet til anerkendelse af højere erhvervskompetenceudgivende uddannelser. Disse ingeniører ønsker at blive medlemmer af Grækenlands ingeniørforening (TEE), hvilket er en forudsætning for, at de kan udøve deres erhverv i Grækenland og blive forsikret i den respektive forsikringsorganisation. Det er imidlertid ikke muligt, eftersom den græske lov 1486/84 udover erhvervsfaglig ækvivalens også kræver akademisk ækvivalens for registrering i TEE. Skønt der er forløbet to år efter offentliggørelsen af præsidentielt dekret 165/2000, hvorved direktiv 89/48/EØF gennemføres i græsk lovgivning, kan disse civilingeniører ikke udøve deres erhverv. Kommissionen bedes oplyse, om den vil træffe foranstaltninger for at sikre, at ovennævnte direktiv gennemføres korrekt, og at den græske lovgivning tilpasses til det?

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(4. september 2002)

- Kommissionen er klar over, at Det Tekniske Kammer i Grækenland (TEE) giver ingeniører, der har opnået deres erhvervskvalifikationer i en anden medlemsstat, afslag på at blive optaget som led i anerkendelse af deres erhvervskvalifikationer i henhold til præsidentdekret 165/2000, og at TEE kræver, at de for at blive optaget skal have opnået akademisk anerkendelse af deres eksamensbeviser. Dette krav er i strid med Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed⁽¹⁾ og er bl.a. blevet påtalt inden for rammerne af en traktatbrudssag mod Grækenland som følge af mangelfuld gennemførelse og ukorrekt anvendelse af direktiv 89/48/EØF.
- Nærmere oplysninger om den verserende traktatbrudssag, hvor der den 1. juli 2002 blev sendt en begrundet udtalelse til Grækenland, fås i Kommissionens svar på Mihail Papayannakis' skriftlige forespørgsel E-1691/02⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989.

⁽²⁾ EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 210.

(2003/C 192 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2211/02

af Joaquim Miranda (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. juli 2002)

Om: Vækst- og stabilitetspagten

Et tysk dagblad har bragt oplysninger om, at Kommissionen ville iværksætte alvorlige sanktioner over for Portugal på grund af landets manglende overholdelse af den grænse på 3%, der i vækst- og stabilitetspagten er fastsat for budgetunderskuddet.

Til trods for, at et medlem af Kommissionen allerede har benægtet, at der var planer om sådanne sanktioner, giver situationens vigtighed og alvor — manglen på et anerkendt videnskabeligt grundlag for en sådan grænse — anledning til at rejse følgende spørgsmål: Mener Kommissionen ikke, at de klart negative virkninger og vanskelighederne ved at overholde denne grænse — især i medlemsstater med en svag økonomi og på et tidspunkt, hvor det står fast, at den økonomiske vækst bliver lavere end forudsagt — bør føre til, at der i det mindste sker en opblødning af pligten til at overholde denne grænse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(12. august 2002)

Budgetdisciplin bidrager til opretholdelse af et økonomisk miljø, hvori der kan føres en pengepolitik, som effektivt kan bidrage til prisstabilitet. De budgetrammer, der blev fastsat for Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) (i traktaten og i stabilitets- og vækstpogten) tager sigte på at kombinere budgetdisciplin med en vis budgetmæssig fleksibilitet, hovedsagelig gennem overholdelse af to forpligtelser. For det første må det offentlige underskud ikke overstige 3% af bruttonationalproduktet (BNP) (undtagen undtagelsesvis og midlertidigt), og for det andet skal der opnås og bibeholdes budgetbalance eller budgetoverskud i hele perioden.

Ved overholdelse af begge disse krav opnås både budgetdisciplin og bæredygtige offentlige finanser, samtidig med at man får fleksibilitet ved gennemførelsen af den nationale budgetpolitik, eftersom der sikres det nødvendige spillerum for konjunktursvingninger gennem de automatiske stabilisatorer. Endvidere giver ØMU's budgetbestemmelser og -procedurer anledning til og mulighed for igen at fokusere budgetpolitiske spørgsmål på mellemlang sigt, såsom økonomisk vækst, beskæftigelse og social samhørighed. Endelig øger stabilitets- og vækstpogten forudsigeligheden og gennemskueligheden i budgetpolitikken og letter samordningen af medlemsstaternes budgetpolitik. Sunde statsfinanser er ganske enkelt i alle landes interesse.

Som led i budgetovervågningen indgiver medlemsstaterne hvert år stabilitets- eller konvergensprogrammer, hvori de fastsætter et budgetmål og en plan for at nå dette mål på mellemlang sigt. Programmernes budgetmål udtrykkes nominelt, men Kommissionen tager rent faktisk hensyn til virkningerne af den økonomiske konjunktur, når den bedømmer medlemsstaternes budgetsituation. Dette sker ved en bedømmelse af budgetsaldi korrigeret for konjunkturudsving.

I traktaten samt i Rådets forordning EF/1466/97 af 7. juli 1997 om styrkelse af overvågningen af budgetstillinger samt overvågning og samordning af økonomiske politikker⁽¹⁾ er det fastsat, hvilke foranstaltninger, der skal gennemføres ved alt for store underskud. Alt for store underskud kan i sidste ende føre til bøder, men først efter en langvarig proces med flere rådsbeslutninger. Der idømmes kun bøder, hvis den berørte medlemsstat gentagne gange undlader at træffe foranstaltninger til at sænke underskuddet til højst 3% af BNP inden for en vis tid, og ikke så snart et land har et alt for stort underskud.

⁽¹⁾ EFT L 209 af 2.8.1997, s. 1.

(2003/C 192 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2294/02
af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen

(25. juli 2002)

Om: Finansiering af Via Baltica-motorvejen i Polen

EU er i færd med at finansiere konstruktionen af en motorvej under betegnelsen Via Baltica. Dette projekt udgør en trussel for Biebrza-marsklandet i det nordøstlige Polen. Dette er et område af international videnskabelig interesse og omfatter mange habitat, der er opført i bilag I og II i habitat-direktivet.

Er Kommissionen opmærksom på de skader, som konstruktionen af denne motorvej vil anrette på dette følsomme miljø, og blev der foretaget en vurdering af virkningerne for miljøet i henhold til VVM-direktivet i forbindelse med dette projekt?

Hvad mener Kommissionen om dette projekt? Er den på grundlag af dens politik med at gøre udbetaling af støtte fra strukturfondene betinget af respekt for miljøet villig til at suspendere udbetalingerne, indtil de polske myndigheder ændrer den valgte vejføring og overholder EU's miljølovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(15. oktober 2002)

Kommissionen gør det ærede medlem opmærksom på sine svar på de skriftlige forespørgsler P-1648/02 fra hr. Huhne⁽¹⁾, E-1694/02 fra hr. Meijer⁽²⁾, E-1968/02 fra hr. Davies⁽²⁾ og E-2284/02 fra hr. Xarchakos og hr. Dimitrakopoulos⁽³⁾, hvori det bekræftes, at der hverken ydes PHARE- eller ISPA-støtte til konstruktionen af Via Baltica gennem Biebrza-marsklandet i det nordøstlige Polen.

Endvidere optræder et sådant projekt hverken i ISPA's eller i PHARE's projektplanlægning, hvorfor de polske myndigheder ikke har anmodet om EU-støtte til netop dette projekt. Skulle Kommissionen modtage en sådan anmodning, vil projektet blive undersøgt i lyset af de relevante miljøregler i Fællesskabet. Kommissionen mener, at alle kandidatlandene allerede i førtiltrædelsesperioden bør implementere miljølovgivningens bestemmelser, herunder om naturbeskyttelse.

⁽¹⁾ EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 201.

⁽²⁾ EFT C 309 E af 12.12.2002, s. 181.

⁽³⁾ EFT C 161 E af 10.7.2003, s. 20.

(2003/C 192 E/055)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2306/02
af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen**

(25. juli 2002)

Om: Revision af lægemiddellovgivningen og generiske lægemidler

I sit forslag ⁽¹⁾ til ændring af fællesskabskodeksen for humanmedicinske lægemidler (ændring af direktiv 2001/83/EF ⁽²⁾) har Kommissionen i artikel 10 foreslået at udvide den periode, i hvilken originale lægemidler er beskyttet mod konkurrence fra kopipræparater.

For at give Europa-Parlamentet et klart billede af den nuværende beskyttelsesstatus for lægemidler i EU bedes Kommissionen oplyse:

1. Med hensyn til patenter:
 - Hvor mange patenter der omfatter lægemidler, og hvad disse patenter dækker?
 - om Kommissionen har vurderet, hvor mange patenter der allerede er til rådighed eller er ved at gennemgå ansøgningsproceduren for nye indikationer og formuleringer.
2. Med hensyn til supplerende beskyttelsescertifikater:
 - Hvor mange sådanne certifikater der er tildelt siden forordningens indførelse?
 - den samlede værdi af lægemiddelindustriens salg på grundlag af disse supplerende certifikater?
3. Med hensyn til databeskyttelsesperioden:
 - Når databeskyttelsesperioden er udløbet, bliver de »beskyttede« data så offentligt tilgængelige?
 - Hvordan får man i bekræftende fald adgang til disse data?

⁽¹⁾ KOM(2001) 404, EFT C 75 E af 26.3.2002, s. 216.

⁽²⁾ EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(3. september 2002)

Af forskellige årsager er den innovative medicinalindustri i Europa ikke så gunstigt stillet som i andre dele af verden og navnlig USA. Som konsekvens heraf taber den europæiske industri terræn, hvad angår konkurrenceevnen, og den centrale forskning flyttes fortsat uden for Europa (se f.eks. rapporten udarbejdet af Alfonso Gambardella, Luigi Orsenigo og Fabio Pammolli om »Global Competitiveness in Pharmaceuticals. A European Perspective«, som kan læses på følgende adresse: http://pharmacos.eudra.org/F3/g10/docs/comprep_nov2000.pdf).

Fragmenteringen af beskyttelsen af den intellektuelle og kommercielle ejendomsret er en vedvarende svaghed i EU. For at løse dette problem skal der i henhold til Kommissionens forslag til ændring af direktiv 2001/83/EF ske en harmonisering af den såkaldte databeskyttelsesperiode, som fremover skal være på 10 år. Dette databeskyttelsesniveau gælder for øjeblikket for centralt godkendte produkter, navnlig stærkt innovative bioteknologiske produkter, mens databeskyttelsesperioden for nationalt godkendte produkter er mindst 6 år.

Ved udarbejdelsen af dette forslag har Kommissionen taget hensyn til det igangværende lovgivningsarbejde vedrørende den intellektuelle og kommercielle ejendomsret. Kommissionen råder dog ikke over præcise tal hverken for antallet af patenter og supplerende beskyttelsescertifikater vedrørende lægemidler eller for den samlede værdi af medicinalindustriens salg på grundlag af sådanne patenter og certifikater.

Der er to forskellige måder at opnå patenter på, dels gennem Den Europæiske Patentmyndighed dels gennem de nationale patentkontorer, men under alle omstændigheder bliver patenter, når først de er meddelt, kun opretholdt på medlemsstatsniveau. Der foreligger ingen koordinerede statistikker, der viser, hvor mange patenter der er gyldige på et givet tidspunkt for et specifikt produkt. Supplerende beskyttelsescertifikater tildeles og administreres kun af medlemsstaterne. Kommissionen udarbejder eller indsamler ikke systematisk centrale statistikker.

Databeskyttelsesbestemmelserne fører ikke til, at data, der er indsendt af den første virksomhed, offentliggøres eller bliver offentlige tilgængelige. Dokumentation vedrørende referenceproduktets sikkerhed og effektivitet indsendes til de kompetente myndigheder af den første virksomhed. Dokumentationen forbliver hos den pågældende myndighed og bliver ikke offentlig tilgængelig. Principielt har hverken generiske virksomheder eller offentligheden adgang til disse data.

Med hensyn til en generisk ansøgning er det ikke nødvendigt, at en virksomhed rent faktisk er i besiddelse af disse data.

Den, der indsender en generisk ansøgning, udtager prøver af referenceproduktet og bruger dem i de nødvendige undersøgelser om bioækvivalens med ansøgerens generiske produkt. Ansøgeren indsender derefter den krævede dokumentation om bioækvivalens samt om det generiske produkts kvalitet til den kompetente myndighed.

(2003/C 192 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2326/02

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(26. juli 2002)

Om: EF-kompetencer i forbindelse med bevarelsesforanstaltninger

I de forslag til reform af den fælles fiskeripolitik, som kommissærkollegiet vedtog den 28. maj 2002, tillægger Kommissionen kyststaterne nye kompetencer til at træffe tekniske foranstaltninger, som blot skal godkendes af Kommissionen, i farvande, der hører under deres jurisdiktion. De bemyndiges konkret til at vedtage bestemmelser inden for 12-sømilozonen, der gælder alle fartøjer, samt til at træffe hasteforanstaltninger i de øvrige zoner, som gælder alle EF-fartøjer.

Der findes allerede en procedure på EF-plan, som giver Kommissionen mulighed for at vedtage hasteforanstaltninger på kort sigt, som efterfølgende skal ratificeres af Rådet. Hvad er begrundelsen for indførelsen af denne nye procedure?

Mener Kommissionen, at overdragelsen af disse kompetencer til kyststaterne er i overensstemmelse med gældende EF-ret? Hvilket retsgrundlag bygger dette i bekræftende fald på?

Mener Kommissionen ikke, at det for at sikre princippet om neutralitet bør være den selv, der vedtager disse foranstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. september 2002)

Det ærede medlems skriftlige forespørgsel henviser til artikel 8 og 9 i Kommissionens forslag. Artikel 8 vedrører hasteforanstaltninger truffet af medlemsstaterne og artikel 9 foranstaltninger truffet af medlemsstaterne inden for 12-milozonen.

Artikel 8 vedrører kortvarige hasteforanstaltninger, hvorimod artikel 9 vedrører foranstaltninger inden for 12-milozonen, som ikke er hastende. Der er ikke tale om en ny procedure, eftersom den for øjeblikket indgår i artikel 46 i Rådets forordning (EF) nr. 850/98 af 30. marts 1998 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer (!); formuleringen er dog anderledes (den vedrører »lokale bestande«), men virkningen er den samme.

Der er dog en forskel mellem den nævnte artikel 46 og den foreslåede artikel 9, eftersom artikel 46 ikke vedrører fartøjer fra andre medlemsstater. Men det er Kommissionens holdning, at restriktive bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger inden for denne zone ikke kun bør gælde for fartøjer fra den pågældende kystmedlemsstat, men også — af hensyn til den fulde virkning — andre fartøjer med ret til at fiske i området.

Det understreges, at foranstaltningerne skal være ikke-diskriminerende, og artiklen indeholder derfor nogle proceduremæssige garantibestemmelser. F.eks. inddrages myndighederne fra andre medlemsstater i proceduren (jf. stk. 1, andet afsnit, og stk. 2). Medlemsstaterne og de relevante regionale rådgivende råd kan forelægge skriftlige kommentarer for Kommissionen, og Kommissionen godkender foranstaltningen eller annullerer den inden for en frist på 15 arbejdsdage. Medlemsstaterne kan indbringe Kommissionens afgørelse for Rådet, som kan træffe en anden afgørelse med kvalificeret flertal.

Denne bestemmelse må ikke udlægges som en overdragelse af beføjelser. Ifølge proportionalitetsprincippet, som er nedfældet i EF-traktatens artikel 5, skal Fællesskabet kun handle, når det er nødvendigt for at nå de i EF-traktaten fastsatte målsætninger. Kommissionen er således af den opfattelse, at foranstaltninger vedrørende bevarelse og forvaltning af ressourcerne inden for dette område, som ikke tidligere har været omfattet af EU-foranstaltninger, med fordel og fuldt korrekt vil kunne gennemføres af de berørte kystmedlemsstater.

Med hensyn til om foranstaltningerne overholder neutralitetsprincippet, sikres dette af de proceduremæssige garantier, der nævnes ovenfor.

(¹) EFT L 125 af 27.4.1998.

(2003/C 192 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2350/02
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. juli 2002)

Om: Børn med multihandicap

For en vis kategori af multihandicappede børn (som både er psykomotorisk retarderede, blinde og ikke selvhjulpne, når det gælder deres egne basale behov) findes der ifølge et dokument fra det græske undervisningsministerium ikke nogen infrastruktur specielt udformet med henblik på kompensation for de handicappedes skader og deres pleje, hvorfor deres liv er lagt i hænderne på deres nærmeste pårørende.

Eftersom EU-traktaten giver Rådet mulighed for at »træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af køn (...) handicap, alder eller seksuel orientering«, og Rådet i sin resolution af 20. december 1996 om lige muligheder for mennesker med handicap (EFT C 12 af 13.1.1997, s. 1) bekræfter, at det støtter »princippet om lige muligheder ved udarbejdelse af overordnede politikker på handicapområdet«, og at der allerede er ydet betragtelige beløb til aktiviteter, der vedrører mennesker med handicap, bedes Kommissionen besvare følgende:

Agter Kommissionen at bidrage til, at der i Grækenland skabes en ramme for beskyttelse og pleje, som giver de handicappede de bedste muligheder for et menneskeværdigt liv? Hvilke bestemmelser gælder for denne kategori af handicappede i de øvrige medlemsstater?

1. Har disse børn inden for rammerne af borgernes frie bevægelighed mulighed for at blive optaget i centre eller institutioner, der har hjemsted i andre medlemsstater i henhold til de dér gældende regler, hvis deres værger ønsker det, og de ikke kan få deres behov dækket i Grækenland?

2. Agter Kommissionen i 2003, som er blevet udnævnt til »Det Europæiske Handicapår« at træffe yderligere foranstaltninger med henblik på at sikre en bedre tilværelse for børn af denne kategori?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(16. september 2002)

Foranstaltninger vedrørende behandling af individuelle borgere i en medlemsstat henhører ikke under Kommissionens kompetence. Kommissionen kan derfor ikke gribe ind i enkeltsager. Under EF-støtterammen er der dog siden 1984 ydet finansiel bistand til støtte af reformer på området for psykiatrisk

behandling. Under den anden EF-støtteramme har projekter i Grækenland bidraget til at løse de problemer, det ærede medlem bringer på bane. I 2000 blev det vedtaget, at der skulle ydes finansiel støtte til foranstaltninger til løsning af disse problemer under den tredje EF-støtteramme for perioden 2000-2006. Det operationelle program for sundhed og velfærd stillede f.eks. godt 513 mio. EUR til rådighed under fem prioriterede områder, herunder foranstaltninger på områderne for sundhed, mental sundhed og velfærd. En række aktioner er allerede indledt med særligt henblik på at forbedre situationen for handicappede børn.

For så vidt angår den frie bevægelighed for personer inden for EU, henviser Kommissionen først og fremmest til forordning (EØF) nr. 1408/71⁽¹⁾, som koordinerer medlemsstaternes sociale sikringsordninger. Ved fastlæggelse af, om behandling af handicappede børn kan betragtes som sundhedspleje, er der mulighed for at benytte bestemmelserne i forordningens artikel 22 vedrørende personer, der rejser til en anden medlemsstat netop for at få lægebehandling. I den forbindelse anføres det i artikel 22 i forordning (EØF) nr. 1408/71, at denne person skal indhente forhåndstilladelse fra den sygesikringsordning, som han er tilsluttet. Den krævede tilladelse kan ikke nægtes, når den pågældende behandling er opført under de ydelser, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor vedkommende er bosat, og såfremt denne behandling under hensyn til den pågældendes aktuelle helbredstilstand og udsigterne for sygdommens udvikling ikke kan ydes inden for den frist, der normalt er nødvendig for at opnå denne behandling i den medlemsstat, hvor han er bosat. I alle andre tilfælde har sygesikringsordningen en bred manøvremargin med hensyn til at give eller nægte tilladelse til behandling i udlandet.

I afgørelserne i sagerne Kohll (C-158/96), Decker (C-120/95), Smits og Peerbooms (C-157/99) og Vanbraekel (C-368/98) fastslog Domstolen imidlertid, at medlemsstaterne skal overholde fællesskabsretten under udøvelsen af deres kompetence. I disse afgørelser anførte Domstolen, at forordning (EØF) nr. 1408/71 ikke indeholder regler om – og følgelig på ingen måde er til hinder for – godtgørelse fra medlemsstaterne efter de gældende satser i den kompetente stat af de udgifter, der er opstået i anledning af en behandling, der er ydet i en anden medlemsstat, selv om der ikke foreligger en forhåndstilladelse. Ifølge Domstolen skal turister, personer, der modtager lægebehandling, og personer, der rejser i uddannelses- eller forretningsøjemed, alle betragtes som modtagere af tjenesteydelser, så de kan benytte sig af den frie bevægelighed for tjenesteydelser som anført i EF-traktatens artikel 49, også selvom der ikke foreligger en forhåndstilladelse. I afgørelsen i Kohll-sagen bekræftede Domstolen desuden, at en medlemsstat skal godtgøre udgifter til lægebehandling i en anden medlemsstat, i det omfang den behandling, der er ydet i den anden medlemsstat, indgår i de behandlinger, der betales af den sociale sikringsordning i den medlemsstat, som personen tilhører, og efter de satser, der er gældende i den pågældende medlemsstat. Om den nationale lovgivning kan begrundes, afhænger dog af de konkrete omstændigheder, herunder navnlig af den ønskede behandling.

Med hensyn til Det Europæiske Handicapår, jf. Rådets afgørelse⁽²⁾, skal hver medlemsstat oprette eller udpege et nationalt koordineringsorgan, som skal stå for tilrettelæggelsen af medlemsstatens deltagelse i Det Europæiske Handicapår. Dette organ skal bl.a. fastlægge en strategi og de vigtigste prioriterede områder for den pågældende medlemsstat. Det er derfor det nationale koordineringsorgan i Grækenland, der skal afgøre, om der i løbet af året skal fokuseres særligt på handicappede børn i Grækenland.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, EFT L 82 af 27.3.1980.

⁽²⁾ 2001/903/EF: Rådets afgørelse af 3. december 2001 om Det Europæiske Handicapår 2003, EFT L 335 af 19.12.2001.

(2003/C 192 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2386/02

af Brice Hortefeux (PPE-DE) til Kommissionen

(2. august 2002)

Om: Risici ved direkte markedsføring af visse lægemidler

Kommissionen påtænker at ændre Fællesskabets lovgivning, så det bliver tilladt at markedsføre visse receptpligtige lægemidler direkte over for forbrugerne.

De amerikanske erfaringer på dette område burde imidlertid være en advarsel om, hvad dette vil kunne bringe med sig i Europa. En undersøgelse, der for nylig er gennemført i USA, viser således, at den direkte markedsføring vildleder forbrugerne, idet den fremkalder en massiv brug af nye og meget dyre produkter, som ofte ikke er mere effektive end de gængse, mindre bekostelige produkter, og at den har fordoblet inflationen i udgifterne til lægemidler. En lignende udvikling ses i New Zealand, som er det eneste andet land, der tillader direkte markedsføring over for forbrugerne.

Mener Kommissionen på denne baggrund ikke, at den ved at tillade direkte markedsføring vil bane vejen — sådan som det har været tilfældet i USA — for en voldsom stigning i udgifterne til og en overdreven brug af lægemidler i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(5. september 2002)

Lægemidler adskiller sig fra de fleste andre varer, idet de set ud fra et folkesundhedsmæssigt synspunkt ikke bør anvendes så meget som muligt, men så lidt som nødvendigt.

Den gældende lovgivning om reklame for humanmedicinske lægemidler, således som den kommer til udtryk i artikel 88, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler⁽¹⁾, fastsætter således, at medlemsstaterne skal forbyde offentlig reklame for lægemidler, der er receptpligtige.

Kommissionens forslag om ændring af den eksisterende lægemiddellovgivning⁽²⁾ ændrer ikke ved dette strenge forbud mod offentlig reklame for receptpligtige lægemidler. Kommissionen er fuldt ud opmærksom på erfaringerne med direkte reklame over for forbrugerne i andre lande og har ikke til hensigt at bevæge sig i den retning.

De ændringer, som Kommissionen har foreslået til artikel 88 i direktiv 2001/83/EF, vedrører information og ikke reklame. Denne sondring er vigtig, da information har til formål at gavne patienternes interesser, mens reklame har til formål at fremme markedsføringen af produktet og tjene lægemiddelindustriens interesser.

I henhold til forslagene, skal der være en pilotfase, hvor industrien på visse strenge betingelser kan give oplysninger direkte til forbrugerne om visse receptpligtige lægemidler. I den forbindelse skal principperne for god informationspraksis overholdes, ligesom Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering skal kontrollere oplysningerne, før de offentliggøres.

I centrum for dette forslag står udelukkende patienterne og deres behov for bedre information. Dette mål afspejles tydeligt i valget af de tre særlige sygdomsgrupper (sukkersyge, AIDS og astma), som Kommissionens forslag i øjeblikket er begrænset til. Der er tale om sygdomme, som er langvarige og kroniske, og hvor der er et særligt patientbehov for information. Dertil kommer, at patienter, der lider af disse sygdomme, i almindelighed allerede indtager særlige lægemidler. Den bedre information vil derfor have en positiv virkning for patienterne, men forventes ikke at øge eller at skabe et behov for disse lægemidler.

⁽¹⁾ EFT L 311 af 28.11.2001.

⁽²⁾ EFT C 75 E af 26.3.2002.

(2003/C 192 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2396/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(5. august 2002)

Om: Samarbejde med de iranske myndigheder om kampen mod narkotikahandel

Iran er et af de lande, som narkotikahandlerne bruger til at transportere hårde stoffer fra lande som f.eks. Afghanistan og Pakistan til Den Europæiske Union. Det iranske hovedkvarter for narkotikakontrol indtager en central rolle i kampen mod narkotikahandel. Kampen bliver imidlertid hæmmet af, at EU nægter at

levere den seneste night-sight-teknologi (lysforstærkende sigte), der kan medvirke til at opdage folk, der ulovligt krydser grænsen med narkotika. Mener Europa-Kommissionen, at adgang til denne teknologi udgør en alvorlig trussel mod EU's sikkerhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(15. oktober 2002)

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1334/2000 af 22. juni 2000 om en fællesskabsordning for kontrol med udførslen af produkter og teknologi med dobbelt anvendelse ⁽¹⁾ kræves der en tilladelse til udførsel af produkter, der også kan være bestemt til endelig militær anvendelse. Artikel 4 og 5 i forordningen giver medlemsstaterne mulighed for at give tilladelse til udførsel af produkter med dobbelt anvendelse, der ikke er opført på listen i bilaget til forordningen og senere ændringer. I henhold til artikel 6 i forordningen udstedes en sådan udførselstilladelse af den medlemsstat, hvor eksportøren har hjemsted.

Briller med lysforstærkende sigte kan anses for at udgøre produkter, som kan være bestemt til endelig militær anvendelse. Forordning (EF) nr. 1334/2000 og senere ændringer kan derfor anvendes på udførsel af disse briller fra medlemsstaterne. I henhold til denne forordning kan medlemsstaterne forbyde eksport af de briller, der er nævnt i den skriftlige forespørgsel. Artikel 9 i forordningen fastsætter, at medlemsstaterne skal konsultere hinanden i tilfælde, hvor en medlemsstat har afslået at udstede en bestemt tilladelse til udførsel til et tredjeland. Fællesskabet udsteder ikke selv licenser og har ingen beføjelser til at bedømme, hvorvidt medlemsstaters beslutning om et eventuelt eksportforbud er hensigtsmæssig.

⁽¹⁾ EFT L 159 af 30.6.2000.

(2003/C 192 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2447/02 af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(29. august 2002)

Om: Beskyttelse af personer, der arbejder alene

Agter Kommissionen at foreslå ny lovgivning vedrørende sundhed og sikkerhed i forbindelse med alenearbejde?

Kan den i bekræftende komme med nærmere oplysninger om sine planer?

Kan den i benægtende fald forventes at ville fremlægge lovgivningsforslag om dette emne engang i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(16. september 2002)

Fællesskabets mere end 30 direktiver vedrørende sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen gælder for personer, der arbejder alene. Det gælder navnlig Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet ⁽¹⁾, som omfatter generelle principper for forebyggelse af erhvervsbetingede risici og beskyttelse af sikkerhed og sundhed, fjernelse af faktorer, der kan frembyde risici eller forårsage ulykker, oplysning, høring, afbalanceret deltagelse i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis samt oplæring af arbejdstagerne og deres repræsentanter. Alle disse principper gælder også for personer, der arbejder alene.

I samme direktiv fremhæves blandt arbejdsgivernes forpligtelser nødvendigheden af, at arbejdsgiveren udfører en risikovurdering for arbejdspladsen og planlægger forebyggelsen for at gøre den til en sammenhængende helhed, som omfatter teknik, tilrettelæggelse af arbejdet, arbejdsforhold, sociale relationer og påvirkning fra faktorer i arbejdsmiljøet. Derved kan forebyggelsen skræddersyes til arbejdstagernes arbejdsmiljømæssige behov, også behovene hos personer, der arbejder alene.

Direktivet forpligter desuden arbejdsgiverne til at tilpasse arbejdet til mennesket i særdeleshed med henblik på at begrænse monotont arbejde og at mindske virkningerne af sådant arbejde på helbredet. Dette er særdeles relevant for personer, der arbejder alene.

Kommissionen agter derfor ikke at fremsætte forslag om ny lovgivning vedrørende sundhed og sikkerhed for personer, der arbejder alene, idet de allerede er omfattet af de eksisterende direktiver vedrørende sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen.

(¹) EFT L 183 af 29.6.1989.

(2003/C 192 E/061)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2457/02
af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen**

(26. august 2002)

Om: Afklaringer vedrørende svaret på skriftlig forespørgsel P-2104/02 om »krænkelser af retsstatsprincippet og af demokratiet i Italien — EU-traktatens artikel 6 og 7«

I henhold til EU-traktaten kan Kommissionen foreslå Rådet at »fastslå, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder principper i artikel 6, stk. 1«, hvorfor der altså ikke er tale om, at den er forpligtet hertil.

I hvad der afgjort er en temmelig lang periode, nemlig fra den 21. november 2000 til den 24. april 2002, virkede forfatningsdomstolen uden sit forfatningsbestemte plenum på 15 dommere, idet den indkaldtes og traf beslutninger med 13 dommere.

Selv om den indgåede aftale, som Kommissionen omtaler i sit svar på skriftlig forespørgsel P-2104/02 (¹), er politisk legitim, er den helt klart forfatningsstridig, eftersom forfatningen foreskriver, at Deputeretkammeret består af 630 medlemmer, mens det i »aftalen« fastsættes, at det i indeværende valgperiode består af 617 medlemmer.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse:

- om den har haft lejlighed til at drøfte situationen i Italien, især den åbenlyse og langvarige krænkelse af den italienske forfatning gennem de ovenfor beskrevne aktioner, for at træffe afgørelse om, hvorvidt den skal foreslå Rådet at »fastslå, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder principper i artikel 6, stk. 1«? Med hvilken begrundelse har den i bekræftende fald besluttet ikke at foreslå Rådet at fastslå, at der er tale om en overtrædelse af disse principper? Mener Kommissionen i benægtende fald, at krænkelse af den beskrevne art ikke henhører under dens beføjelser i henhold til EU-traktatens bestemmelser?
- hvorledes den forholder sig til spørgsmålet om konstatering af krænkelse, eller om den kan svare på det allerede stillede spørgsmål om, hvorvidt »den allerede råder over eller agter at erhverve sig instrumenter til at føre kontrol med overholdelsen af de i EU-traktatens artikel 6 omhandlede principper?«?

(¹) EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 186.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(15. oktober 2002)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-2104/02 (¹).

(¹) EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 186.

(2003/C 192 E/062)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2497/02
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen**

(9. september 2002)

Om: Presse censur i Sverige

En forudsætning for, at et europæisk land kan blive medlem af Den Europæiske Union, er, at landet er demokratisk. EU har til stadighed gjort opmærksom på, at Unionen står for demokrati og frihed, og i præambelen til Traktat om Den Europæiske Union står der således: »den betydning, de [EU-landene] tillægger principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne samt de grundlæggende frihedsrettigheder og retsstatsprincippet«.

En fri, saglig og objektiv pressedækning er en yderst vigtig forudsætning for at beskytte og bevare demokratiet og friheden i et hvilket som helst land. Dette bekræftes i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10, hvor der bl.a. står: »Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at give eller modtage meddelelser eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til grænser«. Det tilføjes endvidere at: »Domstolen understreger, at ytringsfrihed ikke kun omfatter meddelelser eller tanker, som modtages positivt eller anses for ufarlige, men også dem som krænker, chokerer, eller foruroliger staten eller befolkningsgrupper. Uden pluralisme, tolerance og rummelighed er der ikke noget demokratisk samfund«.

I Sverige afholdes der rigsdagsvalg, landstingsvalg og kommunalvalg den 15. september 2002. Disse valg tegner på forhånd til at blive en farce. Dette skyldes, at de svenske medier på forhånd har boykottet de partier, som giver udtryk for bekymring over den tiltagende indvandring af mennesker fra den tredje verden.

Indvandrerkritiske partier bliver ignoreret af medierne. De bliver bevidst udelukket fra svensk tv's valgudsendelser og kan ikke indrykke valgannoncer i aviserne. For kort tid siden kom det endvidere frem, at Sveriges Radio havde pålagt deres journalister konsekvent at omtale indvandrerkritiske partier som fremmedfjendske.

En forudsætning for demokrati er, at alle grupper i et samfund kan blive hørt, så længe de forsøger at opnå deres mål med fredelige metoder. At sikre denne ret er bl.a. op til offentligt finansierede public service-kanaler — i Sveriges tilfælde er dette svensk tv, som altså på forhånd har udelukket visse partier fra at komme til orde i valgkampen.

Censuren i Sverige strider mod alt, hvad EU hævder at stå for, og er desuden i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Vil Kommissionen tage skridt til at pålægge Sverige at indføre en fri presse, således at Sverige opfylder betingelserne for medlemskabet af Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(22. november 2002)

I EU-traktatens artikel 6, stk. 2, fastsættes det, at EU skal respektere de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som det ærede medlem henviser til, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner som generelle principper for fællesskabsretten. Ytrings- og informationsfrihed hører til blandt disse generelle friheder. I EU's charter om grundlæggende rettigheder, der blev proklameret i Nice den 7. december 2000, nævnes retten til ytrings- og informationsfrihed i artikel 11.

Kommissionen har imidlertid ingen generelle beføjelser for så vidt angår spørgsmål vedrørende medlemsstaternes presses politiske orientering. Kommissionen bestræber sig inden for rammerne af EU's beføjelser for at fremme politisk og kulturel pluralisme i medierne, således at der fortsat sikres en meget høj grad af frihed. Den kan naturligvis ikke gribe ind eller endog kommentere mediernes redaktionelle linje i den ene eller den anden medlemsstat. Det er op til læserne at foretage en sådan vurdering. Det er under alle omstændigheder medlemsstaterne, der skal sørge for, at de forskellige principper, f.eks. pluralisme i medierne og ytringsfrihed, respekteres.

Det er ligeledes umuligt i den pågældende sag at fastslå, at der er sket en alvorlig og vedvarende overtrædelse af EU-traktatens artikel 7.

Under disse forhold finder Kommissionen sig ikke bemyndiget til at træffe de foranstaltninger, det ærede medlem nævner.

Hvis den pågældende situation udgør en overtrædelse af en rettighed eller en frihed kan sagen imidlertid indbringes for Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, når alle nationale klagemuligheder er opbrugt.

(2003/C 192 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2502/02
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(2. september 2002)

Om: Den internationale straffedomstol

Efter at have nægtet at ratificere den internationale straffedomstols statut den 1. juli 2002 underskrev USA en bilateral aftale med Rumænien om, at amerikanere ikke må udleveres til den internationale straffedomstol. Rumænien er et kandidatland til EU, og USA bestræber sig tydeligvis på at indgå tilsvarende bilaterale aftaler med andre kandidatlande. Kan Kommissionen oplyse, om den udover tilkendegivelser af sin misbilligelse også agter at træffe andre foranstaltninger, hvad angår såvel USA som de enkelte tiltrædelseslande, for at forhindre en svækkelse af den internationale straffedomstol på et så tidligt tidspunkt efter oprettelsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(25. november 2002)

Det er rigtigt, at USA siden sidste sommer har henvendt sig til et antal lande, herunder visse EU-medlemsstater og kandidatlande, for at søge at opnå bilaterale aftaler om ikke-udlevering af den anden parts statsborgere til Den Internationale Straffedomstol (ICC).

Kommissionen mener, det er yderst vigtigt at bevare integriteten af Rom-statutten, og har deltaget i drøftelserne om at fastlægge en fælles EU-holdning til dette spørgsmål. Rådet vedtog den 30. september 2002 en sådan fælles holdning i form af konklusioner og vejledende principper, som giver medlemsstaterne et fælles grundlag for en konstruktiv reaktion over for USA uden at skade integriteten af Rom-statutten eller hindre ICC i at fungere effektivt. Kommissionen konkluderede i sin periodiske rapport for 2002 om Rumænien⁽¹⁾, at landets bilaterale aftale med USA, som det ærede medlem henviser til, ikke er i overensstemmelse med disse retningslinjer.

EU har siden da søgt at sikre, at medlemsstaterne og kandidatlandene fører en sammenhængende politik om Den Internationale Straffedomstol. Formandskabet har især bestræbt sig på at oplyse kandidatlande og de associerede lande om Rådets konklusioner og vejledende principper.

⁽¹⁾ KOM(2002) 700 endelig udg.

(2003/C 192 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2551/02
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. september 2002)

Om: Voksende problemer som følge af ulige muligheder på markedet for ejerboliger i grænseområderne omkring Nederlandene som følge af forskelle i boligafgifter

1. Har Kommissionen kendskab til, at næsten alle byggegrunde i det nye boligkvarter »Pieper-Werning 41« i Bad Bentheim (delstaten Niedersachsen i Tyskland) i hurtigt tempo er blevet solgt til interessenter fra områderne omkring byerne Enschede og Hengelo i det tilgrænsende Nederlandene,

hvorved antallet af nederlandske indbyggere hurtigt er steget fra 350 til 1 000, og at lignende gør sig gældende syd for Bad Bentheim, bl.a. i Kleve, Emmerich og Kranenburg i nærheden af de nederlandske byer Arnhem og Nijmegen, og nord for Bad Bentheim ved Uelsen og Bunde?

2. Har Kommissionen ligeledes kendskab til, at denne fremgangsmåde i stærk grad skyldes, at man inden for det nederlandske skattesystem siden 1. januar 2001 har udvidet de skattemæssige fordele ved fradrag af renter på realkreditlån til at omfatte nederlændere, som bor uden for nederlandsk territorium men arbejder og betaler skat i Nederlandene, hvilket fører til, at de til langt lavere omkostninger kan købe jord og huse end de omkringboende og endvidere drager fordel af, at priserne på jord og huse er steget langt mindre end i Nederlandene, fordi indbyggere med den pågældende medlemsstats nationalitet ikke kan nyde godt af skattefradrag (30-40 % lavere priser i Tyskland)?

3. Erkender Kommissionen, at der er risiko for, at de 12 000 nederlandske »skatteindvandrere«, som i løbet af kort tid er flyttet til Tyskland af finansielle årsager, dér fremkalder rivaliserende følelser, hvorfor indbyggerne i Bad Bentheim, som til deres overraskelse ikke kunne købe en byggegrund i det nye kvarter, nu omtaler det som »Little Amsterdam«? Finder Kommissionen det ønskeligt, at der opstår spændinger blandt beboerne langs EU's indre grænser, fordi de forfordelte betragter situationen som illoyal konkurrence på boligmarkedet?

4. Er Kommissionen fortsat af samme opfattelse, som den indtog i forbindelse med min forespørgsel E-0237/01⁽¹⁾ af 23. januar 2001 om lignende problemer i de dele af Belgien, der grænser op til Nederlandene, hvilket fører til, at Den Europæiske Union i forbindelse med løsningen af lignende grænseoverskridende problemer mellem indbyggere i medlemsstater ikke har nogen let opgave, fordi etableringsretten går frem for alt? Eller er Kommissionen nu i samråd med de pågældende medlemsstater i færd med at finde frem til en løsning, som tager de lokale indbyggeres sorger alvorligt og i det mindste garanterer dem lige muligheder på markedet for ejerboliger?

Kilde: »De Volkskrant« af 3. august 2002.

⁽¹⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 204.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. oktober 2002)

Kommissionen har ikke kendskab til, at de fleste af grundene i det nye boligkvarter »Pieper-Werning 1« i landsbyen Bad Bentheim er blevet købt af nederlandske statsborgere, eller til, at lignende gør sig gældende i området omkring Kleve, Emmerich og Kranenburg.

Kommissionen er bekendt med ændringen af den nederlandske skattelovgivning, hvorved den skattemæssige fordel i forbindelse med afdrag på realkreditlån, som før den 1. januar 2001 kun omfattede boliger i Nederlandene, er blevet udvidet til også at omfatte boliger i andre medlemsstater, såfremt de pågældende ejere og beboere arbejder og betaler skat i Nederlandene.

Som Kommissionen tidligere har anført det i sit svar på det ærede medlems forespørgsel E-0237/01, forstår den udmærket, at de nederlandske borgere tager anvendelsen af denne nye skattemæssige foranstaltning i betragtning, når de beslutter sig for at købe en bolig i et naboland. Kommissionen forstår endvidere udmærket, at den øgede efterspørgsel på huse i grænseområderne som følge af den større interesse fra potentielle nederlandske køberes side er medvirkende til, at boligpriserne i denne region stiger.

Kommissionen mener, at den nye skattemæssige foranstaltning, Nederlandene har vedtaget, er i overensstemmelse med EU-retten, som netop forbyder medlemsstaterne at begrænse en fordel som f.eks. den pågældende afgiftsfritagelse til kun at omfatte boliger, der er beliggende på deres eget område. Mere generelt må medlemsstaterne ikke indføre begrænsninger (af skattemæssig eller anden art) for deres borgers ret til frit at bevæge og etablere sig uden for de nationale grænser.

Derfor finder Kommissionen fortsat, at der på EU-niveau ikke bør forudses nogen specifikke foranstaltninger for at gribe ind i den situation, som der i nærværende forespørgsel henvises til.

(2003/C 192 E/065)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2566/02
af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen**

(16. september 2002)

Om: Massetilbagesendelse af afghanske flygtninge

Den usikkerhed, der hersker i Afghanistan som følge af de voldelige tilstande, der hersker i dette land — de konstante sammenstød, kriminaliteten, røverierne, krænkelserne af kvinders rettigheder, mineforekomsterne og de amerikanske styrkers bombardementer — samt den manglende kapacitet til at optage de hjemvendende afghanske flytninge, udgør en direkte trussel mod den sikre tilbagevenden af disse flygtninge, der dels opholder sig inden for landets grænser og dels i andre lande.

Amnesty International udtrykker i sin rapport med titlen »Continuing need for Protection and Standards for Return of Afghan Refugees« sin bekymring over den massetilbagesendelsespolitik, som UNHCR fører i samarbejde med de stater, der har optaget de afghanske flygtninge, idet organisationen understreger, at der i sådanne tilfælde bør gælde internationale normer, der er af vital betydning for at sikre de afghanske flygtninge mulighed for at vende tilbage under holdbare, sikre og menneskeværdige vilkår. Amnesty International advarer om, at situationen ellers vil kunne føre til nye bølger af fordrivelser.

Agter Kommissionen at skride ind for at undgå tvangstilbagesendelse af flygtninge til Afghanistan, hvor de måske vil blive udsat for grove menneskerettighedskrænkelser, og for at sikre overholdelsen af de internationale normer for beskyttelse af flygtninge?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(31. oktober 2002)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på mundtlig forespørgsel H-0666/02 fra Torben Lund⁽¹⁾ under spørgetiden under Parlamentets mødeperiode II i oktober 2002.

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 22.10.2002.

(2003/C 192 E/066)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2581/02
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(16. september 2002)

Om: Motortrafikvej på Morrazo-halvøen i Galicien

Regeringen i Galicien har projekteret en motortrafikvej langs med halvøen Morrazo. Linjeføringen af vejen følger bjergsiden over en strækning på 21,5 km. Borgerne på Morrazo accepterer nødvendigheden af denne vej, men mener, at den med den planlagte linjeføring og de tekniske løsninger, der er anvendt, forårsager alvorlige sociale, økonomiske, økologiske og landskabsmæssige skader, som kan og skal undgås. Morrazo-halvøen er tæt befolket langs kysten med fiskeri- og handelshavne og med bugter og strande, som er blandt Galiciens bedste, medens befolkningen er spredt i de kuperede og smukke bjergegne.

Den galiciske regering offentliggjorde en informativ projektstudie i august 2000. Undersøgelsen af motortrafikvejens indvirkning på miljøet blev offentliggjort af regeringen i juli 2001, og i september 2001 blev linjeføringen godkendt og projektet erklæret i almenhedens interesse. I øjeblikket er man ved at underskrive de forberedende dokumenter til overtagelse af de arealer, der skal eksproprieres. Et stort antal borgere på Morrazo — 4 000 personer fra beboerforeningen, landbosammenslutninger og vandkollektiver — der ikke går ind for det projekt, som den galiciske regering præsenterede under orienteringen af offentligheden, har gjort indsigelse mod dele af linjeføringen og de tekniske løsninger, der indgår i den informative studie, som regeringen offentliggjorde i august 2000. Tilfældigvis er der mange af de indsigelser, som borgerne på Morrazo har gjort fremsat, som indgår i den galiciske regerings miljømæssige undersøgelse fra juli 2001, men som der alligevel ikke er taget hensyn til i regeringens eget projekt. De indsigelser, som borgerne fra Morrazo fremsatte, er blevet ignoreret, og regeringen har endda ignoreret de forhold, som de kommunale myndigheder på Morrazo havde påpeget.

På baggrund af alt dette bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål: Finansieres motortrafikvejen på Morrazo af strukturfondene? Mener Kommissionen, at det budget, som den galiciske regering har forelagt, er tilstrækkeligt til at opfylde de sociale, økonomiske, økologiske og landskabsmæssige krav for halvøen Morrazo? Har Kommissionen kendskab til omstændighederne vedrørende studien og gennemførelsen af projektet? Opfylder den undersøgelse af virkningerne på miljøet, som den galiciske regering har forelagt, kravene i EU's forordninger? Har Kommissionen analyseret tilpasningen af det endelige projekt til kravene i selve miljøundersøgelsen? Er Kommissionen indstillet på at tage hensyn til de indsigelser, som borgerne på Morrazo har fremsat? Ved Kommissionen, at den galiciske regering afviser den dialog, som der er blevet anmodet om af de borgere på Morrazo, der har fremsat indsigelser mod motortrafikvejsprojektet? Er den indstillet på at formidle en sådan dialog?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier**

(18. februar 2003)

De spanske myndigheder har meddelt Kommissionen, at det er deres hensigt at inkludere et projekt til anlæggelse af en motortrafikvej på halvøen Morrazo i foranstaltning 6.1 (Carreteras y autovías) i det operationelle program for Galicia 2000-2006.

Motortrafikvejen vil blive 21 km lang og forventes at koste 70 003 700,54 EUR. Arbejdet forventes påbegyndt i perioden december 2002 til februar 2003 og vil fortsætte indtil 2006.

De spanske myndigheder har også meddelt, at der er gennemført en vurdering af projektets indvirkning på miljøet, og at den tilhørende udtalelse, som Dirección General de Obras Públicas de la Xunta de Galicia afgav den 27. juli 2001, blev offentliggjort i Galiciens lovtidende nr. 158 af 16. august 2001. Da Kommissionen endnu ikke har modtaget den pågældende vurdering af indvirkningen på miljøet, kan den på nuværende tidspunkt ikke udtale sig om vurderingens indhold og dens overensstemmelse med direktiv 85/337/EF⁽¹⁾, ændret ved direktiv 97/11/EF⁽²⁾.

Da det drejer sig om et projekt med samlede omkostninger på over 50 mio. EUR, finder proceduren i artikel 26 i forordning (EF) nr. 1260/1999⁽³⁾ om godkendelse af store projekter anvendelse.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ Rådets direktiv 97/11/EF 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af de generelle bestemmelser for strukturfondene, EFT L 161 af 26.6.1999.

(2003/C 192 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2625/02

af Markus Ferber (PPE-DE) til Kommissionen

(18. september 2002)

Om: Moms på posttjenester

Kommissionen har gentagne gange udtalt, at den agter at fremlægge et forslag om opkrævning af moms på posttjenester.

Hvornår forventer Kommissionen at kunne fremlægge et sådant forslag set i lyset af, at postdirektivet nu er blevet vedtaget?

Hvor langt er man nået med disse drøftelser? Hvilke aktuelle planer har Kommissionen om at fremlægge et sådant forslag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(21. november 2002)

Kommissionen mener forsat, at den nuværende momsfrigørelse for posttjenester giver anledning til betydelig konkurrenceforvridning og derfor bør ændres. I overensstemmelse med målet om at modernisere moms-systemet overvejer Kommissionen at udarbejde et forslag for at afhjælpe denne situation. Forhåbentlig kan et sådant forslag fremlægges i begyndelsen af 2003.

(2003/C 192 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2626/02

af Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) til Kommissionen

(18. september 2002)

Om: Told på sukkerholdige granulater til fremstilling af citronte

Europa-Kommissionen klassificerer citronte fremstillet af tyske virksomheder som »Næringsmidler, indeholder mere end 5 vægtprocent saccharose« under toldtarifnummer 21069098, mens citronte produceret af polske virksomheder klassificeres som »Tilberedte varer af ekstrakter, essenser og koncentrater af te og maté« under toldtarifnummer 2101209092.

Denne klassificeringspraksis indebærer, at citronte produceret i Polen kan importeres toldfrit derfra. Da sukkerprisen i Polen er betydeligt lavere end i EU, og da der ikke foretages nogen udligning gennem toldopkrævning efter en helt korrekt klassificering under toldtarifnummer 21069098, der vedrører toldpligtige varer, betyder det, at polske producenter kan tilbyde et citronte-produkt, der er sammenligneligt med det tyske produkt, men til en betydeligt lavere pris.

Der opstår lignende konkurrenceforvridninger mellem tyske og slovenske drikkevareproducenter, idet sidstnævntes konkurrencefordele heller ikke udlignes gennem told. Det er de tyske virksomheder, der berøres negativt af denne klassificeringspraksis, hvilket i længden fører til, at de ikke kan opretholde deres konkurrencedygtighed og i sidste ende går konkurs, hvilket vil føre til øget arbejdsløshed i EU.

1. Hvad er forklaringen på, at et citronte-produkt, der fremstilles i Polen og eksporteres til Tyskland, og som består af 90,1 % sukker og 2,5 % pulverte, klassificeres som et toldfrit produkt under toldtarifnummer 2101209092, mens det citronte-produkt, der fremstilles i Tyskland, og som indeholder 95 % sukker og ca. 1,2-1,8 % teekstrakt, klassificeres som et toldpligtigt produkt under toldtarifnummer 21069098?
2. Er Kommissionens praksis på dette område i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 27, litra b?
3. Agter Kommissionen at forbedre toldklassificeringen af granulater til gavn for europæiske virksomheder med det formål at skabe ensartede konkurrencebetingelser, eksempelvis ved at ændre told- og statistiknomenklaturen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(29. oktober 2002)

For at gøre en ende på forskelle i toldtariferingen vedrørende tilberedninger på basis af teekstrakt med tilsat sukker, som nogle toldadministrationer i medlemsstaterne tariferer dels under pos. 2101 20 92, dels under pos. 2106 90 98, vedtog Kommissionen den 12. februar 2001 forordning (EF) nr. 306/2001 af 12. februar 2001 om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur⁽¹⁾, hvorefter et produkt i pulverform med betegnelsen »citronte« og sammensat af 90,1 % sukker, 2,5 % teekstrakt og substanser med citronsmag tariferes under pos. 2101 20 92. Inden for rammerne af aftalen mellem Fællesskabet-Polen og Fællesskabet-Slovenien er der fastsat toldfrigørelse ved import af varer henhørende under denne position.

Hvad angår tarifieringen af de to produkter, som det ærede medlem nævner, finder Kommissionen ud fra de foreliggende oplysninger, at de to produkter, der er sammensat af henholdsvis 90,1 % sukker og 2,5 % teekstrakt og 95 % sukker og 1,2 til 1,8 % teekstrakt, kan tariferes under pos. 2101 20 92 på grundlag af ovenfor nævnte forordning.

Kommissionen mener således, at den har truffet alle nødvendige foranstaltninger til at sikre en ensartet anvendelse af den kombinerede nomenklatur i Fællesskabet inden for rammerne af de beføjelser, som den har fået ved Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif⁽¹⁾, og i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 27.

Kommissionen minder om, at toldtariferinger ikke kan variere i forhold til bestemte sektorer økonomiske interesser, idet det ville kunne skabe konkurrencefordrejninger mellem de erhvervsdrivende. Varenes tarifering er ikke betinget af de todsatser, der er forbundet med de forskellige toldpositioner, men af objektive kriterier, som kan kontrolleres, og som har forbindelse med selve arten af produkterne.

Det vil først være muligt at foretage en tarifieringsændring efter ændring af lovteksterne i det harmoniserede system, som er en international konvention, og som Kommissionen ikke kan ændre alene.

⁽¹⁾ EFT L 44 af 15.2.2001.

⁽²⁾ EFT L 256 af 7.9.1987.

(2003/C 192 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2636/02
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(18. september 2002)

Om: Forfølgelse af kristne samfund i Indonesien

Er Kommissionen klar over, at kristne samfund i det centrale Sulawesi i Indonesien i stigende grad forfølges og angribes af islamiske ekstremister fra Laskar Jihad?

Er Kommissionen endvidere klar over, at det lokale politi koncentrerer deres indsats om at arrestere centrale kirkelige ledere såsom pastor Rinaldy Damanik frem for jihad-militanterne?

Hvorledes vil Kommissionen presse på for at stoppe disse meningsløse angreb, og hvorledes vil den sikre, at det lokale politi forholder sig neutralt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(10. oktober 2002)

Kommissionens delegation i Djakarta følger sammen med medlemsstaternes diplomatiske missioner nøje udviklingen med hensyn til menneskerettighederne i hele Indonesien og deltager i alle Unionens diplomatiske henvendelser for at gøre opmærksom på bekymringer vedrørende menneskerettigheds-spørgsmål i Indonesien. Kommissionen deler Unionens erklærede holdning og støtter fast Indonesiens territoriale integritet, samtidig med at den opfordrer regeringen til at gøre en hastende indsats for at behandle og på fredelig vis løse Indonesiens indre konflikter af såvel separatistisk som religiøs karakter. Lige som størstedelen af det internationale samfund finder Kommissionen, at disse indre konflikter hovedsagelig er Indonesiens ansvar og først og fremmest bør behandles af den indonesiske regering og af organisationer i det civile samfund, de religiøse samfund og andre institutioner i en fredelig dialog under hensyntagen til retsstatsprincippet og respekten for menneskerettighederne uden at begunstige nogen bestemt gruppe.

Indonesiens regering under ledelse af præsident Megawati gør efter Kommissionens opfattelse en reel indsats for at fjerne de indre spændinger og opfordre til fredelig løsning af konflikter med respekt for menneskerettighederne. Dens rolle som mægler i december 2001 i Poso på Sulawesi i forbindelse med den første Malino-erklæring om fred mellem repræsentanter for de kristne og muslimske samfund og andre rivaliserende grupper på Sulawesi er et eksempel herpå. En tilsvarende anden Malino-erklæring fra april 2002 om Molukkerne er et andet eksempel. Men disse principerklæringer kræver gennemførelse med hensyntagen til de forskellige samfund.

De aktuelle spændinger og volden på Sulawesi, som det ærede medlem spørger om, er ligesom situationen i provinserne Aceh, Molukkerne og Papua genstand for Kommissionens fortsatte opmærksomhed. Kommissionen yder humanitær bistand til ofre for konflikter og yder også finansiel bistand til løsning af konflikter og til forbedring af menneskerettighedssituationen i Indonesien. Af det beløb på 11 400 000 EUR, der i perioden 2001-2004 er til rådighed for Indonesien i henhold til budgettet for fordrevne befolkningsgrupper, er op til 1 mio. EUR til rådighed for internt fordrevne på Sulawesi i 2002. Resten er til Molukkerne, hvor der har været tilsvarende konflikter mellem forskellige befolkningsgrupper.

Kommissionen har allerede siden 1999 ydet 4 600 000 EUR i nødhjælpsbistand til både kristne og muslimske ofre for volden på Molukkerne, især internt fordrevne. I fremtiden er Indonesien også et målland for det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder (EIDHR) i 2002-2004. Der er afsat et vejledende beløb på 2 500 000 EUR til finansiering af yderligere EIDHR-aktioner i 2002. I henhold til initiativet er der i 2000 og 2001 allerede finansieret fire aktioner til i alt 1 862 880 EUR og gennem ikke-statslige organisationer og højkommisæreren for menneskerettighedens kontor.

På politisk niveau drøftede det medlem af Kommissionen, der har ansvaret for eksterne forbindelser, allerede i november 2001 konfliktforebyggelse og menneskerettigheder med den indonesiske udenrigsminister. Det blev dengang aftalt, at Kommissionen inden for rammerne af Unionens hurtige reaktionsmekanisme for konfliktforebyggelse ville sende en undersøgelsesmission til Indonesien i januar og februar 2002 for at rapportere om konfliktsituationer og menneskerettighedsproblemer og stille forslag til, hvordan Unionen kan bidrage til at løse sådanne problemer. Missionen besøgte Djakarta, Poso Sulawesi, Papua og Molukkerne, og den fulde ordlyd af denne uafhængige ekspertmissions afsluttende rapport kan findes i afsnittet om Indonesien på den del af Kommissionens hjemmeside, der vedrører eksterne anliggender⁽¹⁾. I betragtning af henstillingerne i denne rapport har Kommissionen godkendt en finansiering på 520 000 EUR gennem den hurtige reaktionsmekanisme til at lette konfliktløsning og øge respekten for menneskerettighederne på Molukkerne og i Papua, hvor der er spændinger mellem de kristne og muslimske befolkningsgrupper. Der påtænkes bistand til mægling i konflikten på Molukkerne og til forskellige lokale civilsamfunds- og kvindegruppers deltagelse i en fredelig dialog i Papua. Tildelingen i 2002 af 1 000 000 EUR til Sulawesi fra budgetposten for fordrevne befolkningsgrupper (se ovenfor) var et andet resultat af denne rapport.

Efter det indonesiske parlaments godkendelse i 2001 af decentraliseringslove, der gælder i hele Indonesien, og af specifikke regionale autonomilove for Aceh og Irian Jaya (der derefter skal kaldes »Papua«) kan gennemførelsen heraf yde et vigtigt bidrag til at løse problemerne. For at støtte denne proces på længere sigt påtænker Kommissionen – inden for dens landestrategi for bistand til Indonesien – at fokusere på at opmuntre god regeringsskik og retsstatsprincippet inden for rammerne af disse politikker for decentralisering og regional autonomi. Der er 15 000 000 EUR til rådighed til at fremme god regeringsførelse og til at forbedre retsvæsenets arbejde og lovhåndhævelsesprocessen i Indonesien. Kommissionen undervurderer ikke de udfordringer, som Indonesien står over for med hensyn til at løse problemerne med korruption, ineffektivitet og styrkelse af retsstatsprincippet, og den er derfor parat til at yde et vedvarende og betydeligt bidrag hertil.

Kommissionen påskønner den indonesiske regerings bestræbelser for at begynde et samarbejde med den internationale alliance mod terrorisme. Den har bemærket, at lederen af Laskar Jihad-bevægelsen, Jafar Umar Thalib, blev arresteret på Molukkerne i maj 2002 og nu tilbageholdes i Djakarta, og den opfordrer den indonesiske regering til uden forskelsbehandling nøje at anvende de behørigt retlige procedurer, som er passende i denne og andre sager.

Endelig har Kommissionens medlem med ansvar for eksterne forbindelser igen rejst og drøftet alle disse spørgsmål med udenrigsminister Wirajuda inden for rammerne af en EU/Indonesien-ministertrojka i forbindelse med Asien/Europa-møderne i København den 24. september 2002. Han har forsikret det ærede medlem om, at Kommissionen fortsat aktivt følger den komplicerede menneskerettighedssituation og dens udvikling i Indonesien med særlig opmærksomhed mod Sulawesi samt mod Aceh, Molukkerne, Papua og landets øvrige regioner.

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/comm/external_relations/indonesia/intro/index.htm.

(2003/C 192 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2697/02
af Dominique Souchet (NI) til Kommissionen

(18. september 2002)

Om: Nedsat momssats for restaurationsbranchen

Europa-Parlamentet vedtog den 14. maj 2002 en beslutning (betænkning af Torres Marques) med følgende titel: »Europæisk turisme — Europa-Parlamentets beslutning om Kommissionens meddelelse til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om samarbejde om europæisk turismes fremtid« (P5_TA (2002)0222).

I punkt 46 i denne beslutning anmoder Europa-Parlamentet Kommissionen:

om snarest muligt at fremsætte forslag, der gør det muligt at medtage restaurationsbranchen og eventuelle andre turisttjenester, som endnu ikke er berettigede til at blive omfattet af denne foranstaltning, på listen over de aktivitetssektorer, som varigt kan nyde godt af en nedsat momssats med det formål at udvikle beskæftigelsen på de pågældende områder, modernisere disse erhverv og forbedre den europæiske turismes stilling i forhold til den internationale konkurrence.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget som følge af Europa-Parlamentets anmodning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(24. oktober 2002)

Som bekendtgjort både i Kommissionens meddelelse om den nye momsstrategi⁽¹⁾ og i beretningen om nedsatte momssatser, der blev vedtaget i oktober 2001⁽²⁾, har Kommissionen til hensigt at foretage en gennemgribende revision af strukturen vedrørende de nedsatte satser i første halvår af 2003. I den forbindelse vil restaurationsbranchens og alle øvrige branchers anmodninger om nedsatte satser blive gennemgået. Inden denne gennemgribende revision har Kommissionen imidlertid pligt til at fremlægge en beretning om konsekvenserne af indførelsen af en nedsat momssats inden for visse arbejdskraftintensive sektorer.

Der skal i den forbindelse erindres om, at Rådet i 1999 vedtog Rådets direktiv 1999/85/EF af 22. oktober 1999 med henblik på anvendelse af en nedsat momssats for visse arbejdskraftintensive tjenesteydelser⁽³⁾. Ved denne lejlighed ville der have kunnet indføres en nedsat sats for restaurationsbranchen, hvis ikke Rådet under forhandlingerne havde ændret Kommissionens forslag. Kommissionen havde formuleret sit oprindelige forslag⁽⁴⁾ således, at medlemsstaterne ville have fået det størst mulige spillerum til at bestemme, hvilke brancher de mente en sådan nedsættelse skulle omfatte, hvis blot de pågældende brancher opfyldte betingelserne for momsreduktion. Restaurationsbranchen kunne således i den forbindelse være kommet i betragtning. Rådet foretrak imidlertid at udarbejde en kort og præcis liste, der ikke omfattede restaurationsbranchen. Branchen nyder imidlertid i visse medlemsstater godt af en nedsat sats ifølge en overgangsordning (vedtaget i forbindelse med forhandlingerne om bilag H til Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag)⁽⁵⁾.

Direktiv 1999/85/EF skal ses som et eksperiment, der giver mulighed for at vurdere de beskæftigelsesmæssige virkninger af en momsreduktion. Eksperimentet, hvis varighed er 3 år, afsluttes pr. 31. december 2002. De medlemsstater, der deltager i eksperimentet, skal den 1. oktober 2002 fremlægge en rapport for Kommissionen, hvori de vurderer virkningerne af momsreduktionen for de berørte brancher, hvad angår jobskabelse og begrænsning af undergrundsøkonomien. Derefter fremlægger Kommissionen en samlet evalueringsrapport for Parlamentet og Rådet og stiller eventuelt forslag om passende foranstaltninger vedrørende fastsættelsen af en kommende momssats for arbejdskraftintensive sektorer. Da denne procedure og den dermed forbundne beslutningstagningsproces er tidskrævende, har Kommissionen vedtaget et direktivforslag⁽⁶⁾, der forlænger momsreduktionsforanstaltningen med et år.

(1) KOM(2000) 348 endelig udg.

(2) KOM(2001) 599 endelig udg.

(3) EFT L 277 af 28.10.1999.

(4) EFT L 187 af 20.7.1999.

(5) EFT L 145 af 13.6.1977, direktiv senest ændret ved direktiv 2002/38/EF — EFT L 128 af 15.5.2002.

(6) KOM(2002) 525 endelig udg.

(2003/C 192 E/071)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2721/02
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. september 2002)

Om: Kommissær Pattens erklæringer vedrørende Albanien

Kommissær Christopher Patten erklærede i sit svar af 9. september 2002 på min forespørgsel E-1937/02⁽¹⁾, at Kommissionen ikke har noget kendskab til internationale aftaler indgået af Albanien, der ville indebære en selvstyreordning for landets sydlige regioner.

Denne erklæring fra kommissæren er dels forbløffende og dels fuldstændig upræcis, eftersom det er velkendt, at man den 17. maj 1914 på internationalt plan enedes om den såkaldte »Korfu-protokol«, som blev undertegnet mellem »den internationale kontrolkommission« (som bl.a. også Christopher Pattens landsmand, den britiske befuldmægtigede, Lamb, deltog i) og Albanien. Det understreges, at denne protokol anerkendte retten til særskilt forvaltning, beskyttede de græske skoler i Albanien og gav garantier til de kristne kirker i landet. I oktober 1921 blev Albanien medlem af Folkeforbundet, og repræsentanten for den albanske regering, Fan Nali, afgav på Albanien vegne en officiel erklæring om respekt for det græske mindretals menneskerettigheder samt religiøse og nationale rettigheder i det nordlige Epirus. Albanien tillod da en genåbning af de græske skoler, som dog senere igen blev lukket.

Hvorfor har kommissæren hævdet, at han ikke kender noget til eksistensen af internationale forpligtelser, hvad angår en selvstyreordning for de sydlige områder, som hans eget land og det officielle Albanien har indgået? Hvordan stiller kommissæren og de tjenestegrene, han har under sig (og som synes at kompromittere ham) sig nu, efter at være blevet informeret om, at der foreligger en international protokol underskrevet af befuldmægtigede fra England, Tyskland, Østrig, Frankrig, Rusland, Italien og Albanien? Hvorfor lægger EU ikke pres på Albanien for at få landet til at gennemføre denne protokol med henblik på at beskytte de grækeres menneskerettigheder, der lever i det sydlige Albanien?

⁽¹⁾ Se side 34.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(23. december 2002)

Kommissionen er løbende beskæftiget med spørgsmålet om beskyttelsen af mindretal, herunder beskyttelsen af det græske mindretal i Albanien. Den er bekendt med Korfu-protokollen fra 1914. Som angivet ved tidligere lejligheder mener Kommissionen, at Albanien holdning til dette spørgsmål generelt er konstruktiv. Kommissionen er dog klar over, at der stadig er mulighed for forbedring, og at Albanien ikke opfylder alle internationale krav på dette område. Derfor anmoder Kommissionen fortsat de albanesiske myndigheder om at træffe konkrete aktioner for snarest at opfylde alle internationale normer, navnlig de normer, der følger af den europæiske konvention om beskyttelse af nationale mindretal, som Albanien har undertegnet. På det næste møde i den rådgivende taskforce, der finder sted forud for indledningen af forhandlingerne om stabiliserings- og associeringsaftalen, kan dette spørgsmål rejses på ny.

(2003/C 192 E/072)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2740/02
af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(30. september 2002)

Om: Athens lufthavn

På den liste over lufthavne, der opfylder kriterierne for at kunne blive betegnet som og drives som »en international lufthavn i Fællesskabet«, som er opstillet og offentliggjort af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 197 i forordning 2454/93⁽¹⁾, er »Athens lufthavn« nævnt. Kan Kommissionen oplyse, hvilken af Athens lufthavne, der er tale om?

⁽¹⁾ EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(13. november 2002)

Den liste over lufthavne, der opfylder betingelserne for at kunne blive betegnet som »en international lufthavn i Fællesskabet«, som er offentliggjort af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 197 i forordning (EØF) nr. 2454/93 ⁽¹⁾, er baseret på medlemsstaternes bidrag. Listen blev offentliggjort for første gang i 1993 og tilpasses regelmæssigt med de ændringer, som meddeles Kommissionen.

Kommissionen har kendskab til åbningen af Athens nye Eleftherios Venizelos -lufthavn og overflytningen til denne af lufthavnsaktiviteterne fra to terminaler i Athens gamle lufthavn. Kommissionen har dog endnu ikke modtaget en officiel meddelelse herom fra Grækenland og er for øjeblikket ved at indhente de oplysninger fra de græske myndigheder, der er nødvendige for at ajourføre listen over lufthavne.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, EFT L 253 af 11.10.1993.

(2003/C 192 E/073)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2767/02
af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen**

(1. oktober 2002)

Om: CELEX — offentlig adgang til informationer om Den Europæiske Unions aktiviteter og lovgivning

Offentligheden har kun adgang til Fællesskabernes databank CELEX:

- enten ved betaling af et standardabonnement på 1 140 EUR pr. år,
- eller via et system »pay per view«, hvor gennemsnitsgebyret for hvert dokument, der konsulteres, ligger på ca. 1,2 EUR.

Hvorledes retfærdiggør Kommissionen denne situation, især i betragtning af, at det i forskellige fællesskabsdokumenter fastlægges, at borgerne har ret til adgang til informationer om Den Europæiske Unions arbejde og lovgivning, og at borgerne har lige adgang til disse oplysninger?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, således at denne krænkelse af de europæiske borgers rettigheder hurtigt muligt bringes til ophør, og i bekræftende fald hvornår?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(13. november 2002)

Offentlighedens adgang til informationer om institutionernes lovgivningsaktiviteter og EU's lovgivning sikres via systemet EUR-Lex. Denne internettjeneste har siden 1. januar 2002 været helt gratis, og hele den gældende europæiske lovgivning er dermed frit tilgængelig.

Igangværende udviklinger gør det muligt med de involverede institutioners samtykke at gøre samtlige forberedende retsakter udarbejdet i løbet af en lovgivningsprocedure tilgængelige gennem EUR-Lex, allerede før de offentliggøres i EF-Tidende. Nu anmeldes disse forberedende retsakter i Parlamentets, Rådets og Kommissionens offentlige registre. Akternes fulde ordlyd vil gradvist blive gjort tilgængelig i EUR-Lex og via registrene. Man har desuden påbegyndt et redigeringsarbejde, der skal gøre adgangen til teksterne mere letforståelig for borgerne.

Celex er mere end blot et program, der giver adgang til lovtekster; det er en database, der dækker hele lovgivningen, de forberedende arbejder, retspraksis og parlamentsforespørgsler. Dokumenterne bliver systematisk analyseret, indekseret og forbundet med hinanden. Celex gør det muligt at foretage en meget avanceret søgning med flere søgekriterier og imødekommer således specifikke professionelle behov. Celex giver i øvrigt adgang til brugerdefinerede displaymuligheder såsom simultan visning af en tekst på to sprog, zoomfunktion i teksten og visning af et udvalg af de data, der er søgt på. Dette kræver store investeringer, som til dels finansieres af indtægterne fra abonnementer og licenser.

Bortset fra abonnementerne (direkte og via indehavere af licenser eller gateways) tilbydes Celex gratis eller til en lavere pris gennem anerkendte informations- og dokumentationscentre (netværket af europæiske dokumentationscentre, Euro Infor Centrene, Info Points, informationscentre for landdistrikterne osv.). Når borgeren benytter sig af disse centre, er det med den garanti, at vedkommende i princippet kan bede om råd fra specialiserede dokumentalister med stor rutine i brug af databasen.

(2003/C 192 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2776/02

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(3. oktober 2002)

Om: Opbringningen af fiskerfartøjet »Viduido«

Den 1. september blev fiskerfartøjet fra EU, »Viduido«, opbragt af marokkanske patruljebåde, da det på vej tilbage fra havnen i Palmas sejlede igennem farvand, som er under marokkansk forvaltning i henhold til retten til uskadelig passage, som er fastslået i den internationale havret. »Viduido« fiskede i mauretansk farvand i medfør af fiskeriaftalen mellem EU og Mauretania. Det er sjette gang på mindre end et år, at patruljebåde fra Kongeriget Marokko opbringer fartøjer fra EU.

Mener Kommissionen ikke, at opbringningerne er ulovlige, idet de er i strid med den internationale havret?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller påtænker den at træffe for at få »Viduido« frigivet?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller påtænker den at træffe, især over for Kongeriget Marokko, for at hindre, at opbringningerne gentager sig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(12. november 2002)

Hvis en stat, som EF ikke har indgået fiskeriaftale med, opbringer spanske fartøjer, så er det spørgsmål, som falder uden for EF's beføjelser og skal løses inden for bilaterale rammer. Kommissionen går ind for en løsning, der er baseret på dialog. Kommissionen har rettet henvendelse til de marokkanske myndigheder, der forsikrer, at de fortsat vil opretholde nær kontakt med deres spanske modparter, så de enkelte sager kan behandles så hurtigt og smidigt som muligt.

Kommissionen udtrykker sin tilfredshed med, at sagen i mellemtiden er blevet løst og fartøjet er blevet frigivet.

(2003/C 192 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2781/02

af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(3. oktober 2002)

Om: Kaliningrad og beskyttelse af Unionens finansielle interesser

Kommissionen forhandler med de russiske myndigheder om forbindelserne til den russiske enklave Kaliningrad, som ligger indeklemmet mellem stater, der søger om tiltrædelse til Den Europæiske Union. På grund af denne særlige beliggenhed udgør enklaven en særlig risiko for Unionens finansielle interesser.

1. Er Kommissionen enig i, at Kaliningrad på grund af sin geografiske beliggenhed udgør en potentiel risiko for Unionens finansielle interesser?

2. Har Kommissionen kortlagt disse risici? Hvilke risici har Kommissionen i bekræftende fald identificeret?

3. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at beskytte Unionens interesser optimalt i forbindelse med Kaliningrad?

4. Kan Kommissionen forsikre, at der under forhandlingerne med de russiske myndigheder om Kaliningrad ikke vil blive tale om reduceret beskyttelse af Unionens finansielle interesser, og at der vil blive taget udgangspunkt i det princip, at beskyttelsesniveauet af de finansielle interesser her skal være mindst lige så højt, som det er i det nuværende EU-15?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(6. november 2002)

Kommissionen finder, at det er i EU's generelle interesse — finansielt, økonomisk, miljømæssigt og sikkerhedsmæssigt — at sikre, at problemerne i forbindelse med Kaliningrad ikke udgør en trussel for stabiliteten, velstanden og sikkerheden i et udvidet EU. Derfor yder Kommissionen i samarbejde med de russiske myndigheder en aktiv bistand til Kaliningrad med henblik på at fremme den økonomiske og sociale udvikling, bl.a. bistand inden for områder som forbedret grænsekontrol, bekæmpelse af forurening og bekæmpelse af hiv/aids.

Kommissionen finder også, at et udbygget samarbejde mellem EU og Rusland inden for retlige og indre anliggender, især en fælles indsats for at forhindre grænseoverskridende kriminalitet, smugling og illegal migration, vil være afgørende for at sikre, at kontrollen ved den fremtidige fælles grænse ikke frembyder nogen trussel for EU's interesser.

I de seneste drøftelser om Kaliningrad-spørgsmålet har Rusland fokuseret på visumproblematikken. Kommissionen fremlagde den 18. september 2002 en meddelelse, hvori den fastslog, at uanset hvilken løsning der findes på spørgsmålet om personers og varers transit til og fra Kaliningrad, skulle den være i fuld overensstemmelse med gældende EU-ret og respektere de nye medlemsstaters suverænitæt.

(2003/C 192 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2796/02

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(30. september 2002)

Om: Østtimor — Evaluering af bistanden

I de seneste år har EU ydet bistand til Østtimor med henblik på konsolidering af dets selvstyre og demokrati samt støtte til dets genopbygning.

Det internationale samfund i almindelighed og EU i særdeleshed kan ikke andet end glæde sig over den måde, processen har udviklet sig på i Østtimor, lige fra det øjeblik, hvor timoreserne med støtte fra det internationale samfund blev herre over egen skæbne. EU spillede i den forbindelse en meget vigtig rolle, hvilket det fortsat gør.

Kommissionen bedes på den baggrund oplyse følgende: Hvor stort et beløb udgjorde EU's bistand til Østtimor i 1999, 2000 og 2001? Hvordan vurderer Kommissionen effekten af denne bistand? Mener Kommissionen, at EU's politik over for dette nye land har været en succes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(18. november 2002)

En tabel med det samlede beløb for bistanden til Østtimor gennem de fællesskabsinstrumenter, der var til rådighed i 1999, 2000 og 2001 (både som forpligtelsesbevillinger og betalinger), er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat. I den nævnte periode blev der i alt bevilget mere end 110 mio. EUR og udbetalt mere end 90 mio. EUR.

Kommissionen mener, at fællesskabsstøtten har bidraget positivt til at imødekomme befolkningens væsentligste behov efter krisens udbrud i 1999 og har hjulpet landet med genopbygning af strukturer og faciliteter, der forsvandt under krisen, eller med at skabe nye. For så vidt angår Fællesskabets bistand til Østtimors uafhængighed, kan den absolut anses som en succes.

De hidtil finansierede aktioner var hovedsageligt rettet mod at forbedre den situation, der var opstået efter krisen.

Disse kan opdeles i tre hovedkategorier:

- a) humanitær nødhjælp;
- b) styrkelse af demokrati og civilsamfund;
- c) rehabilitering og institutionsopbygning.

Efter den oprindeligt direkte og udvidede bistand fra Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO), før, under og efter krisen skal det præciseres, at de seneste fællesskabsoperationer er sket gennem fællesskabsbidrag til Trustfonden for Østtimor, der forvaltes af Verdensbanken, og vil beløbe sig til i alt 56 mio. EUR i slutningen af 2002. Kommissionen har, sammen med andre bidragsydere og Verdensbanken, taget initiativ til at forberede en fuldstændig evaluering af denne betydelige investering. Resultaterne vil være til rådighed i løbet af 2003.

Erklæringen om landets uafhængighed og dannelsen af en regering dette år har gjort det muligt at godkende et nationalt strategidokument for samarbejde mellem Fællesskabet og Østtimor. Dette vil danne rammen for udviklingen af fællesskabsbistanden i de kommende år.

(2003/C 192 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2821/02
af Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen

(8. oktober 2002)

Om: Stråling fra trådløse telefoner

1. Er Kommissionen bekendt med artiklen med titlen »Test Schnurlose Telefone. Ganz schön sendebewusst« i det tyske forbrugertidsskrift »Öko Test«? Af denne artikel fremgår det, at samtlige trådløse telefoner, der blev testet, ikke overholdt strålingsværdien på $100 \mu\text{W}/\text{m}^2$, som Europaparlamentet har fastlagt som grænseværdi? Strålingen fra de telefoner, der indgik i testen, nåede sågar op på værdier mellem $8\,800$ og $18\,400 \mu\text{W}/\text{m}^2$!
2. Er Kommissionen bekendt med nylige undersøgelser, der viser, at denne stråling kan have skadelig indvirkning på hormonsystemet? Det fremgår også af undersøgelser, at den kan fremkalde arvelige problemer og kræft.
3. Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger for at ændre denne farlige situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(25. november 2002)

Som angivet i besvarelsen af skriftlig forespørgsel E-2900/02 af Hiltrud Breyer⁽¹⁾ af 12. Juli 1999, har Rådet vedtaget henstilling 1999/519/EØF til medlemsstaterne om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter fra 0 Hz til 300 GHz⁽²⁾. Hvis basisrestriktionerne og referenceniveauerne i henstillingen overholdes til fulde, sikres der et højt beskyttelsesniveau mod akutte og langsigtede virkninger af ikke-ioniserende stråling for hele spektret. I henstillingens restriktioner for trådløse telefoner og cellulære telefoner anvendes specifik energiabsorptions hastighed (SAR) som mål for

de værdier, der skal overholdes. Den effektthæthed, som det ærede medlem henviser til, anvendes kun som et mål for eksponering for elektromagnetiske bølger over 10 GHz. Den anses ikke for at være et velegnet mål for de frekvensområder, som trådløse telefoner og mobiltelefoner opererer inden for (mellem 0,4 og 2 GHz).

De anbefalede grænseværdier omfatter en sikkerhedsfaktor på 50 for at tage højde for eventuelle langsigtede virkninger inden for hele frekvensområdet og også for at beskytte mod de endnu ikke dokumenterede ikke-termiske virkninger. Niveaue for trådløse telefoner og mobiltelefoner blev således fastsat til 2 watt pr. kilogram (W/kg). Omsat til effektthæthed svarer dette nogenlunde til niveauer på 2-10 W pr. kvadratmeter (W/m²). Niveaue på 100 mikro (μ) w/m² ligger under disse niveauer.

Kommissionen gav de europæiske standardiseringsorganisationer mandat til at udarbejde forslag til harmoniserede europæiske standarder, der skulle sikre, at befolkningen ikke udsættes for påvirkninger, der ligger over de grænseværdier, som Rådet har anbefalet. Disse standarder (EN 50360 og EN 50361) har fået retsvirkning inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse⁽¹⁾, i henhold til hvilket fabrikanter forpligtes til at sikre, at deres produkter ikke må medføre negative sundhedspåvirkninger, når de anvendes efter hensigten. Disse standarder muliggør en direkte evaluering af overensstemmelsen med SAR-grænseværdierne. I en betænkning fra Parlamentet (STOA — Scientific and technological options assessment) anføres det, at mobiltelefoner i gennemsnit har SAR-værdier fra 0,4 til 1,4 W/kg. Trådløse telefoner fungerer ved meget lavere effekt end mobiltelefoner, og SAR-niveaue er derfor tilsvarende lavere.

Kommissionen følger nøje eventuelle nye videnskabelige resultater på dette område, for at kunne tage hensyn til eventuelle nye videnskabelige påvisninger, som der hidtil ikke er blevet taget hensyn til. Indtil nu er det ikke blevet påvist, at eksponering for elektromagnetiske felter fra trådløse telefoner og mobiltelefoner er potentielt skadelig for nervesystemet og hormonsystemet. For så vidt angår mobiltelefoner er det vigtigt at bemærke, at Interphone-projektet (støttet af Fællesskabet under det femte rammeprogram for forskning) er et stort epidemiologisk projekt, der omfatter 13 lande. Formålet med undersøgelsen er at bestemme, om brugen af mobiltelefoner øger kræftfrisikoen, og nærmere betegnet om radiofrekvensstråling fra mobiltelefoner er kræftfremkaldende. Når projektets resultater foreligger i 2004-2005 kan de samlede konklusioner drages. In vitro-forsøg med celler har nogle gange vist biologiske virkninger med relation til kræft eller andre sygdomme. Isolerede celler i kultur er imidlertid meget forskellige fra celler i menneskekroppen. Desuden er disse forsøg komplekse og kontroversielle. Dette kunne tyde på, at der, hvis der er nogle virkninger, ikke er tale om kraftige virkninger. De bør imidlertid dokumenteres grundigt af videnskaben, og det er derfor at Fællesskabet og andre organisationer yder økonomisk støtte til forskning i elektromagnetiske felter. Under det femte rammeprogram finansieres der i alt 8 projekter med relation til elektromagnetiske felter.

Endelig har rapporten om sundhedsvirkningerne af eksponering for elektromagnetiske felter fra Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoxicitet og Miljø, som blev offentliggjort den 30. oktober 2001, bekræftet gyldigheden af grænseværdierne for radiofrekvenser og mikrobølger i Rådets henstilling. Denne opfattelse er i overensstemmelse med andre nationale og internationale evalueringer af den videnskabelige litteratur på dette område.

(¹) EFT C 110 E af 8.5.2003, s. 121.

(²) EFT L 199 af 30.7.1999.

(³) EFT L 91 af 7.4.1999.

(2003/C 192 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2836/02

af **Jorge Hernández Mollar (PPE-DE)** til Kommissionen

(9. oktober 2002)

Om: Situationen for EU's nye patentregler

Den spanske talemåde at »opfinde er at græde« kommer helt til sin ret, hvis man ser på den situation, som borgerne i EU på nuværende tidspunkt befinder sig i, hvis de beslutter sig for at gøre en teknisk eller anden opfindelse.

I visheden om, at Kommissionen kan tilslutte sig den opfattelse, at opfinderne i EU ikke fortsat blot kan være overladt til deres skæbne uden væsentlig støtte eller hjælp udefra, vil det være logisk at se på, hvordan det går med de forslag, Kommissionen har fremsat, for at opfinderne i EU kan komme ud af det sorte hul, som ligestyldigheden og slapheden i Fællesskabets lovgivning har efterladt dem i.

Hvornår skønner Kommissionen, at der kan føres en egentlig og effektiv politik for støtte til opfinderne, så man kan komme ud af den ubegribelige efterladenhed og forsinkelse, som hersker i dag i sammenligning med vore vigtigste konkurrenter, så konkurrenceevnen på det teknologiske og andre områder i EU kan styrkes, og så vi kan gøre fælles sag for ikke at tabe terræn i den internationale konkurrence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(5. november 2002)

Det ærede medlem rejser et meget vigtigt spørgsmål. Uanset hvilke andre foranstaltninger der måtte blive truffet til støtte for opfindere i EU, vil deres situation ikke være fuldt tilfredsstillende, før der er indført et virkeligt EF-patent. Et økonomisk overkommeligt patent, der er gyldigt i hele Fællesskabet, som det er enkelt at opnå, og som giver en høj retssikkerhed, vil også uden tvivl forbedre konkurrenceevnen for europæisk industri.

Det er derfor højest beklageligt, at drøftelserne i Rådet stadig – mere end to år, efter at Kommissionen forelagde sit forslag til forordning om EF-patenter (1. august 2000) – end ikke har ført til en fælles holdning om EF-patentets væsentligste bestanddele. Kommissionen har vedholdende arbejdet på at fremme drøftelserne i Rådet, senest ved at forelægge et arbejdsdokument om den planlagte kompetenceordning for EF-patenter (30. august 2002). Nu må Rådet (konkurrenceevne) på samlingen i november 2002 træffe afgørelse om, hvordan det stiller sig til de relevante hovedspørgsmål, så arbejdet med selve indførelsen af EF-patenter kan fortsætte. Det bør påpeges, at Rådet efter Kommissionens model ikke blot vil skulle vedtage forordningen om EF-patenter, men at den europæiske patentkonvention også må tages op til gennemgang under hensyn til EF-patentet, ligesom der vil skulle oprettes en domstolsordning på EF-plan for behandling af sager mellem private parter vedrørende EF-patenters gyldighed og overtrædelsen af EF-patenter.

Derudover er der sat flere aktiviteter i værk for at yde operationel støtte til europæiske opfindere og innovatorer, herunder tjenesten »IPR-Helpdesk«⁽¹⁾ og initiativet »Gate2Growth«⁽²⁾. Inden for rammerne af Fællesskabets sjette rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling er der desuden fastlagt nye regler for fællesskabsfinansierede projekter for at styrke viden- og innovationsforvaltning med passende finansiel støtte.

(1) <http://www.ipr-helpdesk.org>.

(2) <http://www.gate2growth.com>.

(2003/C 192 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2837/02

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(9. oktober 2002)

Om: Anvendelsen af direktiv 2000/35/EF

Direktiv 2000/35/EF⁽¹⁾ fra juni 2000 er af erhvervslivet blevet anset for svagt og utilstrækkeligt, men er dog et klart fremskridt inden for bygge- og anlægssektoren, selv om Europa-Parlamentets henstillinger i sin tid var mere vidtgående, og det er beklageligt, at der ikke gælder præcise betalingsfrister.

For underleverandører i bygge- og anlægssektoren ville det mest logiske være at indføre betalingspligt 30 dage efter at ordren var udført, idet der normalt går 180 dage mellem, at en underleverandør foretager sin leverance og modtager betaling herfor.

Kan Kommissionen på baggrund af erfaringerne siden juni 2000 oplyse, i hvilket omfang direktivet er blevet gennemført i medlemsstaternes lovgivning, og i hvilken udstrækning den kan tage hensyn til underleverandørernes ønske om, at der indføres bestemmelser om faste betalingsfrister?

(¹) EFT L 200 af 8.8.2000, s. 35.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(4. november 2002)

Virksomheder, der ikke er i besiddelse af tilstrækkelig markedsmæssig indflydelse til at kunne forhandle sig frem til korte betalingsfrister kan klage over standardbetalingsbetingelser ved en domstol eller et kompetent administrativt organ.

I medfør af artikel 3, stk. 3, i direktiv 2000/35/EF (¹) bestemmes det, at kontraktbestemmelser, der overstiger den i direktivet specificerede 30-dages periode enten ikke er bindende eller giver grundlag for krav om skadeserstatning, hvis aftalen er klart urimelig over for kreditor.

Medlemsstaterne skal sikre, at der findes egnede og effektive midler til at bringe anvendelsen af klart urimelige kontraktvilkår til ophør, at der findes hurtige procedurer til tvangsfuldbyrdelse inden for 90 kalenderdage samt mekanismer, hvormed organisationer, der repræsenterer mindre virksomheder kan indbringe en sag for domstolene.

I henhold til direktivets artikel 3, stk. 3, 4 og 5 kan faglige sammenslutninger indbringe en sag for domstolene på deres medlemmers vegne. Et af de elementer, der bør vurderes i denne sammenhæng er spørgsmålet, om en hovedkontrahent nyder godt af forholdsvis korte betalingsperioder, mens han betaler sine underkontrahenter i henhold til meget længere betalingsperioder. Dette tilfælde er der taget højde for i førnævnte direktiv, hvor det omtales i betragtning 19 og behandles i artikel 3, stk. 3, 4 og 5.

Herudover har medlemsstaterne mulighed for at bruge direktivets artikel 3, stk. 2, til at begrænse den maksimale betalingsperiode i en given sektor, som f.eks. bygningsindustrien, til højst 60 dage, forudsat, at man:

- enten samtidig erklærer, at betalingsperioder, der overstiger 60 dage, er ugyldige
- eller hvis de fastsætter en ufravigelig rentesats, der er væsentligt højere end den lovbestemte sats, f.eks. 20 % p.a.

I medfør af direktivets artikel 6, stk. 2, kan en medlemsstat kombinere disse to foranstaltninger, dvs. fastlægge en frist og en høj rente.

Siden fristen for gennemførelse af bestemmelserne i direktiv 2000/35/EF til national ret den 2. august 2002 har mere end halvdelen af medlemsstaterne givet Kommissionen meddelelse om gennemførelsen. Pr. 1. oktober 2002 er der endnu ikke modtaget meddelelse fra Grækenland, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Portugal, Spanien og Østrig. Aktuell information om gennemførelsen findes på Kommissionens websted http://europa.eu.int/comm/enterprise/regulation/late_payments/index.htm.

Kommissionen har også for nylig modtaget en formel klage om den spanske regerings manglende gennemførelse.

Kommissionen har som del af sit ansvar i henhold til direktiv 2000/35/EF forpligtet sig til at nyvurdere en række aspekter to år efter gennemførelsesfristens udløb. Undersøgelsen vil bl.a. omfatte betalingsfristens virkning på handelstransaktionerne og lovgivningens anvendelse i praksis. Resultaterne meddeles Europa-Parlamentet og Rådet, i givet fald ledsaget af passende forslag til en forbedring af dette direktiv.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner.

(2003/C 192 E/080)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2845/02
af Marco Pannella (NI) til Kommissionen**

(10. oktober 2002)

Om: Nye forfølgelser af de såkaldte montagnarder i Cambodja og Vietnam

Fra forskelligt hold forlyder det, at cambodjansk og vietnamesisk politi har indledt en sand menneskejagt i forbindelse med sammenstødene med flere hundrede montagnarder (bjergfolk fra højlandet mellem Vietnam og Cambodja), der er blevet tvunget til at søge tilflugt i junglen for at undslippe den religiøse og politiske forfølgelse, som styret i Hanoi står bag. Lukningen af grænsen mellem Vietnam og Cambodja er sammen med lukningen af cambodjanske flygtningelejre optakten til yderligere massakrer på montagnarderne, der på det grusomste er blevet forfulgt af det kommunistiske styre i Hanoi på grund af deres krav om religionsfrihed og politisk frihed, og som nu ikke har nogen muligheder for at komme ud af landet. På denne baggrund skal udtalelserne fra den UNHCR-ansvarlige i Cambodja, Nicola Mihailovic, om, at det siden februar/marts har været ganske umuligt at tage ud til grænsen ... og at man, selv hvis man opholdt sig i den pågældende provins, ikke kunne bevæge sig frit, tages meget alvorligt. Nicola Mihailovic har endvidere udtalt, at det her ti år efter undertegnelsen af flygtningekonventionen er nødvendigt at minde den cambodjanske regering om dens forpligtelser over for flygtninge.

Har Kommissionens formand, Romano Prodi, under sit møde med den vietnamesiske premierminister Phan Van Khai den 26. september i Bruxelles orienteret denne om de meget voldsomme protester i EU over de alvorlige krænkelse af montagnardernes rettigheder i Vietnam? Har Kommissionen gjort det klart over for den cambodjanske regering, at det er bydende nødvendigt at overholde de forpligtelser, der følger med undertegnelsen af den internationale flygtningekonvention? Hvilke skridt agter Kommissionen at tage med henblik på at sikre de grundlæggende rettigheder for mindretallene i Vietnam?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(8. november 2002)

Det erklæres i første artikel i samarbejdsaftalen mellem Fællesskabet og Vietnam, at respekten for menneskerettighederne og de demokratiske principper er grundlaget for vores samarbejde. Spørgsmål vedrørende respekten for og fremme af menneskerettighederne behandles på møder i Den Fælles Kommission Fællesskabet-Vietnam, der er nedsat i henhold til samarbejdsaftalen.

Sammen med de medlemsstater, der er repræsenteret i Vietnam, overvåger Kommissionen derfor nøje udviklingen med hensyn til menneskerettighederne i Vietnam som led i Unionens politik om at opmuntre og støtte den vietnamesiske regering, så den fortsat viser vilje til at gøre fremskridt på menneskerettighedsområdet.

Kommissionen deltager også sammen med medlemsstaterne i en regelmæssig dialog med Vietnams regering om menneskerettighedsspørgsmål og i alle Unionens diplomatiske henvendelser herom. Senest gav Kommissionens formand Romano Prodi udtryk for vores bekymring over for den vietnamesiske premierminister Phan Van Khai under hans besøg i Bruxelles den 26. september 2002.

Det skal også erindres, at i overensstemmelse med den strategi, der er aftalt med Vietnams regering, prioriteres landets etniske minoritetsområder højt i udviklingssamarbejdet mellem Fællesskabet og Vietnam.

For så vidt angår nogle af de bestemte begivenheder, der er nævnt i spørgsmålet — en »sand menneskejagt [mod] flere hundrede montagnarder« og »yderligere massakrer på montagnarder« i Vietnam — har disse oplysninger ikke kunnet bekræftes pålideligt ved forespørgsler hos Unionen og andre partnere i både Vietnam og Cambodja.

For så vidt angår lukningen af grænsen mellem Vietnam og Cambodja har Kommissionen ved flere lejligheder rejst spørgsmålet om Cambodjas forpligtelser som signatarstat til den internationale flygtningekonvention over for de cambodjanske myndigheder. Kommissionens delegation i Phnom Penh står også i nær kontakt med UNHCR's kontor i Cambodja med henblik på at få ajourførte oplysninger om situationen i grænseområderne.

Kommissionen vil sammen med Unionens diplomatiske missioner følge udviklingen nøje, herunder situationen i de centrale provinser, og vil handle som fornødent.

(2003/C 192 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2854/02
af Marco Pannella (NI) til Kommissionen

(10. oktober 2002)

Om: Journalisten Nguyen Vu Binh fængslet på ny

Ifølge adskillige kilder, heriblandt »Vietnam Club for Democracy« og »Reportere uden grænser«, blev Nguyen Vu Binh den 25. september arresteret for anden gang på tre måneder. Politiet trængte ind i hans hus den 25. september om aftenen og foretog en ransagning samt beslaglagde et vist antal personlige genstande. Nguyen Vu Binh blev arresteret og højst sandsynligt anbragt i fængslet B 14 i Thanh Tri-distriktet, ca. ti kilometer fra Hanoi. Nguyen Vu Binh arbejdede på Tap Chi Cong San, et magasin til den kommunistiske avis, før han blev fyret i januar 2001 for at have forsøgt at danne et uafhængigt parti. Siden da har han skrevet flere kritiske artikler om den vietnamesiske regerings politik. Nguyen Vu Binh blev allerede kort bragt på politistationen den 19. juli for at have sendt et skriftligt vidnesbyrd til deltagerne i en amerikansk kongres om menneskerettigheder i Washington DC. Selvom han fik lov til at gå dagen efter, har han siden da siddet i husarrest, og politiet har holdt ham under strengt opsyn, idet han har skullet melde sig hos dem hver dag. I august indgav han sammen med en gruppe på tyve andre forfattere og systemkritikere et andragende til den vietnamesiske regering, hvori de krævede institutionelle reformer, heriblandt oprettelse af en forfatningsdomstol og et uafhængigt organ til bekæmpelse af korrupsion. I august i år sendte Nguyen Vu Binh et af sine kritiske essays med titlen »Tanker om de kinesisk-vietnamesiske grænseaftaler« ud på internettet. Indtil videre har myndighederne ikke offentliggjort sigtelserne mod Nguyen Vu Binh.

Er Kommissionen klar over, at Nguyen Vu Binh er blevet anholdt, og kender den til sigtelserne mod ham? Har Kommissionen oplysninger om, hvad der er sket med de to andre cyber-systemkritikere Le Chi Quang, datalogiprofessor og jurauddannet, og Pham Hong Son? Mener Kommissionen ikke mere generelt, at den bør tage et konkret initiativ til at støtte de vietnamesiske systemkritikere ved især at fremme oprettelsen af en »Voice of Europe«-radiostation på vietnamesisk og ved at dække omkostningerne i forbindelse med forsvar af de anklagede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(12. november 2002)

Kommissionen og de medlemsstater, der er repræsenteret i Vietnam, overvåger nøje udviklingen i menneskerettighedssituationen i Vietnam som led i EU's politik for at fremme og støtte regeringen i Vietnam til at fortsætte indsatsen for at opnå fremskridt på området menneskerettigheder. Kommissionen deltager ligeledes sammen med medlemsstaterne i en regelmæssig dialog med den vietnamesiske regering om menneskerettigheder samt i alle EU's demarcher til regeringen på dette område.

Kommissionen har kendskab til de sager, som nævnes af det ærede medlem.

Hvad angår Nguyen Vu Binh, har det endnu ikke været muligt at få nogen bekræftelse af hans anholdelse, men Kommissionens delegation har kendskab til de rapporter, som nævnes i spørgsmålet, og fortsætter sin efterforskning. Professor Le Chi Quang blev arresteret i en cyber-café i Hanoi i februar 2002 og holdes for øjeblikket fængslet i afventning af retssagen. Pham Hong Son blev ligeledes arresteret i marts 2002 og holdes fortsat fængslet til trods for, at han var fængslet i fire måneder, mens hans sag blev undersøgt.

Kommissionen mener ikke, det vil være hensigtsmæssigt at anvende fællesskabsmidler til at dække omkostningerne i forbindelse med forsvar af vietnamesiske borgere, der er anklaget efter vietnamesisk lov eller støtter oprettelsen af en »Voice of Europe«-radiostation på vietnamesisk. Kommissionens delegation vil sammen med de medlemsstater, der er repræsenteret i Vietnam, fortsat rejse særskilte spørgsmål og individuelle tilfælde gennem de sædvanlige diplomatiske kanaler.

(2003/C 192 E/082)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2886/02
af Brice Hortefeux (PPE-DE) til Kommissionen**

(14. oktober 2002)

Om: Avispriser

Indførelsen af euroen har gjort det meget lettere at sammenligne priserne for identiske produkter i de forskellige medlemsstater. Det er således muligt at fastslå, at der er forskel på prisen for den samme avis afhængigt af, i hvilket land den sælges.

Det siger sig selv, at der på grund af transportudgifter er forskel på priserne for en avis eller et tidsskrift afhængigt af, om de købes i det land, hvor de trykkes, eller i en anden medlemsstat.

Imidlertid synes visse priser at være højere end nødvendigt i betragtning af de reelle omkostninger ved transport, navnlig for så vidt angår visse tidsskrifters abonnementspolitik.

Mener Kommissionen ikke på baggrund af ovenstående, at denne praksis kan betragtes som et brud på bestemmelserne om det indre marked, og hvilke foranstaltninger vil den i bekræftende fald træffe for at ændre denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. november 2002)

I henhold til en undersøgelse, der blev foretaget på vegne af Kommissionen for et par år siden, findes der generelt betydelige forskelle på abonnementspriser i forskellige lande på grund af salgsfremmetilbud for specifikke medlemsstater, tilbud til specifikke typer af læsere som f.eks. studerende, feriegæster og forretninger, og tilbud, der indebærer en fast abonnementsperiode, hvor der gives rabat på abonnementer for længere perioder.

Som et resultat heraf findes der for en avis eller et tidsskrift en række forskellige abonnementspriser på de individuelle markeder, og det er meget vanskeligt at foretage en sammenligning af abonnementspriserne. Hvis man sammenligner priserne for normale årsabonnementer, er det imidlertid muligt at danne sig et indtryk af abonnementspriser på tværs af grænserne.

Ligesom på hjemmemarkedet er abonnementspriser på tværs af grænserne som regel lavere end prisen på enkeltnumre, hvilket skyldes salgsgarantien. I henhold til undersøgelsen ser det ud, som om aviser og tidsskrifter med et lavt abonnementsalg på tværs af grænserne koster det samme for et årsabonnement i hele EU. I betragtning af at de fleste af disse abonnementer leveres via posttjenester i oprindelseslandet, anvendes der en enkelt afgift for distribution.

Internationale aviser og tidsskrifter, og specielt dem, der tager sigte på erhvervssektoren, som har et betydeligt abonnementsalg på tværs af grænserne, anvender forskellige priser pr. marked, hvilket bl.a. skyldes:

- forskellige distributionsomkostninger pr. marked på grund af mængderabat og anvendelse af en blanding af distributionsnetværk
- indenlandsk konkurrence og købekraft
- den lokale moms, som for avisers vedkommende udgør fra 0 % i Belgien til 22 % i Finland
- højere omkostninger som følge af et betragteligt højere antal usolgte eksemplarer i forbindelse med salg i udlandet. Undersøgelsen viser f.eks., at indtil 50-70 % af udenlandske aviser og tidsskrifter forbliver usolgte, sammenlignet med 10-30 % for det indenlandske salg.
- udsving i valutakurser spiller ikke længere nogen rolle i euroområdet.

Undersøgelsen konkluderede, at det beskedne grænseoverskridende salg og prisforskellene mellem medlemsstaterne frem for handelshindringer måtte tilskrives en dårlig økonomi for salg på tværs af grænser. Det forhold, at prisen for en avis er forskellig fra medlemsstat til medlemsstat synes dermed i lighed med undersøgelsens konklusioner at afspejle ovennævnte forskelle i omkostningerne på de nationale

markeder. Det kan derfor ikke konkluderes, at prisforskelle i sig selv fører til hindringer for det indre marked. Så længe udgavernes prisfastsættelse kun er udtryk for forskellene i distributionsomkostninger og andre af de ovennævnte omkostninger og ikke beror på handelsmetoder, der krænker Fællesskabets konkurrenceregler, foreligger der ikke brud på EF-traktatens bestemmelser.

(2003/C 192 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2890/02
af Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(14. oktober 2002)

Om: Anholdelse af en nordkoreaner og hendes tolk i Kina

Vil Kommissionen rette henvendelse til de kinesiske myndigheder for at få oplyst, hvad der er sket den 32-årige nordkoreaner Yu Kum-shil, der den 31. august blev anholdt i grænsebyen Erenhot, da hun ville rejse ind i Mongoliet for at besøge sin mand?

Kan Kommissionen endvidere forhøre sig hos de kinesiske myndigheder om, hvad der er sket hendes mand, sydkoreaneren Kang Yong-chol, og den tolk, der ledsagede hende, Shin Yong-in?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(12. november 2002)

Kommissionen takker det ærede medlem for oplysningen om anholdelsen af nordkoreaneren Yu Kum-shil og hendes tolk den 31. august 2002 i grænsebyen Erenhot. Kommissionen vil undersøge dette særlige tilfælde nærmere.

EU har tidligere med stor interesse fulgt situationen for de nordkoreanske flygtninge i Kina og har rejst dette spørgsmål ved enhver given lejlighed over for både Den Demokratiske Folkerepublik Korea og Kina. Behandlingen af de nordkoreanske flygtninge vil blive drøftet på det næste møde i den bilaterale dialog mellem EU og Kina om menneskerettigheder den 13. og 14. november 2002 i Beijing.

(2003/C 192 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2930/02
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(17. oktober 2002)

Om: Medicin til brevduer

Ser Kommissionen nogen grund til, at artikel 67 i reformforslaget af 2001 (reform af fællesskabsbestemmelser om lægemidler) kræver, at lægemidler til brevduer kun kan købes på recept?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(11. november 2002)

Artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/82/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for veterinærlægemidler⁽¹⁾ giver medlemsstaterne mulighed for at indføre undtagelser for så vidt angår veterinærlægemidler, der udelukkende er bestemt til visse arts kategorier, herunder brevduer. Denne nationale bestemmelse fritager disse produkter for kravene til markedsførings-tilladelse. Sådanne produkter må dog ikke indeholde stoffer, hvis anvendelse kræver dyrlægekontrol, og de pågældende medlemsstater skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at undgå misbrug af disse lægemidler på andre dyrearter. I artikel 67 i direktiv 2001/82/EF fastsættes mindstekravene for udlevering af veterinærlægemidler, uden at det berører strengere fællesskabsregler eller nationale regler. Medlemsstaterne kan derfor i henhold til national lovgivning kræve, at strengere betingelser finder anvendelse.

Anvendelsen af artikel 67 i direktiv 2001/82/EF på lægemidler til brevdUER afhænger altså af nationale bestemmelser og selve lægemidlets egenskaber.

(¹) EFT L 311 af 28.11.2001.

(2003/C 192 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2936/02
af Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen

(17. oktober 2002)

Om: Kommissionens notat af 31. maj 2002 om investeringsklimaet i Polen udarbejdet efter anmodning fra den nederlandske regering

1. Er Kommissionen bekendt med indholdet af Kommissionens informationsnotat om Polen og den frie bevægelighed af kapital, dok. nr. MD 189/02 af 31. maj 2002, som der henvises til i det nederlandske regeringsdokument »Staat van de Europese Unie« (det nederlandske parlaments dok. nr. 28 604, nr. 1, s. 9)?
2. Kan Kommissionen forklare, hvorfor tjenesten under GD Udvidelse, der er ansvarlig for Polen, på anmodningen om tilsendelse af denne rapport svarede, at »denne rapport er ikke offentlig tilgængelig, da den hænger nøje sammen med tiltrædelsesforhandlingerne«?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvordan en sådan udtalelse kan forenes med den aktindsigt, der er nødvendig for at kunne foretage en korrekt og rimelig evaluering af kandidatlandene?
4. Mener Kommissionen, at dokumentets tilknytning til udvidelsesforhandlingerne er en gyldig og troværdig grund til at nægte aktindsigt?
5. Er Kommissionen klar over, at den med denne politik groft tilsidesætter en af Europa-Parlamentets vigtigste beføjelser, nemlig parlamentarisk kontrol med selve Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(27. november 2002)

Kommissionen har udarbejdet et notat om Polens forpligtelser og tilsagn over for Unionen med hensyn til udenlandske direkte investeringer og behandling af udenlandske investorer i forbindelse med privatiseringer og privatiserede virksomheder. På grundlag af dette notat henstillede Kommissionen, at de polske myndigheder giver navnlig udenlandske økonomiske beslutningstagere vished for, at den resterende omfattende privatiseringsplan vil blive gennemført på forsvarlig vis og på et ikke-diskriminerende grundlag, og gør en særlig indsats med hensyn til reformer og initiativer på området god selskabsledelse (corporate governance).

Det ærede medlems anmodning om at modtage et eksemplar af dette notat er behandlet i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (¹).

Kommissionen holder Europa-Parlamentet fuldt orienteret om hvert af kandidatlandenes fremskridt mod tiltrædelse, eksempelvis via sin formands og/eller sine medlemmers deltagelse i Europa-Parlamentets møder i plenum eller i udvalg. Desuden forelægger generaldirektøren for Generaldirektoratet for Udvidelse med jævne mellemrum Europa-Parlamentets udvalg om udenrigsanliggender, menneskerettigheder, fælles sikkerhed og forsvarspolitik oplysninger om det aktuelle forhandlingsstade. Kommissionen vil fortsat holde Europa-Parlamentet orienteret under overholdelse af rammeaftalens bestemmelser.

(¹) EFT L 145 af 31.5.2001.

(2003/C 192 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2954/02
af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(22. oktober 2002)

Om: Kommissionens bankkonti hos forretningsbanker

Det fremgår af svaret på min skriftlige forespørgsel E-1851/02 ⁽¹⁾, at Kommissionen i hver medlemsstat har bankkonti hos mindst én forretningsbank for at kunne afvikle betalinger til modtagere med bankkonti i den pågældende medlemsstat.

Ifølge Kommissionen blev disse banker udvalgt efter gennemførelse af et offentligt udbud, og CCAM blev underrettet herom, selv om det med hensyn til beløbsgrænsen (som følge af lavere gebyrer) ikke var nødvendigt. Det fremgår af den oversigt, som Kommissionen har fremlagt, at størstedelen af aftalerne blev indgået i 1998.

1. Kan Kommissionen oplyse, for hvor lang en periode disse kontrakter blev indgået?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvilke banker der blev indgået aftale om forlængelse eller fornyelse af eksisterende kontrakter med?
3. Kan Kommissionen for hvert enkelt land oplyse, hvor mange banker der har afgivet bud?
4. Kan Kommissionen oplyse, hvorfor der i Belgien, Italien og Sverige er blevet indgået kontrakter med flere banker i stedet for at koncentrere sig om en enkelt samarbejdspartner?

⁽¹⁾ Se side 24.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer

(13. december 2002)

1. Kontrakterne blev indgået for en periode på et år, som automatisk forlænges i indtil fem år, medmindre de opsiges.
2. Ingen af kontrakterne blev fornyet eller forlænget ud over fem år. Når femårsperioden nærmer sig sin afslutning eller før – såfremt en kontrakt opsiges – gennemføres der et nyt udbud.

Den bank, hvis kontrakt er udløbet, vinder i nogle tilfælde det nye udbud og får tildelt kontrakten.

Blandt de banker, der er henvist til i del 3 i det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1851/02, havde følgende banker således også fået tildelt den forrige kontrakt:

Banque Bruxelles Lambert SA	ECU/BEF
FORTIS Bank SA	ECU/BEF
KBC Bank NV	ECU/BEF
Nordea Bank Danmark A/S	ECU/DKK
Banque Fédérative du Crédit Mutuel	FRF
Banca Nazionale del Lavoro	ECU
Banque et Caisse d'Epargne de l'Etat	ECU
ABN AMRO Bank NV	ECU/NLG
Banco Totta e Açores	ECU/PTE
OKOBANK	EUR
Skandinaviska Enskilda Banken	EUR
Lloyds Bank TSB	GBP

Ovenstående banknavne er de nugældende navne efter diverse fusioner. Det er ikke nødvendigvis de navne, der er anført i kontrakterne.

Siden svaret på skriftlig forespørgsel E-1851/02 er kontrakterne med Nordea Bank Danmark A/S og Banque Fédérative du Crédit Mutuel, som er omhandlet i del 3 i den pågældende forespørgsel, ligeledes udløbet, og der er tildelt nye kontrakter efter et offentligt udbud. De nye kontrakter blev tildelt de samme banker, Nordea Bank Danmark A/S og Banque Fédérative du Crédit Mutuel.

3. Nedenstående tabel indeholder de ønskede oplysninger:

		Anmodninger om dokumentation	Afgivne tilbud
Belgien	ECU	21	7
	BEF	21	6
Danmark	ECU	8	2
	DKK	8	1
Tyskland	ECU	17	3
	DEM	17	2
Grækenland	EUR	13	1
Spanien	EUR	17	8
Frankrig	ECU	16	5
	FRF	16	5
Irland	ECU	12	2
	IEP	12	2
Italien	ECU	21	3
	LIRE	21	5
Luxembourg	ECU	14	1
	LUF	14	1
Nederlandene	ECU	11	1
	NLG	11	1
Østrig	EUR	7	2
Portugal	ECU	13	4
	PTE	13	4
Finland	EUR	5	1
Sverige	EUR	6	2
	SEK	11	1
Det Forenede Kongerige	ECU	17	4
	GBP	18	4

4. Før 1999 blev der gennemført separate udbud for kontrakter i ECU og i nationale valutaer. I nogle lande fik samme bank tildelt begge kontrakter; i andre lande fik en bank tildelt ECU-kontrakten og en anden bank kontrakten i den nationale valuta. Dette var tilfældet i Italien og Sverige.

I Belgien blev der tildelt kontrakter til mere end én bank på grund af det store antal betalinger, der foretages i det land, både i form af overførsler og i kontanter vedrørende forskud på tjenesterejser.

(2003/C 192 E/087)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2968/02
af Jens-Peter Bonde (EDD) til Kommissionen**

(22. oktober 2002)

Om: Almindelig udvælgelsesprøve KOM/A/6/01 — Fuldmægtige (A7/A6) inden for områderne »Forbindelser udadtil« og »Forvaltning af bistand til tredjelande«

Kommissionen bedes besvare nedenstående spørgsmål i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/6/01 og navnlig oplyse følgende:

- Hvor mange ansøgere blev i sidste ende opført på reservelisten?
- Hvor mange borgere fra hver enkelt medlemsstat blev i sidste ende opført på reservelisten?
- Hvor mange ansøgere, som har eller har haft en kontrakt med Kommissionen eller en anden EU-institution, mødte op til samtale (mundtlig prøve f)?
- Hvor mange ansøgere, som har eller har haft en kontrakt med Kommissionen eller en anden EU-institution, blev i sidste ende opført på reservelisten? (antallet bedes angivet for hver enkelt medlemsstat)?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock**

(11. februar 2003)

Efter Kommissionens foreløbige svar til det ærede medlem den 6. december 2002 følger svaret på de sidste to punkter i hans spørgsmål:

- Område 1 (Forbindelser udadtil)
 - Der blev indkaldt 122 kandidater til den mundtlige prøve (f). Af disse var der 16, der enten havde eller havde haft en kontrakt med Kommissionen.
 - De fordeler sig som følger på de enkelte medlemsstater: Østrig: 2, Italien: 1, Tyskland: 8, Frankrig: 1, Spanien: 1, Det Forenede Kongerige: 1, Irland: 1 og Belgien: 1
 - Af de 80 kandidater, der bestod prøven, var der 12, som enten havde eller havde haft en kontrakt med Kommissionen.
 - De fordeler sig som følger på de enkelte medlemsstater: Østrig: 2, Italien: 1, Tyskland: 7, Frankrig: 1 og Spanien: 1.
- Område 02 (Forvaltning af bistand til tredjelande)
 - Der blev indkaldt 357 kandidater til den mundtlige prøve (f). Af disse var der 86, der enten havde eller havde haft en kontrakt med Kommissionen.
 - De fordeler sig som følger på de enkelte medlemsstater: Italien: 16, Frankrig: 8, Belgien: 12, Tyskland: 7, Spanien: 14, Det Forenede Kongerige: 8, Finland: 4, Grækenland: 5, Nederlandene: 5, Sverige: 1, Østrig: 4 og Irland: 2.
 - Af de 250 ansøgere, der bestod prøven, var der 59, som enten havde eller havde haft en kontrakt med Kommissionen.
 - De fordeler sig som følger på de enkelte medlemsstater: Italien: 10, Grækenland: 3, Spanien: 12, Det Forenede Kongerige: 7, Østrig: 4, Belgien: 6, Frankrig: 4, Irland: 2, Nederlandene: 4, Tyskland: 5, Sverige: 1 og Finland: 1.

(2003/C 192 E/088)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3004/02
af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen**

(23. oktober 2002)

Om: Offerets retssikkerhed, borgernes mobilitet og voldtægts ofre i EU

En finsk statsborger skrev om de erfaringer, som hun gjorde på en turistrejse i Grækenland i 1999. Voldtægtsofferet havde været i stand til at notere registreringsnummeret på gerningsmandens bil, som hun

gav til politiet allerede samme nat. Den græske læges undersøgelse bekræftede, at voldtægten havde fundet sted. Næste dag blev sagsforløbet på ny gennemgået for en undersøgelsesdommer, og der blev ved hjælp af en tolk udarbejdet en forhørsprotokol på græsk. Offeret fik ikke en kopi af anklageskriftet eller forhørsprotokollen. I februar i år blev offeret indkaldt til en retssag, men den anklagede — for falsk anmeldelse — var imidlertid offeret selv. Voldtægtsmanden var blevet frikendt for voldtægt i oktober 2000, uden at offeret var blevet orienteret, som bevirkede, at det ikke var muligt at anke afgørelsen. I april blev offeret kendt skyldig i falsk anmeldelse og idømt 20 måneders ubetinget fængsel. Det drejer sig om et enkelttilfælde, men som formodentlig afspejler den fremherskende praksis.

Udgør forskellighedene af medlemsstaters retspraksis en sådan hindring for de borgerrettigheder, der er etableret i EU, at disse friheder ikke i praksis kan anses for reelle? Hvordan kan voldtægtsofrenes situation ved fælles indsats forbedres i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(9. januar 2003)

1. På grundlag af de oplysninger, som det ærede medlem giver, ser det ud til, at den pågældende kvindes ret til forsvar, som er fastsat i artikel 6, stk. 3, i den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK) og i artikel 48, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er blevet krænket, og at hun vil kunne anlægge sag ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol på grundlag af de beskrevne forhold. Ifølge artikel 6, stk. 3, i den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK) er enhver berettiget til at modtage underretning om arten af og årsagen til den anklage, der er rejst mod ham, at få tilstrækkelig tid til at forberede sit forsvar, at forsvare sig personligt eller ved bistand af en sagfører, at afhøre anklagerens vidner og endelig at få vederlagsfri bistand af en tolk. Kommissionen er i gang med at udarbejde et initiativ, som vil resultere i, at der fastsættes fælles minimumsstandarder for proceduregarantier for tiltalte i straffesager i hele EU. I januar 2003 vil der blive offentliggjort en grøn bog om emnet, og det er planen at fremlægge et forslag til en rammeafgørelse i december 2003.

2. Krænkelser af grundlæggende rettigheder som den, der er beskrevet ovenfor, kan i visse tilfælde have en negativ indvirkning på unionsborgernes udøvelse af deres ret til fri bevægelighed i hele EU. Spørgsmålet om, hvordan man bedst kan sikre, at medlemsstaterne respekterer de grundlæggende rettigheder, må tages op.

3. Hvad angår ofres rettigheder vil Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager⁽¹⁾ forbedre situationen for ofre for forbrydelser, herunder voldtægts ofre, betydeligt i hele EU. Formålet med rammeafgørelsen er at fastsætte krav om, at medlemsstaterne skal forbedre de tjenester, der tilbydes ofre for forbrydelser. De foreslåede forbedringer går bl.a. ud på at sikre ofrene for forbrydelser bedre oplysninger, anerkende deres rolle i straffesager, give ofrene og deres familier en række garantier og generelt give dem flere valgmuligheder. Det indebærer bl.a., at ofrene skal have større mulighed for at deltage i den straffesag, der vedrører dem (de skal sikres »en reel og passende rolle« i straffesager), så en situation som denne, hvor offeret hverken fik mulighed for at vidne eller blev underrettet om udfaldet, ikke længere skulle kunne opstå. Andre bestemmelser drejer sig om at give ofrene mulighed for mægling mellem offer og gerningsmand, hvis de ønsker det, og om at sikre, at deres privatliv beskyttes, og der indføres særlige bestemmelser om ofre, der hører til i de mest sårbare grupper, og ofre, der bor i en anden medlemsstat. Der fastsættes også garantier til sikring af en effektiv kommunikation, der skal være sammenlignelige med de garantier, som gælder for tiltalte, og bestemmelser om advokatbistand og andre former for rådgivning, der i begrundede tilfælde skal ydes gratis, og om godtgørelse af ofrenes udgifter i forbindelse med deltagelse i straffesagerne. Rammeafgørelsen giver også ret til beskyttelse, der om nødvendigt skal omfatte offerets familie, og ret til en afgørelse om erstatning i forbindelse med straffesager. I artikel 11 fastsættes det specifikt, at medlemsstaterne skal begrænse de vanskeligheder, som opstår, når offeret har bopæl i en anden medlemsstat end den, hvor lovovertrædelser

har fundet sted, og i artikel 12 fastsættes det, at medlemsstaterne skal samarbejde indbyrdes. De fleste af bestemmelserne skal være gennemført inden den 22. marts 2002. Artikel 5 og 6 om garantier for kommunikation og særlig bistand til ofre skal gennemføres inden den 22. marts 2004. Artikel 10 om mægling i straffesager skal gennemføres inden den 22. marts 2006.

(¹) EFT L 82 af 22.3.2001.

(2003/C 192 E/089)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3031/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(23. oktober 2002)

Om: Mohamed Kamel Hamzaouis stærkt foruroligende situation

Ifølge pålidelige kilder, deriblandt OMCT (verdensorganisationen imod tortur), skal Mohamed Kamel Hamzaoui, tidligere medlem af centralkomiteen i partiet Den Demokratiske Konstitutionelle Union (RCD) og tidligere borgmester i Kasserine, være blevet dømt flere gange ved en tunesisk domstol. Efter at han af helbredsgrunde havde tilbragt over 10 måneder på Charles Nicole-hospitalet i Tunis, blev han den 17. august 2002 overført af politiet til det civile fængsel i Tunis. Efter en hjerneblødning lider Mohamed Kamel Hamzaoui af alvorlige motoriske forstyrrelser, synsforstyrrelser og en væskeansamling i den ene arm. Desuden vidner hans stærkt forhøjede blodtryk om, at han i høj grad har brug for passende behandling. Da Mohamed Kamel Hamzaouis familie den 28. september 2002 besøgte ham, oplyste fængselspersonalet, at den fængslede var blevet overført til politihospitalet i Marsa. Siden den dato har familien hverken kunnet møde ham eller sende ham tæpper og mad. I øvrigt oplyser pålidelige kilder, at de læger, der undersøgte ham på politihospitalet, skal have sagt til ham, at Charles Nicole-hospitalet ville være bedre egnet til at give ham den nødvendige behandling.

Er Kommissionen klar over, hvilken stærkt foruroligende situation Mohamed Kamel Hamzaoui befinder sig i? Har Kommissionen henvendt sig til de tunesiske myndigheder for at få Mohamed Kamel Hamzaoui løsladt af humanitære årsager, og for at han indtil da uhindret kan få adgang til den lægebehandling, han har brug for, og modtage besøg fra sin familie? Mener Kommissionen ikke mere generelt, at den forfølgelse, som Mohamed Kamel Hamzaoui, medlem af RDC – præsident og diktator Ben Alis parti – er offer for, tyder på, at det tunesiske regime desperat forsøger at beholde magten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(18. november 2002)

Kommissionen takker det ærede medlem for at gøre opmærksom på Mohamed Kamel Hamzaouis situation, som Kommissionen har modtaget lignende oplysninger om.

Hvad angår Hamzaoui og andre tilfangetagne i samme situation, drejer problemet sig om fængselsforholdene i de tunesiske fængsler. I flere vidneudsagn fra de seneste måneder gives der en meget negativ beskrivelse af disse. På det seneste møde i Associeringsudvalget EU-Tunesien har EU anmodet myndighederne om at samarbejde med Den Internationale Røde Kors Komité (ICRC), hvis intervention over for fængselsforholdene i Tunesien vil være meget ønskelig.

På et andet niveau arbejder Kommissionen for en modernisering af det tunesiske retsvæsen ved anvendelse af et program, der er udarbejdet inden for rammerne af Euro-Middelhavspartnerskabet (MEDA).

EU vil via lederne af medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer i Tunis fortsat foretage de nødvendige demarcher med henblik på at forbedre menneskerettighedssituationen i Tunesien.

(2003/C 192 E/090)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3046/02
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(24. oktober 2002)

Om: Begrebet offentlig gæld i Portugal

Det portugisiske finansministerium har som reaktion på gentagne opfordringer fra kommuner og autonome regioner ifølge en del skriverier i pressen i perioden 10.-13. oktober bemyndiget disse offentlige myndigheder til at tildele »garantier« i stedet for at bogføre de pågældende beløb som offentlig gæld, idet de fremfører som argument, at disse garantier ikke falder ind under definitionen på gæld inden for den offentlige forvaltning (Diário Económico, 10. oktober 2002).

Kan Kommissionen klart oplyse, om disse garantier indgår under begrebet offentlig gæld, idet den i sin besvarelse støtter sig til de gældende bestemmelser for national regnskabsføring?

Kan Kommissionen endvidere redegøre for, hvordan dens svar står i forhold til kriterierne om gennemsigtighed, kohærens og strenghed i vurderingen af den offentlige regnskabsføring?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(22. november 2002)

I henhold til bestemmelserne i protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud og forordning 3605/93⁽¹⁾ med senere ændringer⁽²⁾ indgår gæld, som institutioner beskæftiget med offentlig forvaltning og service har stillet sikkerhed for, ikke i det offentlige gæld, så længe den ikke er opsagt.

I ENS 95, som udgør EU's retningslinjer for nationalregnskaber, registreres gæld, som der er stillet sikkerhed for, ikke som passiver for den enhed, der har stillet sikkerheden, i de finansielle statuskonti, undtagen i enkelte meget specielle tilfælde. Denne bestemmelse gælder alle medlemsstater, som indberetter nationalregnskabsdata til Eurostat.

⁽¹⁾ EFT L 332 af 31.12.1993.

⁽²⁾ EFT L 58 af 3.3.2000.

(2003/C 192 E/091)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3057/02
af Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) til Kommissionen**

(25. oktober 2002)

Om: Ordning om gruppefritagelse for automobilindustrien

Forordning om gruppefritagelse for automobilindustrien er i mellemtiden vedtaget af Kommissionen. Dette har medført, at aftalerne mellem automobilforhandlerne og automobilproducenterne blev opsagt overalt. Resultatet af denne nye forordning om gruppefritagelse giver en betydelig omstrukturering inden for automobilindustrien. Det vil nødvendigvis medføre virksomhedslukninger, nye åbninger af virksomheder og alsidighed.

1. Vil Kommissionen støtte den omstrukturingsproces, som er betinget af den ny forordning om gruppefritagelse, gennem ledsageforanstaltninger, f.eks. gennem støtteprogrammer for små og mellemstore virksomheder?
2. Hvad er Kommissionens opfattelse på baggrund af bestemmelser om støtte til eventuel omstrukturering og støtteforanstaltninger, som medlemsstaterne fritager, eller som vedtages på regionalt eller kommunalt plan?
3. Har Kommissionen allerede kendskab til sådanne programmer på medlemsplan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(11. december 2002)

1. Kommissionens forordning (EF) nr. 1400/2002 af 31. juli 2002 om anvendelse af traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis inden for motorkøretøjsbranchen⁽¹⁾ tager sigte på at øge konkurrencen på markederne for salg af nye motorkøretøjer og for reparation og vedligeholdelse af motorkøretøjer og at give de europæiske forbrugere konkrete fordele. Bilproducenterne har tidligere omstruktureret deres distributionsnet for at gøre dem mere effektive. Dette er sket, og sker stadig, uafhængigt af forordningen. En omstrukturering af producenterens net er absolut ikke nogen forudsætning for gennemførelse af de vigtige foranstaltninger, der er fastsat i den nye forordning. Det forhold, at den tidligere gruppefritagelsesforordning er udløbet og er blevet erstattet af den nye forordning, er ikke ensbetydende med, at bilproducenterne skal omstrukturere deres net. Dette fremgår også af, at nogle producenter har valgt at ændre aftalerne med deres forhandlere. Andre producenter har valgt at opsigse disse aftaler. I begge tilfælde er der tale om producenterens uafhængige virksomhedsbeslutninger.

Med hensyn til omstrukturingsprocessen inden for motorkøretøjsbranchen, skal det først og fremmest bemærkes, at langt de fleste økonomiske aktører, der berøres direkte eller indirekte af forordningen, er små og mellemstore virksomheder såvel i som uden for producenterens officielle forhandler- og reparatørnet.

Forordningen indeholder en række særlige bestemmelser med det formål at styrke de autoriserede forhandlers kommercielle uafhængighed for at give dem mulighed for at udbygge deres virksomhed og blive mere rentable. Dette er for eksempel tilfældet gennem flermærkeforhandling, dvs. salg af mere end et bilmærke. Det samme gælder en forhandlers mulighed for inden for et selektivt distributionssystem at sælge biler aktivt overalt inden for det indre marked. Desuden får forhandlerne mulighed for at specialisere sig i salg af nye motorkøretøjer eller at (fortsætte med at) tilbyde salgs- og eftersalgsservice samtidig. En producent skal desuden give en udførlig begrundelse for opsigelse af en aftale. Disse bestemmelser forbedrer disse aktørers forhandlingsposition over for motorkøretøjsproducenterne.

Et andet vigtigt aspekt er, at forordningen giver tidligere forhandlere mulighed for at blive autoriserede reparatører inden for producentens net. Dette er meget vigtigt, da det i hvert fald til dels skulle opveje den nedgang i antallet af forhandlere, som de fleste producenter af motorkøretøjer har sat i gang. De har gennemført programmer for nedskæring af omkostningerne og rationalisering af distributionsnettene i Fællesskabet. Denne tendens begyndte allerede at gøre sig gældende under den tidligere gruppefritagelsesforordning, Kommissionens forordning (EF) nr. 1475/95 af 28. juni 1995 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer⁽²⁾, og den forventes at fortsætte i fremtiden, uanset hvilke konkurrenceregler der finder anvendelse på denne branche.

Hvad angår selvstændige reparatører, der ikke deltager i en forhandlers net, vil en række bestemmelser, såsom en forpligtelse for bilproducenterne til at give dem adgang til tekniske oplysninger, udstyr og uddannelse uden forskelsbehandling sikre, at deres konkurrencemæssige stilling bevares. Forordningen giver også de selvstændige reparatører bedre adgang til reservedele.

Det kan konkluderes, at forordningen indeholder bestemmelser, der styrker de små og mellemstore virksomheders stilling. Kommissionen har ingen planer om specielle ledsageforanstaltninger, såsom støtteprogrammer i forbindelse med omstruktureringen af motorkøretøjsbranchen.

2. Kommissionen vil vurdere fra sag til sag på grundlag af de gældende statsstøtteregler, om de enkelte statsstøtteforanstaltninger, der skal anmeldes, er forenelige med EF-traktaten.

Når det gælder små og mellemstore virksomheder (SMV), er det fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 70/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte til små og mellemstore virksomheder⁽³⁾, at investeringsstøtte til SMV er forenelig med fællesmarkedet, når den ikke overstiger de tærskler, der er fastsat i forordningen.

Støtteprojekter i forbindelse med omstrukturering af virksomheder, der er særlig berørt, vil blive vurderet på grundlag af Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder⁽⁴⁾.

3. Kommissionen har ikke kendskab til, at der i medlemsstaterne skulle findes programmer for omstrukturingsstøtte og støtteforanstaltninger til fordel for motorkøretøjsbranchen.

⁽¹⁾ EFT L 203 af 1.8.2002.

⁽²⁾ EFT L 145 af 29.6.1995.

⁽³⁾ EFT L 10 af 13.1.2001.

⁽⁴⁾ EFT C 288 af 9.10.1999.

(2003/C 192 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3063/02
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(29. oktober 2002)

Om: Transaktionsomkostninger

1. Har Kommissionen foretaget nogen undersøgelser eller analyser af bankgebyrer i eurozonen i de sidste 12 måneder? Kan Kommissionen i bekræftende fald oplyse, hvad den har gjort?
2. Mener Kommissionen, at der er sket forbedringer siden den kommissionsundersøgelse, der blev offentliggjort på en pressekonference den 24. september 2001, hvor Frederik Bolkestein indrømmede, at situationen var skuffende, og at der stadig var for mange tilfælde af uautoriserede dobbeltgebyrer?
3. Råder Kommissionen over nogen oplysninger om indvirkningerne af forordning (EF) nr. 2560/2001⁽¹⁾ om grænseoverskridende betalinger i euro?
4. Har forordningen sænket udgifterne for grænseoverskridende betalinger i euro inden for eurozonen?
5. Hvor stort er det gennemsnitlige gebyr for en grænseoverskridende betaling i euro inden for eurozonen?
6. Er omkostningerne for nationale betalinger i euro ændret efter indførelsen af forordningen?
7. Kan Kommissionen fremsætte talangivelser for enkelte lande inden for eurozonen (f.eks. overførselsomkostningerne mellem Tyskland og Frankrig eller mellem Irland og Italien)?
8. Råder Kommissionen over oplysninger om overførselsomkostningerne fra euro-bankkonti uden for eurozonen til euro-bankkonti inden for eurozonen? Kan den i bekræftende fald give en oversigt over tallene for hvert land?

⁽¹⁾ EFT L 344 af 28.12.2001, s. 13.

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(28. november 2002)

Anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 27. januar 1997 om grænseoverskridende pengeoverførsler⁽¹⁾ er blevet nøje overvåget af Kommissionen. Den har således ladet gennemføre flere undersøgelser af prisudviklingen og de nationale gennemførelsesbestemmelser. Disse oplysninger kan findes på følgende adresse: http://europa.eu.int/comm/internal_market/en/finances/payment/directives/index.htm.

Endvidere er Kommissionen ifølge artikel 12 i direktivet ved at udarbejde en rapport om anvendelsen af direktivet i medlemsstaterne, der vil blive fremsendt til Europa-Parlamentet og Rådet. Det fremgår af denne rapport, at selv om situationen er blevet mærkbart bedre hvad angår den anvendte praksis med opkrævning af dobbelte gebyrer, overholdes direktivets bestemmelser om fjernelse af alle gebyrer for modtageren (medmindre ordregiveren udtrykkeligt har oplyst derom) ikke fuldstændigt af banksektoren. Denne situation skulle ændre sig mærkbart fra den 1. juli 2003, når Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 om grænseoverskridende betalinger i euro⁽²⁾ træder i kraft og efterfølgende

også vil omfatte den svenske krone. Fra denne dato vil der gælde samme gebyrer for grænseoverskridende overførsler i euro og svenske kroner som for nationale overførsler både hvad angår modtager og ordregiver.

Hvad angår gebyrordningen for grænseoverskridende betalinger har Kommissionen ikke gennemført undersøgelser af bankgebyrer i euroområdet i de sidste 12 måneder. Den har derfor ikke udtømmende og ajourførte oplysninger om grænseoverskridende betalinger i euro. Efter at bestemmelserne om betalingskort i forordning 2560/2001 trådte i kraft den 1. juli 2002, har Kommissionen imidlertid modtaget oplysninger om gebyrer for betalingstjenester før og efter den 1. juli 2002. Det fremgår af disse oplysninger, at der er sket et betydeligt fald i de gebyrer, der opkræves for grænseoverskridende transaktioner i euroområdet, der nu er de samme som for rent nationale transaktioner. I nogle tilfælde er der sket en omorganisering af gebyrordningen, der har givet sig udslag i prisstigninger for visse tjenester, men det er kun ganske få tilfælde.

På grundlag af de tilgængelige oplysninger mener Kommissionen⁽³⁾ således, at situationen har bedret sig, og at forordningens bestemmelser er blevet anvendt helt tilfredsstillende, bortset fra visse undtagelser.

Som foreskrevet i forordningen vil Kommissionen i juli 2004 fremlægge en rapport om forordningens anvendelse på gebyrer i forbindelse med betalinger gennemført inden for en medlemsstat. Der vil i den forbindelse blive foretaget flere statistiske undersøgelser.

(¹) EFT L 43 af 14.2.1997.

(²) EFT L 344 af 28.12.2001.

(³) Situationen i september 2002.

(2003/C 192 E/093)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3066/02
af Terence Wynn (PSE) til Kommissionen**

(25. oktober 2002)

Om: Motorvæddeløb og EU-ret

Kan en organisation som f.eks. Fédération Internationale de l'Automobile (Det Internationale Automobilforbund) begrænse EU-borgernes ret til at konkurrere i motorløb i lande uden for deres eget? Før i tiden gav en fuldstændig væddeløbslicens udstedt i et EU-land indehaveren tilladelse til at konkurrere i alle væddeløb, der blev afholdt i andre EU-lande. Ville en sådan restriktiv fremgangsmåde være i strid med EU-retten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(22. november 2002)

Som det fremgår af den faste retspraksis ved Domstolen (se blandt andre Bosman-dommen af 15. december 1995, sag C-415/93), henhører sportsudøvelse under fællesskabsretten, for så vidt der er tale om økonomisk virksomhed, jf. EF-traktatens artikel 2, hvilket er tilfældet for deltagelse i motorløb.

Kommissionen er ikke i stand til at udtale sig om, hvorvidt det er berettiget at lægge restriktioner på deltagelse i denne slags væddeløb, da det ærede medlems forespørgsel ikke indeholder yderligere oplysninger af tilstrækkelig klar og præcis karakter.

På et mere overordnet plan skal Kommissionen alligevel minde om, at EU-bestemmelserne om fri bevægelighed for personer og tjenesteydelser ikke står i vejen for regler og praksis inden for sport, der er begrundet i ikke-økonomiske hensyn som følge af visse konkurrencers særlige karakter. Dertil kommer, at selv sammenslutninger og organer, der ikke henhører under den offentlige ret, skal respektere forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet og forbuddet mod uberettigede eller urimeligt omfattende restriktioner inden for sport på tværs af landegrænserne, selv når disse restriktioner finder anvendelse uden forskel.

Hvad angår EU-konkurrencereglerne, erindrer Kommissionen om, at en sportsorganisation ville overtræde bestemmelserne i EF-traktatens artikel 82, hvis den havde en dominerende stilling og fastsatte regler, der, uden objektiv begrundelse, udelukkede økonomiske aktører, der opfylder de objektive kriterier, fra markedet.

(2003/C 192 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3123/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. oktober 2002)

Om: Indbyrdes udveksling af folkeregister- og opholdsdokumenter mellem EU-medlemsstaterne i forbindelse med flytning inden for Fællesskabet

1. Er Kommissionen bekendt med de – i det efterfølgende beskrevne – erfaringer, en nederlandsk mand gjorde, efter at han i Irland indledte et forhold til en irsk kvinde, der er født i England, og derefter vendte tilbage til Nederlandene med kone og barn. Omstændighederne var som følger:

- a) Det var let for manden at bosætte sig i Irland, hvor ingen politimyndighed – i modsætning til hvad han havde fået oplyst på forhånd – ville registrere den nytillflyttede, men hvor det alligevel uden officiel registrering og opholdstilladelse var muligt at ansøge om et skattnummer, at arbejde, tegne forsikringer og at tage køretimer;
- b) mor og datter blev uden problemer registreret i Nederlandene, idet man dog nægtede at registrere deres forhold som mor og datter, fordi den engelske fødselsattest – hverken originalen eller en nyligt afstemplet, underskrevet erklæring – tilsyneladende ikke anerkendes i Nederlandene, fordi Det Forenede Kongerige ikke havde undertegnet en aftale herom;
- c) en værgemåls erklæring fra en irsk domstol og en erklæring om, at der udbetaltes irsk børnetilskud blev ligeledes afvist;
- d) der blev stillet krav om en ny kopi med en apostille, dvs. en dyr stemplet erklæring fra en domstol, der bekræftede underskriften fra en minister, tjenestemand eller notar, selv om myndighederne i Nederlandene ikke kunne oplyse, hvor i Det Forenede Kongerige en sådan kunne erhverves;
- e) på det udskrift fra folkeregisteret, konen modtog, var anført, at hun boede i Nederlandene uden gyldig opholdstilladelse, og at hun uden denne ikke kunne gå til køreprøve;

2. Hvilke andre medlemsstater kræver en fødselsattest som betingelse for registrering som bosiddende i landet?

3. Er der andre sager, hvor EU-medlemsstater ikke anerkender hinandens attester fra folkeregistre, og dermed vanskeliggør samlivet for statsborgere med partnere af anden nationalitet? Har Kommissionen indtil nu accepteret dette, eller har dens aktioner ført til ændringer?

4. Venter Kommissionen, at de nye medlemsstaters tiltrædelse til EU vil medføre større forvirring i denne slags sager, og til at flere personer diskrimineres, fordi landene ikke gensidigt anerkender hinandens dokumenter? Hvad er der under forberedelserne til tiltrædelsen gjort for at hindre en vækst i antallet af sådanne problemer?

5. Hvilke koordineringsforanstaltninger træffes der for varigt at løse denne form for problemer, således at dokumenter, der allerede er anerkendt i én medlemsstat, bevarer deres gyldighed i andre, uden er der bliver behov for særlige bilaterale aftaler herom, undtagen i tilfælde, hvor det via en ensartet og kendt procedure kan fastslås, at sådanne dokumenter er erhvervet med urette eller med kriminel hensigt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(19. december 2002)

1. I artikel 18 i EF-traktaten fastsættes det, at enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i EF-traktaten og i gennemførelsesbestemmelserne dertil.

Ifølge gældende EF-ret kan EU-borgere rejse ind og opholde sig i en anden medlemsstat, såfremt de blot fremviser et gyldigt identitetsdokument (pas eller identitetskort). Hvis de har til hensigt at opholde sig i det pågældende land længere end tre måneder, skal de ansøge om et opholdsbevis.

For at udstede et opholdsbevis kan medlemsstaterne kræve, at der forelægges et gyldigt identitetsdokument (pas eller identitetskort) og bevis for, at vedkommende udøver en erhvervmæssig virksomhed. Hvis der er tale om en person, som har til hensigt at opholde sig i en anden medlemsstat uden at udøve en erhvervmæssig virksomhed, skal vedkommende kunne bevise, at han eller hun har tegnet en sygeforsikring, der dækker samtlige risici i værtslandet, og råder over tilstrækkelige midler til ikke at komme til at udgøre en byrde for sin sociale bistandsordning. Det er i EF-retten ikke fastsat, at der skal forelægges en fødselsattest, for at der kan udstedes et opholdsbevis.

Mindreårige, der er under 21 år eller forsørges af en anden person, har ret til at etablere sig sammen med den EU-borger, der udøver sin ret til fri bevægelighed. Med henblik herpå skal EU-borgeren fremvise et dokument, der er udstedt af den kompetente myndighed i oprindelsesstaten eller den stat, den pågældende kommer fra, og som godtgør deres familiemæssige tilknytning.

Den gensidige anerkendelse af afgørelser om forældremyndighed er genstand for et udkast til Kommissionens forordning, som i øjeblikket drøftes i Rådet. Ifølge dette udkast skal afgørelser truffet af en domstol i en medlemsstat vedrørende forældremyndigheden til et barn anerkendes i de andre medlemsstater uden særlige formaliteter.

2. Hvad angår de dokumenter, der af en medlemsstat kræves for optagelse af egne indbyggere i folkeregistret, er Kommissionen ikke bekendt med medlemsstaternes praksis, idet reglerne vedrørende egne statsborgeres tilmelding til folkeregistret henhører under de enkelte medlemsstaters kompetence. Medlemsstaterne skal med hensyn til EU-borgere overholde ovennævnte regler.

3. Hvad angår den gensidige anerkendelse af dokumenter, som er udstedt af en anden medlemsstat, er der vedtaget en overenskomst mellem de lande, der var medlemmer af EF den 25. maj 1987. Den er imidlertid aldrig trådt i kraft, da den ikke er blevet ratificeret af alle medlemsstaterne.

Der er imidlertid 14 af de 15 EU-medlemsstater, herunder Irland, Nederlandene og Det Forenede Kongerige, som er kontraherende parter af den konvention, der blev vedtaget på Haag-konferencen om international privatret den 5. oktober 1961, og som ophævede kravet om legalisering af udenlandske officielt bekræftede dokumenter. Ifølge denne konvention skal de komplekse legaliseringsformaliteter i de stater, der er parter, erstattes af en påtegning. En sådan påtegning påføres i England af følgende myndighed: Her Majesty's Principal Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs, Foreign and Commonwealth Office, London, S.W. 1.

4. Ni af de ti stater, der i nær fremtid vil kunne tiltræde EU, er allerede parter i Haag-konventionen af 1961. Deres tiltrædelse af EU skulle således ikke medføre specielle vanskeligheder med hensyn til anerkendelsen af officielt bekræftede dokumenter.

5. I betragtning af at de formaliteter, der kræves ifølge denne konvention, er forholdsvis enkle, synes det på kort sigt ikke at være nødvendigt at indføre nogen særlige foranstaltninger.

(2003/C 192 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3141/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. november 2002)

Om: EU-landenes håndtering af måltallene for asylansørgeres adgang, modtagelse og udvisning, uanset grunden til, at de er flygtet

1. Er Kommissionen klar over, at 22 % af asylansøgerne i Nederlandene i 2001 blev afvist ved den første behandling af deres sager, at tallet for afvisninger i 2002 er steget til 64 %, og at ministeren med ansvar for indvandring og integration i den afgående nederlandske regering mener, at helt op til 80 % af nye asylansøgere bør afvises ved den første udvælgelse?

2. Opererer flere EU-medlemsstater med måltal for, hvor stort et antal eller hvor mange procent flygtninge, de vil give adgang? Hvilke medlemsstater er der i bekræftende fald tale om, og hvilke måltal opererer de med?
3. Har der i forbindelse med de forsøg, der siden topmødet i Tampere i slutningen af 2000 har været gjort for at udarbejde en fælles EU-strategi for asylansøgers adgang, modtagelse og udvisning, været opereret med måltal, eller har der været anvendt kriterier, uden at man på forhånd har kunnet fastlægge, hvor mange personer ordningen i et bestemt år skal finde anvendelse på?
4. Findes der lande, som det i øjeblikket anses for umuligt at sende flygtninge tilbage til, som f.eks. Somalia, Sierra Leone, Irak, Myanmar (Burma), eller Nordkorea, eller anvender hver enkelt EU-medlemsstat sine helt egne kriterier?
5. Er det i strid med internationale konventioner (menneskerettighedskonventionen, flygtningekonventionen, konventionen om beskyttelse af børn osv.) at anse fortsat ophold for asylansøgere, der ikke er tilkendt flygtningestatus, men af objektive grunde ikke kan vende tilbage, som uberettiget og fratage dem alle ydelser (sundhedspleje, bolig, indkomst osv.), også selv om den behandlende myndighed ikke gør forsøg på at gennemføre en udvisning, fordi den også i praksis går ud fra, at tilbagevenden er umulig?
6. Er det efter Kommissionens mening i overensstemmelse med Genève-flygtningekonventionen fra 1951 på forhånd at fastsætte måltal for asylansøgers adgang, modtagelse eller udvisning, uanset hvilke omstændigheder der har tvunget dem til at forlade deres hjemland for at kunne overleve?
7. Hvilken udvikling forventer Kommissionen og ønsker den at fremme for at løse denne slags problemer i de kommende år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(12. december 2002)

1. Kommissionen har ikke fra de nederlandske myndigheder modtaget statistikker over asylbeslutninger, der kunne give oplysninger om tallet for afvisninger og anerkendelser i Nederlandene. Kommissionen ser sig ikke i stand til at give udtryk for et synspunkt vedrørende en generel udtalelse som den omtalte, i betragtning af at asylophold er en rettighed, som skal anerkendes på grundlag af en individuel vurdering og situationen i asylansøgers oprindelsesland.
2. Hidtil har Kommissionen ikke modtaget oplysninger om en sådan politik.
3. Der findes på basis af EF-traktaten og Tammerfors-konklusionerne ingen fællesskabsforslag eller -instrumenter, der på forhånd opstiller måltal eller bestemte kriterier for antallet af personer, som i et givet år skal bevilges adgang og modtagelse. Med hensyn til udvisning, og på baggrund af Kommissionens meddelelse om den fælles asylopolitik og indførelse af en åben koordinationsmetode⁽¹⁾, overvejede man at øge raten af effektiv gennemførelse af tilbagesendelsesbeslutninger, herunder eventuelt ved hjælp af specifikke vejledende mål. Midlerne skulle imidlertid identificeres, og de kunne omfatte flere forskellige foranstaltninger som f.eks. en mere kvalitativ asyloprocedure (dvs.: som fører til en bedre vurdering af behovet for international beskyttelse), bedre identifikation og dokumentation, øget operationelt samarbejde mellem medlemsstaterne og med tredjelande om tilbagesendelse og modtagelse i hjemlandet osv.
4. EU har ingen fælles liste over lande, hvortil det anses for umuligt at tilbagesende ansøgere, som ikke har fået asyl, personer, som ikke længere har behov for international beskyttelse eller personer med ulovligt ophold. I øjeblikket anvender hver enkelt medlemsstat sine egne kriterier, når en regering træffer en sådan afgørelse, dog inden for rammerne af princippet om »non-refoulement« og internationale forpligtelser til at yde beskyttelse. Kommissionen har imidlertid for nylig i Meddelelse om en fællesskabspolitik for tilbagesendelse af personer med ulovligt ophold, foreslået⁽²⁾, at der bør etableres en mekanisme til vurdering af den aktuelle situation i visse lande med hensyn til, om udvisninger kan foretages eller ej.

5. Kommissionen bemærker, at i henhold til retspraksis ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol medfører den kendsgerning, at det er umuligt at tilbagesende en ansøger, der ikke har fået asyl, ikke en forpligtelse til at give opholdstilladelse. Endvidere er det i Kommissionens forslag til Rådets direktiv om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere og statsløse som flygtninge, eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse⁽¹⁾, foreslået, at man holder spørgsmålet om rettigheder og ydelser uden for direktivets anvendelsesområde, hvis det drejer sig om personer, hvis tilbagevenden umuliggøres af årsager, der ikke berettiger til international beskyttelse. Det er således overladt til medlemsstaternes eget skøn, idet man fuldt ud respekterer nationale og internationale menneskerettighedsbestemmelser.

6. Da der ikke foreligger en fællesskabslovgivning, er Kommissionen ikke i stand til at vurdere foreneligheden af national lovgivning og praksis med bestemmelsen af 1951 i Genève-konventionen om flygtninges retsstilling. På EU-plan er der ikke fremsat forslag til en politik, som kunne resultere i udvisning og fjernelse af personer uden hensyn til de omstændigheder, der tvang dem til at forlade deres oprindelseslande.

7. Det ærede medlem rådes til at konsultere alle de lovforslag, der siden 1999 er fremsat på basis af EF-traktatens artikel 63, Kommissionens meddelelse om asyl og tilbagesendelse som omhandlet i tidligere punkter i svaret samt den seneste udgave af Kommissionens resultattavle vedrørende oprettelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

⁽¹⁾ KOM(2001) 710 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2002) 564 endelig udg.

⁽³⁾ EFT C 51 E af 26.2.2002.

(2003/C 192 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3153/02

**af Hélène Flautre (Verts/ALE), Bart Staes (Verts/ALE)
og Jan Dhaene (Verts/ALE) til Kommissionen**

(5. november 2002)

Om: PCB-kontaminering på tværs af grænser

Under målingskampagnen i 2002 fandt den flamske regionsregering blandt resultaterne fra et stort biologisk monitoreringsnetværk en farlig koncentration af PCB på kontrolstederne i Menin. Det biologiske monitoreringsprojekt er koncentreret om de mest giftige former af PCB, især PCB 126.

Kontrolstederne langs den lokale flod Leie viser en vedvarende høj koncentration af PCB 126-kontaminering med værdier op til 45 pg TEQ pr. m²/dag. På nuværende tidspunkt er det ikke klart, hvor PCB-kontamineringen stammer fra. Den flamske regering går ud fra, at kilden ligger på fransk side, fordi Menin ligger lige op til den franske grænse.

Selvom den flamske regering henvendte sig til den franske regering for at finde en konstruktiv fælles løsning på problemet med forurening på tværs af grænsen, viser denne sag, at direktiv 96/59/EF⁽¹⁾ om PCB og PCT ikke er blevet rigtigt gennemført.

Hvor mange tjenestemænd i EU-Kommissionens Generaldirektorat for Miljø beskæftiger sig med gennemførelsen af direktiv 96/59/EF om PCB og PCT? Er antallet af eksperter tilstrækkeligt til at kontrollere gennemførelsen?

Giver Frankrig og Belgien EU-Kommissionen tilstrækkelige oplysninger til at sikre en grundig kontrol med det ovennævnte direktiv? Hvordan er situationen i de andre medlemsstater?

Yder Kommissionen hjælp i tilfælde af PCB-kontaminering på tværs af grænser, og opfordrer den medlemsstaterne til at løse lignende problemer i fællesskab?

⁽¹⁾ EFT L 243 af 24.9.1996, s. 35.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(29. januar 2003)

Arbejdet med at gennemføre Rådets direktiv 96/59/EØF af 16. september 1996 om bortskaffelse af PCB og PCT koordineres af to tjenestemænd i generaldirektoratet, som foruden dette direktiv også er ansvarlige for anden EU-miljølovgivning. Desuden deltager de tjenestemænd, som i de enkelte medlemsstater er ansvarlige for gennemførelsen af Fællesskabets miljølovgivning, i forberedelsen og opfølgningen af overtrædelsesprocedurerne i forbindelse med både dette direktiv og anden lovgivning. Som svar på det ærede medlems spørgsmål om de forhåndenværende ressourcers tilstrækkelighed kan Kommissionen bekræfte, at gennemførelse af Fællesskabets lovgivning i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 211 er en prioritet for Kommissionen. Inden for de begrænsede ressourcer søger Kommissionen at udvide det personale, som beskæftiger sig med lovgivningens gennemførelse.

Frankrig og Belgien har ikke inden for det fastsatte tidsrum givet alle de oplysninger, der forlanges i direktiv 96/59/EF. Frankrig blev dømt ved Domstolen i 2002, og Kommissionen besluttede i december 2002 at indlede en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 228 mod Frankrig for manglende opfyldelse af Domstolens dom. Efter en begrundet udtalelse forelagde Belgien oplysninger, som nu er ved at blive undersøgt i forhold til lovgivnings krav.

I 2000 indledte Kommissionen overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 226 ved at sende en åbningsskrivelse til samtlige 15 medlemsstater, fordi de ikke havde givet de oplysninger, der forlanges i direktiv 96/59/EF. Foruden Frankrig blev også Spanien, Italien og Luxembourg dømt ved Domstolen i 2002. For Domstolen verserer for tiden sager mod Tyskland, Grækenland og Portugal. Sagerne mod de øvrige medlemsstater er enten blevet afsluttet eller er ved at blive undersøgt.

Dekontaminering af bestemte steder er normalt ikke blandt de aktiviteter, der finansieres af Kommissionen. Dog opmuntrer og støtter Kommissionen ethvert samarbejde mellem medlemsstaterne om at udveksle oplysninger og i fællesskab forebygge, eller hvis dette ikke er muligt, bekæmpe disse grænseoverskridende forureningstilfælde.

(2003/C 192 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3159/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(5. november 2002)

Om: Anvendelse på selskaber, der er aktive i og udenfor EU og børsnoterede selskaber, af de mest effektive midler til at hindre bedrageri

1. Hvorfor kritiserer Kommissionen gennem sit medlem, Frederik Bolkestein, at den amerikanske Sarbanes-Oxley-lov, der af virksomheder i USA kræver, at de gør det umuligt at give misvisende økonomiske oplysninger ved at pålægge topcheferne forpligtelser og bestemmelser om uafhængig kontrol, også skal anvendes på europæiske virksomheder, der noteres på New Yorks børs, eller som har datterselskaber i USA?

2. Vedrører den i spørgsmål 1 anførte kritik navnlig forpligtelsen til at oprette et uafhængigt udvalg, der skal overvåge kontrolinstansen og forbuddet mod, at virksomhederne låner ud til deres egne bestyrelsesmedlemmer? Hvad forkert er der i disse forpligtelser?

3. Hvorfor skal det forhold, at virksomheder, der er aktive uden for EU, omfattes af de gældende bestemmelser i det land, hvor de har aktiviteter eller er børsnoteret, og som skal sikre mod bedrageri i virksomhederne, betragtes som en form for »eksterritoriale rettigheder«? Er der ikke i højere grad tale om sådanne rettigheder, hvis virksomheder, der har aktiviteter på eget territorium ikke omfattes af de nationale bestemmelser?

4. Er Kommissionen med henblik på at skabe et effektivt system af foranstaltninger til at hindre bedrageri i virksomhederne rede til med USA at arbejde frem mod en aftale, der tager udgangspunkt i, at de mest effektive kontrolbestemmelser skal gælde for de af den anden parts virksomheder, der er grænseoverskridende aktive, uden selv at kræve undtagelser eller at lade sådanne gælde for andre, således at amerikanske virksomheder, der er noteret på europæiske børser og/eller er etableret i EU's medlemsstater, også omfattes af de gældende eller fremover vedtagne bestemmelser i EU?

Kilde: Det nederlandske dagblad »de Volkskrant« af 9.10.2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. december 2002)

1. I sin brevveksling med formanden for »US Securities and Exchange Commission« (SEC), hr. Pitt, og med kongresmedlemmerne Sarbanes og Oxley, har Kommissionen til stadighed givet udtryk for sin fulde støtte til målsætningen med Sarbanes-Oxley-loven, som er at sikre korrekte finansielle oplysninger og dermed genoprette investorernes tillid til kapitalmarkederne. Sarbanes-Oxley-loven, der blev vedtaget uden nogen form for forudgående høring, indeholder imidlertid flere bestemmelser, der er ude af proportioner og udgør en byrde for EU-virksomheder og revisionsfirmaer, idet disse i forvejen er underkastet tilsvarende regler på fællesskabsplan og på nationalt plan. I nogle tilfælde vil der endog blive tale om klare lovkonflikter.

2. Europa-Kommissionen har identificeret syv hovedområder, der volder problemer, bl.a. EU-revisionsfirmaers pligt til at lade sig registrere hos »Public Company Accounting Oversight Board« (PCAOB), USA's adgang til arbejdsoplysninger vedrørende EU-revision, krav til revisionsudvalg, revisoruafhængighed, lån til bestyrelses- og direktionsmedlemmer, attesting af finansielle rapporter og attesting af interne kontrolsystemer. Disse emner blev drøftet med hr. Pitt, da kommissæren med ansvar for Det Indre Marked og Skat og Toldunion mødte ham i begyndelsen af oktober 2002, og de er blevet fulgt op inden for rammerne af dialogen om regulering mellem EU og USA.

PCAOB-registrering af EU-revisionsfirmaer, der udfører revision af EU-virksomheder, der også er noteret i USA, ville betyde, at alle større EU-revisionsfirmaer blev underkastet et dobbelt tilsyn (af medlemsstaten og af USA). Dette er unødvendigt, belastende og ineffektivt og vil endog kunne medføre konflikt mellem to tilsynsordninger. Som følge af registreringskravet ville det være nødvendigt for EU-revisionsfirmaer at anvende USA-standards for så vidt angår etik, revision, kvalitetssikring og revisoruafhængighed, også for visse revisioner udført i EU. EU-revisionsfirmaer ville (også i EU) skulle underkastes inspektion udført af PCAOB, dvs. en dublering af medlemsstatens kvalitetskontrolsystem.

Hvad angår lån til bestyrelses- og direktionsmedlemmer, fritager Sarbanes-Oxley-loven udtrykkeligt ledende medarbejdere i amerikanske banker fra forbuddet. Derimod gælder denne fritagelse ikke for EU-bankudstedere, der er noteret i USA, også selv om de er underkastet et omfattende, konsolideret tilsyn udført af deres medlemsstats tilsynsmyndigheder. SEC har erkendt, at der her er tale om diskrimination. Kommissionen har anmodet om, at denne form for diskrimination afskaffes.

3. Mens amerikanske myndigheder er i deres ret til at forvente de samme standarder for adfærd overholdt af alle selskaber, der rejser kapital på amerikanske markeder, uanset om de har hjemsted i USA eller andetsteds, er de ikke nødvendigvis bedre end andre relevante myndigheder til at fastlægge de nøjagtige regler, der skal gælde uden for USA's jurisdiktion. Medmindre der indføres en undtagelsesbestemmelse vil mange EU-virksomheder og revisionsfirmaer blive underkastet flere overlejrede regelsæt, hvilket i bedste fald indebærer en dublering, men i værste fald regelkonflikt, forvirring, dobbelt tiltale og — under alle omstændigheder — unødvendige omkostninger.

4. Kommissionen mener, at Sarbanes-Oxley-loven er en udmærket anledning til at fortsætte dialogen mellem EU og USA med henblik på at finde positive og konstruktive løsninger på spørgsmål om regulering. Efterhånden som integrationen og reguleringen af lovgivningen om kapitalmarked og finansielle tjenester inden for Fællesskabet skrider hurtigt frem, bliver en sådan dialog mellem EU og USA stadig vigtigere. Kommissionen vil i de kommende måneder fortsætte sine drøftelser med SEC om alle disse problemområder, efterhånden som der fremkommer gennemførelsesbestemmelser til loven.

(2003/C 192 E/098)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3171/02
af Werner Langen (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. oktober 2002)

Om: Private administrationsselskabers fritagelse for merværdiafgift i Tyskland

Der er i Forbundsrepublikken Tyskland blevet oprettet private administrationsselskaber inden for militærsektoren, som skal levere tjenesteydelser til den tyske forbundshær. Selskabet for udvikling, indkøb og forvaltning (Gesellschaft für Entwicklung, Beschaffung und Betrieb – GEBE) samt andre selskaber for flådeadministration, administration af beklædning og realisering af fast ejendom får stillet personale til rådighed af forbundshæren, som betaler lønomkostningerne, idet dette personale f.eks. stilles til rådighed som chauffører inden for flådeadministrationen. De private selskaber fritages for merværdiafgift på lønomkostningernes andel af tjenesteydelserne. Uden en sådan fritagelse ville forbundshæren skulle betale merværdiafgift på de kørselsydelser, som disse selskaber udsteder en regning på, og på lønomkostningerne. Med det sjette momsdirektiv er der blevet etableret et ensartet afgiftsmæssigt beregningsgrundlag i EU, og det afgiftsmæssige anvendelsesområde er i stor udstrækning blevet harmoniseret. Medlemsstaterne kan i henhold til dette direktiv ikke indføre andre nye fritagelser for egen regning. Eftersom de operationer, der udføres af administrationsselskaberne for forbundshæren, ikke omfatter produktion eller handel med »krigsmateriel«, er de heller ikke udelukket fra EF-traktatens anvendelsesområde.

Mener Kommissionen, at en sådan fritagelse for merværdiafgift er forenelig med det sjette momsdirektiv?

I benægtende fald hvilke skridt agter Kommissionen af tage for at bringe denne overtrædelse af fællesskabslovgivningen til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(4. december 2002)

Det ærede medlem oplyser i sin forespørgsel, at private administrationsselskaber, der arbejder med personale, som er stillet til rådighed af den tyske forbundshær, ikke fakturerer moms for lønomkostningernes andel af deres tjenesteydelser til forbundshæren. Disse tjenesteydelser vedrører hverken produktion af eller handel med »krigsmateriel«. Det ærede medlem spørger, om det ikke er i strid med sjette momsdirektiv⁽¹⁾, at momsen på lønomkostningerne ikke faktureres, når den tyske hær i princippet burde betale moms på tjenesteydelser og lønninger, som faktureres af private virksomheder.

Spørgsmålet synes at vedrører andre transaktioner end indførsel og køb inden for Fællesskabet, for hvilke de væbnede styrker kan påberåbe sig fritagelserne i artikel 14, stk. 1, litra g), og artikel 28c, punkt B, litra b), i sjette momsdirektiv.

Ifølge artikel 11 i sjette momsdirektiv skal afgiftspligtige selskaber fakturere momsen på modværdien, som leverandøren eller tjenesteyderen modtager eller vil modtage i forbindelse med afgiftspligtige transaktioner. Hvis lønomkostninger udgør en del af den fakturerede pris, skal der også opkræves moms på denne del.

Kommissionen agter at kontakte de tyske myndigheder om spørgsmålet.

⁽¹⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, EFT L 145 af 13.6.1977.

(2003/C 192 E/099)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3176/02
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(7. november 2002)

Om: Gæld samt vækst- og stabilitetspagten

I sit yderst nyttige svar på skriftlig forespørgsel E-1621/01⁽¹⁾ bekræftede Petro Solbes Mira, medlem af Kommissionen, at Kommissionen er rede til at tage hensyn til »relevante periodiske og strukturelle karakteristika i hver enkelt medlemsstats økonomi«, når den vurderer overensstemmelsen med vækst- og stabilitetspagten.

Kommissionsmedlemmet påpegede også, at Kommissionen tager hensyn til det samlede gælds niveau, som de enkelte medlemsstater har bygget op, men kun i den udstrækning, hvor den anser et næsten balancerende eller overskudsgivende budget for »tilstrækkeligt til at sikre en vedvarende reduktion af det samlede underskud«. Pagten fokuserer stadigvæk på opfyldelsen af de to vigtigste målsætninger om et underskud på mindre end 3 % af BNP i ét år og en samlet budgetbalance i løbet af den økonomiske cyklus.

Mener Kommissionen ikke, at der bør lægges større vægt på de samlede underskudsniveauer, navnlig i tilfælde af højt forgældede lande, og at dette er nødvendigt på grund af den almindelige udbredte omgængelse af Maastricht-traktatens gældskriterier, hvilket man ikke regnede med, da vækst- og stabilitetspagten i sin tid blev udarbejdet?

(¹) Se side 8.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(4. december 2002)

I henhold til EF-traktaten har medlemsstaterne forpligtelse til at fastholde et gælds niveau på under 60 % af bruttonationalproduktet (BNP) eller, såfremt gælden ligger over dette niveau, at sikre, at det bringes ned på referenceniveauet inden for en tilfredsstillende tidsfrist. Kommissionen skal ifølge EF-traktaten føre tilsyn med, at dette krav overholdes, og ifølge EF-traktatens artikel 104, stk. 3, udarbejde en rapport, hvis kravet ikke overholdes (proceduren med uforholdsmæssigt store underskud).

Dette krav om, at gælden »mindkes tilstrækkeligt og nærmer sig referenceværdien med en tilfredsstillende hastighed« (EF-traktatens artikel 104, stk. 2), er ikke udtrykkeligt defineret i den sekundære lovgivning.

Kommissionen har imidlertid til hensigt at præcisere dette krav vedrørende gælden for at gøre gældskriteriet, der findes i EF-traktaten, »operationelt«. Der vil blive lagt særlig vægt på dynamikken i de forskellige gælds komponenter (stock-flow justering, primært overskud, ændringer i renteforskelle) og den forventede virkning af aldringen på de offentlige finanser. For at være bedre i stand til at vurdere de offentlige finansers holdbarhed på sigt er det vigtigt, at medlemsstaterne fremlægger de fornødne oplysninger i deres stabilitets- og konvergensprogrammer.

(2003/C 192 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3185/02

af Alejo Vidal-Quadras Roca (PPE-DE) til Kommissionen

(31. oktober 2002)

Om: Regional arealafgift, der opkræves af store varehuse

Kommissionen har under tiltrædelsesforhandlingerne med de østeuropæiske lande krævet af regeringerne i disse lande, at de skal afskaffe eller ændre deres lovbestemmelser vedrørende detailhandlen, som begrænser den frie konkurrence eller har negative følger for princippet om fri etableringsret.

Ikke desto mindre findes der stadig bestemmelser af denne art i retsordenen i stater, der allerede er medlemmer af EU. Der er således vedtaget en lov (16/2000) i den spanske selvstyrende region Cataluña, ifølge hvilken store varehuse skal betale en arealafgift, hvis provenu skal anvendes som støtte til den traditionelle handel i regionen. Den støtte, den traditionelle handel modtager, vil derfor blive finansieret af konkurrenterne.

Vedtagelsen af denne lov kommer oven i de restriktioner for åbningen af store varehuse, som allerede findes i Cataluña, jf. lov 17/2000 om kommercielle faciliteter (Equipamientos Comerciales).

Finder Kommissionen det også inkonsekvent, at sådanne bestemmelser på den ene side stadig får lov at eksistere i EU, samtidig med at der stilles krav om, at tiltrædelseslandene afskaffer dem?

Hvad mener Kommissionen om, at der gives sektorstøtte, hvor midlerne stammer fra modtagernes konkurrenter, og vil Kommissionen i den forbindelse på nogen måde indbringe en sag på baggrund af den offentlige støtte, der ydes i henhold til lov 17/2000?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe med hensyn til bestemmelser om detailhandlen, som dem der findes i Cataluña, og som hindrer fællesskabsvirksomheder i at udnytte den frie etableringsret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(17. december 2002)

Der er indgivet en klage for Kommissionen mod lov 16/2000 vedtaget af den selvstyrende region Cataluña. Klageren hævder, at loven indfører en arealafgift på større indkøbscentre med det formål at støtte traditionel detailhandel i bycentrene. I henhold til den klagende forening kan denne foranstaltning betragtes som statsstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 1. Kommissionen anmodede derfor de spanske myndigheder om yderligere oplysninger om denne sag.

I henhold til oplysningerne fremsendt af de spanske myndigheder vil indtægterne fra den nye afgift, der blev indført ved lov 16/2000, først og fremmest blive anvendt til finansiering af infrastruktur og kun i mindre udstrækning gå direkte til den lokale detailhandel.

Specielt vil investeringerne gå til infrastruktur, der er til rådighed for offentligheden i almindelighed og ikke for en bestemt virksomhed eller sektor. For så vidt angår direkte støtte til den lokale detailhandel har de regionale myndigheder forpligtet sig til at respektere det loft, der er fastsat for den såkaldte »de minimis«-støtte. Eventuel støtte vil derfor ikke være omfattet af EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

På basis af de oplysninger, som Kommissionens råder over på dette stadium af undersøgelsen, synes denne skattelignende afgift derfor ikke at falde ind under EF-traktatens statsstøtteregler.

Hvad angår reglerne for fri bevægelighed inden for Fællesskabet vil Kommissionen på ingen måde tillade, at der opretholdes regler, som kunne være i strid med EF-traktatens artikel 43 om etableringsfriheden, hvad enten de kommer fra en medlemsstat eller et land, der er på vej til at tiltræde EU. Kommissionen henviser i denne forbindelse det ærede medlem til, at den i sin rapport »Status over det indre marked for tjenester«⁽¹⁾ beskriver forskellige ordninger, der i øjeblikket findes i medlemsstaterne, bl.a. for etableringen af supermarkeder, uden at tage stilling til, om de er forenelige med EF-traktatens artikel 43. Kommissionen vil nu foretage en grundig juridisk analyse af de forskellige regler, bl.a. for at afgøre, om de er diskriminerende eller uforholdsmæssigt strenge, så den i givet fald kan foreslå passende løsninger.

For så vidt angår den skattelignende afgift som sådan kan der uden hensyntagen til, hvordan den anvendes, henvises til, »at nationale foranstaltninger, der kan hæmme udøvelsen af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder eller gøre udøvelsen heraf mindre tiltrækkende, skal opfylde fire betingelser: De skal anvendes uden forskelsbehandling, de skal være begrundet i tvingende samfundsmæssige hensyn, de skal være egnede til at sikre virkeliggørelsen af det formål, de forfølger, og de må ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå formålet«⁽²⁾. De spanske myndigheders første begrundelse, at afgiften skal styrke den eksisterende handel i bycentrene, er først og fremmest af økonomisk art, og det er derfor tvivlsomt, om den kan anerkendes som et samfundsmæssigt hensyn. Den anden begrundelse om, at afgiften skal anvendes til renovering af de områder, der omgiver de store indkøbscentre, for at begrænse centrenes miljø- og byplanlægningsmæssige virkninger mest muligt, kan derimod betragtes som et samfundsmæssigt hensyn. Desuden tages der ved beregningen af afgiften ikke blot hensyn til centrets areal, men også til, om det er tilgængeligt med offentlige transportmidler med henblik på at vurdere omfanget og de forudsigelige virkninger af vejtrafikken. Da det materiale, som Kommissionen har modtaget, ikke indeholder præcise oplysninger om grundlaget for de forskellige satser og mulighederne for undtagelse og godtgørelse for visse forretningstyper (byggemarkeder, havebrugsartikler, møbler osv.), er det vanskeligt for Kommissionen på nuværende tidspunkt at vurdere, om den pågældende foranstaltning er hensigtsmæssig.

⁽¹⁾ Rapport fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet – Status over det indre marked for tjenester – af 30. juli 2002, KOM(2002) 441 endelig udg.

⁽²⁾ Domstolens dom af 30. november 1995. Gebhard, C-55/94, Saml. 1995, s. I-4165, punkt 37.

(2003/C 192 E/101)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3272/02
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. november 2002)

Om: Beskyttelse mod illoyal konkurrence på internettet – domænenavnsinspirateri

Med forordning (EF) nr. 733/2002 ⁽¹⁾ af 22.4.2002 har EU fået et vigtigt og nødvendigt instrument til implementering af topdomænet .eu. Den Europæiske Union forfølger to mål med denne forordning, nemlig dels at beskytte virksomhederne mod spekulation i og misbrug af registrering af domænenavne, dels at tildele offentligtretlige organer en særlig periode for registrering af deres domænenavne (jf. især forordningens betragtning 16 og artikel 5). Men hvad skal der gøres på området for generiske topdomænenavne (som f.eks. com.info.biz), hvor reguleringen er stærkt påvirket af det amerikanske system? Domænenavnsinspirateri er mere udbredt end nogensinde, hvilket er til stor skade for virksomhederne. I forbindelse med etableringen af en virksomhed viser det sig ofte, at en domænenavnspirat – ene og alene med videresalg for øje – allerede har registreret den nye virksomheds navn som et andenordensdomæne. Hvis den pågældende virksomhed ikke er indehaver af en registreret varemærketighed, har den som regel store problemer med at få overdraget domænenavnet. Dette kan ofte lægge store hindringer i vejen for virksomhedens vellykkede tilstedeværelse på internettet på lang sigt, hvilket vil være til skade for de frie varebevægelser på det indre marked. Gennemsigtigheden og dermed også sikkerheden på internettet er særlig truet med hensyn til geografiske betegnelser af turistmæssig betydning (dalstrøg, alpegræsgange, landsbyer, bydele, ferieregioner osv.), der ikke kan registreres som rettighedsgivende varemærker.

1. Står domænenavnsinspirateri efter Kommissionens mening i vejen for en åben og loyal konkurrence, er fænomenet særlig skadeligt for forbrugerne, og bør det derfor forbydes på EU-plan?
2. Hvad vil Kommissionen i bekræftende fald gøre?
3. Vil Kommissionen især gøre sin indflydelse gældende for på EU-plan at sikre geografiske betegnelser i bredeste forstand særlig beskyttelse på domænenavnsområdet?
4. Hvordan skal dette i bekræftende fald ske helt konkret?

⁽¹⁾ EFT L 113 af 30.4.2002, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(21. januar 2003)

Kommissionen er opmærksom på den praksis vedrørende domænenavne på internettet, som det ærede medlem fremhæver i sin forespørgsel.

Som det ærede medlem påpeger har EU søgt at beskytte virksomheder mod forskellige former for misbrug gennem bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 733/2002 af 22. april 2002 om implementering af topdomænet .eu. Disse bestemmelser omfatter beskyttelse af geografiske betegnelser.

Ud over de forvaltningspolitiske foranstaltninger, der skal træffes i forbindelse med topdomænet .eu, og som bl.a. omfatter aspekter af ældre rettigheder, beskyttelse af geografiske betegnelser og behandling af intellektuel ejendomsret og andre rettigheder, har Kommissionen i august 2002 iværksat en online-rundspørge om fænomenet domænenavnsinspirateri. Endvidere vil der blive iværksat en dybtgående undersøgelse næste år. På grundlag af resultaterne af disse initiativer vil Kommissionen bedre kunne vurdere behovet for yderligere handling.

Hvad angår generiske topdomæner (gTLD), er der ikke gennemført nogen harmonisering af reglerne på globalt plan. Varemærker er generelt retligt beskyttet gennem national lovgivning og/eller via principperne for ensartet tvistbilæggelse (Uniform Dispute Resolution Process – UDRP), der er vedtaget af internettets

navne- og nummerorganisation ICANN (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers) i samråd med Verdensorganisationen for Intellectuel Ejendomsret (WIPO). Andre typer navne såsom handelsnavne, personnavne og geografiske navne er kun beskyttet i kraft af den nationale lovgivning, der måtte gælde.

Verdensorganisationen for Intellectuel Ejendomsret (WIPO) er klar over denne situation og har gennemført en omfattende høring om domænenavne. I slutningen af september 2002 konkluderede WIPO, at organisationen ikke umiddelbart ville fremsætte yderligere forslag om at udvide ordningen for ensartet tvistbilæggelse til at omfatte domænenavnshamstring af personnavne. På det pågældende møde enedes man også om fortsat at holde øje med forholdene omkring internationale fællesnavne på lægemidler og handelsnavne og anbefalede bestemte former for beskyttelse for mellemstatslige organisationer og landenavne. Med hensyn til geografiske betegnelser har Kommissionen lagt vægt på at opnå den højst mulige grad af beskyttelse i domænenavnssystemet. På det niende møde i det stående WIPO-udvalg for lovgivning om varemærker, industrielt design og geografiske betegnelser (WIPO SCT), der fandt sted i Genève den 11.-15. november 2002, anmodede Kommissionens delegation det internationale bureau om at udarbejde et resumé af de drøftelser, der har fundet sted i dette forum. Dette dokument vil danne grundlag for indgående drøftelser på det tiende møde i WIPO-udvalget i maj 2003.

Det ærede medlem henvises til mere detaljerede oplysninger på <http://ecommerce.wipo.int/domains/> og <http://www.wipo.int/sct/en/>.

(2003/C 192 E/102)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3281/02
af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. november 2002)

Om: Elektroniske forlystelsesspil

Som svar på mit spørgsmål H-0522/02 vedrørende det lovforslag om elektriske, elektromekaniske og elektroniske forlystelsesspil⁽¹⁾, som skulle drøftes i det græske parlament, oplyste Kommissionen, at den ikke kunne kommentere spørgsmålet på daværende tidspunkt. Af Kommissionens svar fremgik det endvidere, at den havde modtaget oplysninger om, at de græske myndigheder sandsynligvis havde til hensigt at forbyde anvendelsen af disse forlystelsesspil uden for kasinoer, og at den havde anmodet de græske myndigheder om at informere den om den gældende juridiske ramme for brug af udstyr til hasardspil og til elektroniske forlystelsesspil. Kommissionen har ligeledes anmodet de græske myndigheder om nærmere at redegøre for deres hensigter i forbindelse med al ny lovgivning på området. For øjeblikket dækkes området af lov nr. 3037/2002, som fuldstændigt forbyder anvendelse af sådanne forlystelsesspil.

Har de græske myndigheder i henhold til direktiv 98/34/EF⁽²⁾ underrettet Kommissionen om lov nr. 3037/2002? I bekræftende fald, er denne lov da i overensstemmelse med fællesskabsretten og mere konkret med EF-traktatens artikel 49, 50, 43, 45 og 28? Hvad har Kommissionen til hensigt at gøre i tilfælde af, at denne lov er i modstrid med traktaterne?

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 2.7.2002.

⁽²⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. december 2002)

Det synes, som om den græske lov nr. 3037/2002 fra den 1. august 2002 har indført et fuldstændigt forbud mod installation og drift af alle elektriske, elektroniske og elektromekaniske forlystelsesspil samt alle spil, der spilles ved hjælp af pc'er på alle offentlige og private steder bortset fra kasinoer.

Kommissionen har undersøgt klager vedrørende visse bestemmelser i den pågældende lovgivning i lyset af EF-traktatens artikel 28-30 om frie varebevægelser.

Den pågældende lov kan betragtes som en foranstaltning med en virkning, som svarer til indførselsrestriktioner, som er forbudt i henhold til artikel 28 i EF-traktaten. Desuden synes forbuddet at være uforholdsmæssigt omfattende i forhold til de forfulgte mål, og det synes ikke at være begrundet i det i artikel 30 i EF-traktaten omhandlede hensyn eller i de bydende krav, som Domstolen har accepteret. Derfor er der blevet sendt en begrundet udtalelse til de græske myndigheder i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 226.

I forlængelse af de ærede parlamentsmedlemmers spørgsmål er Kommissionen parat til at undersøge visse aspekter af loven, som falder ind under EF-traktatens artikel 43 om fri etableringsret og artikel 49 om fri udveksling af tjenesteydelser, og visse aspekter med hensyn til medlemsstaternes forpligtelser under direktiv 98/34/EF⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Direktiv 98/34, ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter og om forskrifter vedrørende informationssamfundets tjenester (EFT L 217 af 5.8.1998, s. 18).

(2003/C 192 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3309/02
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(21. november 2002)

Om: Aggressioner på et stadion i Tyrkiet rettet mod fællesskabsborgere

For få dage siden fandt den officielle internationale fodboldkamp sted mellem det græske hold »Panathinaikos« og det tyrkiske hold »Fenerbahçe«. Før, under og efter kampen gik tusinder af tyrkiske tilhængere voldeligt til værks mod de 1500 græske fans af »Panathinaikos«, med det resultat, at mange af dem blev såret. Bortset fra disse voldelige episoder, som de tyrkiske fodboldfans fremprovokerede, var der på fodboldstadionets tilskuertribune blevet rejst et kæmpe skilt med hadefulde slagord mod grækerne. Dette kæmpestore skilt var blevet rejst med en særlig mekanisme som var placeret på tilskuerpladserne lige over for det sted, hvor Panathinaikos-tilhængerne sad, hvilket fører til den naturlige konklusion, at det ikke drejer sig om en isoleret handling foretaget af enkelte tyrkiske fodboldfans, da der skulle en større, koordineret indsats til for at få bragt skiltet ind på fodboldstadionet og få det rejst.

Der indtrådte endvidere alvorlige episoder før, under og efter afslutningen af kampen mellem Fenerbahçe og Galatasaray den 6. november 2002, og samtidig viste det tyrkiske fjernsyn uophørligt en video, hvor man kunne se personer fra Fenerbahçe's ledelse gå omkring med springknive (!) tæt ved fodboldbanen og bænken forbeholdt dette holds trænere. Det er værd at bemærke, at de tyrkiske tilhængere også er ansvarlige for de alvorlige episoder, som fandt sted for to år siden, hvor britiske tilhængere af Arsenal blev overfaldet med knive før kampen mellem dette hold og Galatasaray i Istanbul.

Som medlem af Europa-Parlamentets Udvalg om Kultur, Ungdom, Uddannelse, Medier og Sport vil jeg gerne høre Europa-Kommissionens mening om disse aggressioner uden fortilfælde mod Panathinaikos-tilhængere, dvs. mod fællesskabsborgere, som befandt sig i Tyrkiet i forbindelse med en international sportskamp. Hvilke juridiske bestemmelser indeholder Schengen-aftalen, når det drejer sig om fodboldfans, som allerede tidligere har forårsaget voldshandlinger, eller i tilfælde af, at der findes begrundet mistanke om, at de ønsker at komme ind på Fællesskabets område for at fremprovokere nye voldshandlinger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(22. januar 2003)

Kommissionen fordømmer alle former for hooliganisme, uanset hvor sådanne handlinger finder sted og uanset de implicerede personers nationalitet.

For at forbedre samarbejdet mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder vedtog Rådet den 25. april 2002 på grundlag af artikel 30 i traktaten om Den Europæiske Union en afgørelse om sikkerhed i forbindelse med internationale fodboldkampe⁽¹⁾, der tager sigte på at forbedre informationsudvekslingen mellem de myndigheder, der skal sikre, at disse sportsbegivenheder ikke forstyrres af provokatører.

Det operationelle samarbejde forbedres blandt andet gennem et vigtigt instrument, nemlig en håndbog med henstillinger om internationalt politisamarbejde og foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af vold og uroligheder i forbindelse med internationale fodboldkampe, som mindst én medlemsstat deltager i. Denne håndbog blev gjort tilgængelig for politiet gennem Rådets beslutning af 6. december 2001^(?). Den opfordrer til et intensiveret samarbejde med tredjelandsmyndigheder og andre personer med ansvar for sikkerhed i forbindelse med fodboldkampe.

Konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen (Schengen-konventionen) indeholder ingen specifikke bestemmelser om hooliganisme. I henhold til de generelle regler om adgang til medlemsstaternes område med fri bevægelighed kan en medlemsstat i princippet nægte adgang for tredjelandsborgere, der i Schengen-informationssystemet er registreret som uønskede i henhold til Schengen-konventionens artikel 96. Hvis en medlemsstats retlige myndigheder fremsætter en international anmodning om udlevering i forbindelse med en person, der er identificeret som kriminel, indføres de relevante data om denne person efter myndighedens anmodning i Schengen-informationssystemet i henhold til Schengen-konventionens artikel 95.

⁽¹⁾ Afgørelse 2002/348/JHA, EFT L 121 af 8.5.2002.

⁽²⁾ EFT C 22 af 24.1.2002.

(2003/C 192 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3315/02
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(22. november 2002)

Om: Låneprognoser

1. Vil Kommissionen, i fortsættelse af sin besvarelse af 4. november af de skriftlige forespørgsler fra medlemmerne E-2865/02 til E-2868/02⁽¹⁾, på nuværende tidspunkt oplyse prognosen i hvert enkelt stabilitets- og konvergensprogram for hver medlemsstat, for så vidt angår real-BNI, inflation og budgetbalance, og sammenligne hver enkelt af disse fremskrivninger med det faktiske resultat?
2. Kan Kommissionen se systematiske forskelle i, hvor gode de forskellige medlemsstater er til at lave prognoser, og i bekræftende fald, hvad skyldes dette?
3. Hvilke konklusioner drager Kommissionen?

⁽¹⁾ EFT C 161 E af 10.7.2003, s. 47.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(12. december 2002)

Medlemsstaterne forelægger stabilitets- og konvergensprogrammerne ved årsskiftet. Efter godkendelsen af adfærdskodeksen i 2001 forelægges stabilitets- og konvergensprogrammerne direkte efter udarbejdelsen af Kommissionens efterårsprognoser, hvilket sikrer et sundt grundlag for at evaluere programmerne. Desuden er informationerne i programmerne nu forholdsvis homogene og omfatter oplysninger om makroøkonomiske prognoser (bruttonationalprodukt (BNP) og inflationsfremskrivninger) og budgetudviklingen. Sideløbende med evalueringen af det aktuelle program foretager Kommissionen også en vurdering af det foregående års program på baggrund af den seneste udvikling. Med hensyn til næste runde stabilitets- og konvergensprogrammer er det endnu for tidligt at vide noget om, hvad der vil blive forelagt Kommissionen til vurdering. Det er endvidere først på et senere tidspunkt muligt at foretage en sammenligning af prognoser for makroøkonomiske variabler eller budgetmål med de faktiske tal. Med hensyn til informationer vedrørende 2003 kan der først foretages en sammenligning, når de statistiske oplysninger bliver officielle ved årets udgang.

For at bekræfte om der er systematiske forskelle mellem prognoserne over variabler i stabilitets- og konvergensprogrammerne og de faktiske resultater, er det nødvendigt at gennemføre en efterfølgende undersøgelse. Kommissionen har endnu ikke foretaget en så omfattende undersøgelse for alle medlemsstater.

(2003/C 192 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3363/02**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(27. november 2002)

Om: Regulering af den fremtidige situation i Portugal

Diário de Notícias oplyser den 11. november 2002 under overskriften »Underskud på over 3%« oplyses det, at der foreligger et cirkulære fra statssekretæren for budgetanliggender, ifølge hvilket der skal gives instrukser til tjenestegrenene om, at udgifter skulle udsættes til 2003 »på grund af det aktuelle budgetpres«.

Det samme dagblad påstår desuden, at »nogle bevillinger fra de foregående år anvendes til at dække gældsposter fra 2002, hvad der påvirker underskuddet på nationalregnskabet. Dette kan allerede ses på oversigterne over budgettets udgifter, hvad der kan føre til anmodninger om, at Portugals nationalbank og revisionsretten griber ind.«

Kan Kommissionen gøre rede for, om den kan tilslutte sig sådanne fremgangsmåder i bekæmpelsen af budgetunderskuddet i Portugal? Finder Kommissionen, at dette er den rigtige måde at overholde dens retningslinjer om budgetstramninger på?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(8. januar 2003)

De tal, der er relevante for budgetovervågningen, især gennemførelsen af stabilitets- og vækstpagten, er dem, der beregnes på nationalregnskabsbasis. Reglerne og procedurerne for udarbejdelse af nationalregnskaberne er fastlagt i det europæiske nationalregnskabsystem (ESA 95). Alle transaktioner opføres principielt på basis af periodiseringsgrundlag, dvs. »på det tidspunkt, hvor økonomiske værdier skabes, omdannes eller afvikles, eller når fordringer og gæld opstår, omdannes eller afvikles«⁽¹⁾. En offentlig udgift opføres eksempelvis når forpligtelsen indgås og hermed den tilsvarende gæld, og ikke nødvendigvis når den faktiske betaling effektueres, uanset hvilken metode, der følges på basis af de offentlige regnskaber med hensyn til at registrere transaktionstidspunktet. Citatet fra den avisartikel i »Diário de Notícias« den 9. november 2002, der omtales af det ærede medlem, refererer muligvis til dette forhold. Kommissionen kommenterer normalt ikke avisartikler, der omhandler andre institutioner end Kommissionen, navnlig ikke, hvis der kun er tale om et delvis citat, som i det foreliggende tilfælde.

I forbindelse med budgetovervågningen og navnlig anvendelse af Rådets forordning (EF) nr. 3605/93⁽²⁾, som foreskriver anmeldelse af halvårige underskud og oplysninger om gæld, har Kommissionen til opgave at kontrollere medlemsstaternes oplysninger for at konstatere, om de opfylder reglerne og procedurerne i ESA 95-systemet. Dataene skal godkendes af Kommissionen, inden de kan anvendes i budgetovervågningen i overensstemmelse med den relevante EU-lovgivning.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 af 25. juni 1996 om det europæiske nationalregnskabsystem, EFT L 310 af 30.11.1996.

(²) Rådets forordning (EF) nr. 3605/93 af 22. november 1993, EFT L 332 af 31.12.1993.

(2003/C 192 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3387/02**af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Kommissionen**

(28. november 2002)

Om: Mobiltelefonantenner

I Grækenland næres der stor bekymring over de mange mobiltelefonantenner, der placeres på høje bygninger i byområder. Protesterne bygger på den kendsgerning, at disse antenner monteres på højhuse

med dusinvis eller endog hundredvis af beboere, tæt på skibsværfter, grund- og gymnasieskoler og fitness-centre. Ofte er disse antenner beklædt med et materiale, der gør, at man ikke opdager, at der er tale om mobiltelefonantener.

Er der af Kommissionens ansvarlige tjenestegrene foretaget en undersøgelse med henblik på vurdering af de risici, som opsætningen af mobiltelefonantener i tæt bebyggede byområder medfører for den offentlige sundhed? Er der i fællesskabslovgivningen fastlagt bestemmelser, hvad angår de grænseværdier og forskrifter, der skal overholdes for ikke at bringe den offentlige sundhed i fare ved opsætningen af disse antenner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(27. januar 2003)

Kommissionen har allerede svaret på forskellige forespørgsler om dette emne (f.eks. E-2821/02 ⁽¹⁾ fra Jules Maaten, E-2900/02 ⁽²⁾ og E-2901/02 fra Hiltrud Breyer ⁽³⁾).

Rådet har den 12. juli 1999 vedtaget henstilling 1999/519/EØF til medlemsstaterne om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter fra 0 Hz til 300 GHz ⁽⁴⁾ (1999/519/EØF, EFT L 199/59, 30.7.1999). Hvis basisrestriktionerne og referenceniveauerne i henstillingen overholdes til fulde, sikres der et højt beskyttelsesniveau mod akutte og langsigtede virkninger af ikke-ioniserende stråling for hele spektret. De anbefalede grænseværdier omfatter en sikkerhedsfaktor på 50 for at tage højde for eventuelle langsigtede virkninger inden for hele frekvensområdet og også for at beskytte mod de endnu ikke dokumenterede ikke-termiske virkninger.

Målinger udført i de forskellige medlemsstater har vist, at det niveau, som befolkningen er udsat for, normalt ligger under (med en faktor på normalt 100 til 100 000) de af Rådet anbefalede grænseværdier. Almindeligvis er sikkerhedszonen omkring sendemasterne omkring mellem 4 (typisk laveffektbasestation i byområde) og 10 (højeffektbasestation på landet) meter horisontalt og mindre end en meter vertikalt. Under normale omstændigheder er afstanden til befolkningen dog langt større. Eftersom eksponeringen falder overproportionelt med afstanden, er de reelle eksponeringsværdier langt lavere.

Kommissionen gav de europæiske standardiseringsorganisationer mandat til at udarbejde forslag til harmoniserede europæiske standarder, der skulle sikre, at befolkningen ikke udsættes for påvirkninger, der ligger over de grænseværdier, som Rådet har anbefalet. Den første af disse standarder (EN50385) har allerede fået retsvirkning inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF, i henhold til hvilket fabrikanter forpligtes til at sikre, at deres produkter ikke må medføre negative sundhedspåvirkninger, når de anvendes efter hensigten. Yderligere standarder er under udarbejdelse og vil standardisere metoder til etablering af området omkring basestationer, inden for hvilke de anbefalede grænseværdier vil blive overskredet samt in-situ målemetoder.

Kommissionen følger nøje eventuelle nye videnskabelige resultater på dette område, for at kunne tage hensyn til eventuelle nye videnskabelige påvisninger, som der hidtil ikke er blevet taget hensyn til. Hidtil er det ikke påvist, at udsættelse for de elektromagnetiske felter fra trådløse telefoner og mobiltelefoner muligvis kan være skadeligt for nerve- og hormonsystemet under de anbefalede grænseværdier. Hvad angår mobiltelefoner, bør Interphone-projektet nævnes – et omfattende epidemiologisk projekt med deltagelse fra 13 lande i og uden for Europa. Formålet med dette projekt er at afgøre, om brugen af mobiltelefoner øger risikoen for kræft, og helt specifikt om den radiofrekvensstråling, som mobiltelefoner udsender, er kræftfremkaldende. Når projektresultaterne foreligger i 2004-2005, vil der kunne drages konsoliderede konklusioner.

Kommissionen støtter herudover en fireårig undersøgelse med betegnelsen »In vivo Research on Possible Health Effects Related to Mobile Telephones and Base Stations (Carcinogenicity Studies in Rodents)« – Perform-A. Formålet med dette projekt er at fremskaffe forskningsresultater om mulige kræftfremkaldende og medvirkende kræftfremkaldende virkninger af radiofrekvenser på dyr. Disse resultater vil, sammenholdt med eksisterende og tidligere undersøgelser af virkningen af radiofrekvenser, kunne være udgangspunkt for en passende database for vurdering af sundhedsrisikoen – ved langfristet mobiltelefonbrug og basestationseksponering – som Verdenssundhedsorganisationen WHO vil etablere i 2004.

Under det femte rammeprogram finansieres der i alt 8 projekter med relation til elektromagnetiske elter.

Under det sjette rammeprogram foreslås etableret en koordinerende aktion, der skal samle de forskellige rollespillere (forskere, industrien, politiske beslutningstagere, NGO'er og andre samfundsaktører) i en overvejelse af mulige politiske følger af forskningsresultater (i forbindelse med denne aktion blev der offentliggjort en forslagsindkaldelse den 17. december 2002).

Som led i det europæiske samarbejde inden for videnskabelig og teknisk forskning ydes der fra Kommissionen også støtte til COST-aktion 281, der samordner nationalt finansierede forskerhold fra i øjeblikket 19 europæiske lande om elektromagnetiske felter og sundhed.

Rapporten om sundhedsvirkningerne af eksponering for elektromagnetiske felter fra Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø, som blev offentliggjort den 30. oktober 2001, bekræfter gyldigheden af grænseværdierne for radiofrekvenser og mikrobølger i Rådets henstilling. Bemærk, at denne opfattelse er i overensstemmelse med andre rapporter, som er udarbejdet uafhængigt af en række medlemsstater.

Det kan derfor konkluderes, at — baseret på den bedste tilgængelige videnskabelige rådgivning — GSM-antennener, hvis de er installeret så sikkerhedskravene i Rådets henstilling er opfyldt, ikke kan være årsag til sundhedsmæssige problemer.

(¹) Se side 77.

(²) EFT C 110 E af 8.5.2003, s. 121.

(³) EFT C 161 E af 10.7.2003, s. 52.

(⁴) EFT L 199 af 30.7.1999.

(2003/C 192 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3407/02

af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. november 2002)

Om: Gennemskuelighed og adgang til oplysninger inden for offentlig licitation

Gennemskuelighed vedrørende arbejdet i fællesskabsinstitutionerne og let og umiddelbar adgang til EU-information inden for økonomisk aktivitet er to grundbestanddele i udviklingen af informations-samfundet i henhold til afgørelse vedtaget på Det Europæiske Råds møde i Lissabon i marts 1999.

Med dette udgangspunkt er det ikke tilstrækkeligt i praksis at have let adgang til information vedrørende offentlig licitation i EU. Med udgangspunkt i flere forsøg tager det i gennemsnit tre timer blot at få adgang til links til bilaget om offentlig licitation til De Europæiske Fællesskabers Tidende, hvor det under ideelle forhold burde være muligt at opnå den ønskede oplysninger på under ti minutter.

På baggrund af disse problemer og ud fra den betragtning, at mange websider på EU's hjemmeside, herunder vejledningen om, hvorledes visse links skal anvendes, kun eksisterer på engelsk, kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Mener den, at der er behov for at oversætte alle EU's hjemmesider, således at alle kan nyde godt af al internet-service, også selv om de ikke fuldt ud behersker det engelske sprog, og således forhindre, at oplysninger kun når ud til nogle, hvilket ville begrænse gennemskueligheden i udnyttelsen af internettet som et udviklingsværktøj?
2. Mener den, at sektorer, som giver mulighed for private borgere og virksomheder for direkte at deltage, bør sørge for bedre adgang via IT-adgang, der er så brugervenlige som muligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(31. januar 2003)

Kommissionen lægger stor vægt på åbenhed, gennemsigtighed og tilgængelighed i forbindelse med oplysninger om offentlige udbud, der følger direkte af direktiverne om offentlige kontrakter (¹).

Borgerne og virksomhederne har adgang til udbudsbekendtgørelser på internet via »TED – Tenders Electronic Daily« (<http://ted.publications.eu.int>), en onlinedatabase. Der har siden juli 1998 været gratis adgang til TED-databasen. Udbudsbekendtgørelser offentliggøres i databasen samtidig på de nuværende elleve officielle sprog. Efter udvidelsen vil der også være adgang til nye officielle sprog.

De problemer, det ærede medlem påtaler, er helt og aldeles uacceptable for en offentlig tjeneste. Kommissionen har forhørt sig hos de ansvarlige tjenestegrene, særlig Publikationskontoret, som står for driften af TED-databasen og »informationssystemet om offentlige indkøb« (SIMAP – <http://simap.eu.int>). Det viste sig i denne forbindelse, at tjenesterne aldrig har modtaget klager fra brugere, der har været udsat for så lange ventetider som dem, det ærede medlem nævner.

Der føres i øvrigt jævnligt teknisk tilsyn med tjenesterne TED, SIMAP og Europa (<http://europa.eu.int>) for at sikre en så optimal adgang som muligt (døgnet rundt og alle ugens dage) ligesom ved Kommissionens øvrige vigtige edb-applikationer. Linkene til TED og SIMAP findes på et særligt netsted for offentlige kontrakter på Europa-serveren (se Informationskilder »Hvor finder du information« Offentlige indkøb http://europa.eu.int/geninfo/info/guide/index_da.htm#proc).

De nævnte adgangsproblemer må derfor skyldes forhold uden for tjenesterne, der ikke falder ind under Kommissionens ansvarsområde, og som uden tvivl har at gøre med, at internettet og internetudbydere er overbelastede.

Kommissionen har oprettet en række støttetjenester for borgerne og virksomhederne, f.eks. »Europe Direct« (<http://europa.eu.int/europedirect>), »Dialogen med virksomhederne« (<http://europa.eu.int/business/>), »Kom til orde i Europa« (<http://europa.eu.int/yourvoice/>) og hjælpefunktioner for brugerne om de enkelte informationssystemer. Eventuelle adgangsproblemer som dem, det ærede medlem nævner, bør omgående meddeles hertil.

Det ærede medlem finder nedenfor Kommissionens svar på de øvrige spørgsmål:

1. Kommissionen offentliggør konsekvent alle officielle dokumenter på alle officielle EU-sprog, bl.a. i De Europæiske Fællesskabers Tidende (serierne Lovgivning og meddelelser og Supplementet med udbudsbekendtgørelser). Dette princip er blevet udvidet til elektroniske udgivelser.

Ud over de officielle dokumenter har offentligheden via Europa-serveren (<http://europa.eu.int>) adgang til en lang række oplysninger af mere uofficiel art. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Kommissionen offentliggør de baggrundsdokumenter, den udarbejder om EU-reglerne med den brede offentlighed som målgruppe, på alle officielle EU-sprog på de »interinstitutionelle netsteder«, den administrerer på vegne af alle EU-institutionerne under det interinstitutionelle redigeringsudvalg for internettet. I det omfang, budgettet tillader det, og det er teknisk muligt, vil dette mål også være afgørende ved udvidelsen. For at undgå, at oplysninger kun kommer nogle få til gode, bestræber Kommissionen sig desuden på at fremme, at specialiserede oplysninger på dens netsted (<http://europa.eu.int/comm>) findes på flere sprog. Dette afhænger dog af de personale- og budgetmæssige begrænsninger og de eksisterende styresystemer for flersprogede netsteder.

2. Kommissionen har sammen med de øvrige institutioner taget fat på en omfattende modernisering af de netsteder, der henvender sig til borgerne og virksomhederne. Målet er at forbedre adgangen, de ergonomiske forhold og brugervenligheden, bl.a. ved at fastlægge en tematisk struktur, der hænger direkte sammen med EU's aktiviteter, og ved i større omfang at tilbyde interaktive tjenester, hvor borgerne kan tage mere direkte del i EU's aktiviteter.

Medlemmerne af Europa-Kommissionen har i flere år deltaget i onlinedebatter på internet. Disse debatter afholdes samtidig på alle officielle sprog, når emnet er af interesse for den brede offentlighed.

Når arbejdsområderne hænger direkte sammen med nationale aktiviteter, deltager borgerne og virksomhederne undertiden direkte på de berørte landes sprog.

(¹) Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, EFT L 209 af 24.7.1992, og følgende.

(2003/C 192 E/108)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3408/02
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen***(29. november 2002)*

Om: Beskyttelse af kvinder i EU mod omskæring

I FN's torturkonvention er beskyttelsen af alle mennesker mod tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling erklæret som en umistelig rettighed.

Bortset fra den klare relation til den systematiserede tortur – oftest baseret på et politisk regimes særlige vilkår – indeholder teksten tillige mulighed for en noget bredere fortolkning af anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling. I anti-torturkredse er det systematiske element en meget vigtig faktor.

Den kvindelige omskæring opfattes i de vestlige lande som en systematiseret form for krænkelse af et barns eller et voksent menneskes integritet og frihed, hvorfor det da også er ulovligt i flere EU-lande. Indgrebet kan derfor ikke udføres af sygehuslæger, men foretages illegalt – oftest i hjemlandet.

Somaliske imamer i Danmark har senest i presse og tv påstået, at indgrebet er påbudt i Koranen og har opfordret forældrene til at omskære deres pigebørn uanset at der ifølge dansk lov og FN's konventioner er tale om strafbare handlinger. Det er et særligt problem, at uvidende imamer har autoritet hos endnu mere uvidende mennesker. Almindelig oplysningsvirksomhed har hidtil vist sig helt nytteløs.

Hvorledes agter Kommissionen at medvirke til, at piger og kvinder fra kulturer, der praktiserer omskæring, opnår maksimal beskyttelse i EU mod et indvandret præstes kabs uhyrlige rådgivning og pres på forældrene og mod deres forældres uvidenhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(23. januar 2003)*

Kønslæstelse (female genital mutilation – FGM), herunder omskæring, af kvinder er en voldsom krænkelse af kvinder og børns menneskerettigheder. Inden for rammerne af blandt andet Beijing-handlingsprogrammet og konventionen mod alle former for diskrimination mod kvinder kræver man, at der gribes ind over for denne praksis.

Ydermere afspejler artikel 1 (den menneskelige værdighed), 3 (den enkeltes integritet), 4 (forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf) og 21 (ikke-diskrimination) i charteret om grundlæggende rettigheder visse principper, som er fælles for EU-medlemsstaterne og vedrører dette emne.

Det skal understreges, at dette i lighed med andre spørgsmål vedrørende vold er medlemsstaternes ansvarsområde. De nuværende traktater giver ikke EU noget retsgrundlag på dette område.

I henhold til forskellige rapporter, som er blevet støttet under Daphne-programmet, fremgår det, at der findes specifikke love, som forbyder alle eller visse former af denne praksis i otte europæiske lande (Belgien, Danmark, Nederlandene, Østrig, Sverige, Det Forenede Kongerige, Norge og Schweiz). Andre europæiske lande har kun overordnet lovgivning, som forbyder alvorlig legemsbeskadigelse uden specifikt at henvise til kønslæstelse af kvinder.

Bortset fra lovgivning, som ligger uden for EU's aktionsmuligheder, havde Kommissionens Daphne-program (2000-2003) kønslæstelse af kvinder som et prioriteret område i det årlige program (samt indkaldelsen af forslag) i to år i træk i 2001 og 2002. Det medførte, at der blev givet støtte til ti projekter, hvoraf seks havde en varighed på to år, vedrørende dette specifikke emne, hvilket betyder, at disse foranstaltninger vil behandle emnet meget nøje. Disse foranstaltninger repræsenterer EU-støtte på mere end 1,6 mio. EUR.

Det er særlig interessant, at Daphne-programmet kan bruges til at bekæmpe dette fænomen, da dette betyder, at organisationer på græsrodsplan kan samarbejde med hinanden, men også med den akademiske verden og myndighederne, med henblik på at løse dette problem i marken og det meste af tiden under direkte inddragelse af ofrene.

Omskæring af kvinder hører kun op, hvis folk, herunder også kvinder, bliver overbevist om, at de kan stoppe denne praksis uden at give afkald på de dermed forbundne aspekter af deres kultur. Der er behov for mangesidede strategier, herunder foranstaltninger, som er rettet mod uddannelse af personale inden for social- og sundhedssektoren. Formidling af information, der på hensigtsmæssig vis understreger de farlige sundhedsmæssige konsekvenser, er også et vigtigt redskab.

(2003/C 192 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3409/02

af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(29. november 2002)

Om: Syvende ændringsforslag til kosmetik-direktivet

Kosmetik-industrien har advaret om, at de tidsplaner for indførelse af alternative forsøgsmetoder uden brug af dyr, som er nødvendige, hvis man vil undgå det salgsforbud, som Parlamentet og Rådet er blevet enige om, ikke kan efterleves, medmindre der sker en betydelig afkortelse i den tid, de nuværende godkendelsesprocedurer tager.

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at prøve at gøre en ende på unødige forsinkelser og derigennem sikre, at den tid, det tager at få godkendt alternative forsøgsmetoder uden brug af dyr, bliver væsentligt reduceret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(21. januar 2003)

Valideringen er et afgørende punkt i udviklingen af nye alternative metoder i forløbet fra udarbejdelse til almindelig anvendelse, da validering består af en uafhængig vurdering af metodens relevans og pålidelighed, og derfor udgør det videnskabelige grundlag, hvorpå regulatorerne kan beslutte at inddrage den alternative metode i bestemmelser og retningslinjer for metoder. En række validerede alternative metoder er allerede blevet accepteret af lovgivende myndigheder på nationalt og internationalt plan, og indgår i forskellige bestemmelser og retningslinjer for metoder.

Kommissionen har taget følgende skridt for at fremskynde den generelle validerings- og godkendelsesproces:

- Indførelse af en forudgående valideringsundersøgelse, som består af en undersøgelse omfattende flere laboratorier og på en mindre skala, og som udføres for at sikre, at protokollen for en forsøgsmetoder er tilstrækkeligt optimeret og standardiseret til at den kan indgå i en formel valideringsundersøgelse. Dette har fremskyndet valideringsprocessen ved at påvise problemerne på et tidligere tidspunkt, så det er nemmere at løse dem.
- Indførelse af gennemførlighedsundersøgelser af validering, hvor kriterierne for en metodes struktur og præstation sammenlignes med de samme forhold hos en lignende metode, som allerede er blevet formelt valideret og er blevet accepteret som videnskabeligt gyldig. Denne procedure har også gjort det muligt at validere metoderne langt hurtigere.
- Tidsrummet fra forudgående validering til formel godkendelse er normalt seks år, mens forudgående validering og metodevalidering normalt tager tre år.

(2003/C 192 E/110)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3435/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(2. december 2002)

Om: Forebyggelse af jordskælvsrisici i Regionen Lazio

For nylig ramte en naturkatastrofe den italienske region Molise, hvor et jordskælv med en styrke på otte grader dræbte mange mennesker, ødelagde store dele af infrastrukturen og påførte kultur- og naturarven alvorlige skader. Den fra pressen kendte historie om grundskolen i landsbyen San Giuliano, som styrtede sammen og dræbte 26 børn og 1 lærerinde, som blev begravet under murbrokkerne, er desværre blot det mest opsigtsvækkende eksempel på tragedien, som har berørt 44 kommuner, gjort 11 000 hjemløse, forårsaget store skader på kirker og fået bygninger til at styrte sammen.

Risikoen for, at lignende situationer vil gentage sig, er særdeles høj i mange dele af Italien, navnlig i Lazio, som gennemskæres af Olevano-Antrodoco-forkastningen, der er en af de vigtigste og mest udstrakte forkastningslinjer i det centrale Italien.

Det ville således være nødvendigt med forebyggende interventioner, antijordskælvsarbejder, bedre risiko-forvaltning og forbedring af metoder og midler til forudsigelse og nødhjælp. Til dette formål er det uomgængelig nødvendigt at afsætte ekstraordinære bevillinger ud over dem, som staten og Regionen Lazio allerede har til deres rådighed.

Den Europæiske Union har demonstreret sit engagement i forvaltningen af naturkatastrofer, ikke blot med etableringen for nylig af Solidaritetsfonden med henblik på at yde hjælp til allerede ramte befolkninger, men også med vedtagelsen af et handlingsprogram for civilbeskyttelse med henblik på at forebygge risici for og skader på personer og ejendom og miljøet i tilfælde af naturkatastrofer. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om Regionen Lazio kan få adgang til dette program og i hvilket omfang og hvorledes?
2. om der findes andre programmer for og andre former for finansiering af aktiviteter til forebyggelse af naturkatastrofer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(29. januar 2003)

Rådets beslutning af 9. december 1999 om indførelse af et EF-handlingsprogram for civilbeskyttelse⁽¹⁾ sigter mod at støtte og supplere medlemsstaternes indsats på nationalt, regionalt og lokalt plan for at beskytte personer, miljø og ejendom i tilfælde af naturkatastrofer og teknologiske katastrofer. Kriteriet for EU-støtte til aktionerne i dette program er, at de skal vedrøre samtlige medlemsstater eller et betydeligt antal af disse. Resultaterne af de aktioner, der er gennemført hidtil, kan ses på <http://europa.eu.int/comm/environment/civil>. Fra nu af skal sådanne aktioner gøres til genstand for en forslagsindkaldelse, som offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Inden for rammerne af det fælles programmeringsdokument for regionen Lazio, som Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) medfinansierer for tidsrummet 2000-2006, skal der (som led i foranstaltning I.1, hvortil der er afsat et budget på 55 mio. EUR) gennemføres en række strukturelle interventioner med henblik på at beskytte jordbunden, bl.a. for at forebygge katastrofer. Det drejer sig bl.a. om interventioner med henblik på konsolidering af skrånende terræn, forbedrede afløbsforhold samt kystbeskyttelse. Derudover kan der ydes støtte til aktioner i form af kontrol og overvågning af miljøet (inden for rammerne af foranstaltning I.4, hvortil der er afsat et budget på 8 mio. EUR) med henblik på indsamling af oplysninger om miljøtilstanden i denne region, som ligeledes kan anvendes i forbindelse med civilbeskyttelse.

Iværksættelsen af disse interventioner sorterer under den regionale administration, som er den myndighed, der står for programmets forvaltning og herunder for udvælgelsen af de enkelte projekter.

Således omfatter planen for udvikling af landdistrikter, som er medfinansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), for regionens Lazios vedkommende en foranstaltning, der tager sigte på at genskabe egnens landbrugspotential, der var beskadiget som følge af naturkatastrofer, og træffe passende forebyggelsesforholdsregler.

Kommissionen er indstillet på at behandle ethvert forslag fra de regionale og nationale myndigheder, som sigter mod at ændre det igangværende operationelle program for at koncentrere de disponible midler omkring allerede eksisterende eller nye foranstaltninger, der kan bidrage til løsning af visse problemer forårsaget af jordskælvet.

(¹) EFT L 327 af 21.12.1999.

(2003/C 192 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3441/02
af Marco Cappato (NI) til Kommissionen

(2. december 2002)

Om: Udveksling af personoplysninger mellem Europol og USA

Da Europa-Parlamentets Delegation for Forbindelserne med De Forenede Stater var på besøg i USA, bekræftede de ansvarlige for Europol-kontoret i Washington, at Europol allerede ved forskellige lejligheder havde udvekslet personoplysninger med de amerikanske myndigheder. Disse oplysninger udveksles kun i tilfælde, hvor der er fare for menneskers liv under Europol-direktørens ansvar og styrelsesrådets kontrol.

Kan Kommissionen give detaljerede oplysninger om disse transaktioner samt meddele, hvilket retsgrundlag der er for at foretage dem? Hvor mange tilfælde er der tale om, hvor mange personer er berørt (af hvilken nationalitet), og hvilke data er der tale om? Hvilke begrundelser af ekstraordinær og afgørende betydning er der fremført i de forskellige tilfælde? Af hvilken grund sker der ikke – ifølge udsagn fra de ansvarlige for Europol i USA – nogen udveksling af data i den modsatte retning fra de amerikanske myndigheder til Europol?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(17. januar 2003)

I artikel 2, stk. 1, i Rådets retsakt af 12. marts 1999 om fastsættelse af regler for Europols videregivelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer (¹) bestemmes det, at personoplysninger kan videregives til et tredjeland på de betingelser, der er fastsat i Europol-konventionens artikel 18 (²), forudsat at der består en aftale mellem Europol og det pågældende tredjeland.

Består der ikke en sådan aftale, kan personoplysninger videregives i undtagelsestilfælde, når Europols direktør anser det for strengt nødvendigt at videregive oplysningerne for at beskytte medlemsstaternes væsentlige interesser eller for at afværge en overhængende fare for en forbrydelse.

Rådets retsakt forpligter også Europols direktør til snarest muligt at underrette Europols Styrelsesråd og Den Fælles Kontrolinstans om enhver beslutning om at videregive personoplysninger i henhold til undtagelsesklausulen.

Efter terrorangrebet den 11. september 2001 i USA besluttede Europols direktør den 28. september 2001 at anvende undtagelsesklausulen og underrettede Styrelsesrådet og Den Fælles Kontrolinstans herom. Videregivelsen af oplysninger var begrænset til oplysninger med forbindelse til efterforskningen af terrorhandlingerne den 11. september 2001 og dertil knyttede forbrydelser og aktiviteter vedrørende pengevidvaskning. Begrundelsen for den beslutning var, at oplysninger, som Europol lå inde med, kunne være af afgørende betydning for de kompetente myndigheder i USA.

Kommissionen deltager ikke i Europols operationelle arbejde og har intet kendskab til enkelthederne i forbindelse med denne videregivelse af oplysninger eller til, om USA har givet oplysninger til Europol.

(¹) EFT C 88 af 30.3.1999.

(²) EFT C 316 af 27.11.1995.

(2003/C 192 E/112)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3456/02
af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. december 2002)

Om: Anerkendelse af motorvæddeløbslicenser inden for EU

Det internationale motorsportsforbund, FIA (Fédération International de l'Automobile), har for nylig ændret sin internationale sportskodeks. For tiden giver en fuldstændig væddeløbslicens, der er udstedt af et hvilket som helst EU-land, væddeløbsdeltagere ret til at deltage i motorvæddeløb i andre EU-lande end deres eget. Fra den 1. januar 2003 har FIA til hensigt at begrænse denne bestemmelse til »professionelle væddeløbsdeltagere«. Kun for 2003 giver FIA tilladelse til, at man i nationale væddeløb lader udenlandske amatører deltage, men der vil være et gebyr på 150 EUR for hver enkelt begivenhed.

Kommissionen bedes kommentere denne begrænsning af europæiske borgeres frie bevægelighed.

Kan Kommissionen oplyse, om dette er i modstrid med Den Europæiske Unions ånd?

Vil Kommissionen tage eventuelle skridt til at forhindre denne begrænsning i betragtning af, at europæiske borgere tidligere har glædet sig over at deltage i motorvæddeløb over hele Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. januar 2003)

Kommissionen opfordrer det ærede medlem til at studere svaret på den skriftlige forespørgsel E-3066/02 ⁽¹⁾, som ligeledes omhandlede det internationale motorsportsforbunds nye regler for deltagelse i motorvæddeløb.

I dette svar understregede Kommissionen især, at fællesskabsrettens bestemmelser om fri bevægelighed for personer og tjenesteydelser ikke står i vejen for regler og praksis inden for sport, der er begrundet i ikke-økonomiske hensyn som følge af visse konkurrencers særlige karakter, hvis denne karakter ikke samtidig er diskriminerende, uberettiget eller urimeligt omfattende.

⁽¹⁾ Se side 94.

(2003/C 192 E/113)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3471/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(6. december 2002)

Om: Forvaltning af EU-midler til delkommunerne i kommunen Fiumicino (Aranova, Fregene, Focene, Maccarese, Palidoro, Passoscuro, Torrimpietra)

Integreret kystzoneforvaltning udgør en forpligtelse, som Unionen for længe siden har påtaget sig, og som den for nylig har bekræftet i Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 30. maj 2002 ⁽¹⁾.

Kommissionen har selv flere gange understreget kystzonernes strategiske betydning både i økonomisk henseende, som beboelseskvarterer, på transportområdet og i forbindelse med fritid, miljø og kultur, og den har ligeledes i sin meddelelse (KOM(2000) 547) redegjort for nødvendigheden af en integreret kystzoneplanlægning i EU for at forhindre, at ukoordinerede sektorrelaterede politikker giver konflikter og endog modarbejder de ønskede virkninger.

Dette er tilfældet i de kystzoner, der henhører under kommunen Fiumicino i regionen Lazio. En oversigt over de offentlige arbejder, som blev offentliggjort i kommunens informationsblad i september, viser, at af de 65 igangværende eller netop afsluttede arbejder vedrører kun 8 kystzonerne, særlig Maccarese og Torrimpietra, mens de øvrige udelukkende berører byområdet i Fiumicino. De øvrige områder i Focene,

Fregene, Passoscuro, Aranova og Palidoro er slet ikke taget med i overvejelserne, selv om de er kendetegnet af de problemer, som er typiske for kystzoner, som f.eks. forringelse af strukturerne, ødelæggelse af habitatområderne, vandforurening, opløsning af det sociale netværk, marginalisering og forringelse af ressourcerne.

Unionen har vist sig lydhør over for behovet for at fremme dialogen mellem de berørte parter i kystzonerne. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

1. Har kommunen Fiumicino aldrig forelagt projekter til forbedring og udbygning af sine kystzoner?
2. Har Kommissionen gennemført eller agter den at gennemføre nogen form for kontrol med anvendelsen og fordelingen af de midler, der eventuelt er bevilgede?
3. Hvad mener Kommissionen om dette spørgsmål?

(¹) EFT L 148 af 6.6.2002, s. 24.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(18. februar 2003)

Det ærede medlem fremhæver med rette kystzonernes strategiske betydning, som den blev understreget i Kommissionens meddelelse (¹).

Fiumicino kommune eksisterer siden 1992. Den indgik tidligere i Rom kommune. For den nuværende programmeringsperiode 2000-2006 omfatter EU-strukturfondenes vigtigste interventionsinstrument i Italien uden for landets sydlige del mål 2. Det er formålet at støtte omstillingen af regioner og områder med strukturproblemer. Fiumicino kommune er ikke opført på den liste over områder under mål 2, som Kommissionen opstillede i juli 2000 på grundlag af et forslag fra de italienske myndigheder. Kommunen var heller ikke berettiget til at modtage støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) i perioden 1994-1999.

EU kan dog yde støtte til en række projekter i forbindelse med EU-initiativer og innovationsforanstaltninger, jf. artikel 20 til 24 i forordningen om generelle bestemmelser for strukturfondene (²).

Regionen Lazio er således finansieringsberettiget i forbindelse med Interreg-programmet »Vestlige Middelhav, III C Syd«. I begyndelsen af 2002 blev denne region også tildelt medfinansiering fra EFRU af 1,56 mio. EUR i forbindelse med et regionalt program med innovationsforanstaltninger i perioden 2002-2004.

Fiumicino kommune hører ikke til de kommuner, der kan modtage strukturstøtte fra EUGFL.

Under det finansielle instrument for udvikling af fiskeriet (FIUF) vil der kunne ydes støtte til regionen Lazio i forbindelse med enhedsprogrammeringsdokumentet »Fiskeri«, der omfatter hele Italien uden for mål 1 i perioden 2000-2006. De initiativer, der vil kunne medfinansieres i henhold til dette program, omfatter ikke kun interventioner til fordel for fiskerflåden, men også projekter om anlæggelse af kunstige rev til beskyttelse af akvatiske ressourcer, anlæggelse eller indretning af akvakulturanlæg, udstyr i fiskerihavne, opførelse og indretning af anlæg til forarbejdning og afsætning af fiskevarer samt forbedring af fiskeriet i interne farvande og kystnært fiskeri. Til dags dato er der dog ikke blevet udvalgt projekter for regionen Lazio og kommunen Fiumicino i henhold til enhedsprogrammeringsdokumentet.

Europa-Kommissionen opfordrer det ærede medlem til at rette henvendelse til de kompetente italienske myndigheder, navnlig i regionen Lazio. Ifølge oplysninger, som Kommissionen har modtaget fra disse myndigheder, er Fiumicino kommune faktisk omfattet af en områdeftale for Ostia-Fiumicino og en italiensk lov om støtte til kystkommuner.

(¹) KOM(2002) 547 endelig udg.

(²) Rådets forordning (EF) nr.1260/1999 af 21. juni 1999 — EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

(2003/C 192 E/114)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3498/02
af Robert Evans (PSE) til Kommissionen**

(2. december 2002)

Om: Andragende 566/2000

I april 2001 anmodede Udvalget for Andragender Kommissionen om at oplyse, hvad der havde fået den til at beslutte, at handlen mellem medlemsstaterne ikke var berørt, efter tidligere at have sagt at den var det. Jeg har stadig ikke modtaget noget svar, men forventer det snarest.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(19. december 2002)

Kommissionen skal meddele det ærede medlem, at det eneste synspunkt, den gav udtryk for under behandlingen af den sag, der er genstand for spørgerens spørgsmål, er det synspunkt, som der er gjort rede for i et brev af 5. februar 1993 fra generaldirektøren for Generaldirektoratet for Konkurrence til spørgeren. Dette brev blev sendt som led i den formelle procedure, som Kommissionen skal følge, når den vil afvise en klage.

Generaldirektøren oplyste i sit brev følgende: »... det fremgår af bevismidlerne, at den handel, der var berørt af de aktiviteter, De har klaget over, er den direkte handel mellem Norge og Det Forenede Kongerige. Dette betyder ikke, at de aktiviteter, der klages over, ikke kan have indvirkning på handelen mellem medlemsstaterne; der er ikke i indeværende tilfælde belæg for nogen væsentlig indvirkning på denne handel«.

Kommissionen forstår, at spørgeren er af den opfattelse, at der på et møde i 1989 blev givet udtryk for en anden holdning. Selv hvis dette var tilfældet — og det kan Kommissionen hverken bekræfte eller afkræfte — ville en sådan stillingtagen ikke have givet udtryk for Kommissionens holdning, men blot være sagsbehandlerens foreløbige opfattelse af sagen på et tidspunkt, hvor den pågældende ikke var i besiddelse af alle de faktiske og retlige aspekter, der er nødvendige til vurdering af sagen.

Det skal bemærkes, at spørgeren ikke har anfægtet det pågældende brev fra generaldirektøren og således har valgt ikke at anmode om nogen formel beslutning fra Kommissionens side, som kunne være blevet omstødt ved Retten i Første Instans.

Kommissionen skal endvidere understrege, at den europæiske ombudsmand ved sin gennemgang af Kommissionens behandling af den pågældende klage specielt undersøgte Kommissionens konklusion med hensyn til spørgsmålet om handel mellem medlemsstaterne, og at han heller ikke konstaterede nogen form for forsømmelse i forbindelse med dette aspekt i sagen.

Alle de ovennævnte oplysninger er der allerede gjort rede for i Kommissionens forskellige skriftlige meddelelser af 6. februar 2001, 12. september 2001 og 19. marts 2002 til Parlamentets udvalg for andragender samt i Kommissionens mundtlige redegørelse på udvalgets møde den 21. marts 2002 som svar på udvalgets anmodninger efter dets møde den 21. februar 2001.

(2003/C 192 E/115)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3508/02
af Mario Borghezio (NI) til Kommissionen**

(10. december 2002)

Om: Manglende garantier for Fiats, men ikke for Opels arbejdstagere

Selskabet Fiat Auto vil efter al sandsynlighed vil blive købt af General Motors og er i så fald bestemt til at blive slået sammen med Opel.

Til forskel fra det, der risikerer at ske for Fiats arbejdstagere, beskytter en aftale, som de tyske fagforeninger for nylig har indgået med Opel, imidlertid de tyske arbejdstagere mod følgerne af den aktuelle krise i automobilektoren, eftersom aftalen sikrer deres arbejdspladser i de kommende år.

Har Kommissionen kendskab til denne aftale?

Er det ikke Kommissionens opfattelse, at Fiats arbejdstagere løber en risiko for at blive behandlet mindre gunstigt af General Motors, hvis Fiat vælger at sælge?

Mener den endvidere ikke, at det muligvis store antal afskedigelser i automobilektoren i Italien kunne få den alvorlige følge, at Fiats arbejderes, ansattes og lederes tekniske og produktionsmæssige kunnen, som beundres i hele verden, ville blive spredt for alle vinde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(22. januar 2003)

Kommissionen er bekendt med de aftaler vedrørende Opel, der er indgået i koncernen General Motors, dvs. de aftaler der er indgået med koncernens europæiske samarbejdsudvalg. Disse aftaler har til formål både at sikre arbejdspladserne i koncernen og bevare dennes konkurrenceevne og er et glimrende eksempel på god praksis i forbindelse med virksomhedsomlægninger og foregribelse af ændringer.

Kommissionen håber også, på baggrund af den høring, som Kommissionen arrangerede i januar 2002, at en sådan praksis kan være til inspiration for arbejdsmarkedets parter, når de drøfter emnet virksomhedsomlægninger.

Kommissionen forventer endvidere, at den gode praksis fortsat vil blive udbygget, hvis General Motors eventuelt overtager Fiat, til gavn for hele koncernen, således at Fiat-koncernens værdifulde menneskelige kapital bevares bedst muligt, og således at de sociale følger af enhver omlægning, der måtte være nødvendig, gøres så minimale som muligt.

(2003/C 192 E/116)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3519/02
af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen**

(10. december 2002)

Om: Vedtægt for og finansiering af europæiske politiske partier

Siden Europa-Parlamentets udtalelse af 17. maj 2001 har drøftelserne i Rådet om Rådets forordning om vedtægt for og finansiering af europæiske politiske partier været resultatløse.

Da denne forordning som følge af kritik fra Revisionsretten skulle være en overgangsløsning, indtil Nice-traktaten, som fastsætter et nyt retsgrundlag, træder i kraft, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Efter det positive resultat af folkeafstemningen i Irland må det forventes, at Nice-traktaten træder i kraft i løbet af kort tid. Vil Kommissionen derefter fremsætte et nyt forslag til vedtægt for og finansiering af europæiske politiske partier?
2. Et nyt forslag med Nice-traktaten som retsgrundlag vil skulle drøftes med Europa-Parlamentet efter den fælles beslutningsprocedure. Hvad har Kommissionen i sinde at gøre for at finde frem til en bæredygtig løsning i denne overgangsperiode, som også kan holde stand over for Revisionsrettens kritik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(27. januar 2003)

Som lovet af Kommissionens formand under forhandlingerne i Parlamentet om Kommissionens arbejds- og lovgivningsprogram for 2003 agter Kommissionen at udarbejde et nyt forslag på grundlag af EF-traktatens artikel 191, så snart Nice-traktaten er trådt i kraft den 1. februar 2003. Kommissionen regner med at vedtage forslaget i løbet af februar 2003.

Artikel 191, som ændret ved Nice-traktaten, giver et fast og uanfægteligt retsgrundlag for fællesskabslovgivning vedrørende politiske partier og disses finansiering.

Det nye forslag vil træde i stedet for det overgangsforslag, der blev udarbejdet i 2001, men som aldrig blev vedtaget af Rådet. Det vil omhandle bestemmelser om de forpligtelser, der påhviler modtagere af fællesskabsmidler, med hensyn til respekt for demokratiet og overholdelse af de grundlæggende frihedsrettigheder, minimumsrepræsentativitet og finansiel gennemsigtighed og aflæggelse af regnskab.

(2003/C 192 E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3531/02
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(10. december 2002)

Om: Værdien af tidligere udgifter i Portugals budget for 2002

Kommissionen indskrænker sig i sit svar på min forespørgsel E-3042/02⁽¹⁾ til at give nogle supplerende oplysninger, som bidrager til en bedre forståelse af sagen. Når tillægsbudgettet fastsættes til en værdi af 1,6 % af BNP til regulering af »tidligere forhold«, hvordan skal det så forstås, at dette tal nu skønnes at udgøre 3 %, og at der akkumuleres udgifter, som ikke er blevet afholdt i 2002?

Det var det, jeg spurgte om, og det er dette spørgsmål, jeg gerne vil have besvaret.

⁽¹⁾ EFT C 155 E af 3.7.2003, s. 78.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(24. januar 2003)

Det ærede medlem henviser i sin skriftlige forespørgsel udtrykkeligt til det svar, som Kommissionen har givet på hans tidligere skriftlige forespørgsel E-3042/02. I Kommissionens budgetovervågningsarbejde spiller officielle dokumenter (f.eks. budgetrapporter) og de oplysninger, der regelmæssigt fremsendes i overensstemmelse med den relevante lovgivning (f.eks. den halvårslige indberetning vedrørende underskud og gæld⁽¹⁾), en fremtrædende rolle som informationskilder. Det ærede medlem omtaler i sin skriftlige forespørgsel E-3042/02 udtalelser i pressen om, at regulering af udgiftsposter i 2002 svarede til 3 % af bruttonationalproduktet (BNP). Dette tal afviger fra det officielle skøn i rapporten om budgetkorrektioner for 2002, hvor tallet sættes til 1,6 % af BNP⁽²⁾. Kommissionen er ikke bekendt med noget andet officielt skøn over regulering af udgiftsposter i 2002.

Desuden indebærer det europæiske nationalregnskabssystem (ENS), at udgifter bogføres efter periodiseringsprincippet og ikke efter betalingstidspunkt. Det betyder, at omfanget af den samlede regulering af udgiftsposter i 2002 ikke spiller nogen rolle for det offentlige samlede underskud for det pågældende år, da udgifterne bogføres under de regnskabsår, hvor de respektive forpligtelser blev indgået, og ikke under de år, hvor de faktiske betalinger finder sted. Det kan alene få virkning for gælds niveauet for 2002.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 3605/93 af 22. november 1993 om gennemførelse af den protokol om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssige store underskud, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, EFT L 332 af 31.12.1993.

⁽²⁾ »Relatório da Proposta de Alteração à Lei do Orçamento para 2002«.

(2003/C 192 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3532/02
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(10. december 2002)

Om: Ret usædvanlige træk ved underskud

Ifølge Kommissionens svar på min forespørgsel E-3043/02⁽¹⁾ fører den næsten ikke tilsyn med budgettet inden for den offentlige sektor, heller ikke i dets enkelte bestanddele og inden for bestemte områder, hvad

der ikke alene er indlysende, men også implicit fremgår af det stillede spørgsmål. Bortset fra at Kommissionen ikke besvarer spørgsmålet, som udtrykkeligt vedrørte dette sektorbestemte underskuds indflydelse på det samlede offentlige underskud, indfører Kommissionen nu nye begreber, som rejser nye spørgsmål.

Kan Kommissionen oplyse, hvad den mener med »omtale af ret usædvanlige træk, som vil kunne bringe overholdelsen af de samlede målsætninger for budgettet i fare«?

Kan Kommissionen svare på, hvilken tærskel der er for, at offentlige udgifter uden for budgettet kan betragtes som »ret usædvanlige«?

Kommissionen tilføjer, at det nævnte underskud tilsyneladende skyldes systemet for de offentlige regnskaber og ikke systemet for nationalregnskaber, som bygger på ENS 1995, men den gør ikke rede for underskuddets størrelse beregnet udfra det nationalregnskabssystem, som den refererer til.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er tilsynsorganet og ikke spørgeren, som det påhviler at gennemføre de omstillinger af regnskabet, som Kommissionen anser for påkrævet.

(¹) EFT C 155 E af 3.7.2003, s. 78.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(21. januar 2003)

Det ærede medlem henviser i sit skriftlige spørgsmål udtrykkeligt til Kommissionens svar på hans foregående skriftlige spørgsmål E-3043/02.

Kommissionen anførte i sit skriftlige svar på spørgsmål E-3043/02, at den ved sin overvågning af budgettet fokuserer på den offentlige sektor generelt og ikke specielt på nogen af de enheder eller sektorer, som den består af, medmindre usædvanlige træk gør sig gældende, som risikerer at medføre, at den offentlige sektor som helhed ikke kan overholde de samlede mål for budgettet. Det ærede medlem ønsker, at Kommissionen præciserer, hvad den mener med »usædvanlige træk«. Som det ærede medlem ved, varierer de offentlige myndigheders struktur betydeligt fra den ene medlemsstat til den anden (Nogle medlemsstater har således en føderativ struktur, medens andre har autonome regioner med betydelige beføjelser osv.). Det er derfor umuligt at give en almen definition på »usædvanlige træk«. Kommissionen må imidlertid i forbindelse med budgetovervågningen især have opmærksomheden rettet mod den samlede udvikling i de enheder og sektorer, som udgør den offentlige sektor og som eventuelt kan være medvirkende til, at den offentlige sektor som helhed ikke overholder budgetmålene eller gør denne overholdelse mere kompliceret.

(2003/C 192 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3533/02 af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(10. december 2002)

Om: Manglende kendskab til det portugisiske statsbudget

Kommissionen har ifølge dens svar på min forespørgsel E-3044/02 (¹) ikke kendskab til underskuddet på den offentlige forvaltnings budget i henhold til forslaget til finansloven for 2003. Hvordan forklarer Kommissionen sit ganske ekstraordinære ukendskab?

(¹) EFT C 155 E af 3.7.2003, s. 78.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(15. januar 2003)

En officiel kilde til det portugisiske statsbudget er regeringens budgetrapport (¹), hvori statens underskuds-mål for 2003, på basis af nationalregnskabet, er sat til 2,4 % af bruttonationalproduktet (BNP) (²).

I sine økonomiske prognoser fra efteråret 2002 forventede Kommissionen et offentligt underskud på 2,9 % af BNP i 2003. De økonomiske prognoser for hver medlemsstat præsenteres sammen med en tekst, der sammenfatter både antagelser og opnåede resultater. Afsnittet vedrørende Portugal, hvori der henvises til det forventede underskud i 2003⁽¹⁾, lyder således: Prognosen om [det offentlige underskud] for 2003 er baseret på budgetforslaget for det år.

Blandt de vigtigste foranstaltninger i budgettet er:

- i) indkomstskatteskalaerne indekseres under inflationen;
- ii) de halvårslige mindstebeløb, der betales i selskabsskat, hæves betydeligt
- iii) den gennemsnitlige inflation i EU vil blive anvendt som benchmark i alle fremtidige lønforhandlinger i den offentlige sektor;
- iv) der er planlagt et omfattende privatiseringsprogram, som skal indbringe 1 500 mio. EUR i indtægter, hvoraf 40 % skal anvendes til at tilbagebetale offentlig gæld;
- v) statens overførsler vil fortsat vokse over det nominelle BNP, til dels som følge af beslutningen om progressivt at hæve mindstepensionen i retning mod mindstelønnen. Den deraf følgende prognose er et underskud på lidt under 3 % af BNP, hvilket imidlertid er over budgetmålet på 2,4 %.

Forskellen afspejler hovedsagelig en lavere vækst end antaget i budgetoverslaget (1¼ % i forhold til 1¾ %) og eftervirkningen af det forhold, at underskuddet for 2002 blev større end forventet.

⁽¹⁾ Budgetrapporten kan downloades på www.dgep.pt.

⁽²⁾ Tabel II.2.6 på s. 39.

⁽³⁾ Autumn 2002, Economic Forecasts, European Economy n° 5/2002.

(2003/C 192 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3549/02

af **Benedetto Della Vedova (NI)** til Kommissionen

(4. december 2002)

Om: Overensstemmelse mellem lov nr. 69 af 3. februar 1963 med bestemmelserne om arbejdstagernes frie bevægelighed inden for Fællesskabet, som er fastslået i EF-traktaten

Den 25. juli 2002 sendte Lombardiets journalistforbund en skrivelse til retspræsidenten i Milano med anmodning om annullering af afgørelsen om, at Claude Marie Jeancolas, som er fransk statsborger, der skulle ansættes som chefredaktør for de italienske tidsskrifter »Gente Casa« og »Spazio Casa«, der udgives af Hachette-Rusconi.

Lombardiets journalistforbund var af den opfattelse, at Claude Jeancolas ikke kunne beklæde stillingen som chefredaktør med den begrundelse, at han, selv om han i flere årtier havde arbejdet som journalist, ikke var medlem af journalistforbundet. Det hedder således i artikel 46 i lov nr. 69 af 3. februar 1963 (lov om oprettelse af journalistforbund), at »chefredaktøren og hans stedfortræder med ansvar for et dagblad eller et tidsskrift eller et nyhedsbureau (...) skal være optaget på fortegnelsen over godkendte journalister«. (Siden er det med en dom afsagt af Forfatningsdomstolen blevet fastslået, at også de personer, som er optaget på fortegnelsen over journalister beskæftiget med forlagsvirksomhed — hvormed der tænkes på personer, som ikke udelukkende udøver journalistisk virksomhed, der ikke er lejlighedsvis og er lønede — kan være omfattet heraf).

Eftersom Lombardiets journalistforbund tilsyneladende har til hensigt at finde en løsning, som er alt andet end gennemsigtig ved at foreslå, at Claude Jeancolas optages i fortegnelsen over journalister i forlagsvirksomhed, der i realiteten — som nævnt — er beregnet for personer, som udelukkende og permanent udøver lønnet journalistisk virksomhed på en professional basis. Det skal i denne sammenhæng nævnes, at den afgørelse, som blev truffet af ledelsen af Lombardiets journalistforbund den 11. november 2002, ifølge hvilken Claude Jeancolas optages i fortegnelsen over forlagsjournalister virker i det mindste utraditionel,

idet det i henhold til lov nr. 69/1963 kræves (artikel 35), at den pågældende skal have udøvet virksomhed som forlagsjournalist i mindst to år, godtgjort af et mindsteantal offentliggjorte artikler, som der er betalt salær for, og ledsaget af en erklæring fra chefredaktøren for det italienske blad, der har offentliggjort dem.

Er det ikke Kommissionens opfattelse, at artikel 46 i lov nr. 69 af 3. februar 1963 er i strid med EF-traktatens artikel 39, som sikrer arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou**

(9. april 2003)

Kommissionen sendte den 16. januar 2003 et brev til de italienske myndigheder, hvori man udbad sig en forklaring på, hvordan den pågældende lovgivning fungerer, navnlig hvad angår kravet om, at journalister skal være optaget på en fortegnelse over godkendte journalister, og betingelserne for optagelse på denne fortegnelse navnlig for journalister fra en anden medlemsstat.

Kommissionen har endnu ikke modtaget et svar fra de italienske myndigheder.

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem om, at sagen er blevet registreret som en formodet overtrædelse af EF-retten.

(2003/C 192 E/121)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3579/02
af Toine Manders (ELDR) til Kommissionen**

(13. december 2002)

Om: Statsstøtte til professionelle fodboldklubber

Tidligere i år har Kommissionen modtaget en skrivelse fra det nederlandske indenrigsministerium, hvori det meddeles, at økonomiske tilskud, som ydes ved hjælp af offentlige midler til professionelle fodboldklubber, ikke betragtes som statsstøtte. Som svar herpå har Kommissionen oplyst, at den betragter professionelle fodboldklubber som virksomheder, og at der gælder de samme bestemmelser for statsstøtte til disse som til det egentlige erhvervsliv.

Vi har for nylig erfaret, at Kommissionen i anledning af en formel klage har iværksat en undersøgelse af statsstøtte, som den nederlandske kommune Alkmaar skulle have ydet den lokale professionelle fodboldklub AZ Alkmaar. Kommissionens svar kan måske også give anledning til iværksættelse af en bredere undersøgelse fra Kommissionens side af praksis med statsstøtte i Nederlandene. Efter min mening ydes der imidlertid også offentlige tilskud til professionelle fodboldklubber i andre EU-medlemsstater.

1. Deler Kommissionen den opfattelse, at der bør ydes statsstøtte til professionelle fodboldklubber på EU-plan?

Kan Kommissionen i benægtende fald oplyse, hvad den bygger sit standpunkt på?

Hvad vil Kommissionen i bekræftende fald foretage sig i dette spørgsmål i fremtiden?

2. Er Kommissionen af hensyn til den europæiske retslighed indstillet på ikke at begrænse denne undersøgelse til Nederlandene, men at gennemføre den på EU-plan med henblik på at indhente udførlige oplysninger, således at der kan træffes velovervejede afgørelser i dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(27. januar 2003)

Kommissionen har modtaget en klage, hvori det påstås, at byen Alkmaar har ydet støtte til både et ejendomsselskab og fodboldklubben AZ Alkmaar. Kommissionen har bedt de nederlandske myndigheder om at indsende oplysninger om de påståede foranstaltninger, men har endnu ikke indledt en formel undersøgelse.

På grund af de indviklede spørgsmål, der her er tale om, den pågældende støttes forskellige former og de opstillede målsætninger er det ikke muligt at tage generel stilling til, om der er ydet støtte efter EF-traktatens artikel 87, og heller ikke, om støtten er forenelig med reglerne eller ej. Dette skal vurderes på grundlag af den enkelte sag.

For så vidt angår undersøgelsens omfang er det nødvendigt at påpege, at der på nuværende tidspunkt ikke gennemføres en undersøgelse af støtte, som skulle være ydet i Nederlandene. Kommissionen har indtil nu kun foretaget en foreløbig undersøgelse af klagen. Kommissionen har ikke til hensigt at iværksætte en generel undersøgelse i hele EU.

(2003/C 192 E/122)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3602/02
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(13. december 2002)

Om: Ny fond til skadesløsholdelse af forureningsofre

Kommissionen har udgivet et kommuniké med titler »Erikas forlis, Den Europæiske Union skal spille en ledende rolle inden for sikkerhed til søs«. Det er dateret den 14. november og udsendt fireogtyve timer efter, at Prestige-tragedien brød løs.

Kommunikéet, der er udfærdiget i en selvrosende stil, der helt svarer til overskriften, kundgør endvidere at »Kommissionen foreslår, at der oprettes en Fond til godtgørelse af forureningsskader op til et samlet loft på tusind millioner EUR som supplement til ofre i tilfælde, hvor skaderne overstiger de lofter, der er fastsat i de eksisterende bestemmelser, og som for øjeblikket ligger ved 200 mio. EUR«

Kan Kommissionen fortælle mig noget om dette forslag? Kan Kommissionen give mig de lovmæssige referencer til disse »eksisterende bestemmelser«? Refererer Kommissionen med dette til sin initiativret i forhold til budgettet for de europæiske institutioner, eller refererer den til et internationalt forslag?

Anser Kommissionen det ikke for ønskeligt med lidt mere ansvarlighed og informationsmæssig ædruelighed og lidt mindre propagandavirksomhed?

(2003/C 192 E/123)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3603/02
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(13. december 2002)

Om: »Den Europæiske Union skal spille en ledende rolle for sikkerhed til søs«

Kommissionen afslørede i sin meddelelse KOM(2002) 539, bilag 2, punkt 1.6 eksistensen af »en nødplan med et 24 timers alarmeringssystem«, der i 2000 blev defineret som »en fællesskabsmekanisme til støtte for medlemsstaternes indsatsstyrker i tilfælde af utilsigtet eller overlagt havforurening«.

Vil Kommissionen venligst forklare, hvordan det kan gå til, at den, til trods for at den har dette system til sin rådighed, dagen efter at tragedien brød ud, udsendte et kommuniké, der tankevækkende nok blev kaldt »Den Europæiske Union skal spille en ledende rolle for sikkerhed til søs«, og hvori den, i stedet for at referere til Prestige, refererer til Erikas forlis, der fandt sted for tre år siden?

(2003/C 192 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3604/02**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(13. december 2002)

Om: Havnekontrol med fartøjet Prestige

I gentagne udsagn i de oplysninger, som kommissær Loyola de Palacio den 21. november gav Europa-Parlamentet, tordnede hun imod den manglende kontrol af fartøjet Prestige, da fartøjet lastede ud for havnen i Gibraltar.

Men, i følge oplysninger i pressen (»Libération« fra den 19. november), var den sidste havn, ud for hvilken dette fartøj lastede forud for ulykken, ikke Gibraltar, men derimod en havn i det nordlige Spanien.

Kan Kommissionen forklare, hvorfor hun har så travlt med Gibraltars ansvar og ikke med Spaniens?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-3602/02, E-3603/02 og E-3604/02**

(11. februar 2003)

Kommissionens pressemeddelelse med titlen »Erikas forlis, Den Europæiske Union skal spille en ledende rolle inden for sikkerhed til søs« af 14. november 2002 havde som formål som det fremgår af titlen, at gøre status over de foranstaltninger, som Kommissionen havde gennemført tre år efter Erikas forlis.

Teksten vedrører således ikke »Prestige« og følgerne heraf, idet skibet på dette tidspunkt kun var havareret og endnu ikke sunket, hvilket skete den 19. november 2002.

På trods af denne forvirring omkring datoer ønsker Kommissionen at anføre, at det advarselssystem vedrørende forureningsbekæmpelse, som blev nævnt i meddelelsen »mod en strategi for beskyttelse og bevarelse af havmiljøet«⁽¹⁾ har fungeret tilfredsstillende.

De ordninger om gensidig bistand med hensyn til bekæmpelse af forurening, som er blevet etableret mellem Kommissionen og de nationale strukturer for denne form for katastrofe gjorde det muligt straks at få adgang til de disponible ressourcer på fællesskabsplan. Således fik de franske, spanske og portugisiske myndigheder hurtigt den disponible distance med hensyn til skibe og andet specifikt udstyr til bekæmpelse af denne forurening.

Kommissionen ønsker at gøre det ærede medlem opmærksom på, at efter Erikas forlis udarbejdede den en række ikke tidligere set foranstaltninger vedrørende sikkerhed til søs og disse blev vedtaget af de øvrige lovgivende institutioner. Inden for denne ramme beviste den sin faste vilje til at handle.

Desuden har Kommissionen rent faktisk foreslået inden for rammerne af Erika II-pakken, at der oprettes en erstatningsfond for skader som følge af forurening (COPE-fonden), som supplerer op til et samlet loft på 1 mia. EUR, den erstatning, der udbetales til ofrene af den internationale erstatningsfond for skader der skyldes olieforurening (FIPOL) hvis der er tale om skader der overstiger lofterne, som på nuværende tidspunkt er på 200 mio. EUR.

Kommissionens forslag er ikke blevet vedtaget, idet medlemsstaterne fandt, at det var bedre at handle på internationalt niveau end på fællesskabsplan. Der er således blevet udarbejdet et udkast til protokol til FIPOL-konventionen, som er bygget over forslaget om COPE, og dette forslag vil i nær fremtid blive drøftet i Den Internationale Søfartsorganisation (IMO). I Kommissionens meddelelse af 3. december 2002⁽²⁾ understregede den, at den ville støtte dette udkast, på betingelse af at ofrene får det samme erstatningsniveau som i udkastet til COPE-fonden.

Dette initiativ såvel som de øvrige foranstaltninger som Kommissionen har fremlagt har fået generel støtte. Efter Kommissionens indgreb vedtog Europa-Parlamentet således den 21. november 2002 og den 19. december 2002 beslutninger, hvori de opfordrede Unionen til at træffe øjeblikkelige foranstaltninger med henblik på at bekæmpe forureningen og forbedre sikkerheden til søs. Ligeledes støttede Rådet

(transport) på mødet den 6. december 2002 de forslag som Kommissionen havde fremlagt i sin meddelelse af 3. december 2002. Endelig anerkendte Det Europæiske Råd i København den 12. og 13. december 2002 Kommissionens hurtighed og glædede sig over den indsats, som denne institution havde gjort for at afhjælpe virkningerne af forliset.

Med hensyn til de inspektioner der har fundet sted på Prestige inden for rammerne af havnestatens kontrol, ønsker Kommissionen at underrette det ærede medlem om, at Prestige ikke kom fra en havn i Nordspanien, men fra Rusland og Letland og var på vej mod Singapore.

Skibet blev sidst kontrolleret af havnestaten i september 1999 i Rotterdam. Imidlertid har det efter denne dato været i flere havne i Unionen, eller i lande der er medlem af Paris-memoradummet, herunder Gibraltar.

I denne forbindelse har Kommissionen i overensstemmelse med sin kompetence skrevet til myndighederne i forskellige stater for at få oplysninger vedrørende den manglende kontrol i forbindelse med de havne hvor skibet senest har lagt til, og som hører under disse landes jurisdiktion.

(¹) KOM(2002) 531 endelig udg.

(²) KOM(2002) 681 endelig udg.

(2003/C 192 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3642/02
af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Kommissionen

(10. december 2002)

Om: Fængsling af Apostolos Mangouras

Tankskibet Prestige's kaptajn, Apostolos Mangouras, har nu været varetægtsfængslet i Spanien i ti dage. Ifølge presseforlydender er der endnu ikke rejst nogen formel tiltale mod ham. Det hævdes blot, at han har undladt at efterkomme ordrer, men det er ikke blevet præciseret, hvem der har givet disse ordrer, og hvad de gik ud på.

Endvidere tillader de spanske myndigheder ikke, at den fængslede modtager besøg af repræsentanter for Bahamas (flagstaten), som er i Spanien for at afhøre ham.

Agter Kommissionen at skride ind over for den spanske regering, således at Prestige's kaptajn kan få de demokratiske rettigheder, som han i øjeblikket berøves?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(20. januar 2003)

De spanske myndigheders tilbageholdelse af Apostolos Mangouras må betragtes som et spørgsmål om opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed. Ifølge EU-traktatens artikel 33 er det medlemsstaterne, som har ansvaret for, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at opretholde lov og orden og beskytte den indre sikkerhed. Kommissionen har derfor ikke beføjelser til at gribe ind i enkeltsager, som behandles af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne.

(2003/C 192 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3653/02
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(18. december 2002)

Om: Olieforureningen i Galicia — restriktioner for enkeltskrogede skibe

Efter olietankeren Prestiges forlis er den spanske og franske regering nået til enighed om, at enkeltskrogede olietankerskibe, der er mere end 15 år gamle, skal udelukkes fra zonen mellem 12 og 200 sømil fra kysten, dvs. fra deres respektive søterritorier, også selv om de opfylder Den Internationale Søfartsorganisations krav.

Denne ganske vist prisværdige beslutning har været udsat for kritik, fordi den strider mod FN's havretskonvention. I dennes artikel 58 anerkendes friheden til sejlads og overflyvning i den eksklusive økonomiske zone. Der er ganske vist skabt grundlag for en begrænsning af den fri bevægelighed i denne zone, men den kan kun gøres gældende af IMO og ikke ensidigt af en eller flere stater.

Hvad er Kommissionens holdning til den beslutning, den spanske og franske regering har truffet?

Agter Kommissionen på baggrund af, at det er nødvendigt at mindske risikoen for nye katastrofer, at henstille til medlemsstaterne, at de i overensstemmelse med artikel 211, stk. 6, i havretskonventionen retter en begrundet henvendelse til Den Internationale Søfartsorganisation med anmodning om tilladelse til at begrænse den uhindrede passage for disse fartøjer i den omtalte zone?

(2003/C 192 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3657/02

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(18. december 2002)

Om: Olieforureningen i Galicia — placering af Finisterre-korridoren længere væk fra kysten

Den offentlige opinion i Europa er meget forurolet over de risici, kysterne udsættes for på grund af olietankskibene, som sejler med yderst forurenende laster ikke langt fra kysten. I forbindelse med den globalisering, vi oplever i dag, er der opstået en gråzone, hvor der sker mange forskellige former for overtrædelser og krænkelse, som f.eks. udnyttelse af arbejdstagere og overgreb på miljøet, og denne gråzone er større end det område, der er underlagt reglerne vedtaget af de internationale organisationer og de forskellige stater. 60 % af den internationale handelsflåde sejler under bekvemmelighedsflag.

Som eksempel kan det nævnes, at Finisterre-korridoren, som ligger 25 sømil fra kysten, hvert år besejles af 65 000 handelsskibe, hvoraf 6 000 sejler med farligt gods, hvilket ville svare til, at Prestige passerede gennem korridoren med halvanden times mellemrum.

Agter Kommissionen at forelægge forslag til etablering af nye korridorer længere væk fra kysten med henblik på at mindske risikoen for nye tilfælde af olieforurening?

Samlet svar

afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-3653/02 og E-3657/02

(11. februar 2003)

Kommissionen er klar over, at det er nødvendigt, at kyststaterne kan beskytte deres kyststrækninger mod de risici, havsejladsen frembyder i tæt besejlede områder, som f.eks. Cap Finisterre.

På denne baggrund forelagde Kommissionen den 20. december 2002 Rådet og Europa-Parlamentet et forslag til forordning om forbud mod transport af svær brændselolie i enkeltskrogede tankskibe fra eller til havne inden for Unionen samt om fremskynding af udskiftningen af enkeltskrogede fartøjer med dobbeltskrogede.

Endvidere er Kommissionen af den opfattelse, at de internationale havretlige bestemmelser er for gunstige for så vidt angår friheden til sejlads og ikke tager nok hensyn til kyststaternes interesser. Dog har Kommissionen ingen kompetence til selv at fremsætte forslag til nye foranstaltninger, der gør det muligt at fjerne risikable fartøjer mest muligt fra kysterne.

Som bebudet i sin meddelelse af 3. december 2002⁽¹⁾ vil Kommissionen anmode Rådet om et forhandlingsmandat vedrørende de kompetenceområder, der sorterer under Kommissionen, ligesom den vil koordinere medlemsstaternes aktioner på de andre områder med det formål at ændre De Forenede Nationer Havretskonvention, så der opnås en bedre ligevægt mellem miljøbeskyttelseskravene og friheden til sejlads.

Ligeledes vil Kommissionen støtte og om nødvendigt samordne alle aktioner fra medlemsstaternes side inden for Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) med det formål at skabe nye instrumenter til overvågning og forvaltning af skibsfarten, så medlemsstaternes kystfarvande, herunder deres territorialfarvande og eksklusive økonomiske zoner, beskyttes mod truslerne mod havmiljøet.

(¹) KOM(2002) 681 endelig udg.

(2003/C 192 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3680/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Zimbabwe

Kan Kommissionen i forbindelse med Zimbabwe oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Zimbabwe i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3681/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Zimbabwe

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Zimbabwe, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3682/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Salomonøerne

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i Salomonøerne der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3683/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Salomonøerne

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Salomonøerne, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3684/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Seychellerne

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i Seychellerne der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3685/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Seychellerne

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Seychellerne, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3686/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Senegal

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i Senegal der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3687/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Senegal

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Senegal, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3688/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: São Tomé og Príncipe

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i São Tomé og Príncipe der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3689/02**af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. december 2002)

Om: São Tomé og Príncipe

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i São Tomé og Príncipe, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3690/02**af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. december 2002)

Om: Samoa

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Samoa, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3691/02**af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. december 2002)

Om: Samoa

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i Samoa der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3692/02**af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. december 2002)

Om: Saint Vincent og Grenadinerne

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i Saint Vincent og Grenadinerne der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3693/02**af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. december 2002)

Om: Saint Vincent og Grenadinerne

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Saint Vincent og Grenadinerne, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3694/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Santa Lucia*

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i Santa Lucia der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3695/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Santa Lucia*

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Santa Lucia, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3696/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Togo*

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i Togo der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3697/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Togo*

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Togo, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3698/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Tanzania*

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i Tanzania der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3699/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Tanzania

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Tanzania, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3700/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Swaziland

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i Swaziland der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3701/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Swaziland

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Swaziland, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3702/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Surinam

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter i Surinam der er finansieret over EU's budget i 2000?

Kan Kommissionen oplyse om størrelsen af den samlede bistand til dette land inden for alle områder i 2000?

(2003/C 192 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3703/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Surinam

Kan Kommissionen give en oversigt over projekter i Surinam, der var godkendt til finansiering over Den Europæiske Unions budget i 2001, og oplyse om størrelsen af den samlede investering i det pågældende år?

(2003/C 192 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3704/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Sudan*

Kan Kommissionen i forbindelse med Sudan oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Sudan i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3705/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Sudan*

Kan Kommissionen i forbindelse med Sudan angive en liste over projekter, der er blevet godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

(2003/C 192 E/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3706/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Sydafrika*

Kan Kommissionen i forbindelse med Sydafrika oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Sydafrika i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3707/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Sydafrika*

Kan Kommissionen i forbindelse med Sydafrika angive en liste over projekter, der er blevet godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

(2003/C 192 E/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3708/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Uganda*

Kan Kommissionen i forbindelse med Uganda oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Uganda i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3709/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Uganda

Kan Kommissionen i forbindelse med Uganda angive en liste over projekter, der er blevet godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

(2003/C 192 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3710/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Zambia

Kan Kommissionen i forbindelse med Zambia oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Zambia i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3711/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Zambia

Kan Kommissionen i forbindelse med Zambia angive en liste over projekter, der er blevet godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

(2003/C 192 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3712/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Sierra Leone

Kan Kommissionen i forbindelse med Sierra Leone oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Sierra Leone i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3713/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Sierra Leone

Kan Kommissionen i forbindelse med Sierra Leone angive en liste over projekter, der er blevet godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

(2003/C 192 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3714/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Somalia*

Kan Kommissionen i forbindelse med Somalia oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Somalia i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3715/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Somalia*

Kan Kommissionen i forbindelse med Somalia angive en liste over projekter, der er blevet godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

(2003/C 192 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3716/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Tonga*

Kan Kommissionen i forbindelse med Tonga oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Tonga i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3717/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Tonga*

Kan Kommissionen i forbindelse med Tonga angive en liste over projekter, der er godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

(2003/C 192 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3718/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen*(19. december 2002)**Om: Tuvalu*

Kan Kommissionen i forbindelse med Tuvalu oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Tuvalu i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3719/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Tuvalu

Kan Kommissionen i forbindelse med Tuvalu angive en liste over projekter, der er blevet godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

(2003/C 192 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3720/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Trinidad og Tobago

Kan Kommissionen i forbindelse med Trinidad og Tobago oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Trinidad og Tobago i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3721/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Trinidad og Tobago

Kan Kommissionen i forbindelse med Trinidad og Tobago angive en liste over projekter, der er blevet godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

(2003/C 192 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3722/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Vanuatu

Kan Kommissionen i forbindelse med Vanuatu oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Vanuatu i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3723/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(19. december 2002)

Om: Vanuatu

Kan Kommissionen i forbindelse med Vanuatu angive en liste over projekter, der er blevet godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

(2003/C 192 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3724/02**af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. december 2002)

Om: Chad

Kan Kommissionen i forbindelse med Chad oplyse, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU-budgettet i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor støtte der i alt er blevet ydet til Chad i år 2000 inden for alle områder?

(2003/C 192 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3725/02**af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. december 2002)

Om: Chad

Kan Kommissionen i forbindelse med Chad angive en liste over projekter, der er blevet godkendt til finansiering over EU-budgettet i år 2001, og oplyse det samlede investeringbeløb for 2001?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson**

på skriftlige forespørgsler E-3680/02, E-3681/02, E-3682/02, E-3683/02, E-3684/02, E-3685/02, E-3686/02, E-3687/02, E-3688/02, E-3689/02, E-3690/02, E-3691/02, E-3692/02, E-3693/02, E-3694/02, E-3695/02, E-3696/02, E-3697/02, E-3698/02, E-3699/02, E-3700/02, E-3701/02, E-3702/02, E-3703/02, E-3704/02, E-3705/02, E-3706/02, E-3707/02, E-3708/02, E-3709/02, E-3710/02, E-3711/02, E-3712/02, E-3713/02, E-3714/02, E-3715/02, E-3716/02, E-3717/02, E-3718/02, E-3719/02, E-3720/02, E-3721/02, E-3722/02, E-3723/02, E-3724/02 og E-3725/02

(11. februar 2003)

Det ærede medlem henvises venligt til nedenstående skema, der viser den samlede støtte til følgende lande:

Land	I alt (2000 og 2001)
Zimbabwe	89,73
Salomonøerne	47,23
Seychellerne	4,97
Senegal	93,76
Sao Tomé	14,79
Vestsamoa	6,19
Saint Vincent og Grenadinerne	16,43
Saint Lucia	34,39
Togo	23,79
Tanzania	330,38
Swaziland	27,30

Land	I alt (2000 og 2001)
Surinam	24,47
Sudan	100,74
Sydafrika	261,39
Uganda	274,96
Zambia	231,07
Sierra Leone	131,07
Somalia	35,34
Tonga	7,33
Tuvalu	0
Trinidad & Tobago	11,45
Vanuatu	5,44
Tchad	112,05

Kommissionen sender direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Parlamentets Generalsekretariat et mere detaljeret skema samt årsberetningen for 2001 om EU's udviklingspolitik og gennemførelsen af bistanden til tredjelande.

(2003/C 192 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3775/02
af António Campos (PSE) til Kommissionen

(17. december 2002)

Om: Den fælles landbrugspolitik

Den 11. oktober 1999 anmodede jeg i skriftlig forespørgsel E-1766/99⁽¹⁾ Kommissionen om oplysninger om EUGFL, Garantisektionen. Svaret fra den 16. december 1999 indeholdt ikke alle de ønskede oplysninger.

Jeg vil gerne understrege, at jeg for at kunne udføre mit hver som EP-medlem har brug for følgende oplysninger:

- hvor stort et beløb, der årligt udbetales over EUGFL, Garantisektionen, til de 100 vigtigste støttemodtagere i hver medlemsstat
- procentsatsen af de midler, som hver medlemsstat har modtaget fra EUGFL, Garantisektionen, og som er blevet udbetalt til de 100 vigtigste støttemodtagere.

⁽¹⁾ EFT C 303 E af 24.10.2000, s. 14.

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(10. marts 2003)

Den 1. oktober 2002 sendte Kommissionen vejledende tal for fordelingen af den støtte, opdelt på beløbskategorier, der blev udbetalt til bedrifterne som direkte betalinger i regnskabsåret 2000, til Parlamentets budgetudvalg, budgetkontroludvalg og landbrugsudvalg. Tallene stammer fra de betalingsdata, som Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) har modtaget fra medlemsstaterne. Datakvaliteten er generelt tilstrækkelig til brug for arbejdet i forbindelse med regnskabsafslut-

ningen, men der bør for øjeblikket udvises forsigtighed ved anvendelsen af dataene til andre analytiske formål. Det er ikke alle medlemsstaterne, der på nuværende tidspunkt anvender et »system med entydige identifikationsnumre« for alle støttemodtagere. For øjeblikket kan de samlede beløb pr. støttemodtager derfor være unøjagtige, hvilket resulterer i »vejledende« og ikke helt præcise tal.

Baseret på disse oplysninger giver tabellen, som er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat, en oversigt pr. medlemsstat over de samlede direkte betalinger i regnskabsåret 2000, det samlede beløb, der blev betalt til de 100 største modtagere af direkte betalinger, og den relative procentsats for sidstnævnte. Det bedes bemærket, at visse støttemodtagere på listen over de 100 største modtagere pr. medlemsstat kan være producentorganisationer. Grækenland har ikke forelagt detaljerede oplysninger om alle foranstaltninger for direkte betalinger. Der foreligger derfor ingen statistikker for denne medlemsstat.

(2003/C 192 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3797/02
af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen

(7. januar 2003)

Om: Undersøgelser vedrørende Egnatia-motorvejen

Det er givet, at Egnatia-aksen — sammen med de vertikale akser — får stor betydning for Nordgrækenland og for samarbejdet mellem og udviklingen af alle de tilgrænsende Balkan-lande.

Kommissionen finansierer derfor inden for rammerne af T-TEN projektet PP701, »Egnatia-motorvejen — tekniske undersøgelser«, med 30 mio. EUR i perioden 2001-2003.

1. Hvilke afsnit er blevet undersøgt, henholdsvis på hovedaksen og på de vertikale akser?
2. Hvor mange og hvilke kontrakter har selskabet »Egnatia AE« indgået, og efter hvilken procedure blev opgaven med at udføre de pågældende undersøgelser overdraget? Er proceduren for indgåelse af offentlige kontrakter blevet fulgt?
3. Hvornår blev hver enkelt kontrakt om undersøgelserne indgået, med hvilke virksomheder, med hvilken tidsplan for gennemførelsen og med hvilket budget? Hvad er den materielle genstand for undersøgelserne, og på hvilket stadium befinder de enkelte undersøgelser sig?
4. Hvor stor en del af de 30 mio. EUR er hidtil blevet betalt?
5. Hvorledes agter Kommissionen at fremme færdiggørelsen af Egnatia-motorvejen og dens vertikale akser og inden for hvilken tidsramme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(13. februar 2003)

Det prioriterede projekt (PP) 701, som det ærede medlem henviser til, indgår i det flerårige vejledende program, der vedtoges af Kommissionen den 19. september 2001, og hvori der er afsat et beløb på 30 mio. EUR til undersøgelser og teknisk bistand i perioden 2001-2006 til Egnatia-afsnittet af det prioriterede projekt nr. 7 (PATHE-Egnatia). Dette projekt indgår i det transeuropæiske transportnet. Støtten er fastsat som et vejledende beløb.

De afsnit af hovedaksen og de vertikale akser på Via Egnatia, der er genstand for undersøgelser som led i projekt nr. PP 701, fremgår af beslutning C(2001) 3898/10 af 30. november 2001, hvoraf en genpart sendes direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat.

Kontrakterne med selskabet Egnatia Odos S.A. vedrører en række undersøgelser af såvel teknisk som miljømæssig art for samtlige projektets faser samt anlæggelsen af de forskellige vejafsnit.

Ifølge oplysninger fra Egnatia Odos

- er 170 kontrakter blevet indgået i forbindelse med PP 701 indtil udgangen af 2001
- er Kontrakterne blevet tildelt ved en udbudsprocedure i overensstemmelse med den græske lovgivning og fællesskabsretten.

Alle data vedrørende kontrakterne — dato for undeskrivelsen, genstand, tidsplan for gennemførelsen, men dog ikke navnet på kontrahenterne, der ikke er omfattet af de informationer, som normalt videregives til Kommissionen — er anført i den oversigt, der er leveret af Egnatia Odos S.A. sammen med den periodiske situationsrapport, der skal forelægges i henhold til beslutning C(2001) 3898/10 af 30. november 2001. En genpart af denne oversigt sendes ligeledes til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

Det beløb, der er udbetalt i 2001 og 2002, er på sammenlagt 9 250 000 EUR, svarende til 30,8 % af beløbet på 30 mio. EUR.

I fællesskabsstøtterammen for 2000-2006 for Grækenland er der afsat et betragteligt støttebeløb fra både Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og Samhørighedsfonden til anlæggelsen af Egnatia-motorvejen og dennes vertikale akser. En støtte på 1150 mio. EUR er afsat til Egnatia-hovedaksen og ca. 300 mio. EUR til de vertikale akser, som forbinder Egnatia med Grækenlands grænser mod fire andre stater. Fællesskabsstøtterammen og Samhørighedsfonden har i årene 1994-99 for Grækenlands vedkommende ligeledes bidraget med en støtte på 760 mio. EUR til anlæggelsen af Egnatia-hovedaksen.

Desuden har Den Europæiske Investeringsbank inden for de seneste fem år godkendt lån på 1500 mio. EUR til Grækenland til finansiering af Egnatia-motorvejen.

De græske myndigheder har underrettet Kommissionen om, at der allerede er fuldført og ibrugtaget 153 km ny dobbeltsporet vej på Egnatia-aksen, samt at der ved udgangen af 2002 vil være fuldført og ibrugtaget yderligere 150 km vej. Inden udgangen af 2005 skulle der på samme skønsgrundlag ifølge de græske myndigheder være fuldført og ibrugtaget yderligere 530 km ny dobbeltsporet vej på Egnatia-aksen, medfinansieret af Fællesskabets fonde.

(2003/C 192 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3834/02

af Philip Bushill-Matthews (PPE-DE) til Kommissionen

(9. januar 2003)

Om: Menneskerettighederne i Indien

Er Kommissionen enig i, at indsættelsen af den syge og gamle Syed Ali Geelani i Ranchi-fængslet i Indien, tusinder af kilometer fra hans hjem i Kashmir, er udtryk for en krænkelse af hans menneskerettigheder? Hvad agter Kommissionen at gøre for at få de indiske myndigheder til at overføre ham til Srinagar?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(3. februar 2003)

Som svar på spørgsmålet fra det ærede medlem om lovligheden af fængslingen af lederen af Hurriyat, Syed Shah Ali Geelani, skal Kommissionen henvise til dommen fra Højesteret i Kashmir af 5. september 2002, som erklærer fængslingen af hr. Geelani uden for Kashmir for ulovlig. Kommissionen har også noteret sig erklæringen af 12. november 2002 fra premierminister Mufti Mohammed Sayeed om frigivelse af politiske fanger og navnlig løsladelsen af hr. Geelani i nær fremtid. Disse elementer skal ses i positiv sammenhæng med de regionale valg i september-oktober 2002.

(2003/C 192 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3853/02
af Francesco Fiori (PPE-DE) til Kommissionen

(23. december 2002)

Om: Eksport af osten Grana Padano til Schweiz

I den schweiziske forordning RS 632 110 411 om import af ost mellem Schweiz og Det Europæiske Fællesskab fastslås det, at osten Grana Padano er fritaget for told og kvoter, hvis den har et vandindhold, der ikke overstiger 33,2%.

I november afvist nogle partier Grana Padano-ost, der var mindst 16 måneder gamle, idet de i det ene tilfælde indeholdt 34,1% vand og i det andet tilfælde 34,8%.

Det fremgår af tidligere og nyere oplysninger, som de italienske myndigheder og forskningsinstitutter ligger inde med, at der ikke findes nogen Grana Padano-oste, der er mindst 16 måneder gamle, med et vandindhold over 33,2%, medmindre man i forbindelse med forberedelsen af den prøve, der skal analyseres, fjerner en stor del af skorpen og osten under skorpen. Disse er som bekendt spiselige dele af Grana Padano-osten, og de bør naturligvis tages med ved en analyse.

Det er ikke muligt at foretage en kontradiktorisk analyse af en enkelt prøve, og proceduren vedrørende stikprøvekontrol ved grænserne i EU omfatter en kontradiktorisk prøveudtagning sammen med den berørte part eller dennes fuldmægtig, opdeling af prøven i seks lige store stykker, hvoraf et eller to overgives til eksportfirmaet, et sendes til analyse og de andre opbevares med henblik på eventuelle nye stikprøver i stridstilfælde.

- Kan Kommissionen oplyse, om de schweiziske toldembedsmænd foretager en stikprøvekontrol af et eneste prøvestykke (et kileformet stykke afskåret fra midten med skorpe på begge sider med en samlet vægt på ca. 1,5 kilo), der sendes til det laboratorium, der foretager fastlæggelsen af vandindholdet i Grana Padano-osten i henhold til den internationale norm FIL-IDF 4a-1982?
- Anser Kommissionen det for sandsynligt, at denne fremgangsmåde er et eksempel på en bevidst politik for at opnå en gradvis, men konstant begrænsning af importen, især for så vidt angår Grana Padano-ost?
- Mener Kommissionen, at der er tale om en indirekte protektionisme i modstrid med de trundlæggende regler for den frie handel mellem staterne?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(12. marts 2003)

Forbundstoldlaboratoriet i Bern anvender til måling af vandindholdet i Grana Padano den såkaldte metode »CH 5.02«, der er beskrevet i den schweiziske liste over analysemetoder for levnedsmidler. Denne metode svarer til metoden »FIL-IDF 4a-1982«, som benyttes af medlemsstaternes toldlaboratorier. Da den metode, som det schweiziske laboratorium benytter, er akkrediteret ISO 17 025, skal resultaterne være i overensstemmelse med de stillede kvalitetskrav, bl.a. hvad angår mulighederne for at gentage og reproducere målinger.

Prøveudtagningen kan i sig selv give anledning til forskellige resultater alt efter udtagningstype og plan for stikprøveudtagningen. Med hensyn til udtagningstype udtager det schweiziske toldvæsen et cirkeludsnit af osten, medens den italienske industri udtager kerneprøver i osten. Med hensyn til planen for stikprøveudtagningen skal der tages hensyn til, at ostepartierne ikke er ens. Det schweiziske toldvæsen udtager normalt cirkeludsnit på 2-3 kilogram (kg) af ostene og udvælger tilfældigt en ost i hvert af 10 forskellige partier, dvs. 10 prøver. Der synes således at være tale om en repræsentativ stikprøve.

På basis af disse oplysninger har Kommissionen ikke noget objektivi grundlag for at sætte spørgsmålstegn ved kvaliteten af de resultater, som Forbundstoldlaboratoriet i Bern har opnået.

Kommissionen deler derfor ikke det ærede medlems frygt for, at Schweiz kunne ønske at begrænse importen fra EU ved hjælp af tvivlsomme metoder.

Handelen med ost mellem EU og Schweiz, som navnlig kommer til udtryk i italiensk eksport, har i det seneste tiår været kraftigt voksende. Der har imidlertid i de seneste år været en lille afmatning i den. Ikrafttrædelsen den 1. juni 2002 af »aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Schweiz om handel med landbrugsprodukter« vil lette den bilaterale samhandel. Den fuldstændige liberalisering af ostemarkedet, der vil foregå gradvist over fem år, er en af denne aftales vigtige bestanddele. Det skal bemærkes, at aftalens bestemmelser (bilag 11, appendiks 6) fastsætter gensidig anerkendelse af ligestilling for EU og Schweiz af mælk og mejeriprodukter af køer, bestemt til konsum; disse produkter forsendes derfor mellem EU og Schweiz på samme betingelser som i EU. Tilsvarende vil de bilaterale strukturer, der er indført ved aftalen, gøre det muligt at forbedre samarbejdet med de schweiziske myndigheder, bl.a. om alle aspekter med tilknytning til denne integrering af markedet for ost.

(2003/C 192 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3871/02
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(10. januar 2003)

Om: Anlæg af losseplads-vest

Som opfølgning på det svar, som medlem af Kommissionen Margot Wallström den 12. februar 2001 gav på min forespørgsel E-3979/00 ⁽¹⁾ om anlæg af losseplads-vest i Cadaval i Portugal, skal jeg anmode om at få oplyst, hvordan den derefter har vurderet lossepladsen, og om at blive orienteret om den afgørelse, som omtales i svaret.

⁽¹⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 97.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(24. februar 2003)

I forlængelse af sit tidligere svar oplyser Kommissionen det ærede medlem om, at den på sit møde den 30. oktober 2002 besluttede at henlægge klage nr. 2000/4668 om etablering af en losseplads for den vestlige regions kommunale affald.

Efter at have stillet de portugisiske myndigheders redegørelse op imod klagerens bemærkninger nåede Kommissionen frem til, at der ikke er noget fællesskabsretsgrundlag for fortsat at behandle klagen.

Projekterne vedrørende lossepladser til kommunalt affald er optaget i bilag II til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽¹⁾, og derfor tilhører de den gruppe af projekter, hvor det i medfør af artikel 4, stk. 2, i samme direktiv overlades til de nationale myndigheder at vurdere, om der skal foretages en vurdering af projektets virkning på miljøet. De nævnte skønsmæssige beføjelser kan afgrænses med direktivets artikel 2, ifølge hvilken projekter, der kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives en vurdering af denne indvirkning. Ikke desto mindre er det op til medlemsstaterne at analysere, om et givet projekt kan få væsentlig indvirkning på miljøet. I det konkrete tilfælde er der udført en sådan analyse via flere miljøvirkningsundersøgelser, og heraf er det ikke fremgået, at projektet kunne få væsentlig indvirkning på miljøet.

Endvidere er etableringen og driften af lossepladsen underlagt garantiene og de tekniske krav i det nye lossepladsdirektiv — Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald ⁽²⁾ — selv om projektet endnu ikke faldt under direktivets anvendelsesområde. Inden projektet blev tilladt, blev der således udarbejdet en projektbeskrivelse med oplysninger om lokalitetens geologiske, geotekniske og hydrologiske karakteristika, om tætningsystemet, om afvandingssystemerne for regnvand og spildevand, om kontrol og overvågning af spildevand og grundvand, om afgang og behandling af biogas, samt om

sikkerheden for befolkningen og arbejdstagerne. For tætningssystemets vedkommende har man i projektets udførelsesfase anlagt et halv meter tykt lerlag sammen med et kunstigt kompositlag for at danne en geologisk barriere, hvis permeabilitet er kompatibel med det nævnte direktivs krav.

Endelig må det bemærkes, at lossepladsen har fået udstedt en miljøgodkendelse af Generaldirektoratet for Miljø i henhold til den lovgivning, hvormed Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening⁽¹⁾ er gennemført. Den nævnte godkendelse indeholder et miljøovervågningsprogram for lossepladsen, som den driftsansvarlige er forpligtet til at overholde i driftsperioden, under nedlukningen og i forbindelse med håndteringen efter lukningen.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 182 af 16.7.1999.

⁽³⁾ EFT L 257 af 10.10.1996.

(2003/C 192 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3881/02

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(10. januar 2003)

Om: EU-støtte til anlæg af kraftvarmeværker

Det første private kraftværk i Andalusien, som fremstiller elektricitet på basis af presserester fra fremstilling af olivenolie, vil inden årets udgang blive sat i drift af et selskab beliggende i den spanske by Villanueva de Algaidas i Málaga-området.

Anlægsarbejderne i forbindelse med dette nye værk, som vil kunne producere 25 millioner watt, er så godt som afsluttet, og energien vil blive solgt til elforsyningsvirksomheden i området og vil kunne forsyne ca. tre tusinde husstande i hele området.

Andalusien har en stor produktionskapacitet, hvad angår oliven, og dette nye tiltag må siges at være meget nyttigt. Kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse, hvilke former for støtte og incitamentter fra EU's side der vil kunne komme på tale til fordel for de andalusiske olivenavlervirksomheder, der måtte ønske at tage konkurrencen op med ovennævnte initiativ?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(13. februar 2003)

Kommissionen har været særdeles aktiv, navnlig inden for de sidste fem år, med hensyn til orientering og udvikling af Fællesskabets politik inden for vedvarende energi. Blandt de forskellige vedvarende energiformer, der er udviklet, står biomasse og affald for det største potentielle bidrag til energiproduktionen (cirka 60 %).

For så vidt angår Fællesskabets incitamentsmomenter og fællesskabsstøtte vedrørende kraftvarmeværker i Andalusien, hvor der fyres med olivenpresserester, kan Kommissionen fremhæve følgende muligheder:

- For så vidt angår forskning og videreudvikling af teknologi til udnyttelse af vedvarende energikilder, tilbydes der via det sjette rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FTU) (2003-2006) finansiel støtte via dets særprogram »Integration og styrkelse af det europæiske forskningsrum«, hvor det pågældende udvalgte forskningstema er »Bæredygtig udvikling, globale miljøændringer og økosystemer« med undertemaet »Bæredygtige energisystemer«. I henhold til dette program ydes der navnlig støtte til medfinansiering af fornyende teknologi på området samforbrænding (biobrændstoffer sammen med konventionelle brændstoffer), og kraftvarmeværker med henblik på produktion i stor målestok af elektricitet og varme på grundlag af fornyelige energikilder.

- Det nye program for »intelligent« energi, som efter planerne indledes senere på året 2003, skal støtte nye anvendelsesmuligheder for vedvarende energikilder.
- Desuden kan det projekt, det ærede medlem har bragt på bane, muligvis medfinansieres med strukturfondsmidler inden for rammerne af det integrerede operationelle program for Andalusien for 2000-2006.
- Kommissionen minder herunder det ærede medlem om, at det i medfør af subsidiaritetsprincippet er den pågældende medlemsstat, der bestemmer, hvilke konkrete projekter der kan drage nytte af samfinansiering, bl.a. på grundlag af udvælgelseskriterierne i de enkelte programmeringsdokumenter. Det vil derfor være hensigtsmæssigt at opfordre det pågældende firma til at indhente nærmere oplysninger herom hos »Dirección General de Fondos Europeos« under »Consejería de Economía y Hacienda de la Junta de Andalucía«, på følgende adresse: Isla de la Cartuja, Edificio Torretriana, 5a planta, E-41071 Sevilla.

(2003/C 192 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3905/02
af Nelly Maes (Verts/ALE) til Kommissionen

(6. januar 2003)

Om: Genetablering af retsstatsforhold i Den Demokratiske Republik Congo

Nu hvor otte congolesiske partier i Pretoria har indgået en aftale om deling af magten, er der udsigt til fred og genopbygning i Den Demokratiske Republik Congo.

I betragtning af, at den congolesiske stat i praksis ikke fungerer i store dele af republikken, end ikke i de områder, som ikke har været besat af fremmede magter, og i betragtning af, at nabolandene Uganda og Rwanda i realiteten udøver magten i de besatte områder, må det internationale samfund tage sit ansvar på sig. På baggrund af konflikten og dens tre millioner ofre kan landets genopbygning ikke overlades til de lokale myndigheders gode vilje, idet disse ikke har midlerne, og heller ikke til et enkelt eller et par EU-medlemslande. En FN-indsats er nødvendig for at opfylde det tomrum, der opstår, når de udenlandske tropper er trukket tilbage, især gennem MONUC, og for at bistå med den strukturelle opbygning af landet, hvor EU ikke kan undværes.

Hvordan vil EU bistå med genetableringen af retsstatsforhold i landet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(3. februar 2003)

Kommissionen er klar over, at det er af største vigtighed, at der genindføres retsstatsforhold i Den Demokratiske Republik Congo for at skabe fred og sikre genopbygningen i landet og i De Store Søers Område.

Til dette formål er man gået i gang med et fælles initiativ med deltagelse af Belgien og FN's udviklingsprogram (UNDP) for at vurdere behovene, at fastlægge en fælles strategi og blandt de forskellige kapitalindskydere at få iværksat en koordineret aktion til styrkelse af den institutionelle kapacitet og til reform af det offentlige apparat i Congo.

Kommissionen deltager allerede i genindførelsen af retsstatsforhold i form af et projekt for støtte til retsvæsenet med et beløb på 28 mio. EUR. Projektet er ved at blive gennemført.

Med hensyn til styrkelse af kapaciteten godkendte Kommissionen også i december 2002 et projekt med titlen »Første program for institutionel støtte« til et beløb af 16 mio. EUR.

Dette program tager sigte på at styrke aktivitetsniveauet i en række højtprioriterede ministerier og at støtte indførelse af »overgangsinstitutioner« såsom Den Nationale Valgkommission og Den Nationale Kommission for Menneskerettigheder.

(2003/C 192 E/181)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3915/02
af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen**

(14. januar 2003)

Om: Økonomisk støtte til Latinamerika

Kan Kommissionen forelægge en oversigt over, hvordan den årlige økonomiske støtte fra EU til Latinamerika i perioderne 1995-1999 og 2000-2002 fordeler sig på de enkelte budgetposter?

Kan den oplyse, hvor store de årlige betalinger har været i disse perioder?

Hvorledes begrundes Kommissionen den »traditionelle« lave gennemførelsesgrad på disse budgetposter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(10. marts 2003)

En oversigt over den årlige fordeling på de enkelte budgetposter af forpligtelser og betalinger vedrørende samarbejdet med Latinamerika i perioden 1996-2002 er sendt direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat (tallene for 2002 bør betragtes som foreløbige, idet forpligtelserne endnu ikke er blevet registreret i edb-systemet for visse budgetposters vedkommende (!)).

Det samlede beløb i forpligtelsesbevillinger udgør 3,12 mia. EUR for alle budgetposter i den pågældende periode og betalingsbevillingerne 2,04 mia. EUR.

Der er flere forklaringer på forskellen på 1,08 mia. EUR mellem de to aggregater.

For det første er det nødvendigt at trække en stor del af forpligtelsesbevillingerne vedrørende 2001 og 2002 fra dette tal. Det er beløb, der er opført som forpligtelsesbevillinger i EU's bogholderi, og for at afføde betalingsbevillinger skal der være indgået kontrakter på forhånd. Dette forudsætter, at der indgås finansieringsaftaler/kontrakter med de lande og/eller organisationer, der modtager støtten. Det er klart, at de finansieringsaftaler/kontrakter, der er undertegnet for at opfylde forpligtelser indgået i 2001, har affødt en meget begrænset strøm af udgifter og følgelig betalinger. Hvad angår 2002, har en del af forpligtelserne endnu ikke resulteret i finansieringsaftaler/kontrakter.

For det andet bliver hele det oprindelige budget ikke opbrugt i forbindelse med visse aktioner, bl.a. som følge af tilpasning af målene for udnyttelseskapaciteten i indsatsområdet eller suspension eller fremskyndet afslutning, når situationen lokalt ikke længere giver mulighed for at gennemføre foranstaltningerne på tilfredsstillende betingelser. En sådan situation afføder en strøm af betalinger, som er mindre end forpligtelserne.

Analysere man udviklingen i betalingerne på de vigtigste budgetposter i Latinamerika-programmet, konstaterer man i øvrigt:

- en tydelig forbedring i betalingsrytmen på budgetpost B7-310 (finansiel og fagligt samarbejde). I 2002 udgør de samlede betalinger 85 % af forpligtelserne. I 1998 udgjorde de 60 % af forpligtelserne
- en formindskelse af forholdet mellem betalinger/forpligtelser på B7-311 (økonomisk samarbejde). Betalingerne udgjorde 58 % af forpligtelserne i 1998. I 2002 udgør de kun 20 %. Udviklingen skyldes en stærk forøgelse af forpligtelserne på denne post (fra 49 mio. EUR i 1998 til 125 mio. EUR i 2002), idet man i de senere år har godkendt store regionale programmer (Alfa, Alban, Alis, Al-Invest), hvor det tager tid, inden de afføder en omfattende strøm af betalinger
- en betalingsrytme på budgetpost B7-313 (rehabilitering), som det er muligt at forbedre senere, og som svarer til genopbygningsprogrammet for landene i Mellemamerika (PRRAC) efter orkanen Mitch. De samlede betalinger i forhold til forpligtelser steg fra 12,8 % i 1999 til 34,8 % i 2002. Ifølge planen for betalinger på denne post vil de forpligtelser, der allerede er gennemført, være opbrugt 100 % i løbet af fire år.

Ud over disse forklaringer erkender Kommissionen, at det problem, som det ærede medlem fremfører, nemlig den svage gennemførelse af betalingsbevillingerne, har været en kritisk faktor i EU's samarbejde med andre lande i de senere år.

Problemet har siden reformen af forvaltningen af EF's eksterne bistand været genstand for løbende revision og en handlingsplan med kvantificerede mål, hvad angår formindskelse af de betalinger, der skal effektueres, og afslutningen af projekter, hvor der resterer uindfrie forpligtelsesbevillinger. De foranstaltninger, der er vedtaget, og tjenestegrenenes indsats har betydet, at betalingsstrømmen er ved at blive bedre, og at omfanget af uindfrie bevillinger (»UF«) formindskes konstant.

(¹) Det har ikke været muligt at foretage samme fordeling for budgetåret 1995, da ændringerne i nomenklaturen på de forskellige budgetposter og de ændringer, der blev indført i edb-systemet på det pågældende tidspunkt, gør det meget vanskeligt at sammenligne oplysningerne. Der er så kun vist oplysninger vedrørende budgetpost B7-310 (finansiel og teknisk samarbejde) og B7-311 (økonomisk samarbejde).

(2003/C 192 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3919/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(14. januar 2003)

Om: Et europæisk satellitagentur

I forbindelse med et møde for få dage siden i Bruxelles mellem præsidenten for regionen Lazio, Francesco Storace, og Kommissionens formand, Romano Prodi, bekræftedes Roms kandidatur som hjemsted for et europæisk satellitagentur.

I tilknytning hertil understregede kommissionsformand Prodi, at kravet om enstemmighed risikerer at lamme placeringen af diverse organer, bl.a. Fødevarer sikkerhedsagenturet og satellitagenturet, og han fremhævede desuden, at Kommissionen selv i en så kompliceret situation med alle til rådighed stående midler tilstræber, at der træffes en afgørelse herom.

Selv om disse udtalelser er temmelig generelle og lovlig flotte, lader de dog et vist engagement fra Kommissionens side skinne igennem og gør det muligt at ane en løsning.

Derimod kan man ikke uddrage samme konklusioner af det svar på min forespørgsel P-1940/02 (¹) af 26. juni 2002, som Loyola de Palacio afgav på Kommissionens vegne: På spørgsmålet om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at placere det fremtidige satellitagentur i Rom, svarede Loyola de Palacio, at der ikke var »truffet beslutning om en eventuel oprettelse af et europæisk agentur for multimodal satellitnavigation«, og at man derfor naturligvis intet vidste »om et sådant agenturs hjemsted, midler eller antal ansatte«.

Kan Kommissionen på den baggrund oplyse,

1. hvorledes Galileo-programmets fremtidige udvikling vil se ud?
2. hvorledes de to modstridende udtalelser skal fortolkes?
3. hvorledes den forholder sig til spørgsmålet?

(¹) EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 249.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(25. februar 2003)

Galileo-programmet for satellitbaseret radionavigation bliver i udviklingsfasen, der varer indtil 2005, forvaltet af Galileo-fællesforetagendet. Ifølge foretagendets vedtægter, der blev vedtaget af Rådet i maj 2002, har det hjemsted i Bruxelles.

Når fællesforetagendet opløses, overdrages ansvaret for Galileo-systemets etablerings- og ibrugtagningsfase til den private organisation, der har fået koncessionen. Organisationen kan på grundlag af sine egne kriterier (f.eks. effektivitet, omkostninger mv.) afgøre, hvor dens forretningssted og driftsmæssige hovedkvarter skal ligge.

I andet halvår af 2003 sender Kommissionen et forslag til Rådet og Europa-Parlamentet om oprettelse af en offentligretlig struktur, som skal være den myndighed, der giver koncessionen; dens hjemsted naturligvis endnu ikke er fastlagt.

På denne baggrund og i betragtning af, at der ikke foreligger noget forslag eller nogen beslutning om oprettelse af et center for multimodal satellitnavigation, er der ikke modstrid mellem kommissionsformandens udtalelser og det svar fra Kommissionens næstformand med ansvar for transport og energi, som det ærede medlem henviser til.

(2003/C 192 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0027/03
af Charles Pasqua (UEN) til Kommissionen

(13. januar 2003)

Om: Beskyttelse af betegnelsen »yoghurt«

Efter Den Europæiske Domstols dom i Smanor-sagen påpegede Europa-Kommissionen i sin fortolkende meddelelse om salgsnavne for levnedsmidler af 15. oktober 1991⁽¹⁾, at levende mælkebakterier i tilstrækkelig mængde er et af yoghurts karakteristiske bestanddele. Yoghurt er derfor et produkt, hvis karakteristika er anerkendt af det europæiske myndigheder.

I denne meddelelse bliver det endvidere præciseret, at almindelig anvendelse af ordet »yoghurt« kan vildlede forbrugeren om produktets sande natur.

Den version af codex alimentarius, der i øjeblikket er ved at blive vedtaget, præciseres ved, at betegnelsen »yoghurt« som regel er forbeholdt produkter, der indeholder levende gær.

I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF⁽²⁾ om mærkning af og præsentationsområder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler er medlemsstaterne forpligtet til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at beskytte forbrugerne mod fare for svig.

På baggrund af de definitioner, der er fastlagt af de forskellige myndigheder, bedes Kommissionen oplyse, om en medlemsstat som f.eks. Kongeriget Spanien har ret til at ændre sin lovgivning, således at betegnelsen »yoghurt« udvides til at omfatte produkter, der ikke indeholder betydelige mængder af levende gær?

Har en medlemsstat som f.eks. Kongeriget Spanien på baggrund af Fællesskabets principper om forbrugerbeskyttelse ret til at ændre sine bestemmelser om betegnelsen »yoghurt«, som hidtil udelukkende var forbeholdt produkter, der indeholder levende gær, således at den også kan anvendes på produkter, hvori den levende gær er tilintetgjort?

Kan Kommissionen angive, hvilke foranstaltninger den har til hensigt at iværksætte med henblik på at forhindre Kongeriget Spanien i at gennemføre af sine nye retsbestemmelser vedrørende betegnelsen »yoghurt«?

⁽¹⁾ (EFT C 270/2.

⁽²⁾ EFT L 109 af 6.5.2000, s. 29.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(11. marts 2003)

Formålet med Kommissionens fortolkningsnotat, som det ærede medlem citerer fra, er inden for rammerne af den frie bevægelighed for varer at fastslå, hvilke betingelser en medlemsstat skal opfylde for lovligt at kunne fastholde, at et navn, hvorunder et produkt sælges på medlemsstatens område, adskiller sig fra det produktnavn, der anvendes i produktionslandene, for således at beskytte forbrugerne mod risikoen for forveksling mellem forskellige produkter.

Betingelsen er, at det pågældende produkt, for så vidt angår dets sammensætning eller fremstillingsmåde, er så forskelligt fra de varer, der almindeligvis er kendt under dette navn i EU, at det ikke kan anses for at tilhøre den samme varegruppe. I denne forbindelse er det vigtigt at hæfte sig ved produktets kendetegn.

Faktisk har hverken Domstolen eller Kommissionen (i sit fortolkningsnotat) defineret yoghurt. I afgørelsen i Smanor-sagen fastslog Domstolen, i hvilke tilfælde det er nødvendigt at ændre et produktnavn for at beskytte forbrugerne mod risikoen for forveksling mellem forskellige produkter. I denne forbindelse bemærkede Domstolen, at kendetegnet i henhold til Codex Alimentarius ved det produkt, der bringes i omsætning under betegnelsen yoghurt, er tilstedeværelsen af specifikke levedygtige mælkesyrebakterier i rigelige mængder.

Domstolen påpegede, at der ikke er udarbejdet fælles eller harmoniserede regler for fremstilling eller afsætning af yoghurt med undtagelse af Kommissionens direktiv 93/102/EØF af 16. november 1993 om ændring af direktiv 79/11/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽¹⁾.

I mangel af fællesskabslovgivning har medlemsstaterne ret til at fastlægge bestemmelser om f.eks. anvendelsen af betegnelsen »yoghurt« og for hvilket produkt disse bestemmelser skal finde anvendelse.

Inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter⁽²⁾ modtog Kommissionen det spanske lovforslag, som det ærede medlem henviser til. I dette lovforslag gives der tilladelse til, at visse produkter bringes i omsætning under betegnelsen »yoghurt pasteuriseret efter fermentering«. Kommissionen gjorde ingen indsigelser mod dette udkast til retsforskrift. I overensstemmelse med den procedure, der er fastlagt i direktiv 98/34/EF, har de spanske myndigheder fra den 26. januar 2003 ret til at vedtage lovgivningen.

Kommissionen har ikke desto mindre fået forelagt adskillige klager over den spanske lovgivning, der navnlig er baseret på Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 200/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler. Kommissionen behandler for øjeblikket disse klager og retsstillingen i medlemsstaterne, for så vidt angår betegnelsen yoghurt.

⁽¹⁾ EFT L 291 af 25.11.1993.

⁽²⁾ EFT L 204 af 21.7.1998.

(2003/C 192 E/184)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0030/03
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. januar 2003)

Om: Det græske statslige elektricitetsselskab (DEI) og opførelse af nye elektricitetsværker

Kommissionen anførte i sit svar på min skriftlige forespørgsel P-1459/02⁽¹⁾, at den af alle integrerede elektricitetsselskaber i EU kræver, at de gennemfører fuld regnskabsmæssig adskillelse af aktiviteter, der vedrører henholdsvis produktion, transport og fordeling. I svaret på mit senere mundtlige spørgsmål (H-0794/02)⁽²⁾ henviste Kommissionen til de finansielle vanskeligheder, som de syv private joint ventures står overfor i forbindelse med opførelsen af nye elektricitetsværker til en total kapacitet på 2 000 MW. I det samme svar understreger Kommissionen, at det er nødvendigt, at der inden 2005 sikres yderligere kapacitet i en størrelsesorden af 500-600 MW, for at problemet med at garantere sikker strømforsyning i Grækenland kan blive løst.

1. Har det græske statslige elektricitetsselskab (DEI) foretaget regnskabsmæssig adskillelse af sine aktiviteter?
2. Hvad skyldes de finansielle vanskeligheder for de private joint ventures, og kan disse vanskeligheder eventuelt have noget at gøre med markedspriserne på de brændstoffer, der skal bruges til driften af de syv nye elektricitetsværker?
3. Vil Grækenland eventuelt i de kommende år få problemer i forbindelse med sikker strømforsyning, eftersom det indtil nu ikke har været muligt at sikre en kapacitet på 2 000 MW og selvfølgelig slet ikke de yderligere 500-600 MW?

⁽¹⁾ EFT C 277 E af 14.11.2002, s. 209.

⁽²⁾ Skriftligt svar af 17.12. 2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(24. februar 2003)

1. Det græske ministerium for udvikling meddelte ved brev af 4. december 2002 Kommissionen følgende:

- a) Den 15. april 2002 indgav det græske offentlige elforsyningsselskab (Public Power Corporation (PPC) SA) til den græske tilsynsmyndighed (RAE) en række indbyrdes uafhængige finansielle regnskaber for dets forskellige aktiviteter i 2001.
- b) Den 24. oktober 2002 gav den græske tilsynsmyndighed PPC besked om atter at indgive regnskaber med en række yderligere redegørelser og ændringer. Sidste frist for indgivelse af de reviderede indbyrdes uafhængige regnskaber var fastsat til den 16. december 2002.

Kommissionen har anmodet om en officiel bekræftelse på, at disse reviderede regnskaber er blevet indgivet samt hvordan den græske tilsynsmyndighed har reageret på de reviderede regnskaber.

2. Kommissionen kan ikke give nogen forklaring på, hvorfor konsortiet af uafhængige private selskaber skulle stå over for finansielle vanskeligheder, da sådanne informationer er forretningshemmeligheder, som ikke er tilgængelige for Kommissionen. Dog er det generelt rigtigt, at banker og finansielle institutioner kun modvilligt finansierer ny produktionskapacitet, med mindre der er tale om både juridisk og økonomisk stabilitet og forudsigelighed, herunder også med hensyn til brændstofprisen.

3. Det er korrekt at anføre, at Grækenland kan komme til at stå over for en vis mangel på elforsyning i de kommende år, med mindre der etableres helt nye elværker.

I den forbindelse har Kommissionen for nylig søgt at få oplyst, hvor langt man er kommet med udarbejdelsen af en ny græsk lov om ændring af den gældende lov 2773/1999, som vil kunne gøre det lettere for nye uafhængige el-selskaber at etablere sig på det græske energimarked.

(2003/C 192 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0042/03
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(21. januar 2003)

Om: Virksomhedsflytning, omstruktureringer og beskyttelse af beskæftigelsen

I de portugisiske medier er det for nylig (Expresso af 19. oktober 2002) blevet oplyst, at den japanske gruppe, Yazaki Saltano, seriøst overvejer at lukke sine kabelanlæg i Gaia og Ovar, som tilsammen beskæftiger næsten seks tusinde, overvejende yngre arbejdstagere.

Ifølge fagforbundet Sindicato dos Trabalhadores das Indústrias do Norte har ledelsen i de portugisiske virksomheder dementeret oplysningen, men den har bekræftet, at der skal ske en reduktion af personalet uden dog at oplyse et præcist antal.

Da ledigheden i Portugal stiger dag for dag, er det vigtigt at hindre, at den bliver endnu større.

Derfor bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Er der i Portugal eller i noget andet EU-land blevet ydet finansiel støtte til den japanske gruppe Yazaki Saltano?
2. Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at træffe for at sikre beskæftigelsen på baggrund af de talløse virksomhedsflytninger og omstruktureringer, som de multinationale virksomheder gennemfører og den ledighed, dette medfører i lande som Portugal?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(7. marts 2003)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at virksomheden »Yasaki Saltano« har modtaget følgende tilskud i Portugal inden for rammerne af Den Europæiske Socialfond:

— Forhenværende fond

DAFSE (Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu) — i 1988 modtog gruppen 108 907 495 PTE i forbindelse med ansøgning nr. 881079 P1 og 881086 P1, og i 1989 modtog gruppen 171 483 668 PTE i forbindelse med ansøgning nr. 890617 P1 og 890694 P1.

— Fællesskabsstøtteramme I

I 1990 modtog gruppen støtte fra »Instituto do Emprego e Formação Profissional« (IEFP): projekt nr. 2/90 — 1 097 064 PTE, og i 1993 støtte fra »Programa específico para o Desenvolvimento Industrial Português« (PEDIP): projekt nr. 6431/90 — 7 616 008 PTE.

— Fællesskabsstøtteramme II

Gruppen modtog via Beskæftigelsescentret i Aveiro (IEFP) følgende ESF-tilskud:

- i 1994 modtog gruppen 24 409 EUR fra det operationelle program Erhvervsuddannelse og Beskæftigelse (PESSOA) til en række beskæftigelses- og uddannelsesprogrammer i forbindelse med foranstaltningen »Jobkvalificering og grunduddannelse«
- i 1999 modtog gruppen 5 504 EUR i forbindelse med underprogrammet for økonomisk og social integration af ugunstigt stillede grupper (Integrar) under det operationelle program Sundhed og Social Integration til rehabiliteringsprojekter i forbindelse med foranstaltningen »Social og økonomisk integration af mennesker med handicap«.

Kommissionen har sendt de andre medlemsstater en anmodning om oplysninger om eventuel udbetaling af fællesskabsstøtte til Yasaki Saltano. Kommissionen holder det ærede medlem orienteret om sagens gang.

I forbindelse med det ærede medlems andet spørgsmål skal det påpeges, at Rådets direktiv 98/59/EF⁽¹⁾ om kollektive afskedigelser indeholder regler om information og høring af arbejdstagernes repræsentanter i tilfælde, hvor arbejdsgiveren påtænker at foretage kollektive afskedigelser. Konsultationerne gennemføres i god tid og skal i det mindste dreje sig om mulighederne for at undgå eller begrænse de kollektive afskedigelser samt for at afbøde følgerne af disse ved hjælp af sociale ledsageforanstaltninger. Disse foranstaltninger tager navnlig sigte på støtte til omplacering eller omskoling af de afskedigede arbejdstagere.

Hvad angår udflytning af virksomheder er Kommissionen fortalende for, at virksomhederne altid skal tage hensyn til de konsekvenser, deres beslutning om udflytning kan få for de ansatte og for de sociale og regionale forhold. Dette er for nylig blevet understreget i Kommissionens meddelelse om Virksomhedernes sociale ansvar: Virksomhedernes bidrag til bæredygtig udvikling⁽²⁾.

Ydermere opfordrede Kommissionen de europæiske arbejdsmarkedsparter til at indlede en dialog om midler til at foregribe og forvalte ændringer med henblik på at anvende en dynamisk indgang til de sociale og arbejdsmarkedsrelaterede aspekter.

⁽¹⁾ Direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser, EFT L 225 af 12.8.1998.

⁽²⁾ KOM(2002) 347 endelig udg.

(2003/C 192 E/186)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0051/03
af Struan Stevenson (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. januar 2003)

Om: Misbrug af receptpligtig medicin

Hvilke undersøgelser har Kommissionen foretaget for at bevise eventuelle skadelige virkninger af kosttilskud og planteprodukter med henblik på at stoppe håndkøbssalg (over-the-counter) af sådanne produkter, og kan man få udleveret kopier af de oplysninger, der lå til grundlag for afgørelsen?

Hvilke midler har Kommissionen stillet til rådighed for biomedicinsk forskning i og udvikling af humanmedicin i Europa?

Hvilke midler har Kommissionen stillet til rådighed for forskning i langtidsvirkninger af receptpligtig psykiatrisk medicin på patienter i lægebehandling i Europa?

Hvor hyppigt forekommer følgende tilstande i Den Europæiske Union: autisme, opmærksomhedsforstyrrelser (attention deficit disorder), hyperkinetiske forstyrrelser og opmærksomhedsforstyrrelser (attention deficit hyperactivity disorder), skizofreni, ordblindhed, dyspraxi og Down's syndrom (mongolisme)?

Hvilket overvågningssystem findes der til sikring af, at informationerne fra medicinalfirmaerne, når de registrerer en ny medicin, indeholder alle informationer, og at der ikke holdes negative forsøgsoplysninger tilbage fra patienter og de licensudstedende myndigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(21. marts 2003)

I juni 2002 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet direktiv 2002/46/EF af 10. juni 2002 om kosttilskud⁽¹⁾. Direktivet dækker produkter, der markedsføres som fødevarer, og finder ikke anvendelse på håndkøbssalg. Under alle omstændigheder er målet med direktivet ikke at stoppe salget af nogen former for kosttilskud, men at sikre, at sådanne produkter, når de markedsføres, er sikre og har en passende mærkning. Dette vil give forbrugerne mulighed for at træffe et begrundet valg blandt en omfattende vifte af sikre produkter, passende til deres individuelle behov

Kommissionens forslag til direktiv om traditionelle plantelægemidler⁽²⁾ sigter på at sikre patienters adgang til traditionelle plantelægemidler, for hvilke oplysningerne om traditionel anvendelse lader formode, at de er sikre og effektive. Der er fastsat en forenklet registreringsprocedure for sådanne produkter, som ikke forudsætter en recept. Antallet af plantelægemidler, som opfylder de nødvendige kriterier for kvalitet, sikkerhed og virkning, begrænses således ikke, men udvides.

Der findes mange oplysninger om risici i forbindelse med plantelægemidler. Ud over videnskabelig litteratur, som regelmæssigt omhandler dette spørgsmål, findes der også en del information på webstederne⁽³⁾ for de nationale lægemiddelagenturer.

I det femte rammeprogram (1998-2002) blev der indgået forpligtelser på i alt 1,27 mia. EUR til støtte af sundhedsrelaterede forskningsaktiviteter

Der var følgende opdeling i programområder:

- Nøgleaktion 1: levnedsmidler, ernæring og sundhed – 110 mio.
- Nøgleaktion 2: bekæmpelse af infektionssygdomme – 267,8 mio.
- Nøgleaktion 3: cellefabrikken – sundhedsdelen – 194,4 mio.
- Nøgleaktion 6: befolkningens stigende gennemsnitsalder og handicapspørgsmål – 169,3 mio.
- Aktiviteter af generisk art – 449,8 mio.
- Støtte til forskningsinfrastrukturer – 82,2 mio.

I det sjette rammeprogram er det meste af den sundhedsrelaterede forskning koncentreret om det prioriterede emneområde »biologiske videnskaber, genomforskning og bioteknologi i sundhedens tjeneste«, hvor der står 2,255 mia. EUR til rådighed i tidsrummet 2003-2006. Der findes også støtte – sandsynligvis ca. 40 mio. – til politikrelateret forskning inden for sundhed og tilhørende områder. Det er ikke muligt på dette tidspunkt at udpege sandsynlige biomedicinske forskningselementer, da programmet først lige er startet.

Programmerne for folkesundhed har ikke stillet støtte til rådighed for forskning inden for de omtalte områder.

Kommissionen indsamler ikke data om forekomsten af de omtalte forhold. EU's program for folkesundhed 2003-2008 har som mål at oprette et system til overvågning af sundhed, hvor man indsamler oplysninger om en række sundhedsdata.

I direktiv 2001/83/EC⁽⁴⁾ er der fastlagt et krav om, at ansøgeren i sin ansøgning om en markedsførings-tilladelse til et lægemiddel fremlægger alle de oplysninger, som er relevante for en evaluering af midlet, hvad enten disse oplysninger er positive eller negative. Især bør alle relevante oplysninger om ufuldstændige eller afbrudte toksikologiske, farmakologiske eller kliniske afprøvninger eller forsøg anføres. Indsender en ansøger en ufuldstændig eller forfalsket ansøgning, skal ansøgningen afvises. Herudover skal medlemsstaterne sørge for de nødvendige mekanismer til sikring af, at disse forpligtelser overholdes i praksis.

(¹) EFT L 183 af 12.7.2002.

(²) EFT C 126 E af 28.5.2002.

(³) (Jf. f.eks. <http://www.emea.eu.int/> tilhørende European Medicines Evaluation Agency, <http://heads.medagencies.org/> for links til nationale agenturer og <http://www.fda.gov/> for agenturet i USA).

(⁴) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, EFT L 311 af 28.11.2001.

(2003/C 192 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0056/03

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. januar 2003)

Om: Reform af den fælles fiskeripolitik og den portugisiske og spanske fiskerflådes juridiske situation

Kan Kommissionen, efter at den lange overgangsperiode, der blev fastlagt i forbindelse med Portugals og Spaniens tiltrædelse af EF, nu er afsluttet, oplyse, på hvilke områder af den af Rådet vedtagne reform af den fælles fiskeripolitik det overvejes at give den portugisiske og spanske flåde de samme fiskeri- og fangstrettigheder som de øvrige EU-medlemsstater, og herunder især de samme rettigheder som de lande, der var medlem af EU på tidspunktet for indførelsen af den fælles fiskeripolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(25. februar 2003)

Kommissionen er i medfør af EF-traktatens artikel 211 den EF-institution, der fungerer som EF-retten's vogter. Den fører således tilsyn med, at traktaten overholdes, og at de overordnede principper for EF-lovgivningen følges. Et af disse principper er ligestillingsprincippet, der er baseret på princippet om, at der ikke må diskrimineres, bl.a. på grundlag af nationalitet, således som det fremgår af traktatens bestemmelser (se f.eks. artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 12 og 13 i EF-traktaten).

Herudover skal det bemærkes, at Domstolen altid har betragtet traktatens bestemmelser som værende udtryk for det generelle ligestillingsprincip, der er det grundliggende princip for EF-retsordenen⁽¹⁾.

Det er klart, at Kommissionen skal sikre sig, at dette princip overholdes, bl.a. i forbindelse med dens initiativret. Inden for den fælles fiskeripolitik kan som et nyere eksempel på en juridisk ramme, der skal gøre det muligt at drive fiskeri på lige vilkår, nævnes forslaget til Rådets forordning om forvaltning af fiskeriindsatsen, for så vidt angår visse fiskerizoner og visse fiskeressourcer i EF, og om ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93⁽²⁾. Dette forslag har til formål at sikre lige handlemuligheder og at fjerne enhver forskelsbehandling mellem medlemsstaterne på grundlag af nationalitet.

(¹) Jf. Domstolens dom af 19. oktober 1977 i de forenede sager 124/76 og 20/77, Domssamling 1977, s. 1795, og Domstolens dom af 12. juli 1984 i sag 237/83, Domssamling 1983, s. 3153.

(²) KOM(2002) 739 endelig udg.

(2003/C 192 E/188)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0058/03
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(22. januar 2003)

Om: Landbrugs- og fiskerikommissær Franz Fischler og stabilitetsprincippet i den fælles fiskeripolitik

Under debatterne i Europa-Parlamentet om betænkningerne vedrørende den fælles fiskeripolitik har landbrugs- og fiskerikommissær Franz Fischler direkte udtalt, at princippet om relativ stabilitet ikke kan ændres i forbindelse med reformen af fiskeripolitikken under henvisning til, at dette princip er en integrerende del af denne politik. Af hvilken artikel i traktaterne fremgår det, at dette princip ikke kan ændres i forbindelse med en reform af den fælles fiskeripolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. marts 2003)

Princippet om relativ stabilitet i den fælles fiskeripolitik er ikke fastsat i traktaterne og udgør derfor ikke en del af den primære fællesskabsret.

Rådet kan ændre princippet om relativ stabilitet ved kvalificeret flertal. Men Kommissionen mente i forbindelse med reformen af den fælles fiskeripolitik, at det var hensigtsmæssigt at foreslå, at den bliver opretholdt. Den relative stabilitet er en del af den politiske basisligevægt i den fælles fiskeripolitik, og et meget stort flertal af medlemsstaterne stillede sig positivt til opretholdelsen af den relative stabilitet. Kommissionen mener i øvrigt, at der på nuværende tidspunkt ikke findes et realistisk og acceptabelt alternativ til princippet om relativ stabilitet.

Kommissionen har dog også erkendt, at dette princip kan revideres på mellemlang eller lang sigt. Kommissionen har desuden i forbindelse med reformen foreslået i 2003 at drøfte en bedre økonomisk forvaltning af EU-fiskeriet, og den vil fremlægge en rapport herom.

(2003/C 192 E/189)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0085/03
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(23. januar 2003)

Om: Flytning af virksomheder og arbejdsløshed

Det multinationale skotøjsfirma C & J Clark har netop meddelt, at man lukker fabrikken i Castelo de Paiva i Portugal; fabrikken har 600 arbejdere, den ligger i det indre af landet, hvor der ikke er mulighed for alternativ beskæftigelse, og hvor man for to år siden oplevede den tragiske sammenstyrtning af en bro, som kostede 58 personer livet.

Man skal lægge mærke til, at det samme multinationale firma for to år siden lukkede en anden fabriksenhed i Arouca, hvorved det sendte ca. 400 arbejdere ud i arbejdsløshed.

I betragtning af situationens alvor anmoder jeg derfor om følgende oplysninger:

1. Har det multinationale firma C & J Clark modtaget nogen form for EF-støtte i Portugal eller i noget andet land i Den Europæiske Union?
2. Hvad mener Kommissionen om C & J Clarks sociale ansvarlighed, når det i løbet af lidt over to år agter at lukke to vigtige virksomheder, der overvejende beskæftiger kvindelig arbejdskraft, og som er beliggende i områder i det indre af landet, hvor de var eller er den største arbejdsgiver?
3. Hvilke skridt overvejer Kommissionen for at forhindre denne uansvarlige optræden fra multinationale firmaers side, som — selv om de har en nydelig ordrebog — beslutter at flytte til lande uden for Den Europæiske Union, hvorved de forværrer arbejdsløsheden og kvæler udviklingen i ugunstigt stillede områder i det indre af Portugal?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(1. april 2003)

Skotøjsfirmaet »C & J Clark – Fábrica de Calçado, Lda.« har modtaget følgende tilskud:

Forhenværende fonde

(i EUR)

Ansøgning	Den Europæiske Socialfond (ESF)	OSS
890098 P1	172 784	141 369
890101 P1	61 453	50 250

Fællesskabsstøtteramme II

Gruppen modtog støtte fra PEDIP II og RETEX, som samfinansieres af Den Europæiske Fond for Regional Udvikling (EFRU) og af ESF under foranstaltning 3.1. »Diagnósticos e Auditorias Empresariais« og foranstaltning 4.6. »Acção A – Acções de Demonstração Empresarial«.

Der blev tildelt støtte for i alt 136 402 283 PTE. Der blev udbetalt følgende beløb:

(i EUR)

	Beløb
EFRU + OE ⁽¹⁾	589 866
ESF	124 402
OSS	41 467

⁽¹⁾ Orçamento da Economia.

Kommissionen har sendt de andre medlemsstater en anmodning om oplysninger om eventuel udbetaling af fællesskabsstøtte til C & J Clark. Kommissionen holder det ærede medlem orienteret om sagens gang.

Indledningsvis skal det påpeges, at Rådets direktiv 98/59/EF ⁽¹⁾ om kollektive afskedigelser indeholder regler om information og høring af arbejdstagernes repræsentanter i tilfælde, hvor arbejdsgiveren påtænker at foretage kollektive afskedigelser. Konsultationerne gennemføres i god tid og skal i det mindste dreje sig om mulighederne for at undgå eller begrænse de kollektive afskedigelser samt for at afbøde følgerne af disse ved hjælp af sociale ledsageforanstaltninger. Disse foranstaltninger tager navnlig sigte på støtte til omplacering eller omskoling af de afskedigede arbejdstagere.

Hvad angår udflytning af virksomheder er Kommissionen fortalende for, at virksomhederne altid skal tage hensyn til de konsekvenser, deres beslutning om udflytning kan få for de ansatte og for de sociale og regionale forhold. Dette er for nylig blevet understreget i Kommissionens meddelelse om Virksomhedernes sociale ansvar: Virksomhedernes bidrag til bæredygtig udvikling ⁽²⁾.

Ydermere opfordrede Kommissionen de europæiske arbejdsmarkedsparter til at indlede en dialog om midler til at foregribe og forvalte ændringer med henblik på at anvende en dynamisk indgang til de sociale og arbejdsmarkedsrelaterede aspekter ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser, EFT L 225 af 12.8.1998, s. 16.

⁽²⁾ KOM(2002) 347 endelig udg.

⁽³⁾ Orçamento da Segurança Social.

(2003/C 192 E/190)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0088/03
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(28. januar 2003)

Om: Justeringskoefficienten for tjenestemænds pensioner

Under et møde i Budgetkontroludvalget den 28. november sidste år fremførte Kommissionens repræsentant i forbindelse med besvarelsen af et spørgsmål, jeg havde stillet, som begrundelse for at der findes »justeringskoefficienter« for pensionerne til pensionerede tjenestemænd, at de henhører under EF-Domstolen i dette spørgsmål.

En undersøgelse af gældende retspraksis kunne imidlertid ikke bekræfte Kommissionens udsagn, idet den kun viste materiale om »justeringskoefficienter«, som kan bringes i anvendelse i forbindelse med aktive tjenestemænds lønninger, hvilket er et helt andet spørgsmål, og ikke i forbindelse med udbetalinger til pensionister.

Den pågældende Kommissionsrepræsentant hævdede endvidere, at min kritik af den omtalte ordning med en »justeringskoefficient«, der er afhængig af hvilket arbejdssted man anvender for pensionister, som jo netop ikke har noget arbejdssted, skyldtes, at min nationalitet blev forfordelt ved denne ordning – en påstand, jeg anser for at være fornærmende, og som forekommer mig at være i modstrid med den måde, jeg er vant til at opleve Kommissionen drøfte den slags temaer på.

Kan Kommissionen under disse omstændigheder oplyse mig om følgende:

1. Hvad er det for en retspraksis vedrørende anvendelsen af »justeringskoefficienter« til udregning af pensioner til pensionerede tjenestemænd, afhængigt af hvor de bor eller formodes at bo, som Deres repræsentant henviste til i Budgetkontroludvalget den 28. november?
2. Støtter Kommissionen sin repræsentants synspunkt på dette møde, hvor han gav udtryk for, at min kritik alene skal begrundes i de tjenestemænds interesser, som har samme nationalitet som jeg, og i konsekvens heraf, skyldes det forsvar, Kommissionens repræsentant fremførte for den gældende ordning, mon ikke blot det faktum, at han, i kraft af den nationalitet, han tilfældigvis er udstyret med, nyder godt af denne ordning?
3. Mener Kommissionen, at der inden for Den Europæiske Union findes nationaliteter med forskellig status, som gør, at man kan retfærdiggøre denne logik?
4. Mener Kommissionen ikke, at det er ynkeligt at appellere til nationalistiske argumenter eller påberåbe sig en virtuel retspraksis i stedet for at svare på de substantielle spørgsmål, jeg gentagne gange har stillet, til det diskriminerende, absurde og statsborgerskabsfjendske i den nuværende ordning, hvor der sker en differentiering i pensionerne til pensionerede tjenestemænd på grundlag af deres formodede bopæl?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(13. marts 2003)

Jeg har undersøgt de udtalelser, der blev fremsat på det møde i Budgetkontroludvalget, som det ærede medlem henviser til. Kommissionen beklager eventuelle følgeslutninger, som andre uforvarende har draget, om det ærede medlems motivation for at rejse spørgsmålet om justeringskoefficienter i forbindelse med tjenestemænds pension.

Ifølge mine undersøgelser refererede Kommissionsrepræsentantens henvisning til retspraksis på det pågældende møde ikke særskilt til pensioner, men omhandlede justeringskoefficientsystemet i almindelighed.

Ifølge retsprincippet om ligebehandling forekommer justeringskoefficientsystemet at være nødvendigt for at kunne korrigere for variationer, i tilfælde hvor personer, der er omfattet af personalevedtægten, har bopæl på steder/i lande med andre leveomkostninger.

Specifikt i forbindelse med pensioner har Retten i Første Instans gjort klart, at ifølge artikel 82 i den eksisterende personalevedtægt har pensionerede tjenestemænd ret til at få korrigeret pensionen med den justeringskoefficient, der er fastsat for det land, hvor den pågældende har sin bopæl. Det samme gør sig gældende, hvis de har bopæl i et land uden for EU, der har en justeringskoefficient⁽¹⁾.

Kommissionen har i overensstemmelse med bestemmelserne i personalevedtægten altid søgt at undgå diskrimination mellem forskellige medlemslandes borgere på alle områder, også pensionsområdet.

(¹) Se dom afsagt den 14. december 1995 i sag T-285/94, Pfloeschner mod Kommissionen.

(2003/C 192 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0094/03

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(28. januar 2003)

Om: Omledning af vand fra floden Castril til Jabalón-kanalen (Granada – Spanien)

Sammenslutningen til beskyttelse og fremme af floden Castril har sammen med formændene for forskellige vandingsinteressentskaber, kommunalbestyrelserne i området, medlemmer af interesseorganisationen for Castril-Jabalón og forskellige økologiske organisationer fremsendt deres indsigelser mod projektet vedrørende omledning af vand fra floden Castril til Jabalón-kanalen, som er forelagt af den hydrografiske sammenslutning Confederación Hidrográfica del Guadalquivir, og som finansieres med EU-midler. Dette projekt, der blev fremlagt for offentligheden i 2000, blev trukket tilbage på grund af stort pres fra borgernes side, idet det blev påpeget, at det ikke var bæredygtigt. Sideløbende hermed blev der fremlagt et andet projekt med sigte på tilpasning af bredderne og plantning af skov ved floden Castril. Der er allerede modtaget over to tusinde indsigelser mod sidstnævnte projekt.

Det første projekt, der betragtes som et nødvendigt led i den nationale vandplan, vil gå hårdt ud over landbrugerne i området (mange af disse driver økologisk landbrug), naturområderne, faunaen, floraen og naturparken Sierra del Castril med dennes meget værdifulde økosystem.

Hvis vandomledningsprojektet gennemføres, vil dette kunne indebære overtrædelse af følgende direktiver:

- a) direktiv 85/337/EØF (¹) ændret ved direktiv 97/11/EF (²) om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet
- b) direktiv 92/43/EØF (³) om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre overholdelse af Fællesskabets miljøbestemmelser og helt konkret ovennævnte direktiver?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(²) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

(³) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(25. februar 2003)

Det skal først og fremmest påpeges, at Sierra del Castril af de spanske myndigheder er blevet foreslået udpeget som lokalitet af fællesskabsbetydning med henblik på optagelse i Natura 2000-nettet. Området er ligeledes blevet fredet som særligt beskyttet fugleområde i henhold til Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (¹). I medfør af artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF vurderes alle planer eller projekter, der kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. Myndighederne giver først deres tilslutning til en plan eller et projekt, når de har sikret sig, at den/det ikke skader lokalitetens integritet. Hvis en plan eller et projekt på trods af, at virkningerne på lokaliteten vurderes negativt, alligevel skal gennemføres af bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social og økonomisk art, fordi der ikke findes nogen alternativ løsning, træffer medlemsstaten alle nødvendige kompensationsforanstaltninger for at sikre, at den globale sammenhæng i Natura 2000-nettet beskyttes.

For så vidt angår Rådets direktiv 85/337/EØF, som ændret ved direktiv 97/11/EF, skal det påpeges, at artikel 2 foreskriver, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, skal undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse hertil. Denne bestemmelse gælder for projekter, der er anført i direktivets bilag I og II. Det vandomledningsprojekt, der er genstand for denne skriftlige forespørgsel, kan eventuelt henhøre under enten bilag I (punkt 12) eller bilag II (punkt 10 m) afhængigt af dets størrelse og karakteristika. I det første tilfælde er det obligatorisk at foretage en miljøindvirkningsvurdering. I modsat fald skal medlemsstaten på grundlag af en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde eller ved fastsættelse af grænseværdier eller kriterier eller under anvendelse af begge de nævnte procedurer afgøre, om projektet skal gøres til genstand for en sådan vurdering.

De informationer, det ærede medlem er fremkommet med, viser ikke, om der i forbindelse med det pågældende projekt er blevet gennemført en miljøindvirkningsvurdering. Følgelig kan Kommissionen ikke på grundlag af de foreliggende oplysninger antage, at der skulle være tale om en overtrædelse af fællesskabsretten. Kommissionen vil derfor snarest muligt henvende sig til de spanske myndigheder og anmode om oplysninger om den eventuelle anvendelse af direktiv 85/337/EØF og 92/43/EØF i det nævnte tilfælde. Hvorom alting er, vil Kommissionen i sin egenskab af traktaternes vogter træffe de nødvendige forholdsregler med henblik på at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(2003/C 192 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0135/03

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(28. januar 2003)

Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Kap Verde og udviklingsamarbejde

Kan Kommissionen i forbindelse med den gældende internationale fiskeriaftale mellem EU og Kap Verde oplyse:

1. hvor stort et beløb EU har afsat til udvikling af fiskerisektoren i Kap Verde?
2. hvor stor en finansiel modydelse EU skal betale til gengæld for de fiskerettigheder, som fællesskabsflåden har opnået?
3. hvor stort et beløb, som fartøjsejerne i EU skal betale i form af afgifter for fiskerilicenser eller fiskerettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. marts 2003)

1. Artikel 2 i protokollen til fiskeriaftalen mellem EU og Kap Verde (¹) fastsætter det finansielle bidrag til 680 000 EUR pr. år. Heraf anvendes 280 000 EUR til støtteforanstaltningerne for Kap Verdes fiskerisektor, som er omhandlet i protokollens artikel 3.

2. Det årlige bidrag på 680 000 EUR betales til gengæld for de fiskerimuligheder, EU-flåden indrømmes.

3. De beløb, der betales af fartøjsejerne, er fastsat i punkt 2 og 3 i bilaget til protokollen.

Hvad angår tunfiskeriet, betales der 25 EUR pr. ton tun, som fanges i Kap Verdes farvande. Licenserne udstedes efter betaling af et forskud på 2 750 EUR for notfartøjer til tunfiskeri, 2 000 EUR for langlinefartøjer med flydeline og 300 EUR for stang- og linefartøjer. Ud over forskuddet skal hvert enkelt fartøj også betale 100 EUR til finansiering af det observationsprogram, der er iværksat. Forskuddet

fratrækkes det samlede skyldige beløb under hensyn til de fangster, der er gjort det foregående år, men hvis det skyldige beløb er mindre end forskuddet, kan saldoen ikke tilbagebetales.

Med hensyn til langlinefartøjer med bundline beløber licensudgifterne sig til 168 EUR pr. bruttoregister-ton (BRT) pr. år.

⁽¹⁾ EFT L 47 af 19.2.2002.

(2003/C 192 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0137/03

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(28. januar 2003)

Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Elfenbenskysten og udviklingssamarbejde

Kan Kommissionen i forbindelse med den gældende internationale fiskeriaftale mellem EU og Elfenbenskysten oplyse:

1. hvor stort et beløb EU har afsat til udvikling af fiskerisektoren på Elfenbenskysten?
2. hvor stor en finansiell modydelse EU skal betale til gengæld for de fiskerettigheder, som fællesskabsflåden har opnået?
3. hvor stort et beløb, som fartøjerne i EU skal betale i form af afgifter for fiskerilicenser eller fiskerettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. marts 2003)

1. Ifølge artikel 3 i den nuværende protokol til fiskeriaftalen mellem Fællesskabet og Republikken Côte d'Ivoire ⁽¹⁾ fastsættes den finansielle modydelse til 957 500 EUR pr. år. Heraf skal et beløb på 682 500 EUR pr. år anvendes til de foranstaltninger til støtte for landets fiskerisektor, der er omhandlet i protokollens artikel 4.

2. Den finansielle modydelse på 957 500 EUR pr. år er det beløb, der betales for de fiskerimuligheder, der stilles til rådighed for EU-flåden.

3. De beløb, fartøjerne skal betale, er fastsat i bilaget til protokollen.

De årlige licensafgifter for trawlerne er 168 EUR/BRT pr. fartøj pr. år. Afgifterne for halvårige licenser er 3 % højere, og afgifterne for kvartalslicenser 5 % højere.

De årlige licensafgifter er 25 EUR pr. ton tun taget i Côte d'Ivoires fiskerizone. De årlige licenser udstedes efter betaling af et forskud på 2 750 EUR for hvert notfartøj til tunfiskeri, 1 000 EUR for hvert langlinefartøj med flydeline og 375 EUR for hvert stangfiskerifartøj til tunfiskeri.

⁽¹⁾ EFT L 102 af 12.4.2001.

(2003/C 192 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0138/03

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(28. januar 2003)

Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Den Russiske Føderation og udviklingssamarbejde

Kan Kommissionen i forbindelse med den gældende internationale fiskeriaftale mellem EU og Den Russiske Føderation oplyse:

1. hvor stort et beløb EU har afsat til udvikling af fiskerisektoren i Den Russiske Føderation?

2. hvor stor en finansiel modydelse EU skal betale til gengæld for de fiskerettigheder, som fællesskabsflåden har opnået?
3. hvor stort et beløb, som fartøjsejerne i EU skal betale i form af afgifter for fiskerilicenser eller fiskerettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. marts 2003)

Fællesskabet og Den Russiske Føderation er ved at føre forhandlinger om en samarbejdsaftale på fiskeriområdet. Disse forhandlinger er dog endnu ikke blevet afsluttet, og der foreligger derfor ikke i øjeblikket en sådan aftale. Fællesskabet er indtrådt i de tidligere bilaterale aftaler mellem Sverige og Den Russiske Føderation og mellem Finland og Den Russiske Føderation. Disse aftaler omhandler ingen finansielle modydelser men derimod udveksling af kvoter.

(2003/C 192 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0143/03

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(28. januar 2003)

Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Ækvatorialguinea og udviklingssamarbejde

Kan Kommissionen i forbindelse med den gældende internationale fiskeriaftale mellem EU og Ækvatorialguinea oplyse:

1. hvor stort et beløb EU har afsat til udvikling af fiskerisektoren i Ækvatorialguinea?
2. hvor stor en finansiel modydelse EU skal betale til gengæld for de fiskerettigheder, som fællesskabsflåden har opnået?
3. hvor stort et beløb, som fartøjsejerne i EU skal betale i form af afgifter for fiskerilicenser eller fiskerettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. marts 2003)

De to parter paraferede den 2. februar 2001 en protokol, der omfatter perioden fra den 1. juli 2001 til den 30. juni 2004, men protokollen er endnu ikke blevet anvendt.

(2003/C 192 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0144/03

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(28. januar 2003)

Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Mauritius og udviklingssamarbejde

Kan Kommissionen i forbindelse med den gældende internationale fiskeriaftale mellem EU og Mauritius oplyse:

1. hvor stort et beløb EU har afsat til udvikling af fiskerisektoren på Mauritius?
2. hvor stor en finansiel modydelse EU skal betale til gengæld for de fiskerettigheder, som fællesskabsflåden har opnået?
3. hvor stort et beløb, som fartøjsejerne i EU skal betale i form af afgifter for fiskerilicenser eller fiskerettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. marts 2003)

1. For perioden 3. december 2002-2. december 2003 er den finansielle modydelse under den gældende internationale fiskeriaftale 412 400 EUR årligt ⁽¹⁾. Halvdelen af beløbet — 206 250 EUR årligt — er afsat til finansiering af aktioner, der skal udvikle fiskerisektoren på Mauritius (målrettede aktioner).

2. Ovennævnte finansielle bidrag på 412 500 EUR årligt er det beløb, som betales til gengæld for fællesskabsflådens fiskerimuligheder, og det dækker en fangst i Mauritius' farvande på 5 500 t årligt. Hvis fællesskabsflådens årlige fangst i disse farvande overstiger denne mængde, hæves ovennævnte beløb med yderligere 50 EUR pr. ton.

3. Med hensyn til de afgifter, som Fællesskabets fartøjsejere skal betale, hedder det i pkt. 2 i bilaget til protokollen:

Afgiften fastsættes til 25 EUR pr. t, der tages i de mauritiske farvande.

Licenserne for notfartøjer til tunfiskeri udstedes efter forskudsbetaling af et beløb på 1 750 EUR pr. år pr. notfartøj, hvilket svarer til afgifterne for 70 t fangster pr. år i de mauritiske farvande.

Licenserne for langlinefartøjer med flydeline udstedes efter forskudsbetaling til Mauritius af et beløb på 1 375 EUR pr. år for langlinefartøjer med flydeline på over 150 BRT og på 1 000 EUR for langlinefartøjer med flydeline på 150 BRT og derunder.

Disse beløb svarer til afgifterne for henholdsvis 55 t og 40 t fangster pr. år i de mauritiske farvande.

⁽¹⁾ Jf. artikel 2 og 3 i protokollen om fastsættelse for perioden 3. december 1999-2. december 2002 af de fiskerimuligheder og det finansielle bidrag, der er omhandlet i fiskeriaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og regeringen for Mauritius (EFT L 180 af 19.7.2000) som der henvises til i aftalen i form af en brevveksling om forlængelse af denne protokol for perioden 3. december 1999-2. december 2002, paraferet af de to parter den 29.11.2002.

(2003/C 192 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0150/03

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(28. januar 2003)

Om: Den internationale fiskeriaftale EU-Mauretanien og udviklingssamarbejde

Kan Kommissionen i forbindelse med den gældende internationale fiskeriaftale mellem EU og Mauretanien oplyse:

1. hvor stort et beløb EU har afsat til udvikling af fiskerisektoren i Mauretanien?
2. hvor stor en finansiell modydelse EU skal betale til gengæld for de fiskerettigheder, som fællesskabsflåden har opnået?
3. hvor stort et beløb, som fartøjsejerne i EU skal betale i form af afgifter for fiskerilicenser eller fiskerettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. marts 2003)

1. I artikel 2 i den nuværende protokol til fiskeriaftalen mellem Fællesskabet og Den Islamiske Republik Mauretanien ⁽¹⁾ er niveauet for den finansielle modydelse fastsat til 86 000 000 EUR pr. år. Af dette beløb anvendes 4 000 000 EUR til støtteforanstaltninger for den mauretanske fiskerisektor, som beskrevet i protokollens artikel 5.

2. Den finansielle modydelse på 86 000 000 EUR pr. år udgør det beløb, der betales til gengæld for de fiskerimuligheder, som stilles til rådighed for fællesskabsflåden.
3. Det er fastsat i protokollens specifikationsblade, hvor meget rederne skal betale i afgift.

Licensen (pr. 1. januar 2003) for fartøjer, der fisker efter demersale arter er:

Specifikationsblad	Fiskeri	Licens (EUR/bruttoregister-ton (BRT)/år)
1	Krebsdyr bortset fra languster	358
2	Trawlere og langlinefartøjer med bundlinje til fiskeri efter kulmule	159
3	Andre demersale arter end kulmule med andre redskaber end trawl	178 (<100 BRT) 263 (>100 BRT)
4	Frysetrawlere til demersalt fiskeri	207
5	Blæksprutter	450
6	Languster	321

Licensen for tunfiskeri (specifikationsblad nr. 7 og 8) er 25 EUR pr. ton tun fanget i mauretanske farvande. Licenserne udstedes mod et forskud på 1 250 EUR for notfartøjer til tunfiskeri og 2 500 EUR for langlinefartøjer med flydeliner og stangfiskerfartøjer. Forskuddet fratrækkes det samlede skyldige beløb på grundlag af fangsten fra det foregående år, men hvis det skyldige beløb er mindre end forskuddet, tilbagebetales forskellen ikke.

Licensen for frysetrawlere til pelagisk fiskeri (specifikationsblad nr. 9) er 2,5 EUR pr. BT pr. måned. I tilgift til licensen skal der for fangster ud over de årlige begrænsninger, der er fastsat for hver af de tre fartøjskategorier (< 3 000 BT, 12 500 tons om året pr. fartøj; 3 000-5 000 BT, 17 500 tons om året pr. fartøj; 5 000-9 500 BT, 22 500 tons om året pr. fartøj), betales et beløb på 19 EUR pr. ton.

(¹) EFT L 341 af 22.12.2001.

(2003/C 192 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0161/03

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. januar 2003)

Om: Indhegning af Filopappos-højen i Athen

Det græske kulturministerium har via »Selskabet til sammenlægning af Athens arkæologiske områder« og med støtte fra EU besluttet at indhegne et kilometerlangt område, herunder Filopappos-højen og observatoriet over for Akropolis, med et uæstetisk rækværk.

Samtidig gennemføres der samme sted en række projekter, bl.a. installationer til en ikke nærmere bestemt skulpturudstilling. I realiteten udelukker indhegningen sikker og fri adgang til højen for athenenserne og navnlig tusinder af borgere fra de omkringliggende kvarterer, hvoraf mange jævnligt bruger området til spadsereture (alene eller med deres hunde), træning (løb og klatring), picnic og så videre, hvilket er led i en fredfyldt udnyttelse af højen til gavn for borgerne og deres livskvalitet.

Kan Kommissionens oplyse, hvorledes den forholder sig til den konkrete gennemførelse af det program, som den er med til at finansiere? Hvad er dens holdning til denne (levedygtige?) udvikling, der støttes på denne måde, og på baggrund af hvilke kriterier blev den godkendt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. marts 2003)

Inden for EF-støtteramme III finansieres der under det operationelle program for kultur aktiviteter, der sigter mod at forbedre kvaliteten af turisttjenester i Grækenland og at styrke den generelle udvikling på kulturområdet. Der lægges særlig vægt på tiltag, der umiddelbart og synligt gør arkæologiske områder og museer mere attraktive og tilgængelige.

I henhold til de oplysninger, som forvaltningsmyndigheden for det operationelle program for kultur har modtaget, har det græske kulturministerium erklæret Filoppapos-højen for et arkæologisk område, der er beskyttet i henhold til den nationale lovgivning. Filoppapos-projektet, der opfylder projektudvælgelses-kriterierne, omfatter indhegning, et elektromekanisk netværk og forbedringer til en udendørs skulptur-udstilling. Projektet beløber sig til i alt 3,4 mio. EUR og gennemføres af agenturet for integration af Athens arkæologiske områder (EAXA). Det centrale arkæologiske råd har godkendt projektets udformning, og de ansvarlige athenske myndigheder har godkendt vurderingen af indvirkningerne på miljøet og de miljømæssige betingelser, der skal opfyldes.

Indhegningen anses for at være nødvendig for at beskytte området mod vandalisme, forurening og andre skader. I henhold til planerne skal det have 25 indgange med gratis entré, der vil blive aflåst om natten. På denne måde vil adgangen til højen være sikker og gratis, samtidig med at det arkæologiske område vil være beskyttet. Formålet med indhegningen er at give Filoppapos-højen en status, der svarer til Athens nationalpark.

I henhold til forordningen om strukturfondene⁽¹⁾ henhører udvælgelsen og godkendelsen af projekter under forvaltningsmyndigheden, der ligeledes er ansvarlig for overvågningen af og opfølgningen på projektet.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene, EFT L 161 af 26.6.1999.

(2003/C 192 E/199)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0189/03
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(31. januar 2003)

Om: Amerikanske initiativer for at få adgang til oliereserverne i landene omkring Det Kaspiske Hav

1. Er Kommissionen klar over, at der er stigende interesse for de forventede oliereserver, som befinder sig i undergrunden i stater, der er dannet på det tidligere Sovjetunionens område, hvor 20 % af jordens oliereserver og 50 % af gasreserverne findes?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at USA i stigende grad er involveret i foranstaltninger, der skal sikre, at dette land kan råde over en konstant tilførsel af olie og gas, som stammer fra kilder omkring Det Kaspiske Hav?
3. Kan Kommissionen bekræfte, at opførelsen af en ny 1 760 km lang olierørledning fra Baku i Aserbajdsjan via Tblisi i Georgien til Ceyhan ved Middelhavet nær den syriske grænse i Tyrkiet af alle tidligere varianter, man har overvejet, er den dyreste og mindst rentable?
4. Er det navnlig den amerikanske interesse og deltagelse, der er baggrunden for opførelsen af rørledningen til Ceyhan, som ifølge planerne skal stå færdig i 2005, eller deltager myndigheder og virksomheder fra EU også i dette projekt?
5. Hvordan vurderer Kommissionen den konklusion, som forsker ved det internationale institut for asiatiske studier i Amsterdam, dr. M. Parvizi Amineh, er nået frem til i sin bog »Great Game«, der udkommer om kort tid, nemlig at Europa og Asien bliver fuldstændig afhængige af olie og gas, som distribueres af amerikanerne, hvis denne tendens fortsætter?
6. Findes der aftaler med EU og/eller dens medlemsstater om tilgængeligheden af denne olie til brug i Europa, eller vil denne olie helt eller i væsentlig grad blive forbeholdt det fortsat stærkt stigende amerikanske forbrug?

Kilde: Det nederlandske dagblad »De Volkskrant« af 18.1.2003.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(14. marts 2003)

Kommissionen er fuldt ud klar over potentialet for kulbrinter i de tidligere sovjetstater, bl.a. omkring Det Kaspiske Hav. Denne interesse har navnlig givet sig udtryk i, at der siden 1995 er udviklet et særligt program »Inogate« inden for det generelle TACIS-program. Naturligvis er Kommissionen ligeledes yderst opmærksom på, at Rusland allerede spiller en central rolle for EU's olie- og gasforsyninger. Kommissionen har etableret og formaliseret en energidialog med Rusland, som er Fællesskabets førende leverandør af naturgas udefra og den næststørste leverandør af olie.

Ganske som EU søger USA at fremme en geografisk diversificering af verdens samlede forsyning med olie, og deri spiller landene i det tidligere Sovjetunionen en rolle. Efter Kommissionens opfattelse skal valget af rørledningernes forløb fortsat træffes af de pågældende virksomheder selv på grundlag økonomiske og forretningsmæssige overvejelser.

Kommissionen kender intet til indholdet af det værk, som agtes udgivet af Parvizi Amineh.

Det er her på sin plads at minde om, at Kommissionen i grønbogen om forsyningssikkerhed ⁽¹⁾, som den udsendte i 2000, tydeligt understregede farerne ved EU's energimæssige afhængighed og skitserede nogle forslag, der kan imødegå dette. I den forbindelse er dialogen mellem producent- og forbrugerlandene, navnlig med de nærmeste nabolande, af største betydning for en diversificering af EU's energiforsyningskilder.

⁽¹⁾ KOM(2000) 769 endelig udg.

(2003/C 192 E/200)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0214/03
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(27. januar 2003)

Om: Den økonomiske og finansielle situation i Tunesien

Associeringsaftalen mellem EU og Tunesien kommer nu ind i en vigtig fase, men der foreligger kun særdeles begrænsede oplysninger om udviklingen i processen vedrørende ledsageforanstaltninger i forbindelse med oprettelsen af et frihandelsområde. Nødvendigheden af større gennemsigtighed skal ses på baggrund af det, der står på spil i forbindelse med associeringsaftalen. Det er ligeledes vigtigt, at Parlamentet får kendskab til Kommissionens vurdering af anvendelsen af MEDA-midlerne i de forløbne syv år. Fra tunesisk side udtrykkes der kun selvtilfredshed med programmerne for opgradering af virksomhederne og vigtige økonomiske sektorer i Tunesien trods tegnene på alvorlige problemer. Et eksempel herpå synes at være reformen af banksystemet, som tuneserne dækker med et slør af yderst uigennemsigtige oplysninger. Den nylige finansskandale omkring virksomheden Batam og Bonprix-kæden har atter rejst spørgsmålet om tvivlsomme og uigendrivelige fordringer, som i alvorlig grad belaster den EU-støttede reform af banksystemet. Denne uigennemsigtheds fremmer i stigende grad udviklingen af storstilet korruption i de magthavende kredse og har nu i flere måneder været genstand for særligt vedholdende kommentarer i den udenlandske presse.

Hvordan vurderer Kommissionen de tunesiske myndigheders anvendelse af MEDA-midler til ledsageforanstaltninger i de forløbne syv år? Hvilke oplysninger ligger Kommissionen inde med om situationen og problemerne i forbindelse med reformen af banksektoren? Hvilke oplysninger ligger Kommissionen inde med om de seneste finansskandaler og udviklingen med hensyn til den ulovlige berigelsespraksis, som i første række vedrører de magthavende kredse, og hvilke initiativer vil den tage i den forbindelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(19. februar 2003)

Tunesien har en særlig plads, når det gælder MEDA-programmet: i perioden 1995-2004 er der afsat 841 mio. EUR til landet i form af bilateral gavebistand under MEDA I og II.

I dag omfatter MEDA-programmet i Tunesien – som udelukkende omfatter gavebistand – 18 projekter og programmer, der er ved at blive gennemført, og to andre under forberedelse til en værdi af 440 mio. EUR i form af forpligtelser. 41 % af dette beløb er allerede udbetalt. Der er tale om to former for støtte til programmer og projekter, der finansieres under MEDA i Tunesien: den direkte budgetstøtte til den tunesiske stat (strukturtilpasningsfaciliteter og sektorstøtte) og direkte støtte til investeringsprojekter på stedet (projekter til fordel for udvikling af landdistrikter, små og mellemstore virksomheder mv.). År 2002 satte rekorden med udbetalinger på næsten 93 mio. EUR.

Generelt set anses Tunesien for at anvende MEDA-midlerne godt. Landets absorptionsevne er god takket være regeringens politik. Det er således blevet muligt at gå fra de mere traditionelle bistandsprogrammer til specielle instrumenter såsom strukturtilpasningsfaciliteter og sektorstøtte. Fra år 2002 er de såkaldte »tredjegerationsprogrammer« blevet en del af MEDA-programmeringen for Tunesien. Det er programmer, der skal støtte god regeringsførelse og civilsamfundet.

De økonomiske resultater, som landet har kunnet fremlægge de seneste år, viser, at MEDA-bistanden indgår i en positiv udvikling.

Der er forskellige former for vanskeligheder i forbindelse med Tunesiens nuværende og fremtidige anvendelse af MEDA. Dels er der vanskeligheder forbundet med gennemførelsen af bestemte reformer såsom reformen af sygesikringen og af havnesektoren, dels er der forsat strukturelle svagheder i den tunesiske økonomi, som blandt andet vedrører lovgivningsrammen og investeringsydelse, og som skal fjernes, for at Tunesien kan fuldende den økonomiske modernisering og få fuldt udbytte af partnerskabet med EU. Endnu er det for tidligt at sige noget om, hvilken virkning de såkaldte »tredjegerationsprojekter« vil få.

EU støtter aktivt reformen af det tunesiske banksystem og af finanssystemet generelt. I forbindelse med den nuværende strukturtilpasning, som finansieres i fællesskab med Verdensbanken og Den Afrikanske Udviklingsbank, yder EU støtte til privatiseringen af to statsejede banker; en ajourføring af regelsættet skal gøre det muligt at løse problemet med meget tvivlsomme fordringer, som i høj grad belaster bankernes regnskab og hindrer deres udvikling, og der skal udarbejdes en udviklingsstrategi for finansmarkederne, som kan give virksomhederne alternative finansieringskilder. Endelig støtter EU uddannelsesaktiviteter til fordel for personalet i Tunesiens centralbank og handelsbanker for at gøre dem fortrolige med de procedurer og bankledelsesformer, der anvendes i EU.

Nedgangen i den økonomiske vækst i 2002 som følge af internationale og nationale problemer har haft en negativ indflydelse på de tvivlsomme fordringer og betydet, at nedbringelsen af tvivlsomme fordringer i bankernes regnskab er sat i stå.

I betragtning af den betydning, bankernes finansiering har for økonomien og de offentlige organer i forhold til de samlede bankkreditter, tillægger Kommissionen derfor reformen af banksystemet stor betydning i det økonomiske samarbejde med Tunesien. Reformen skal føre til vedtagelse af en metode for tildeling af kreditter, der er baseret på en nøje vurdering af projekternes økonomiske og finansielle rentabilitet, lavere hensættelser og nedbringelse af tvivlsomme fordringer og udvikling af alternative finansieringskilder til gavn for virksomhederne.

Kommissionen følger løbende de politiske og økonomiske begivenheder i Tunesien. Den er ligeledes underretter om begivenhederne i forbindelse med Batam's fallit. Batam-koncernen, som blandt andet omfatter butikskæden Bonprix, har udviklet sig for hurtigt på et spinkelt økonomisk grundlag. Virksomhedens økonomisk svage position i en tid med faldende indenlandsk efterspørgsel og øget konkurrence har fået bankerne til at suspendere deres støtte, hvilket har ført til selskabets fallit.

Kommissionen har ikke nærmere kendskab til den ulovlige berigelsespraksis, som det ærede medlem omtaler.

(2003/C 192 E/201)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0241/03
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(4. februar 2003)

Om: Finansiering af små og mellemstore forarbejdningsevirkomheder og turistvirkomheder gennem de regionale operationelle programmer i Grækenland

Ifølge de første disponible oplysninger har kun 3 000 små og mellemstore forarbejdningsevirkomheder og turistvirkomheder indgivet ansøgning om finansiering gennem de 13 regionale, operationelle programmer, selv om antallet ifølge de oprindelige skøn skulle være på 7 000 virksomheder.

Kan Kommissionen oplyse, hvilket beløb det var planlagt at bevillige, og hvilke bevillinger der blev afsat, samt hvad var der var grunden til de små og mellemstore forarbejdningsevirkomheders og turistvirkomheders lave deltagelse i det konkrete program, og hvad har Kommissionen til hensigt at gøre for at imødegå det konkrete problem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(10. marts 2003)

Ifølge de oplysninger, som Kommissionen har modtaget fra de græske myndigheder, andrager antallet af indgivne forslag i forbindelse med den første cyklus af indkaldelser 3 781.

Den ordning for støtte til små og mellemstore virksomheder, det ærede medlem henviser til, råder over en offentlig bevilling på 240 mio. EUR.

Da de indkomne forslag er til behandling for tiden, råder Kommissionen ikke over oplysninger om det samlede bevillingsbeløb, der til sidst vil blive afsat.

For tiden kan Kommissionen ikke vurdere omfanget af de små og mellemstore virksomheders deltagelse, da det drejer sig om den første indkaldelse af forslag af denne type.

I betragtning af aktionens horisontale karakter påhviler det forvaltningsmyndigheden og overvågningsudvalget for EU-støtterammen for 2000-2006 for Grækenland at foreslå passende foranstaltninger, hvis de skulle vise sig nødvendige.

(2003/C 192 E/202)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0268/03
af Massimo Carraro (PSE) til Kommissionen**

(6. februar 2003)

Om: Rabbit Brain Powder

Den 29. august 2001 opdagedes i Forlimpopoli i Italien et ulovligt laboratorium til fremstilling af produktet Rabbit Brain Powder (RBP) på et kaninslagteri, der er registreret under nummer IT0531M/S CEE.

Den ansvarlige for veterinærmyndigheden i Forli fandt desuden 500 liter acetone, en giftig, brandfarlig og højst flygtig væske, hvis forekomst er uforenlig med en slagterivirkomhed på grund af risikoen for luftforurening af det forarbejdede kød og af de dyr, der venter på at blive slagtet.

Veterinærmyndigheden i Forli besluttede derfor at beslaglægge såvel laboratoriet som det BRP, man havde fundet.

Den regionale forvaltningsdomstol for regionen Emilia Romagna, som ligger i Bologna, tilbagekaldte først beslutningen for siden helt at annullere den på grund af økonomiske overvejelser — uden at tage hensyn til forbrugernes beskyttelse.

Mener Kommissionen på baggrund af disse betragtninger ikke, at:

1. den regionale forvaltningsdomstol, i al respekt for dens beføjelser, når den foretager sine bedømmelser, har pligt til at overholde det forsigtighedsprincip, der gælder i forbindelse med fødevarerbeskyttelse, sådan som det er fastsat i EU-traktaten?
2. den regionale forvaltningsdomstols afgørelse er i modstrid med princippet om, at hensynet til folkesundhed bør veje tungere end økonomiske interesser, sådan som Domstolen har fastslået (Alpharma Inc. mod Rådet for Den Europæiske Union — sag T-70/99)?
3. den foranstaltning, som blev truffet af veterinærmyndigheden i Forli, der har beføjelser i Forlimpopoli-distriktet, var i overensstemmelse med princippet om fødevarerbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(1. april 2003)

Da Kommissionen ikke tidligere er blevet informeret om den påståede hændelse den 29. august 2001 i Forlimpopoli, som det ærede medlem henviser til, har Kommissionen henvendt sig til de ansvarlige italienske myndigheder for at få flere oplysninger om sagen vedrørende produktion af rabbit brain powder. Uden at råde over alle de relevante fakta er Kommissionen ikke i stand til at bedømme nogen af de involverede organers optræden.

Kommissionen skal imidlertid henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at ansvaret for gennemførelsen og håndhævelsen af EU-lovgivning først og fremmest ligger hos medlemsstaterne, som i sidste ende er ansvarlige for alle offentlige myndigheders og organers aktiviteter, herunder nationale domstole og dommere. Medlemsstaternes generelle ansvarsområder vedrørende levnedsmidler er fastlagt i artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarerbeskyttelsesautoritet og om procedurer vedrørende fødevarerbeskyttelse⁽¹⁾. Kommissionen kan kun gribe ind i tilfælde af, at EU-lovgivningen ikke overholdes eller håndhæves utilstrækkeligt af medlemsstaten.

Forsigtighedsprincippet udgør en del af fødevarerlovningen, og under særlige omstændigheder kan man påberåbe sig denne, når der skal gennemføres foranstaltninger til risikostyring. Dette er især tilfældet, når det er nødvendigt at sikre et højt niveau for beskyttelse af menneskers sundhed i forbindelse med fødevarer, og princippet om almene interesser går forud for økonomiske overvejelser, som påpeget af Domstolen og det ærede medlem.

⁽¹⁾ EFT 1 af 1.2.2002.

(2003/C 192 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0283/03 af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(7. februar 2003)

Om: Det europæiske visionspanel

1. Hvem er medlemmerne af det nye europæiske visionspanel, og hvilke beføjelser eller beslutningstagende kompetencer har panelet med hensyn til den europæiske politik vedrørende biotisk kørsel?
2. Kan Kommissionen bekræfte, om panelet nu er nedsat og fungerer, og hvor hyppigt dets møder finder sted?
3. Hvor befinder biotisk kørsel sig på panelets dagsorden, og hvilke eventuelle proaktive aktioner eller undersøgelser er det i gang med vedrørende dette emne?
4. Har det nogen fastlagt tidsramme, inden for hvilken det forventer udvikling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. marts 2003)

Kommissionen har ingen oplysninger om »det europæiske visionspanel«. Den kan derfor ikke besvare det ærede medlems spørgsmål.

(2003/C 192 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0295/03

af Joan Vallvé (ELDR) til Kommissionen

(7. februar 2003)

Om: Situationen for tørret frugt i Cataluña

Ifølge oplysninger fra landbrugstællingen i 1999 anvender Cataluña 6,36 % af det udnyttede landbrugsareal til produktion af tørret frugt. I nogle områder som Baix Camp og Terra Alta anvendes mere end 40 % af arealerne til tørret frugt.

Produktionen af tørret frugt medvirker til at opretholde den økologiske, landbrugsmæssige og sociale ligevægt i mange kommuner i disse områder. Disse aspekter ved produktionen af tørret frugt betragtes som nøgelfaktorer for opretholdelsen af en bæredygtig udvikling i landdistrikterne.

Den støtte, Europa-Kommissionen siden 1989 har ydet til forbedringsplaner og markedsføring, har bidraget effektivt til at forbedre afgrøderne og frugternes kvalitet. Trods dette gør konkurrencen fra hasselnødder fra Tyrkiet og mandler fra USA det ikke muligt for EU-produkterne at opnå en fast markedsposition og priser, der kan sikre tilstrækkelige indtægter for landbrugerne. Produktionen af tørret frugt i Den Europæiske Union lider derfor under kronisk mangel på konkurrencedygtighed. Denne situation forværres yderligere ved, at det nye støttebeløb fra Kommissionen til producenterne er 40 % lavere end den støtte, der tidligere blev ydet i medfør af planerne til forbedring og markedsføring fra 1989.

Det skal endelig understreges, at det i Kommissionens arbejdsdokument om analyse af sektoren for tørret frugt⁽¹⁾ klart påpeges, at der objektivt mangler alternativer til produktionen af tørret frugt på baggrund af markedssituationen og bestemmelserne for den fælles landbrugspolitik.

Er Kommissionen klar over, at dens forslag om en støtte, der er begrænset til 100 EUR/ha, selv om den supplerer en eventuel støtte fra medlemsstaten, vil være absolut utilstrækkelig til at udligne producenterens indkomsttab og vil medføre en nedlægnings af dyrkningsområderne og en affolkning af landdistrikterne? Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger for at afhjælpe denne situation?

⁽¹⁾ SEK(2002) 797.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(11. marts 2003)

Som oplyst af det ærede medlem gennemførte Kommissionen i 2001 og 2002 en samlet analyse af nøddesektoren i EU. Den gav kort sagt følgende resultater:

- på trods af de positive virkninger af de markedsførings- og forbedringsplaner, der blev indført i 1989 og nu er ved at udløbe, er nøddeproduktionen i EU generelt set fortsat ikke konkurrencedygtig
- nøddeproduktionen spiller en fundamental rolle i beskyttelsen og bevarelsen af den miljømæssige, sociale og rurale balance i mange regioner.

Det forslag, der for nylig blev forelagt Rådet og Parlamentet⁽¹⁾, udgør en fundamental omlægning af bestemmelserne for nøddesektoren. For det første er der tale om en ny ordning og slet ikke en forlængelse af de gamle forbedringsplaner. For det andet fremsættes forslaget som en markedsforanstaltning, der indeholder et stærk aspekt af »udvikling af landdistrikter«.

Hvad budgettet angår, udtrykker de foreslåede tal en vilje til at bevare budgetneutralitet i forhold til de nuværende EU-udgifter til forbedringsplanerne. EU brugte 970 mio. EUR over 12 år. Det nye forslag vil omfatte en stor del af produktionsarealet, der er anslået til 800 000 ha. Derved fremkommer beløbet 100 EUR/ha. Den foreslåede medfinansiering er begrænset og frivillig. EU vil yde støtte til nøddeproducenter, hvad enten de er medlemmer af producentorganisationer eller ej.

Med sit forslag forsøger Kommissionen derfor at skabe balance mellem de medlemsstater, der mener, at støtten er alt for stor, og dem, der mener, at støtten er utilstrækkelig. Forslaget omfatter en vis grad af målrettet støtte til konkurrencedygtig produktion samtidig med, at der sikres fortsættelse af en bæredygtig produktion i områder, som ikke er konkurrencedygtige.

Foruden denne ordning anvender EU en række ordninger i situationer af denne type. Finansiell støtte til forbedring af produktionen og afsætningen kan således ydes gennem de driftsfonde, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager^(?). Finansiell støtte til underbygning af nøddeproduktionens miljømæssige og sociale betydning kan også ydes gennem foranstaltningerne til udvikling af landdistrikterne.

Kommissionen overvejer derfor ikke at tage yderligere skridt som foreslået af det ærede medlem.

⁽¹⁾ KOM(2003) 23 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 297 af 21.11.1996.

(2003/C 192 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0296/03

af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(7. februar 2003)

Om: Edith Cresson

Ifølge pressemeddelelse IP/03/101 af 22. januar 2003 har Kommissionen besluttet at forelægge Edith Cresson en erklæring, hvori mulige pligtforsømmelser under hendes embedsperiode som kommissær anføres, og som hun anmodes om at tage stilling til.

Dermed imødekommer Kommissionen kravet om i givet fald at forelægge De Europæiske Fællesskabers Domstol Edith Cressons forseelser, som Europa-Parlamentet stillede i beslutning af 29. november 2001 om beskyttelse af de finansielle interesser⁽¹⁾.

I beslutningens punkt 21 minder Parlamentet om, at den tidligere kommissær ud over sagen om ansættelse af en tandlæge som videnskabelig rådgiver også anklages for andre punkter:

- a) det skulle ikke være gået rigtigt til, da et firma, som hun havde forbindelser til, kort før hendes tiltrædelse som kommissær fik tildelt forskellige kontrakter
- b) en af hendes rådgivere skulle ved hendes mellemkomst gratis have fået stillet en dyr lejlighed i Bruxelles til rådighed
- c) en tysk advokat skulle under dække af kontrakter vedrørende værdiløse studier og undersøgelser have fået mulighed for at færdes i kommissærens kabinet og derved eventuelt få indsigt i og indflydelse på følsomme sager (Leuna-affæren), som Kommissionen beskæftigede sig med på det pågældende tidspunkt.

Vil Kommissionen angive, om den har taget disse punkter op på ny, og om anklagerne fremgår af den erklæring, der vil blive forelagt den tidligere kommissær, og som hun vil blive anmodet om at tage stilling til?

⁽¹⁾ EFT C 153 E af 27.6.2002, s. 325.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(18. marts 2003)

Som jeg sagde til Budgetkontroludvalget den 22. januar 2003 er Edith Cresson blevet opfordret til at svare på den erklæring, Kommissionen har sendt hende, og da der er tale om en administrativ undersøgelse, er sagen omfattet af tavshedspligt og af det kontradiktoriske princip. Under disse omstændigheder ville det derfor ikke være korrekt af Kommissionen at fremlægge nærmere oplysninger om erklæringen.

Den erklæring, Kommissionen har sendt til Edith Cresson, er baseret på resultaterne af grundige undersøgelser, der er foretaget af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og af Det Europæiske Undersøgelser- og Disciplinærkontor (IDOC) i løbet af en årrække.

(2003/C 192 E/206)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0300/03
af Margrietus van den Berg (PSE) til Kommissionen**

(7. februar 2003)

Om: Ophugning af skibe ud for Guinea-Bissaus kyst

Den 14. januar i år omtalte den honorære konsul for Nederlandene i Guinea-Bissau i Radio 747 AM en kontrakt, som regeringen i Guinea-Bissau havde indgået med den spanske virksomhed DDI om at bygge en skibsophugningsvirksomhed på Bissagos-øerne. Den aktuelle social-økonomiske og politiske situation i Guinea-Bissau er meget dårlig. Det må derfor frygtes, at virksomhederne misbruger situationen til at indgå skadelige og uhensigtsmæssige forretnings- og investeringskontrakter med regeringen i Guinea-Bissau.

Bissagos-øerne er som helhed et fredet reservat. Kanibalisierung og ophugning af gamle skibe foretages i udviklingslande under meget uhensigtsmæssige omstændigheder med voldsom forurening af miljøet, negative konsekvenser for de lokale arbejderes og befolkningens helbred og med stor fortjeneste for de berørte virksomheder.

1. Er Kommissionen bekendt med planerne om at bygge en virksomhed til ophugning af skibe på Bissagos-øerne?
2. Kan Kommissionen undersøge, i hvilken udstrækning der er indgået kontrakt om bygning af en ophugningsvirksomhed for skibe med regeringen i Guinea-Bissau, og i hvilken udstrækning disse kontakter er i overensstemmelse med OECD-, ILO- og EU-direktiver om multinationale virksomheder?
3. Er Kommissionen ikke enig i, at etableringen af en virksomhed til ophugning af skibe vil udgøre en alvorlig trussel mod de lokale økologiske forhold og arbejdsvilkår?
4. Er Kommissionen rede til at træffe foranstaltninger til at hindre skader på Bissagos-øerne? Vil den i bekræftende fald venligst oplyse, hvilke foranstaltninger der er tale om?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(14. marts 2003)

1. Kommissionens delegation i Guinea-Bissau er via den lokale presse og gennem en ngo blevet uformelt underrettet om et initiativ af denne art uden at have kendskab til de nærmere detaljer.
2. På trods af de vanskelige sociale, økonomiske og politiske forhold i landet, som det ærede medlem nævner, hvilket også svarer til Kommissionens opfattelse, vil delegationen uden at foregribe resultatet heraf henvende sig til landets myndigheder for at anmode om oplysninger om dette projekt.

3. Kommissionen deler det ærede medlems bekymringer på dette område.
4. Kommissionen har mulighed for – inden for rammerne af Cotonou-aftalen og på grundlag af bekræftede oplysninger – at undersøge det af det ærede medlem rejste spørgsmål med myndighederne i Guinea-Bissau.

(2003/C 192 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0328/03
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(10. februar 2003)

Om: Kulturelle arrangementer omkring temaet oliven

Messinias industri- og handelskammer har gennem de sidste fem år afholdt arrangementer med oliven som det centrale tema, idet højdepunktet for aktiviteterne har været »olivenoliens og olivenens veje«, en kulturel rejse gennem olivendyrkningsområderne.

For de kommende år er der blevet forelagt kulturministeriet et forslag med titlen »Udbredelse af Olivenens Kultur: Kunst, Symbolik, Kultur«. De i forslaget indeholdte foranstaltninger omfatter bl.a. oprettelse af et internationalt udstillingsområde i Kalamata, planlægning og bygning af et flytbart museum, der skal kunne transporteres omkring på påhængsvogne, produktion af digitalt kulturmateriale, olivensmagningsseminarer og andre arrangementer.

Kan Kommissionen oplyse, om sådanne foranstaltninger vil være berettigede til at modtage støtte fra det operationelle program for kultur?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(24. marts 2003)

Kommissionen yder støtte til initiativer i kultursektoren. Det gør den inden for rammerne af og i henhold til udvælgelseskriterierne i »Kultur 2000«-programmet, der er det eneste finansierings- og programmeringsinstrument for kultursamarbejdet i EU.

Hensigten med dette program er at yde støtte til samproducerede og samfinansierede projekter, der gennemføres af mindst tre kontrahenter fra mindst tre deltagerlande.

Det ærede medlem kan finde yderligere oplysninger på internetadressen http://europa.eu.int/comm/culture/eac/c2000condition_en.html.

I forbindelse med foranstaltning 2.1 i det operationelle program, Kultur i Grækenland, blev der den 12. august 2002 offentliggjort en indkaldelse af forslag med et samlet budget på 2 118 000 EUR.

Handelskammeret i Messina indgav den 30. oktober 2002 et projektforslag, der vil blive evalueret i overensstemmelse med udvælgelseskriterierne, som er nærmere beskrevet i programtillægget.

(2003/C 192 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0330/03
af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(10. februar 2003)

Om: Kommissionsmedlemmernes pension

Fra Kommissionen har jeg på en tidligere forespørgsel om kommissionsmedlemmernes løn og pension fået adækvate svar. Dog forekommer der i den finske udgave af forordning 422/67/EØF (!) en oversættelsesfejl i

artikel 9, idet pensionen tydeligvis »udgør« 4,5 % for hvert fulde tjenesteår, hvorimod den ikke »forhøjes« med denne procentsats. Jeg vil gerne have afklaret yderligere en detalje, som kan fortolkes forskelligt: Tælles i henhold til artikel 7 den tid, hvor der er udbetalt overgangsgodtgørelse, med som pensionsår?

(¹) EFT L 187 af 8.8.1967, s. 1.

Svar afgivet af Neil Kinnock på Kommissionens vegne

(21. marts 2003)

Kommissionen er enig i, at den finske oversættelse af bestemmelserne i artikel 9 i Rådets forordning nr. 422/67/EØF, nr. 5/67/Euratom af 25. juli 1967 om lønningsregulativ for Kommissionens formand og medlemmer og for Domstolens præsident, dommere, generaladvokater og justitssekretær indeholder en fejl.

Kommissionen er taknemmelig for, at det ærede medlem gør opmærksom på dette, og vil som følge heraf iværksætte en revisionsprocedure for at få fejlen rettet. Fremover bør teksten have følgende ordlyd:

Eläkkeen määrä jokaiselta täydeltä vuodelta, jona kyseinen henkilö on hoitanut tehtäviään, on 4,50 prosenttia viimeisestä saadusta peruspalkasta.

For så vidt angår den anden del af spørgsmålet, hedder det i ovenstående forordnings artikel 7, at der så længe tidligere medlemmer modtager den godtgørelse, der bestemmes i artiklen, ikke sker nogen ændring eller forøgelse af hans/hendes pension. Godtgørelsen udregnes derfor fortsat på grundlag af hans/hendes tjenesteperiode som medlem af institutionen.

(2003/C 192 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0336/03

af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(10. februar 2003)

Om: De finansielle virkninger af midtvejsrevisionen af den fælles landbrugspolitik

Kommissionen har den 21. januar 2003 forelagt lovgivningsforslag om midtvejsrevisionen af den fælles landbrugspolitik. I finansieringsoversigten til forslaget (KOM(2003) 23 forelagde Kommissionen et overslag over de finansielle virkninger i forhold til status quo. Overslaget angiver en nedbringelse af landbrugsudgifterne for markedsforanstaltningerne på ca. 2 180 mio. EUR til EU med femten medlemsstater og ca. 1 560 mio. EUR til EU med 25 medlemsstater i perioden 2004-2013. I den samme finansieringsoversigt giver Kommissionen et overslag over virkningen af »graduering/degressivitet« og de beløb, som skal overføres til budgettet for udvikling af landdistrikter. Kommissionen anslår, at disse overførsler vil vokse årligt fra 228 mio. EUR i 2007 til 1 481 mio. EUR i 2013, som vil blive fordelt af medlemsstaterne efter en fordelingsnøgle, som integrerer aspektet landbrugsareal, landbrugsbedrift og velstandsniveau.

Kan Kommissionen i denne sammenhæng og på baggrund af den anvendte metode oplyse følgende:

- Hvilke finansielle virkninger vil disse forslag efter Kommissionens skøn have for Portugal i forhold til status quo pr. år (fra 2004 til 2013) og for de enkelte støtteordninger (de samlede markedsforanstaltninger, den samlede direkte støtte og den samlede støtte)?
- Hvilke beløb vil blive overført til udvikling af landdistrikterne på årsbasis (fra 2006 til 2013) og pr. medlemsstat (særlig Portugal) efter anvendelse af graduering/degressivitet? Eftersom de beløb, som skal overføres, medfinansieres af medlemsstaterne, hvilken yderlige nationale medfinansieringsbeløb vil der være behov for på årsbasis og pr. medlemsstat for at sikre, at de nye disponible midler absorberes fuldt ud?

- I betragtning af beregningsmetoden for nettobidraget til den fælles landbrugspolitik, som Kommissionen har anvendt i den anden samhørighedsrapport, hvad vil være den årlige virkning af disse forslag på den fælles landbrugspolitikets nettobidrag i Portugal?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. marts 2003)

Hensigten med den foreslåede reform er som beskrevet i begrundelsen i den foreløbige undersøgelse af den fælles landbrugspolitik at styrke EU-landbrugenes konkurrenceevne og fremme et mere markedsorienteret og bæredygtigt landbrug. Generelt medfører forslagene et skift fra produkt- til producentstøtte. Som angivet i forslagets finansielle oversigt og anført af det ærede medlem forventes det, at udgifterne til markedsforanstaltninger mindskes. Der er udarbejdet et udgiftsoverslag til markedsforanstaltninger på fællesskabsniveau, der er baseret både på mellemlange prognoser for udviklingen på EU's markeder (udgivet i december 2002) og på forskellige indvirkningsanalyser (tilgængelige siden januar 2003). Disse analysemodeller er udarbejdet for at kunne lave prognoser på fællesskabsniveau. For så vidt angår udgifter til markedsforanstaltninger, er der ikke foretaget yderligere analyser af den finansielle indvirkning for de enkelte medlemsstater.

Udkastet til Rådets horisontale forordning åbner mulighed for at nedsætte de direkte betalinger under artikel 10 for årene 2006-2012. En del af det deraf følgende beløb vil blive afsat til at styrke udviklingen af landdistrikterne under søjle to i Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, som fastlagt i samme forordnings artikel 12, stk. 1. For indeværende er de beløb, der skal overføres til udvikling af landdistrikterne, angivet på fællesskabsplan, som det fremgår af det finansielle overslag. Principperne for, hvorledes disse beløb skal omfordeles til medlemsstaterne, fremgår af artikel 12, stk. 2. Portugals andel beløber sig til 4,9 %.

For så vidt angår kapaciteten til at udnytte beløb, der omfordeles til hver enkelt medlemsstat efter 2006, bør det huskes, at den samlede bevilling til udvikling af landdistrikter og fordelingen mellem medlemsstaterne vedtages senere inden for rammerne af de nye finansielle overslag. Derfor kan behovet for national medfinansiering for at sikre fuld udnyttelse af programmerne for udvikling af landdistrikter først vurderes efter vedtagelsen af de nye finansielle overslag og de nye programmer for udvikling af landdistrikter.

I forbindelse med udarbejdelsen af den tredje samhørighedsrapport agter Kommissionen at ajourføre den analyse, som det ærede medlem henviser til. Det kan dog allerede nu fastslås, at det nuværende reformforslag til den fælles landbrugspolitik vil styrke den fælles landbrugspolitikens bidrag til den økonomiske og sociale samhørighed, hvilket forventes at have en positiv indvirkning for Portugal.

(2003/C 192 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0343/03

af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen

(10. februar 2003)

Om: Skattemæssige og sociale ulemper i visse grænseområder i EU

Det fremgår af en undersøgelse foretaget af Hervé Germa, der er advokat med speciale i skatteret i Perpignan (Den Franske Republik) og i Figueres (Kongeriget Spanien), at de sociale og skattemæssige forskelle mellem de to stater er af en sådan karakter, at de udgør en form for illoyal konkurrence.

Disse forskelle vedrører navnlig de sociale afgifter og erhvervsskatten. Således udgør de sociale afgifter 48 % af bruttolønnen i Frankrig og kun 30,6 % af denne løn i Spanien. Med hensyn til erhvervsskatten for en virksomhed på mindre end 10 ansatte ligger den på ca. 1200 EUR i Frankrig og kun på 400-500 i Spanien.

Disse forskelle påvirker ikke områder, der ligger langt fra grænsen mellem staterne. Men de påvirker helt specialet Roussillon, der er en region med vaklende økonomi.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for om muligt at kompensere for den økonomiske ulempe, som denne situation bevirker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(18. marts 2003)

Ifølge gældende EU-ret hører direkte beskatning stadig primært under medlemsstaternes kompetence. Kommissionen ved fra tidligere, at medlemsstaternes forskellige skattesystemer kan skabe vanskeligheder i grænseområder. Det kan give problemer i form af diskrimination og forhindre udøvelsen af de fire friheder.

Hvis medlemsstaterne i øvrigt overholder bestemmelserne i EF-traktaten, kan de vælge det skattesystem, de finder mest velegnet. Skattniveaulet er knyttet til størrelsen af offentlige udgifter, hvilket igen er et spørgsmål om nationale præferencer, sålænge det stemmer overens med indtægterne, og budgettet er i balance eller overskud. Kommissionen foreslog ikke desto mindre i sin meddelelse om skattepolitik i EU — prioriteringer for de kommende år⁽¹⁾, at der måske var behov for en bedre koordinering af skattesystemerne for at undgå diskrimination og fjerne de forhindringer, der står i vejen for udøvelsen af de fire friheder i grænseområder.

Med hensyn til social sikkerhed forringer EU-retten generelt ikke medlemsstaterne beføjelser til at tilrettelægge deres egne sociale sikkerhedsordninger. Da området ikke er harmoniseret på EU-plan, er det derfor op til hver medlemsstat at fastlægge, hvor meget der skal betales i sociale bidrag, men medlemsstaterne skal i udøvelsen af deres beføjelser overholde gældende EU-ret. Derudover skal det bemærkes, at sociale bidrag kun udgør én del af de samlede lønomkostninger, og at det, der er afgørende, når man ser på konkurrencedygtighed, er samtlige produktivitetensomkostninger (»enhedslønomkostninger«). Produktiviteten afhænger af en række forhold, herunder af uddannelsesniveaulet og kvaliteten af den offentlige infrastruktur.

Da den situation, det ærede medlem beskriver, ikke forekommer at være i strid med EU-retten, har Kommissionen ikke grund til at træffe særlige foranstaltninger.

⁽¹⁾ KOM(2001) 260 endelig udg.

(2003/C 192 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0347/03 af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen

(6. februar 2003)

Om: Attika-motorvejen

Projektet med Attika-motorvejen er et stort projekt, som vil afhjælpe Athens trafikproblemer men først og fremmest lette færdsejen til og fra Athens internationale lufthavn »Eleftherios Venizelos«. Projektet samfinansieres af Den Europæiske Union.

Hvornår blev denne kontrakt underskrevet og godkendt?

Hvad er det oprindelige budget for dette projekt, hvordan ser finansieringsplanen ud, hvor stort er bidraget fra de enkelte organer, der deltager i finansieringen af projektet, hvilke beløb har de enkelte bidragsydere hidtil stillet til rådighed, og hvor store midler forventes de at stille til rådighed, indtil projektet er fuldført?

Hvilke overskridelser af det oprindelige budget er der hidtil konstateret i alt og for de enkelte dele, hvilke årsager ligger til grund for disse overskridelser, og hvem skal afholde omkostningerne?

Er der underskrevet supplerende kontrakter mellem den græske stat og det konsortium, der bygger Attika-motorvejen, for hvilke projekter, med hvilket budget og efter hvilke procedurer?

Er det lovligt at opkræve vejskat på et afsnit af denne motorvej, inden hele projektet definitivt er afsluttet?

Hvorfor tager det så lang tid i Grækenland med at få fastlagt de lovgivningsmæssige rammer for de projekter, der samfinansieres af Den Europæiske Union?

Hvem varetager den europæiske offentligheds interesser? Findes der instanser på EU-plan, der har fået pålagt denne opgave? Hvis ja, hvad er så de pågældende instansers mening i dette spørgsmål? Varetages de europæiske skatteyderes interesser i forbindelse med bygningen af Attika-vejen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(4. marts 2003)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-0239 fra Konstantinos Hatzidakis⁽¹⁾.

Som supplement til dette svar kan Kommissionen foretage følgende præciseringer på grundlag af de oplysninger, som de nationale myndigheder har sendt den. Den koncessionskontrakt om Attika-vejen, der trådte i kraft den 6. marts 2000 for en periode på 23 år, giver koncessionshaveren mulighed for at opkræve bompenge for motorvejsstrækninger, så snart disse er afsluttet og åbnet for trafik. Koncessionshaveren skal ikke nødvendigvis afvente den fuldstændige afslutning af hele det arbejde, der er omfattet af koncessionskontrakten. De græske myndigheder har i øvrigt meddelt Kommissionen, at dette arbejde forventes helt afsluttet ved udgangen af år 2003 ved overholdelse af de kontraktlige frister.

Iværksættelsen af aktioner, der medfinansieres af strukturfondene, henhører hovedsagelig under medlemsstaternes kompetence og ansvar. I Grækenland er rammebestemmelserne på dette område indeholdt i lov 2860/2000 om forvaltning, overvågning og kontrol af fællesskabsstøtterammen for 2000-2006, der blev vedtaget i november 2000.

De sociale og økonomiske fordele ved Attika-vejen vurderes positivt både af de nationale myndigheder og Den Europæiske Investeringsbank, der optræder som Kommissionens konsulent for det pågældende projekt.

⁽¹⁾ EFT C 161 E af 10.7.2003, s. 200.

(2003/C 192 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0350/03

af Joan Colom i Naval (PSE) til Kommissionen

(6. februar 2003)

Om: Udgifterne på budgettet ved anvendelse af justeringskoefficienten på EU-tjenestemændenes pensioner

På nuværende tidspunkt gælder der for de pensioner, som EU-tjenestemænd modtager, en justeringskoefficient, hvis indekstal er 100 for Belgien, og som varierer på grundlag af pensionistens bopæl. Kommissionen har i sit forslag til forordning om en ændring af vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber foreslået en variant af justeringskoefficienten.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvor stort et beløb på budgettet var der blevet sparet i 2002, hvis justeringskoefficienterne ikke havde eksisteret?
2. Hvor store ville de forskellige udgifter have været i 2004, dersom:
 - a) der ikke havde været nogen koefficient?
 - b) Hvis Kommissionens forslag gennemføres?
 - c) Hvis den nuværende ordning opretholdes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(21. marts 2003)

Som det ærede medlem sikkert ved, er bestemmelserne om justeringskoefficienten fastlagt i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber.

Svar på det ærede medlems konkrete spørgsmål:

1. Såfremt justeringskoefficienterne ikke havde fundet anvendelse i 2002, ville nettobesparelserne på budgettet have udgjort 39,4 mio. EUR (44,7 mio. EUR som følge af et fald i udgifterne og 5,3 mio. EUR som følge af en nedgang i indtægterne).
2. I de tre scenarier, der fremlægges i forespørgslen, ville udgifterne (udgifter minus indtægter) til justeringskoefficienterne i 2004 være:
 - a) Ingen, hvis der ikke blev anvendt nogen justeringskoefficient. Men da det jo nok måtte anses for rimeligt at tage hensyn til »velerhvervede rettigheder«⁽¹⁾ (pensionisternes berettigede forventninger), måtte der regnes med en udgift på op mod 36 mio. EUR på budgettet.
 - b) Hvis Kommissionens forslag, herunder de foreslåede overgangsforanstaltninger⁽²⁾, gennemføres, vil udgifterne beløbe sig til 38 mio. EUR.
 - c) Hvis den nuværende ordning fortsat skulle anvendes, ville udgifterne beløbe sig til 42 mio. EUR.

Det ærede medlem er bekendt med, at dette emne behandles særdeles grundigt i Parlamentet og i Rådet i forbindelse med drøftelserne om forslag til at modernisere de gældende vedtægter for tjenestemænd. Ovenstående svar afspejler såvel de tidligere fastsatte bestemmelser som virkningerne af de forslag, Kommissionen har fremsat.

⁽¹⁾ Se artikel 21, bilag XIII, Kommissionens forslag, EFT C 291 af 26.11.2002.

⁽²⁾ Se artikel 20 og 21, bilag XIII, Kommissionens forslag, EFT C 291 af 26.11.2002.

(2003/C 192 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0354/03 af Anne Jensen (ELDR) til Kommissionen

(12. februar 2003)

Om: Fremtidige initiativer fra Kommissionen

Kan Kommissionen oplyse, hvilke konkrete planer den ligger inde med på det sociale område, herunder hvad den planlægger at iværksætte på baggrund af den forstærkede sociale dialog på EU-plan? Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvilke fremtidige foranstaltninger der påtænkes truffet vedrørende bl.a. forordning (EØF) nr.1408/71⁽¹⁾?

Hvilke initiativer påtænker Kommissionen i de kommende år i relation til EF-traktatens art. 42 samt i relation til EF-traktatens:

- art. 137, stk. 1, led 1-5,
- art. 137, stk. 2,
- art. 137, stk. 3, led 1-5,
- art. 137, stk. 4-6?

(¹) EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(20. marts 2003)

Kommissionens specifikke planer på det sociale område er, i overensstemmelse med de kompetenceområder, der er fastlagt i EF-traktatens artikel 137, anført i den social- og arbejdsmarkedspolitiske dagsorden (¹), som dækker tidsrummet 2000-2005. Kommissionen vedtog den tredje resultattavle om gennemførelsen af den social- og arbejdsmarkedspolitiske dagsorden den 6. februar 2002. Dagsordenen underkastes en midtvejsevaluering i 2003. I evalueringen gøres status over det, man allerede har opnået, ligesom den giver mulighed for at fastlægge prioriterede områder for aktioner i de kommende år og herunder også vedrørende de artikler i EF-traktaten, som det ærede medlem nævner. Kommissionen afholder en konference på højt niveau den 19.-20. marts 2003 i Bruxelles med henblik på en struktureret debat om de politikspørgsmål, der skal tages op og uddybes i anden fase af den social- og arbejdsmarkedspolitiske dagsorden. Formålet med midtvejsevalueringskonferencen er at skabe en EU-dækkende platform for alle relevante aktører, der her offentligt kan tilkendegive deres mening om evalueringen af den social- og arbejdsmarkedspolitiske dagsorden: regeringer, Europa-Parlamentet, arbejdsmarkedsparterne, regionale og lokale myndigheder, ikke-statslige organisationer, sociale organisationer, interessegrupper, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, Regionsudvalget, beskæftigelsesudvalget, Udvalget for Social Beskyttelse, fagforeninger, eksperter og analytikere, internationale organisationer osv. Midtvejsevalueringen vil afsluttende indgå i en meddelelse, som Kommissionen fremlægger i maj/juni 2003.

I Kommissionens hvidbog om nye styreformer i EU (2001) fremhæver man den sociale dialogs afgørende og enestående betydning i forbindelse med demokratiske styreformer i EU.

Den 26. juni 2002 fremlagde Kommissionen et forslag til Rådets afgørelse om et socialt trepartstopmøde om vækst og beskæftigelse. Det vil give arbejdsmarkedsparterne mulighed for i fællesskab at bidrage til de forskellige elementer i strategien, og man vil kunne udnytte resultaterne af de drøftelser, der er ført i forbindelse med den makroøkonomiske dialog, dialogen om beskæftigelse og dialogen om social beskyttelse.

På topmødet om den sociale dialog i Genval den 28. november 2002 vedtog arbejdsmarkedsparterne et fælles flerårigt arbejdsprogram for tidsrummet 2003-2005. Arbejdsprogrammet indebærer en uafhængig social dialog mellem to parter. Arbejdsprogrammet er centreret omkring tre emner, nemlig beskæftigelse, mobilitet og udvidelsen.

Kommissionen planlægger i foråret 2003 at fremlægge et forslag til forskellige ændringer af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (²). Dette forslag vil omfatte tekniske ændringer med henblik på at tage spørgsmål op, som er en følge af ændringer i den nationale lovgivning eller er en reaktion på Domstolens domme.

Kommissionen planlægger endvidere i løbet af 2003 at fremlægge et forslag i forbindelse med det europæiske sygesikringskort om at harmonisere retten til lægehjælp for personer, der midlertidigt opholder sig i en anden medlemsstat end den, hvor de er forsikret.

I 2004 agter Kommissionen at fremlægge et forslag til en gennemførelsesforordning, når drøftelserne i Rådet og Europa-Parlamentet af forslaget til en forenkling og modernisering af forordning (EØF) nr. 1408/71 er afsluttet.

(¹) KOM(2000) 379 endelig udg.

(²) EFT L 149 af 5.7.1971.

(2003/C 192 E/214)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0366/03
af Luciano Caveri (ELDR) til Kommissionen**

(12. februar 2003)

Om: Direktiv om jernbanetunneler

Jernbaneulykken for nylig i Tenda (Alperne) rejser — helt bortset fra de konklusioner, som den franske domstol, der tager sig af sagen, når frem til — problemet om sikkerhed i jernbanetunneler. Kan Kommissionen i betragtning af, at Parlamentet for nylig har fået forelagt et direktiv om vej-tunneler, oplyse, om den agter at tage et lignende initiativ med hensyn til jernbanetunneler? Kan den desuden forelægge oplysninger om tidsplanen for og det forventede indhold af direktivet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(12. marts 2003)

Kommissionen planlægger som led i gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/16/EF af 19. marts 2001 om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for konventionelle tog⁽¹⁾ at vedtage en teknisk specifikation for interoperabilitet (TSI) på området sikkerhed i forbindelse med jernbanetunneler.

Med henblik herpå er der blevet givet et mandat til Den Europæiske Sæmmenslutning for Interoperabilitet inden for Jernbanesektoren (AEIF) i oktober 2002 som fastsat i artikel 6, stk. 1, i dette direktiv. Ifølge dette mandat skal AEIF udarbejde et udkast til teknisk specifikation for interoperabilitet inden for en frist på tredive måneder.

Dette udkast vil blive gjort til genstand for en cost-benefit-analyse og en høring af brugerorganisationerne og arbejdsmarkedets parter som fastsat i direktivets artikel 6. Dernæst forelægges det til udtalelse i det udvalg, der er nedsat ved direktivets artikel 21. Vedtagelsen af denne TSI skal efter planerne finde sted i løbet af 2005.

⁽¹⁾ EFT L 110 af 20.4.2001.

(2003/C 192 E/215)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0374/03
af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen**

(13. februar 2003)

Om: Nedlæggelse af Clark-fabrikken i Portugal. Fællesskabsmidler

Den nylige meddelelse om, at skotøjsfabrikken i Castelo da Paiva i det nordlige Portugal, der tilhører det engelske multinationale selskab C & J Clark, snart vil blive nedlagt, har givet anledning til omfattende presseomtale i Portugal. Denne uventede nedlæggelse vil medføre afskedigelse af næsten 600 arbejdstagere, hvis arbejdsløshed vil få meget alvorlige følger for de familier, der lever og arbejder i denne kommune, der i øvrigt befinder sig i et »mål 1-område« for strukturstøtte. Virksomheden modtog til oprettelse og idrifttagning af denne fabrik (1988) i Castelo de Paiva betragtelig støtte fra både staten og EU, idet det var bestemt, at den skulle fortsætte sine aktiviteter i hvert fald indtil 2007.

Derudover forlyder det, at denne multinationale virksomhed er rutineret i den form for finansiell opportuniste, at den agter at flytte den portugisiske fabrik til Rumænien og håber på at modtage fællesskabsmidler og allerede har modtaget finansiell støtte, uanset om den indgår aftaler med underleverandører.

Kommissionen bedes besvare følgende: Råder Kommissionen over oplysninger og et register, der er egnet til at helt at diskvalificere koncernen Clarks eller C & J Clark, hvad angår direkte eller indirekte tildeling af fællesskabsstøtte i fremtiden på grundlag af det pågældende finansieringsregister for tilførslerne fra EU (og tidligere EF), samt virksomhedens tidligere praksis? Fører Kommissionen noget register over virksomheder, virksomhedsejere eller koncerner, som der direkte eller indirekte er blevet ydet fællesskabsstøtte til, for at sikre, at modtagerne af denne finansielle støtte senere ikke vil skade væsentlige sociale og økonomiske interesser eller — eller sagt på en anden måde — misbruge EU økonomisk, idet de ikke overholder de

indgåede forpligtelser? Hvis ikke, mener Kommissionen så ikke, at den bør føre et sådant register netop med dette formål? Hvilke andre instrumenter råder Kommissionen over for at sikre, at den ikke bliver beskyldt for objektivt at »præmiere« eller stimulere socialt og økonomisk skadelige virksomhedsafgørelser, der indebærer et brud på tidligere indgåede forpligtelse og skader EU's finansielle interesser ved at »lukke øjnene« for uretmæssig og opportunistisk praksis eller endog fremme en sådan praksis?

(2003/C 192 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0375/03

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(13. februar 2003)

Om: Nedlæggelse af Clark-fabrikken i Portugal. Fællesskabsmidler

Den nylige meddelelse om, at skotøjsfabrikken i Castelo da Paiva i det nordlige Portugal, der tilhører det engelske multinationale selskab C & J Clark, snart vil blive nedlagt, har givet anledning til omfattende presseomtale i Portugal. Denne uventede nedlæggelse vil medføre afskedigelse af næsten 600 arbejdstagere, hvis arbejdsløshed vil få meget alvorlige følger for de familier, der lever og arbejder i denne kommune, der i øvrigt befinder sig i et »mål 1-område« for strukturstøtte.

Virksomheden modtog til oprettelse og idrifttagning af denne fabrik (1988) i Castelo de Paiva betragtelig støtte fra både staten og EU. Ifølge det portugisiske økonomiministerium indgik denne multinationale skotøjsvirksomhed i 1989 med den portugisiske stat en investeringskontrakt på en mia. PTE (ca. 5 mio. EUR), idet C & J Clark som led i den første fællesskabsstøtteramme til gengæld for løftet om at oprette 618 arbejdspladser modtog 121 mio. PTE (ca. 600 000 EUR). Det forlyder desuden, at virksomheden – ligeledes inden for denne ramme – i 2000 afsluttede en protokol med bystyret, hvorved den blev indrømmet visse fordele til gengæld for løftet om at bevare produktionen i Castelo de Paiva i hvert fald indtil 2007.

Allerede i 2001 nedlagde den samme virksomhed en produktionsenhed af samme type i en nabokommune til Castelo de Paiva, nemlig Arouca, der på det tidspunkt førte til, at ca. 400 arbejdstagere blev arbejdsløse.

Har Kommissionen allerede truffet foranstaltninger imod C & J Clark på grund af de yderst negative sociale og økonomiske virkninger af de pågældende fabriksnedlæggelser, nu i Castelo de Paiva og tidligere i Arouca? Råder Kommissionen over oplysninger, der tillader den at betegne virksomhedsledelsens fremgangsmåde som bedragerisk, eftersom den har modtaget fællesskabsstøtte (direkte eller indirekte, udelukkende eller sammen med andre former for national støtte) og derefter nedlagt de(n) pågældende fabrik(ker) allerede inden udløbet af de frister, der blev fastsat ved tildelingen af støtten eller de økonomiske incitamenter? Hvis ikke, mener Kommissionen så ikke, at det i fremtiden må kunne være sådan, med henblik på at bekæmpe og indføre sanktioner mod en sådan virksomhedspraksis, der ikke alene skader de relevante sociale og økonomiske interesser men også Den Europæiske Unions finansielle interesser?

(2003/C 192 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0377/03

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(13. februar 2003)

Om: Nedlæggelse af Clark-fabrikken i Portugal. Fællesskabsmidler

Den nylige meddelelse om, at skotøjsfabrikken i Castelo da Paiva i det nordlige Portugal, der tilhører det engelske multinationale selskab C & J Clark, snart vil blive nedlagt, har givet anledning til omfattende presseomtale i Portugal. Denne uventede nedlæggelse vil medføre afskedigelse af næsten 600 arbejdstagere, hvis arbejdsløshed vil få meget alvorlige følger for de familier, der lever og arbejder i denne kommune, der i øvrigt befinder sig i et »mål 1-område« for strukturstøtte.

Virksomheden modtog til oprettelse og idrifttagning af denne fabrik (1988) i Castelo de Paiva betragtelig støtte fra både staten og EU, idet det var bestemt, at den skulle fortsætte sine aktiviteter i hvert fald indtil 2007.

Det er også ofte blevet nævnt, at C & J Clark er meget rutineret i den form for finansiel opportunistik, idet virksomheden får skyld for adskillige gange at have modtaget fællesskabsmidler i forbindelse med oprettelse af flere fabrikker i forskellige EU-lande, som så senere er blevet nedlagt, hvilket har haft alvorlige sociale og økonomiske virkninger for de lande og regioner, hvor virksomheden havde sin produktion.

Kommissionen bedes besvare følgende: På hvilket tidspunkt og i hvilket omfang er der siden 1985 blevet ydet støtte, det være sig direkte eller indirekte, til virksomheder under Clarks- eller C & J Clark-koncernen til skotøjsfabrikker i forskellige EU-lande (eller EF-lande, som det tidligere hed)? Hvilke fabrikker var der konkret tale om? Ved Kommissionen, om disse fabrikker (dvs. de fabrikker, der har modtaget støtte) stadigvæk er i drift? Er der sikkerhed for, at de vil fortsætte produktionen til – lad os f.eks. sige 2010? Hvilke fabrikker er enten allerede nedlagt eller bebudet nedlagt om kort tid, eller for hvilke fabrikkers vedkommende er der af en eller anden grund fare for, at driften vil blive indstillet?

(2003/C 192 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0378/03

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(13. februar 2003)

Om: Nedlæggelse af Clark-fabrikken i Portugal. Fællesskabsmidler

Den nylige meddelelse om, at skotøjsfabrikken i Castelo da Paiva i det nordlige Portugal, der tilhører det engelske multinationale selskab C & J Clark, snart vil blive nedlagt, har givet anledning til omfattende presseomtale i Portugal. Denne uventede nedlæggelse vil medføre afskedigelse af næsten 600 arbejdstagere, hvis arbejdsløshed vil få meget alvorlige følger for de familier, der lever og arbejder i denne kommune, der i øvrigt befinder sig i et »mål 1-område« for strukturstøtte.

Virksomheden modtog til oprettelse og idrifttagning af denne fabrik (1988) i Castelo de Paiva betragtelig støtte fra både staten og EU. Ifølge det portugisiske økonomiministerium indgik denne multinationale skotøjsvirksomhed i 1989 med den portugisiske stat en investeringskontrakt på en mia. PTE (ca. 5 mio. EUR), idet C & J Clark som led i den første fællesskabsstøtteramme til gengæld for løftet om at oprette 618 arbejdspladser modtog 121 mio. PTE (ca. 600 000 EUR). Det forlyder desuden, at virksomheden – ligeledes inden for denne ramme – i 2000 afsluttede en protokol med bystyret, hvorved den blev indrømmet visse fordele til gengæld for løftet om at bevare produktionen i Castelo de Paiva i hvert fald indtil 2007.

Er Kommissionen bekendt med denne alvorlige økonomiske og sociale situation i Castelo de Paiva i Nordportugal, der er en følge af det multinationale selskab C & J Clarks beslutning om at lukke sin skotøjsfabrik på dette sted? I hvilket omfang og på hvilket tidspunkt er der blevet ydet støtte, der direkte eller indirekte hidrører fra Fællesskabets finansielle midler, til denne virksomheds oprettelse og drift af fabrik(ker) i Portugal, uanset om denne støtte er blevet ydet til den virksomhed, der er oprettet i Portugal (Clark – Fábrica de Calçado, Lda.) eller til moderselskabet eller koncernen (Clarks eller C & J Clark)?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou
på skriftlige forespørgsler E-0374/03, E-0375/03, E-0377/03 og E-0378/03

(28. marts 2003)

For det tidsrum, der dækkes af EF-støtterammerne 2000-2006, er der i de gældende bestemmelser for strukturfondene fastsat følgende foranstaltninger:

- for det første har Kommissionen i sine retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte (1998) fastsat bestemmelser, der forpligter modtagere af støtte til i et tidsrum på mindst fem år at opretholde alle investeringer eller arbejdspladser, som er skabt herved, i den støttede region. Det er Kommissionens

opfattelse, at tidsrummet på fem år med hensyn til opretholdelse af investeringer, som fastsat i retningslinjernes punkt 4.10 og 4.14, begynder, når investeringen, som der er givet støtte til, er afsluttet, dvs. fra det øjeblik hvor investeringen anvendes i virksomheden⁽¹⁾

- for det andet er det i forordningen om generelle bestemmelser for strukturfondene (1999) på samme måde fastsat, at fondene kun deltager finansielt i produktive aktiviteter, hvis stedet for disse aktiviteter ikke ændres i de første fem år efter afgørelsen om fondens deltagelse⁽²⁾
- for det tredje skal der indsendes en specifik anmodning til Kommissionen om store projekter (dvs. mere end 50 mio. EUR), hvis et sådant skal medfinansieres inden for rammerne af et program under Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, og medlemsstaterne skal udfylde et spørgeskema, hvor der er et spørgsmål om risikoen for, at der vil ske en flytning af virksomheden. Kommissionen tager hensyn til dette aspekt, når der tages beslutning om en tildeling eller et eventuelt afslag vedrørende niveauet for den eventuelle samfinansiering fra EFRU, (som kan udgøre op til 35 % i regioner under mål 1).

Mht. det tidsrum, som dækkes af EF-støtterammerne 1994-1999, trådte bestemmelsen om de fem år først i kraft i 1998, men forordning (EØF) nr. 2082/93⁽³⁾ var allerede trådt i kraft i 1993, og i denne forordnings artikel 24 er der fastlagt en nedsættelse eller suspension af støtten, hvis en aktion gennemføres således, at denne ikke mere gør støtten berettiget. Kommissionen kan undersøge dette i samarbejde med medlemsstaten.

Under alle omstændigheder er det i første række medlemsstaten, som skal tage retslige skridt på grundlag af de aftaler, der er indgået med virksomheden ved tildelingen af støtten, i tilfælde af en eventuel ulovlig anvendelse af støtten. Hvis virksomheden, der modtager støtte, ikke har overholdt EU's bestemmelser for statsstøtten, er det i første række medlemsstatens ansvar at kræve den statsstøtte, som er givet, tilbagebetalt til myndighederne. I tilfælde af at støtten er blevet medfinansieret af strukturfondene, er det endvidere medlemsstaten, som skal tilbagebetale den pågældende medfinansiering til EU's budget.

⁽¹⁾ Retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte: http://europa.eu.int/eur-lex/pri/fr/oj/dat/1998/c_074/c_07419980310fr00090031.pdf. Disse retningslinjer finder anvendelse fra den dag, hvor de offentliggøres i EFT, EFT C 74 af 10.3.1998.

4.10. Udbetaling eller tildeling af investeringsstøtte skal gøres betinget af, at den pågældende investering opretholdes i mindst fem år.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene, artikel 30, stk. 4, litra b), EFT L 161 af 26.6.1999 http://europa.eu.int/comm/regional_policy/sources/docoffic/official/regulation/pdf/l_16119990626fr00010042.pdf

4. Medlemsstaterne sikrer, at fondene kun deltager finansielt i en operation, hvis operationen ikke inden for et tidsrum på fem år fra tidspunktet for den kompetente nationale myndigheds eller forvaltningsmyndighedens afgørelse om deltagelse fra fonden undergår en væsentlig ændring:

a) der påvirker ..., og

b) som skyldes enten en ændring i ejendomsretlige forhold for en infrastruktur eller ophør eller ændring af lokalisering for en produktionsvirksomhed.

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 om ændring af forordning (EØF) nr. 4253/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter, EFT L 193 af 31.7.1993.

(2003/C 192 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0376/03

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(13. februar 2003)

Om: Nedlæggelse af Clark-fabrikken i Portugal. Fællesskabsmidler

Den nylige meddelelse om, at skotøjsfabrikken i Castelo da Paiva i det nordlige Portugal, der tilhører det engelske multinationale selskab C&J Clark, snart vil blive nedlagt, har givet anledning til omfattende presseomtale i Portugal. Denne uventede nedlæggelse vil medføre afskedigelse af næsten 600 arbejdstagere, hvis arbejdsløshed vil få meget alvorlige følger for de familier, der lever og arbejder i denne kommune, der i øvrigt befinder sig i et »mål 1-område« for strukturstøtte.

Virksomheden modtog til oprettelse og idrifttagning af denne fabrik (1988) i Castelo de Paiva betragtelig støtte fra både staten og EU, idet det var bestemt, at den skulle fortsætte sine aktiviteter i hvert fald indtil 2007.

Det er også ofte blevet nævnt, at C & J Clark er meget bevandret i den form for finansiel opportunistik, idet virksomheden får skyld for adskillige gange at have modtaget fællesskabsmidler i forbindelse med oprettelse af flere fabrikker i forskellige EU-lande, som så senere er blevet nedlagt, hvilket har haft alvorlige sociale og økonomiske virkninger for de lande og regioner, hvor virksomheden havde sin produktion.

På den anden side er det også blevet omtalt, at denne støtte, der direkte eller indirekte stammer fra fællesskabsmidler, er blevet ydet uafhængigt af, om det multinationale selskab i stort omfang havde indgået kontrakter med underleverandører. Navnlig hedder det sig, at Clarks-koncernen årligt sælger 40 millioner par sko (med en omsætning, der skønnes til at ligge på 1 500 mio. EUR om året), men at 7 ud af disse 40 millioner par sko allerede stammer fra Clarks' bestillinger på sko fra andre leverandørvirksomheder.

Har Kommissionen kendskab til denne praksis med at indgå kontrakter med underleverandører (ordrer på sko fremstillet i andre virksomheder), som Clarks eller C & J Clark følger til trods for den finansielle støtte, som koncernen i mellemtiden har modtaget? Hvis en sådan underleverandørpraksis i dag teoretisk var lovligt tilladt, mener Kommissionen så ikke, at den burde forbydes, når der er tale om incitament eller finansiel støtte, der direkte eller indirekte stammer fra fællesskabsmidler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(1. april 2003)

Kommissionen har ikke kendskab til den praksis med underleverandører hos Clark-koncernen eller C & J Clark, som det ærede parlamentsmedlem henviser til i det rejste spørgsmål.

Det er medlemsstatens ansvar, at de aftaler, som indgås med virksomheder, overholdes i overensstemmelse med gældende national lovgivning og gældende EU-lovgivning.

(2003/C 192 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0390/03 af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. februar 2003)

Om: Programmer for opnåelse af erhvervs erfaring og arbejdsrettigheder

Græske arbejdstagere, der deltager i programmer for opnåelse af erhvervs erfaring samfinansieret af EU, forholdes deres grundlæggende arbejds- og socialforsikringsrettigheder, såsom årlig ferie og forældreorlov, ikke alene under deres uddannelse men også — i endnu højere grad — når de er i beskæftigelse. Resultatet af denne situation er, at det for eksempel kan forekomme, at en mor arbejder normalt tre dage efter, at hun har født, og har barnet med på arbejde, som det var tilfældet med en kvindelig pedel i Grækenland.

Eftersom der ved en »arbejdstager« ifølge artikel 3 i Rådets direktiv 89/391/EØF⁽¹⁾ af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet forstås »enhver person, som en arbejdsgiver har i sin tjeneste, herunder praktikanter og lærlinge, bortset fra hushjælp«, og at bestemmelserne i direktiv 93/104/EF⁽²⁾ om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelsen af arbejdstiden finder anvendelse, bedes Kommissionen besvare følgende: Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at alle arbejdstagere, der deltager i programmer for opnåelse af erhvervs erfaring, kan udøve alle deres arbejdsmæssige og sociale rettigheder?

⁽¹⁾ EFT L 183 af 29.6.1989, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 307 af 13.12.1993, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. april 2003)

De direktiver, det ærede medlem henviser til, er omsat i græsk lovgivning. Derfor påhviler det i de situationer, den skriftlige forespørgsel omhandler, de nationale myndigheder at sørge for, at de nationale bestemmelser og/eller fællesskabsbestemmelserne om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed overholdes, og at straffe eventuelle overtrædelser.

Det er kun i tilfælde af, at der kan fastsættes en bestemt administrativ praksis, at Kommissionen i givet fald kan gribe ind over for en medlemsstat på grundlag af en ukorrekt gennemførelse af fællesskabslovgivningen.

(2003/C 192 E/221)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0392/03
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(13. februar 2003)

Om: Situationen vedrørende Tohti Tunyaz, en etnisk uighur, der er idømt 11 års fængsel

Tohti Tunyaz, en etnisk uighur fra den selvstyrende Xinjiang Uighur-region (XUAR) blev under et ophold i XUAR som kandidatstuderende ved det humanistiske fakultet ved Tokyo universitet (Japan), der var ved at specialisere sig i historien vedrørende den kinesiske regerings politik over for mindretalsgrupper, arresteret den 6. februar 1998 og sigtet for at finde frem til og kopiere en del af et 50 år gammelt dokument, som han fandt frem til med hjælp fra officiel bibliotekar.

Den 10. november 1998 blev Tunyaz officielt sigtet af de kinesiske myndigheder for at stjæle statshemmeligheder til udenlandske personer og tilskynde til national splittelse. Sidstnævnte sigtelse var baseret på en bog, der hævdes at være offentliggjort i Japan i 1998 med titlen »The Inside Story of the Silk Road«, der ifølge den kinesiske regering går ind for etnisk adskillelse, men som ifølge eksperterne i Tokyo ikke var blevet skrevet af Tunyaz.

Den 10. marts 1999 blev Tunyaz fundet skyldig af folkeretten i Urumqi, og efter at have appelleret den første dom blev han af Kinas øvre ret den 15. februar 2000 idømt 11 års fængsel med yderligere to års berøvelse af politiske rettigheder.

Tohti Tunyaz afsoner for øjeblikket en 11-årig fængselsdom i fængsel nr. 3 i den selvstyrende region Xinjiang Uighur i provinshovedstaden Urumqi. Det forlyder, at han ikke har flere appelmuligheder og derfor vil forblive i fængsel, indtil hans dom er afsonet 31. marts 2009.

Har Kommissionen taget noget initiativ i forbindelse med Tohti Tunyaz sag? Agter Kommissionen under en eller anden form at gennemføre erklæringen af december 2001 fra De Forenede Nationers arbejdsgruppe om vilkårlig tilbageholdelse og give Tunyaz status som vilkårlig tilbageholdt? Hvilke initiativer agter Kommissionen mere generelt at tage for at skabe grobund for en politisk dialog om Østturkistans fremtidige status mellem de kinesiske myndigheder og repræsentanterne for Østturkistans oppositionsbevægelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(12. marts 2003)

Kommissionen takker det ærede medlem for oplysningerne om sagen angående Tohti Tunyaz.

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring for menneskerettighedssituationen for det uighuriske mindretal i Xinjiang provinsen.

EU bringer systematisk menneskerettighedsspørgsmål på bane, også religionsfrihed og respekten for etniske mindretals grundlæggende rettigheder, under de regelmæssige politiske kontakter med de kinesiske myndigheder og ganske særlig inden for rammerne af dialogen om menneskerettigheder. I forbindelse

med forberedelserne til den næste runde af menneskerettighedsdialogen den 5. og 6. marts i Athen har EU endnu engang givet udtryk for sin bekymring over menneskerettighedssituationen i almindelighed og har særlig understreget problemerne for etniske mindretal såsom deres kulturelle rettigheder og ytringsfrihed.

Kommissionen opfordrer også ved enhver tænkelig lejlighed Kina til at styrke samarbejdet med FN's menneskerettighedsorganisationer. Der er gjort visse fremskridt på området, idet Kina har indvilget i at invitere FN's særlige ordfører for religionsfrihed, ret til uddannelse, dommeres og advokaters uafhængighed og formanden for arbejdsgruppen om vilkårlig fængsling. Endvidere forventes det, at FN's nye højkommisær for menneskerettigheder, Sergio Vieira de Mello, vil aflægge besøg i Kina i løbet af foråret.

EU vil fortsat følge meget nøje med i, om de kinesiske myndigheder udviser respekt for ytringsfriheden og de etniske mindretals borgerlige og politiske rettigheder, bl.a. uighurerne i Xinjiang provinsen, og vil fortsætte med at give udtryk for bekymring, når disse grundlæggende rettigheder krænkes, også i forbindelse med den igangværende undertrykkelse i den autonome Xinjiang-Uighur provins. Det næste møde i EU's og Kinas dialog om menneskerettigheder vil være den første af en række anledninger, hvor EU får mulighed for at give udtryk for disse bekymringer i 2003.

(2003/C 192 E/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0396/03

af Hugues Martin (PPE-DE) til Kommissionen

(10. februar 2003)

Om: Associeringsaftale mellem EU og Chile

EU og Chile har netop indgået en associeringsaftale⁽¹⁾, der siges at være den mest nyskabende og omfattende aftale, der nogensinde er indgået med en stat, der ikke er et kandidatland.

Kommissionen har som led i denne associeringsaftale direkte indgået en aftale om vin og spiritus og navnlig om de krav, der stilles til de traditionelle udtryk.

Selv om aftalen om vin vækker almindelig tilfredshed, gjorde den franske delegation imidlertid Kommissionen opmærksom på, at Chile anvender traditionelle franske udtryk som »château«, »grand cru«, »cru bourgeois« og »clos«, hvilket kan vildlede forbrugeren om vinens oprindelse samt føre til unfair konkurrence. Kommissionen synes ikke at have taget dette i betragtning under forhandlingerne.

Fremfor alt er det ikke bevist, at der er juridisk præcedens for anvendelsen af disse udtryk i Chile. Selv om gældende chilensk lovgivning anerkender supplerende kvalitetsbetegnelser, findes der hverken lister eller definitioner desangående.

1. Hvorfor tog Kommissionen ikke højde for den franske delegations bemærkninger til dette præcise spørgsmål?
2. Kan Kommissionen fremlægge beviser for, at Chile, før aftalen blev indgået, anerkendte betegnelserne »château«, »grand cru«, »cru bourgeois« og »clos« i sin interne lovgivning, og er den klar over, at, såfremt dette ikke er tilfældet, vil der opstå et problem med hensyn til juridisk præcedens for anvendelsen?
3. Vil Kommissionen, hvis juridisk præcedens bevises, sætte dette punkt på dagsordenen for det førstkomne blandede forligsudvalg og fastsætte »praktiske regler, som gør det muligt, at skelne de enslydende traditionelle udtryk og kvalitetsoplysninger, der er nævnt i stk. 5, fra hinanden, samtidig med, at der tages hensyn til behovet for, at de berørte producenter får ensartet behandling, og at forbrugerne ikke vildledes« (artikel 8, stk. 5)?

⁽¹⁾ EFT L 352 af 30.12.2002, s. 3.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(14. marts 2003)

Kommissionen forhandlede associeringsaftalen med Chile i samråd med de 15 EU-medlemsstater. Kommissionen har gennemgået alle kommentarer og forslag fra alle medlemsstater, der til stadighed var meget tæt involveret, især i alle tekniske aspekter af vinaftalen. Ministerrådet har godkendt, at visse bestemmelser i associeringsaftalen, herunder vinaftalen, anvendes midlertidigt.

Der var særlig opmærksomhed om spørgsmålet om traditionelle betegnelser, og dette spørgsmål blev behandlet i overensstemmelse med de retningslinjer for vin og spiritus med henblik på forhandlinger med tredjelande, som Rådet gav Kommissionen i oktober 2000.

Det er fastlagt i EU-lovgivningen, at internationale aftaler mellem EU og tredjelande har forrang i forhold til afledt fællesskabsret, og den slags aftaler kan således indeholde regler, der afviger fra afledt fællesskabsret.

Med hensyn til spørgsmålet om juridisk præcedens, som det ærede medlem nævner, skal Kommissionen anføre, at mærkningsforordningen⁽¹⁾ først træder i kraft den 1. august 2003.

Endvidere åbner den nuværende vinlovgivning mulighed for, at tredjelande kan anvende traditionelle betegnelser på visse betingelser. I Chiles særlige tilfælde mente Kommissionen, at anvendelsen af visse traditionelle betegnelser som nævnt i det skriftlige spørgsmål opfyldte betingelserne i vinaftalen om, at de berørte producenter får ensartet behandling, og at forbrugerne ikke vildledes.

I henhold til associeringsaftalen skal parterne gennemgå dokumentationen for visse definitioner på det fælles udvalgs første møde.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 753/2002 af 29. april 2002 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 for så vidt angår beskrivelse, betegnelse, præsentation og beskyttelse af visse vinprodukter, EFT L 118 af 4.5.2002.

(2003/C 192 E/223)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0398/03**af Karl von Wogau (PPE-DE) til Kommissionen**

(17. februar 2003)

Om: Arbejdsmuligheder for dykkerinstruktører uden græsk statsborgerskab og dykkerbaser, der ejes af personer uden græsk statsborgerskab i Grækenland

Er Kommissionen bekendt med, at Grækenland prøver at indskrænke arbejdsmulighederne for dykkerinstruktører uden græsk statsborgerskab og dykkerbaser ejet af personer uden græsk statsborgerskab, og mener Kommissionen, at dette er foreneligt med den frie bevægelighed i Den Europæiske Union?

Er det foreneligt med den frie bevægelighed, at både med en maksimal længde på 10 meter kun må anvendes erhvervs-mæssigt (til en dykkerbase) af personer uden græsk statsborgerskab, hvis en græsk statsborger ejer 51 procent af aktierne i et firma, der er oprettet til dette formål?

Er det foreneligt med den frie bevægelighed, at en person kun kan få en opholdstilladelse, hvis vedkommende på en bestemt adresse og på et bestemt tidspunkt om foråret består en græsk sprogrprøve?

Er Kommissionen bekendt med, at de internationalt udbredte PADI-dykkerinstruktørdiplomer (Professional Association of Diving Instructors) ikke anerkendes, selvom dette principielt er muligt ifølge lovgivningen?

Er det foreneligt med den frie bevægelighed, at Grækenland ikke anerkender internationalt anerkendte skibsførerbeviser for havsejlers, der er erhvervet i andre lande?

Ovennævnte spørgsmål rejser sig, når en EU-borger, der ikke er græsk statsborger, som dykkerinstruktør vil drive en dykkerbase i Grækenland. I det foreliggende tilfælde drejer det sig om en tysk ejer af en dykkerstation i Grækenland, der har arbejdet der i 30 år. Han konstaterer hele tiden nye hindringer, der gør det sværere for ham at drive sin virksomhed videre. Navnlig efter Grækenlands tiltrædelse er arbejdsbetingelserne blevet vanskeligere.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. april 2003)

For så vidt angår den fri bevægelighed for arbejdstagere i andre medlemsstater (EF-traktatens artikel 39) ønsker Kommissionen indledningsvis at påpege, at statsborgere i de øvrige medlemsstater ikke har brug for en arbejdstilladelse. Medlemsstaterne er i henhold til fællesskabsretten kun forpligtet til at udstede en opholdstilladelse til vandrende arbejdstagere som bevis for den opholdsret, der går hånd i hånd med retten til at arbejde i en anden medlemsstat.

Det er indlysende, at evnen til reelt at kunne kommunikere er vigtig for vandrende arbejdstagere, og et vist niveau af sprogkunderskaber kan derfor kræves i forbindelse med et arbejde, men Domstolen har fastslået, at ethvert sprogkrav skal være rimeligt og nødvendigt i forbindelse med det pågældende arbejde, samt at det ikke må bruges til udelukkelse af arbejdere fra andre medlemsstater⁽¹⁾. Arbejdsgiveren skal påvise behovet for ethvert sprogkrav.

Under alle omstændigheder kan arbejdsgivere (offentlige eller private), selv om de kan kræve, at en arbejdsøgende har visse sprogkunderskaber i henhold til specifikke arbejdsforhold, ikke udelukkende kræve en specifik kvalifikation som bevis. Domstolen har fastslået, at der, hvis det i en medlemsstat ikke er muligt at fremlægge bevis for de krævede sprogkunderskaber på anden måde, navnlig ved tilsvarende kvalifikationer opnået i andre medlemsstater, er tale om en i nationaliteten begrundet forskelsbehandling, der er i strid med EF-traktatens artikel 39 — der omhandler arbejdstagernes ret til fri bevægelighed (?). Kommissionen er derfor af den mening, at en græsk arbejdsgiver ikke kan kræve, at en eventuel arbejdstager skal bestå en speciel sprogtest i Grækenland for at blive ansat.

For så vidt angår etableringsretten (EF-traktatens artikel 43) og retten til ydelse af tjenesteydelser (EF-traktatens artikel 49) er spørgsmålet om bevis for sprogkunderskaber for ikke-græske dykkerinstruktører og ikke-græske ledere af dykkerbaser i Grækenland i øjeblikket genstand for en overtrædelsessag, og Kommissionen har i denne forbindelse senest sendt en supplerende åbningsskrivelse.

I forbindelse med denne procedure er Kommissionen sammen med de græske myndigheder fortsat i færd med at undersøge objektiviteten og proportionaliteten af alle aspekter af sprogkravene, herunder sammenhængen med antallet af muligheder for tids- og stedsmæssigt at gøre disse sprogrøver tilgængelige i Grækenland.

Det er klart, at Kommissionen er rede til at undersøge disse spørgsmål nærmere på baggrund af eventuelle yderligere oplysninger, som det ærede parlamentsmedlem kan fremkomme med.

I overensstemmelse med Domstolens praksis⁽²⁾ er det i strid med EF-traktatens artikel 43 at fastsætte bestemmelser om, at fysiske personer, som er ejere eller befragtere af et fartøj, og — såfremt der er tale om et selskab — selskabsdeltagere og bestyrelsesmedlemmer skal have en bestemt nationalitet.

Kommissionen minder endvidere om, at Grækenland allerede er blevet dømt én gang ved Domstolen⁽⁴⁾ for at have opretholdt lovbestemmelser, hvorved retten til registrering af skibe i de græske skibsregistre begrænses til de skibe, der for mere end 50 %s vedkommende ejes af græske statsborgere eller af græske juridiske personer, hvis kapital for samme procentdels vedkommende ejes af græske statsborgere.

Kommissionen har for nylig modtaget nogle klager vedrørende anerkendelse af dykkerdiplomer i Grækenland. For så vidt angår specielt PADI er der, eftersom det er en international organisation baseret i USA, tale om tredjelandsskibe, hvis anerkendelse udelukkende henhører under de græske myndigheders kompetence. Hvis imidlertid PADI-diplomer er blevet anerkendt i en anden medlemsstat, vil det generelle system for anerkendelse i henhold til direktiv 92/51/EØF⁽³⁾ ændret ved direktiv 2001/19/EF⁽⁶⁾, skulle anvendes, forudsat at EU-indehavere af disse diplomer har den i henhold til dette direktiv krævede erfaring inden for EU.

De samme principper vil også finde anvendelse i forbindelse med internationalt anerkendte bådførerdiplomer, hvis sådanne er tredjelandsdiplomer. Kommissionen er imidlertid i øjeblikket ikke bekendt med nogen specifikke problemer inden for dette område i Grækenland.

(¹) Sag 379/87, Groener, Sml. 1989, s. 3967.

(²) Sag C-281/98, Angonese, Sml. 2000 I, s. 04139.

(³) EF-Domstolens dom af 25. juli 1991, C-221/89, The Queen mod Secretary of State for Transport, ex parte Factortame Ltd m.fl., præmis 30.

(⁴) EF-Domstolens dom af 27. november 1997, C-62/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik.

(⁵) Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF, EFT L 209 af 24.7.1992.

(⁶) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/19/EF af 14. maj 2001 om ændring af Rådets direktiv 89/48/EØF og 92/51/EØF om den generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser og om ændring af Rådets direktiv 77/452/EØF, 77/453/EØF, 78/686/EØF, 78/687/EØF, 78/1026/EØF, 78/1027/EØF, 80/154/EØF, 80/155/EØF, 85/384/EØF, 85/432/EØF, 85/433/EØF og 93/16/EØF om følgende erhverv: sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæger, dyrlæger, jordemødre, arkitekter, farmaceuter og læger.

(2003/C 192 E/224)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0400/03
af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(17. februar 2003)

Om: Uretmæssig støtte

Vil Kommissionen venligst oplyse mig om, hvorvidt den har kendskab til støtte, som går til nordiske frugtfabrikker og involverer EU-midler? Hvor ligger ansvaret mellem Kommissionen og medlemsstaterne med hensyn til at føre fortegnelse over den præcise destination for støtte, som ydes inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik via samfinansieringsordninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(11. marts 2003)

I henhold til artikel 25 i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger (¹) kan der ydes investeringsstøtte for at gøre det lettere at forbedre og rationalisere forarbejdningen og afsætningen af landbrugsprodukter.

I Nordirland ydes denne støtte som led i det operationelle program for mål 1 (2000-2006), også kaldet »programmet for bæredygtig velfærd«, som de nordiske myndigheder har forelagt for Kommissionen. Kommissionen godkendte dette program den 22. marts 2001, og det medfinansieres af EUGFL, Udviklingssektionen.

I henhold til subsidiaritetsprincippet er gennemførelsen af dette program og udvælgelsen af støtteberettigede projekter til EF-finansiering overladt til de nationale myndigheder.

Som det fremgår af programmet, har de nordiske myndigheder imidlertid ikke til hensigt at yde støtte til projekter for forarbejdning af frugt.

(¹) EFT L 160 af 26.6.1999.

(2003/C 192 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0428/03
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(18. februar 2003)

Om: Socialklausul i de internationale fiskeriaftaler

Europa-Parlamentet har i sine seneste beslutninger om internationale fiskeriaftaler (f.eks. den 20. november om fiskeriaftalen EF/São Tomé og Príncipe) krævet, at protokollerne til aftalerne burde indeholde den

socialklausul, der var blevet vedtaget på plenarmødet i Udvalget for Den Sociale Dialog inden for Havfiskeriet den 19. december 2001 for at sikre, at alle sømænd, der er beskæftiget på EU-fartøjer, har ret til at organisere sig, ret til kollektive overenskomstforhandlinger, ikke forskelsbehandles og får en rimelig løn samt har leve- og arbejdsvilkår, der svarer til EU-sømændenes.

Hvordan agter Kommissionen at inddrage denne socialklausul, når den i fremtiden indgår fiskeriaftaler med tredjelande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. marts 2003)

Kommissionen agter systematisk at foreslå, at den sociale klausul, der er vedtaget af arbejdsmarkedets parter, inddrages i alle fremtidige forhandlinger med tredjelande om indgåelse af fiskeriaftaler eller fornyelse af fiskeriprotokoller.

(2003/C 192 E/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0447/03

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(19. februar 2003)

Om: Det industrielle fiskeris konsekvenser for fuglebestanden

Har Kommissionen anmodet om at få foretaget undersøgelser af det industrielle fiskeris konsekvenser for sandålebestanden og følgevirkningerne heraf for fuglebestanden, der tilsyneladende er alvorligt truet i britiske kystfarvande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. marts 2003)

I løbet af det sidste tiår udviklede der sig et tobisfiskeri i den nordvestlige del af Nordsøen, ud for Firth of Forth. Det er et vigtigt yngleområde for søfugle, og det gav snart anledning til bekymring, at der blev fjernet store mængder tobis fra deres fourageringsområde. Det Forenede Kongerige opfordrede til et stop for tobisfiskeri i nærheden af søfuglekolonier langs den britiske kyst, og som svar herpå søgte EU råd hos det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES).

I 1999 blev der indkaldt en ICES-studiegruppe. På grundlag af de foreliggende informationer foreslog studiegruppen, at ridens ynglesucces var den bedste konkrete indikator for tilstedeværelsen af tobis, i det mindste for søfugle. Ridepopulationerne falder, når ynglesuccesen når ned under en vis tærskel og stiger, når ynglesuccesen når over en anden tærskel. Studiegruppen anbefalede derfor, at disse to værdier blev brugt til at udløse henholdsvis et stop for og genåbning af tobisfiskeriet nær Firth of Forth. Da ridernes ynglesucces var kommet under tærsklen, henstillede studiegruppen, at fiskeriet blev indstillet.

EU var enig med ICES om at indstille fiskeriet. Det blev besluttet at indstille fiskeriet i en treårig periode fra 2000 til 2002, og Kommissionen blev bedt om at udarbejde årlige rapporter til Rådet (artikel 29 a i Rådets forordning EF nr. 850/98 af 30. marts 1998 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer⁽¹⁾).

Nu hvor den treårige periode er udløbet, er Kommissionen ved at tilrettelægge et konsultationsmøde med eksperter for at fastlægge den fremtidige indsats. Der vil på mødet blive fremlagt en rapport, som britiske og danske videnskabsfolk har udarbejdet.

Rapporten bygger på information fra følgende EU- og nationalt finansierede kontrakter:

- Population structure in the lesser sandeel (*Ammodytes marinus*) and its implications for fishery-predator interactions (GD XIV CFP 94/071);

- Effects of Large-scale Industrial Fisheries on Non Target Species (Elifonts) (CFP 95/078);
- Modelling population dynamics of sandeel (*Ammodytes marinus*) populations in the North Sea on a spatially resolved level (CFP 98/025);
- Interactions between the Marine environment, Predators, and prey: implications for Sustainable Sandeel fisheries (Impress) (FP5 QOL-2000-5.1.2);
- Danish monitoring programme (Dalskov 2002, Jensen et al. 2002);
- Ecosystem approach to defining the sustainable level of fishing for sandeels (Scottish Executive ROAME MF0463).

(¹) EFT L 125 af 27.4.1998.

(2003/C 192 E/227)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0451/03
af Dorette Corbey (PSE) til Kommissionen

(19. februar 2003)

Om: Brug af kød- og benmel

Ifølge Kommissionens forordning (EF) nr. 1326/2001 (¹) gælder der i øjeblikket et midlertidigt forbud mod brug af animalsk protein som foder til husdyr i landbruget. Dette midlertidige forbud udløber pr. 1. juli 2003.

Kan Kommissionen anføre, om den har til hensigt at forlænge forbuddet med brug af kød- og benmel af kategori 3 (som fastsat i forordning (EF) nr. 1774/2002 (²)) som foder til svin og fjerkræ, samt hvordan det vil ske?

Kan Kommissionen anføre, hvilke videnskabelige årsager der taler for at opretholde et forbud mod brug af kød- og benmel af kategori 3?

Kan Kommissionen anføre, hvilke konsekvenser forbuddet mod brug af kød- og benmel og de deraf følgende affaldsproblemer har for miljøet?

Kan Kommissionen anføre, hvilke omkostninger der er (og har været) forbundet med forbuddet mod brug af kød- og benmel af kategori 3?

Er det Kommissionens opfattelse, at forbuddet mod brug af kød- og benmel af kategori 3 som foder til fjerkræ og svin udelukkende kan opretholdes, såfremt videnskabelige årsager taler for den antagelse, at en ophævelse vil være til fare for fødevarer sikkerheden?

(¹) EFT L 177 af 30.6.2001, s. 60.

(²) EFT L 273 af 10.10.2002, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(20. marts 2003)

Det nuværende forbud mod brug af animalske biprodukter af kategori 3 i foder skyldes ikke en potentiel risiko for bovin spongiform encephalopati (BSE) i sådanne biprodukter, men problemer med kontrollen heraf. På grund af manglende egnede analytiske redskaber er det ikke muligt at kontrollere oprindelsen af det kød- og benmel, som bruges i foder. Kommissionen vil kun overveje en lempelse af forbuddet mod foder, hvis det er videnskabeligt begrundet, og hvis der findes egnede evaluerede analysemetoder til sondring mellem sikre proteiner og potentielt kontaminerede proteiner. Kommissionen ønsker også at

kontrollere, at bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1774/2002 af 31. oktober 2002 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter, som ikke er bestemt til konsum, og herunder forbuddet mod genanvendelse inden for samme art, iværksættes korrekt, inden man vil foreslå en lempelse af forbuddet mod foder.

Kommissionen overvejer at fastholde det nuværende foderforbud efter 30. juni 2003, da nogle af de kontrolproblemer, der førte til forbuddet, endnu ikke er blevet løst. I stedet for blot at gøre de nuværende bestemmelser mere omfattende, kunne man overveje at lade dem indgå i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopater⁽¹⁾ og lade den midlertidige karakter af foderforbuddet ophøre. På denne måde ville den lovmæssige situation blive mere klar.

Den vigtigste måde til at fjerne animalske biprodukter på i øjeblikket er afbrænding eller deponering. I forordning (EF) nr. 1774/2002, som finder anvendelse fra 1. maj 2003, indføres alternative forslag til fjernelse eller genbrug af animalske biprodukter såsom biogasproduktion eller anvendelse som gødningsstoffer.

Den anslåede produktion af animalske biprodukter i EU er 16,1 mio. ton, hvoraf 14,3 mio. ton udvindes fra dyr, der er egnet til forbrug (kategori 3). Medlemsstaterne anslår, at de samlede udgifter til bortskaffelse ligger på mellem 100 EUR og 300 EUR pr. ton animalsk biprodukt. 14,3 mio. ton i kategori 3-biprodukter svarer til 3 mio. ton kød og benmel.

⁽¹⁾ EFT L 147 af 31.5.2001.

(2003/C 192 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0456/03
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(13. februar 2003)

Om: Forsinkelser i forbindelse med det operationelle program »informationssamfundet« i Grækenland

Det ser ud til, at et operationelt program under den tredje fællesskabsstøtteramme, der er af afgørende betydning for udviklingen af den græske økonomi, nemlig programmet »informationssamfundet« er alvorligt forsinket, hvilket har medført klager fra de virksomheder, der ville have kunnet få gavn af dette program.

Kommissionen bedes oplyse følgende:

1. Hvad er omfanget af forpligtelserne og udnyttelsen af bevillingerne i forbindelse med det ovennævnte program?
2. Hvad er årsagerne til den alvorlige forsinkelse?
3. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet, eller hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at fremskynde gennemførelsen af dette program?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(17. marts 2003)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til sit svar på forespørgsel E-3331/02.

(2003/C 192 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0460/03
af Bernd Lange (PSE) til Kommissionen

(19. februar 2003)

Om: Overholdelse af emissionsnormer for tunge erhvervskøretøjer (direktiv 1999/96/EF)

I direktiv 1999/96/EF⁽¹⁾ fastsættes det, at grænseværdierne for tunge erhvervskøretøjers udstødningsemis-sion skal følge normerne EURO III (fra 1. oktober 2000), EURO IV (fra 1. januar 2005) og EURO V (fra 1. oktober 2008). For tiden dukker der flere og flere pressemeddelelser op, der handler om moderne

motorer, som kan styres elektronisk, så de kun overholder disse grænseværdier under selve afprøvningsproceduren. Under andre kørselsforhold derimod forringes udstødningsværdierne grundlæggende, så disse moderne motorer endog forurener mere end deres forgængere.

Er Kommissionen bekendt med dette problem?

Hvordan bedømmer Kommissionen denne problematik ud fra en juridisk synsvinkel? Drejer det sig ikke om ulovlig manipulation i forbindelse med afprøvningsproceduren, såkaldt cycle-beating?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe?

(¹) EFT L 44 af 16.2.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(26. marts 2003)

Kommissionen er udmærket klar over problemet omkring den såkaldte »cycle beating«, og i henhold til punkt 6.1.1. i bilag I til direktiv 1999/96/EF (¹) er anvendelsen af manipulationsanordninger specifikt forbudt (i henhold til definitionen i direktivet).

I 2000 blev Kommissionen bekendt med, at to typer dieselmotorer til tunge køretøjer med Euro III-typegodkendelse, der kun skal prøves i henhold til den europæiske cyklus i stationær funktionsmåde (ESC), udviste højere forureningsniveauer end forventet, når de prøvedes i henhold til den europæiske overgangscyklus (ETC). Man havde mistanke om, at de pågældende motorer anvendte elektronisk manipulation til forbedring af ydeevne eller forbrug. For at undgå en situation som den, der opstod for nylig i USA, tog Kommissionen skridt til indførelse af direktiv 2001/27/EF (²), hvormed bestemmelserne om forbud mod anvendelse af manipulationsanordninger skærpedes.

I medfør af de nye bestemmelser skal fabrikanterne i forbindelse med typegodkendelsen meddele typegodkendelsesmyndigheden eller de tekniske tjenester alle deres elektroniske strategier samt begrunde, hvorfor visse manipulationer kan anvendes af lovlige grunde som motorbeskyttelse og koldstart, men inden for nøje definerede driftsbetingelser. Typegodkendelsesmyndigheden og de tekniske tjenester skal respektere den kommercielle fortrolighed af disse oplysninger. For at kontrollere, om nogen af disse strategier kan betragtes som en manipulationsanordning, kan typegodkendelsesmyndigheden eller den tekniske tjeneste kræve, at der gennemføres en yderligere NO_x-screening i forbindelse med ETC-prøvecyklussen. For Euro III-motorer vil der være tale om en yderligere prøvning. Euro IV- og Euro V-motorer skal under alle omstændigheder prøves i henhold til både ESC og ETC.

Som et alternativ til at komme frem med al denne information kan fabrikanten fremlægge resultaterne af en NO_x-screening sammen med en erklæring om, at motoren ikke anvender nogen form for manipulationsanordning eller irrationel emissionskontrolstrategi i henhold til definitionerne i direktiv 2001/27/EF.

Medlemsstaterne har anvendt foranstaltningerne i direktiv 2001/27/EF siden den 1. oktober 2001, og overholdelse er obligatorisk for nyindregistreringer fra den 1. oktober 2003. I medfør af dette direktiv skal alle Euro III-motorer, der blev typegodkendt før ikrafttrædelsen af direktiv 2001/27/EF, genprøves i henhold til de nye regler. Dette kan ske i form af en udvidelse af typegodkendelsen.

Kommissionen mener, at denne buket af foranstaltninger vil virke effektivt mod anvendelsen af manipulationsanordninger, da den strengeste straf for ikke-overholdelse naturligvis er en tilbagekaldelse af typegodkendelsen.

Kommissionen arbejder også via De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa (UN-ECE) på udviklingen af et verdensomspændende teknisk regulativ (GTR) omfattende detaljerede foranstaltninger mod brug af manipulationsanordninger på nye tunge køretøjer.

Kommissionen forbereder endvidere forslag til supplerung af Euro IV-emissionsstandarderne med nye tekniske prøver (som krævet i henhold til direktiv 1999/96/EF), og der pågår adskillige EU-forskningsprojekter til undersøgelse af forskellene mellem emissionerne under reel drift og typegodkendelsesniveauerne. Som del af supplementet til Euro IV-emissionsstandarderne er en prøvemethode vedrørende overensstemmelse af emissionskontrollsystemer under drift af svære køretøjer under vurdering, og det er højst sandsynligt, at der vil blive udviklet en procedure, hvorefter myndighederne vil kunne udstyre svære køretøjer med en anordning til måling af emissionsdata, mens køretøjet gennemgår en reel vejprøve. I sammenhæng med typegodkendelsesafprøvningen vil denne yderligere vejprøve gøre en nøje kontrol med emissionerne under alle mulige driftsforhold mulig.

Imidlertid kan tunge køretøjers motorer fortsat manipuleres ved hjælp af såkaldte »performance chips« eller nye motorkalibreringsprogrammer, der kan købes i handelen. En kommende ændring af direktiv 88/77/EØF, der er under udarbejdelse, vil yde bedre beskyttelse mod manipulation, særlig af motorstyringssystemer på nye køretøjer.

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/96/EF af 13. december 1999 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om foranstaltninger mod emission af forurenende luftarter og partikler fra motorer med kompressionstænding til fremdrift af køretøjer og emission af forurenende luftarter fra køretøjsmotorer med styret tænding, som benytter naturgas eller autogas (LPG) som brændstof, og om ændring af Rådets direktiv 88/77/EØF, EFT L 44 af 16.2.2000.
- (²) Berigtigelse til Kommissionens direktiv 2001/27/EF af 10. april 2001 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 88/77/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om foranstaltninger mod emission af forurenende luftarter og partikler fra motorer med kompressionstænding til fremdrift af køretøjer og emission af forurenende luftarter fra køretøjsmotorer med styret tænding, som benytter naturgas eller autogas (LPG) som brændstof, EFT L 107 af 18.4.2001.

(2003/C 192 E/230)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0463/03
af Kyösti Virrankoski (ELDR) til Kommissionen

(19. februar 2003)

Om: Fiskeriaftalen mellem Spanien og Marokko

I 2002 godkendte Europa-Parlamentet bevilling af i alt 197 mio. EUR til omstilling af spanske og portugisiske fiskerfartøjer og reduktion af fartøjernes antal. Grunden hertil er, at fiskeriaftalen mellem EU og Marokko ikke var blevet til noget.

For kun en måned siden er der dukket oplysninger op (f.eks. i Financial Times den 13. januar 2003), ifølge hvilke de spanske fiskere har fået tilladelse til at fiske i marokkanske farvande.

På denne baggrund bedes Kommissionen oplyse, om den fortsat har til hensigt at anvende bevillinger til strukturændringer inden for fiskerflåden, og på hvilket grundlag dette i så fald vil finde sted?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(25. marts 2003)

Marokkos tilladelse til at give et begrænset antal spanske fartøjer adgang til at fiske i marokkansk farvand blev tildelt for en tremåneders periode, der løb fra den 14. december 2002.

Tilladelsen var en solidaritetsgestus fra Marokkos side efter »Prestige«-katastrofen og havde til formål at hjælpe Spanien og navnlig den galiciske region og fiskerflåde gennem en overordentlig vanskelig periode og gælder, som nævnt, både for en meget begrænset periode og for et begrænset antal fartøjer. Den nuværende situation er helt usædvanlig.

Den strukturelle tilpasning af fiskerflåden fortsætter således som planlagt og udgør stadig en prioritet i fiskeripolitikken. Bevillingerne til den strukturelle tilpasning af fiskerflåden er fortsat fuldt ud berettigede.

(2003/C 192 E/231)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0470/03**af Dorette Corbey (PSE) og Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen**

(20. februar 2003)

Om: Legionærsygen

Det er velkendt, at risikoen for at blive smittet med legionærsygen er størst om for- og efteråret. Det er ikke længe siden, at sygdommen har krævet døds ofre. Kommissionen har i sit svar på forespørgsel E-3875/00⁽¹⁾ foreslået en tostrengt fremgangsmåde til bekæmpelse af legionærsygen i form af forebyggelse og information. På den EWGLI-hjemmeside (EWGLINET), som Kommissionen nævner, findes der oplysninger om antallet af registrerede tilfælde af legionærsygen. For året 1999 er oplysningerne opdelt efter land, mens dette ikke er tilfældet for 2000 og 2001.

1. Hvilke forebyggende foranstaltninger har Kommissionen siden hen truffet for at hindre smitte med legionærsygen? Hvordan gennemfører Kommissionen retningslinjerne fra EWGLI i praksis? På hvilken måde har Kommissionen støttet den bebudede forskning i en generelt anvendelig behandling med henblik på begrænsning af biologisk vækst i industrielle væskebaserede kølesystemer?
2. Hvilken rolle skal det planlagte europæiske center for sygdomskontrol spille?
3. Kan Kommissionen forelægge oplysninger om antallet af sygdomstilfælde pr. medlemsstat og antallet af døds ofre?
4. Er det Kommissionens opfattelse, at der er et tilstrækkeligt kendskab til de hoteller, hvor der har fundet smitte med legionærsygen sted? Mener Kommissionen, at listen over hoteller er omfattende nok?
5. Hvordan vil Kommissionen forbedre informeringen af offentligheden, især af turister?

⁽¹⁾ EFT C 163 E af 6.6.2001, s. 219.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. marts 2003)

1. Kommissionen henviser de ærede medlemmer til sit svar på skriftlig forespørgsel E-3197/02 fra Oomen Ruijten⁽¹⁾. Kommissionen mener, at medlemsstaternes tilsynsmyndigheders anvendelse af de retningslinjer, som er blevet vedtaget af EWGLI, vil øge ensartetheden, hvad angår tilgangen til overvågning og forebyggelse af legionærsygen i de europæiske lande. Disse retningslinjer vil blive offentliggjort i en hensigtsmæssig form senere i 2003.

Det nuværende direktiv om kvaliteten af drikkevand⁽²⁾ dækker ikke legionærsygen, men inden for rammerne af revisionsprocessen vedrørende dette direktiv har Kommissionen til hensigt at indlede drøftelser med medlemsstaterne om relevansen af at lade direktivet omfatte dette aspekt i fremtiden.

Med hensyn til forskning har Kommissionen for nylig fremmet forskning gennem finansiering af et projekt vedrørende udformning og drift af varmtvandsanlæg og bekæmpelse af legionærsygen på stedet ved hjælp af elektrokemisk frembragt chlordioxid.

2. Kommissionen forventer, at centret, uanset hvilken form det får, bliver ansvarlig for at tilrettelægge overvågning, tidlig varsling og hurtig reaktion.
3. De ønskede oplysninger er til rådighed, og Kommissionen sender et resume vedrørende år 2001 og 2002 direkte til de ærede medlemmer og Parlamentets sekretariat. Yderligere oplysninger kan findes på EWGLI-webstedet, som er tilgængeligt for offentligheden⁽³⁾.

4. og 5. Kommissionen kræver, at EWGLINET systematisk informerer de nationale myndigheder, som bærer ansvaret for at træffe foranstaltninger. I henhold til en stram procedure anfører EWGLINET også navnene på hoteller på det websted, som offentligheden, herunder rejsearrangører, har adgang til. Hvis andre fællesskabsforanstaltninger er påkrævede, vil de blive gennemført inden for rammerne af Fællesskabets netværk vedrørende overførbare sygdomme.

(¹) EFT C 137 E af 12.6.2003, s. 171.

(²) Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand (EFT L 330 af 5.12.1998).

(³) <http://www.ewgli.org/>.

(2003/C 192 E/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0489/03
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(21. februar 2003)

Om: Registrering af nyfødtes DNA

Med Storbritannien som forbillede, hvor man allerede for to år siden startede med at registrere nyfødtes DNA, kræver man også i Italien anvendelse af denne metode, dels med det formål at forske videnskabeligt i ukendte sygdomme, dels fordi man ifølge lederen af politiets afdeling for videnskabelig efterforskning på den måde vil kunne opklare 20 % flere forbrydelser.

I hvilket omfang foretager Kommissionen undersøgelser på dette område for at påvise fordelene ved sådanne foranstaltninger? Findes sådanne undersøgelser allerede? Hvad vil Kommissionen i bekræftende fald gøre med henblik på den lovgivningsmæssige gennemførelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(8. april 2003)

Fællesskabets handlingsprogram for folkesundhed (2003-2008) omfatter ikke undersøgelser vedrørende test af nyfødtes DNA (deoxyribonukleinsyre). Derimod omfatter det aktiviteter vedrørende seksuel og reproduktiv sundhed, sundhedsovervågning og sjældne sygdomme, som kan have en vis betydning i denne sammenhæng, selv om det ikke svarer til test af DNA. I henhold til EF-traktatens artikel 152, som er retsgrundlaget for folkesundhedsprogrammet, skal programmet være rettet mod at forbedre folkesundheden og forebygge sygdomme hos mennesker samt imødegå forhold, der kan indebære risiko for menneskers sundhed, med henblik på at bekæmpe sygelighed og for tidlig død, samtidig med at der tages hensyn til køn og alder. Indsatsen bør for at nå dette mål bygge på nødvendigheden af at øge den forventede levetid uden invaliditet eller sygdom, fremme livskvalitet og nedbringe de økonomiske og sociale omkostninger ved dårligt helbred til et minimum. Der er netop udsendt en indkaldelse af forslag om projekter, der kan gennemføres med støtte fra dette program.

(2003/C 192 E/233)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0497/03
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(21. februar 2003)

Om: Anaboliske stoffer og børns sundhed

I visse italienske byer og særlig i Milano og Torino er der konstateret en abnorm stigning i antallet af tilfælde med for tidligt indtrædende pubertet, en sygdom, der betegnes med navnet »telarca«, og som særlig rammer børn på mellem 4 og 6 år, og i visse tilfælde, der er omtalt af pressen, også børn, der kun er nogle få måneder gamle. Der er risiko for, at denne stigning kan være forbundet med indtagelsen af homogeniserede produkter eller af kød fra dyr, der er blevet lægebehandlet, selv om denne forbindelse ikke er videnskabeligt bevist, men problemet har været kendt i de seneste år.

1. Er der foretaget undersøgelser i andre EU-lande for at fastslå omfanget og udbredelsen af dette foruroligende fænomen?
2. Er der iværksat hensigtsmæssig forskning med henblik på at udelukke, at disse tilfælde kan føres tilbage til indtagelsen af homogeniserede produkter eller kød fra behandlede dyr?
3. Hvilket resultat har disse undersøgelser i bekræftende fald givet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. marts 2003)

Kommissionen har kendskab til, at der er konstateret tilfælde af abnormt tidlig udvikling af kønsorganer hos små børn i den italienske region Piemonte. De italienske myndigheder har bekræftet, at de retslige myndigheder er ved at gennemføre omfattende undersøgelser, men hidtil har man ikke kunnet konkludere noget rent konkret om årsagen til dette problem.

I 1998 startede Kommissionen 17 specifikke undersøgelser, der skulle udfylde en række huller i forskningen om de potentielle risici for menneskers helbred som følge af hormonrester i oksekød og kødprodukter. En af disse undersøgelser var en retrospektiv undersøgelse om de langsigtede virkninger på børn af at være eksponeret for østrogenforurenede kød. Undersøgelsen blev offentliggjort under titlen »Accidental gynecomastia in children« i Acta Pathologica, Microbiologica et Immunologica Scandinavica ⁽¹⁾.

Den Videnskabelige Komité for Veterinærforanstaltninger med henblik på Folkesundhed har for nylig gennemgået alle 17 undersøgelser. En liste over undersøgelserne og den seneste udtalelse fra Den Videnskabelige Komité for Veterinærforanstaltninger med henblik på Folkesundhed findes på internettet ⁽²⁾. Desværre giver ovennævnte undersøgelse ikke nogen afgørende resultater.

Derfor er emne nr. 45 med titlen »Environmental factors influencing puberty onset« medtaget i Kommissionens arbejdsprogram for forskning (prioriteret område 5: fødevarekvalitet- og sikkerhed) i 2004 som et vejledende emne ⁽³⁾.

⁽¹⁾ APMIS 109- Suppl 103: s. 203-9 2001.

⁽²⁾ http://europa.eu.int/comm/food/fs/him/him_index_en.html.

⁽³⁾ http://fp6.cordis.lu/fp6/call_details.cfm?CALL_ID=16.

(2003/C 192 E/234)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0508/03 af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(24. februar 2003)

Om: Beskyttelse af dyr under transport i Spanien

Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor (FVO) rejste i 2000 og senest i april sidste år til Spanien, hvor det aflagde besøg på nogle markeder og slagterier. Der blev under besøget konstateret problemer med hensyn til dyrenes velfærd generelt samt mangler ved dyretransporterne.

Kan Kommissionen oplyse, om der pr. dags dato er truffet foranstaltninger til afhjælpning af disse forhold? Krænker Spanien fortsat direktiv 91/628/EØF ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991, s. 17.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. marts 2003)

Efter Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontors kontrolbesøg i april 2002 garanterede det spanske ministerium for landbrug, fiskeri og fødevarer skriftligt, at man var i gang med at løse problemerne med manglende retsgrundlag for sanktioner mod overtrædelser i forbindelse med dyretransporter, og at man var i gang med at træffe visse andre foranstaltninger med henblik på at forbedre

situationen, navnlig vedrørende autorisation af transportfirmaer, kontrol af køretøjer og dyrs egnethed til transport. Kommissionen modtog dog intet tilsagn om, at man var i gang med at behandle de mangler, der var konstateret på slagterierne.

Kommissionen er stadig meget bekymret over det omfang, i hvilket fællesskabslovgivningen gennemføres og håndhæves på dette område i Spanien, og vil træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder yderligere iværksættelse af overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 226.

(2003/C 192 E/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0525/03
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(24. februar 2003)

Om: Lukning af BAWO's fabrik i Portugal

Endnu en tysk multinational virksomhed, BAWO Confecções Lda, er i færd med at forberede en mulig lukning af sine anlæg i Estarreja, Portugal.

De ca. 80 arbejdere, som var på – tvungen – ferie, måtte afbryde ferien for at forhindre en lukning af fabrikken og en påfølgende fjernelse af maskinerne, som er den eneste ejendom, virksomheden råder over, da bygningerne er lejede. Jeg beder nu Kommissionen oplyse mig om følgende:

1. Har den multinationale virksomhed BAWO modtaget nogen form for EU-støtte i Portugal eller i noget andet land i Den Europæiske Union? Og i bekræftende fald, hvor meget og på hvilke vilkår?
2. Når man tager i betragtning, hvilket socialt ansvar sådanne virksomheder har, hvilke skridt kan Kommissionen da tage for at forsvare disse arbejderes rettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(4. april 2003)

1. Kommissionen kan oplyse det ærede medlem om, at i henhold til de oplysninger, som er blevet forelagt af de portugisiske myndigheder, har den pågældende virksomhed ikke modtaget EU-støtte under hverken Den Europæiske Socialfond (ESF) eller Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU).

2. Kommissionen vil gerne minde om, at en række direktiver indeholder bestemmelser om information og høring af arbejdstagernes repræsentanter⁽¹⁾. Navnlig direktiv 98/59/EF⁽²⁾ vedrørende kollektive afskedigelser indeholder bestemmelser om information og høring af arbejdstagernes repræsentanter i tilfælde, hvor arbejdsgiveren overvejer sådanne afskedigelser. Disse høringer skal gennemføres i tilstrækkelig god tid med henblik på at nå frem til en aftale og i det mindste dreje sig om mulighederne for at undgå eller begrænse de kollektive afskedigelser samt for at afbøde følgerne af disse ved hjælp af sociale ledsageforanstaltninger. Disse foranstaltninger har blandt andet til formål at yde støtte til omplacering eller omskoling af de afskedigede arbejdstagere.

Ydermere opfordrede Kommissionen arbejdsmarkedets parter i Europa til at gennemføre en dialog om at foregribe og håndtere ændringer med henblik på at anvende en dynamisk tilgang til de sociale aspekter af omstruktureringer i virksomhederne. Arbejdsmarkedets parter vedtog at lade dette emne være omfattet af deres flerårige arbejdsprogram, som blev vedtaget for nylig.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne, EFT L 254 af 30.9.1994. Direktiv 2002/14/EF af 11. marts 2002 om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab, EFT L 80 af 23.3.2002. Sidstnævnte direktiv skal være gennemført senest den 23. marts 2003.

⁽²⁾ Direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser, EFT L 225 af 12.8.1998.

(2003/C 192 E/236)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0527/03
af Norbert Glante (PSE) til Kommissionen**

(18. februar 2003)

Om: Indførelse af Palladium software-komponenterne og TPM (Trusted Platform Module) mikroprocessoren

Har Kommissionen indsigt i de tekniske spørgsmål om datasikkerhed, der vil opstå i forbindelse med firmakonsortiet »Trusted Computing Platform Alliance«s indførelse af Palladium softwarekomponenterne og TPM mikroprocessoren, og i bekræftende fald, hvilken?

Hvilke konsekvenser af konkurrenceretlig og kartelretlig art forudser Kommissionen, at den påtænkte indførelse af denne hardware-specifikation vil få, i særdeleshed for små og mellemstore software-virksomheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(27. marts 2003)

Kommissionen er bekendt med Trusted Computing Platform Alliance (TCPA) og tilhørende initiativer i branchen såsom Microsoft's Palladium. Projektet er stadig i sin vorden, og da der ikke er indgivet nogen formel klage, har Kommissionen ikke indledt en kartelsagsundersøgelse. Kommissionen er dog klar over den mulige indflydelse, som teknologier som TCPA/Palladium kan få på en række områder, herunder spørgsmål om åbenhed på software-markedet, brugerkontrol, brugerrettigheder, beskyttelse af privatlivet og udbud af indhold. Kommissionen deltager aktivt i drøftelser, hvor alle parter kan tilkendegive deres mening om TCPA/Palladium.

Det er Kommissionens hensigt at følge udviklingen nøje de kommende måneder, også for så vidt angår spørgsmålet om databeskyttelse. Kommissionen fungerer som sekretariat for den arbejdsgruppe og de undergrupper, der er nedsat i henhold til artikel 29. Kommissionen vil deltage i drøftelserne i den internet-arbejdsgruppe, der er nedsat under arbejdsgruppen, jf. artikel 29, for at undersøge spørgsmålet om TCPA/Palladium nærmere i de kommende måneder.

(2003/C 192 E/237)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0531/03
af Theresa Zabell (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. februar 2003)

Om: International licens til deltagelse i bilvæddeløb

Takket være EU nyder også sporten godt af større mobilitet, og alt efter hvor man bor, er det lettere for den enkelte at udøve sport eller at deltage i konkurrencer i en anden medlemsstat.

Dog skal de galicere og portugisere, som ønsker at deltage i bilvæddeløb i nabolandet, i år betale en afgift på ca. 1500 EUR.

Denne hindring, som ikke findes i andre sportsgrene, gælder kun for amatører, der må formodes at kunne have de største økonomiske problemer.

Kan Kommissionen oplyse, om dette er i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser?

Finder Kommissionen ikke, at et beløb på 1500 EUR er helt ude af proportion?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. marts 2003)

Det ærede parlamentsmedlem henvises til Kommissionens svar på de skriftlige forespørgsler E-3066/02 fra Terence Wynn⁽¹⁾ og E-3456/02 fra Christopher Heaton-Harris⁽²⁾ omhandlende netop de for nyligt af internationale motorsportsforbunds FIA indførte regler vedrørende deltagelse i motorsportsarrangementer.

I disse svar understreger Kommissionen, at fællesskabsrettens bestemmelser om fri bevægelighed for personer og tjenesteydelser ikke står i vejen for regler og praksis inden for sport, der er begrundet i ikke-økonomiske hensyn som følge af visse konkurrencers særlige karakter, hvis denne karakter ikke samtidig er diskriminerende, uberettiget eller urimeligt omfattende.

Kommissionen råder navnlig ikke over elementer, der kan bidrage til at bekræfte det ærede parlamentsmedlems påstand om, at den nævnte afgift skulle være urimeligt omfattende.

⁽¹⁾ Se side 94.

⁽²⁾ Se side 116.

(2003/C 192 E/238)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0534/03
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(26. februar 2003)

Om: Køb af flybilletter — én stor vits. Hvornår reagerer Unionen?

Vil Kommissionen have den godhed at undersøge spørgsmålet om fastsættelsen af fair, gennemsigtige og utvetydige priser på flybilletter i hele Unionen, da mange luftfartsselskabers praksis gør det umuligt at gennemskue, hvad der foregår? Tag en hvilken som helst anden form for virksomhed — en sådan prispolitik ville give anledning til latter og bestyrtelse:

Lad os som et tankeeksperiment forestille os, at luftfartsselskaberne solgte maling:

Kunden: Goddag. Jeg skulle have noget af Deres maling til 12 EUR.

Ekspedienten: Ja altså prisen afhænger af mange ting, selv om der selvfølgelig ikke er nogen forskel på de forskellige former for maling. Vores laveste pris er 12 EUR literen; vi har 60 forskellige priser op til 200 EUR literen. Hvornår skal De bruge malingen?

Kunden: Jeg har tænkt mig at male i morgen. Da har jeg fri.

Ekspedienten: Hvis malingen skal bruges i morgen, koster den 200 EUR literen.

Kunden: Jamen hvornår skal jeg da male for at få den til 12 EUR?

Ekspedienten: Så skal De begynde at male meget sent om aftenen i en weekend om ca. 3 uger. Jeg ser lige efter, om vi har den maling.

Kunden: De har jo hylderne fulde af maling! Jeg kan se det, herfra hvor jeg står!

Ekspedienten: Det betyder ikke nødvendigvis, at malingen er til salg. Vi sælger kun et vist antal liter om dagen. Prisen pr. liter er i øvrigt lige steget til 16 EUR. Vi ændrer vores priser og regler 100 gange om dagen. Jeg vil råde Dem til at købe Deres maling hurtigst muligt.

Kunden: Jeg har kun brug for fem liter. Nej, giv mig seks, så jeg har nok.

Ekspedienten: Det kan jeg ikke. Når vi planlægger, går vi ud fra, at al malingen bruges op, hver eneste dråbe; hvis De ikke bruger det hele, giver det anledning til alle mulige problemer, og hver liter, De har købt, rykker automatisk op i prisklassen 200 EUR. Hvis De holder op med at male, er den sidste liter maling spildt.

Kunden: Men hvad betyder alle de skilte med »maling fra 10 EUR pr. liter«?

Ekspedienten: Det er vores lavprismaling. Den sælges kun i halvliterdunke. En halvliter til 5 EUR rækker til et halvt værelse. Den anden halvliter til den resterende halvdel af værelset koster 20 EUR. Ingen af disse bølter har en mærkat, og nogle er tomme. Malingen refunderes ikke, og der betales ikke nogen pant for tomme bølter.

Kunden: Glem det! Jeg køber det, jeg har brug for et andet sted!

Ekspedienten: Det tror jeg ikke. De kan måske have held til at købe maling til Deres badeværelse et andet sted, men De kan kun købe maling til Deres trappeopgang hos os. Og husk lige, at det bliver 300 EUR literen, hvis De kun maler i én retning.

Kunden: Og hvis jeg køber maling til 200 EUR til entréen, men kun maler i én retning?

Ekspedienten: Så opkræver vi et ekstra beløb plus differencen i forbindelse med Deres næste indkøb af maling.

Kunden: Det er da utroligt!!

Ekspedienten: Farvel og på gensyn. Hav en fortsat god dag!

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. marts 2003)

I princippet er der intet i fællesskabslovgivningen, der forhindrer et luftfartsselskab i at anvende forskellige priser, hvis der er en legitim økonomisk begrundelse for det, som f.eks. at det ønsker at forøge udnyttelsesgraden. Dette betyder naturligvis ikke, at luftfartsselskaberne må vildlede forbrugerne med deres reklame eller markedsføring. Kommissionen er orienteret om forskellige klager fra passagerer vedrørende vildledende fremgangsmåder ved prisfastsættelse i lufttransportsektoren. Det er et vigtigt aspekt af Fællesskabets forbruger- og transportpolitik, at passagerer skal have ret til at modtage omfattende og klare informationer. Dette omfatter en forståelig prispolitik. Udeladelse af væsentlige oplysninger kan under visse omstændigheder føre til vildledende reklame som defineret i direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984⁽¹⁾, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/55/EF af 6. oktober 1997, om vildledende reklame for at medtage sammenlignende reklame⁽²⁾.

Det forslag til rammedirektiv om illoyal handelspraksis, som Kommissionen har til hensigt at fremsætte inden sommeren, vil behandle og afklare disse spørgsmål. På området pakkerejser sikrer Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990, om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure⁽³⁾, at prisfastsættelsen for pakkerejser er gennemskuelig for forbrugerne.

For at imødekomme flypassagerers kritik generelt offentliggjorde Kommissionens tjenestegrene den 7. juni 2002 et høringsdokument om luftfartsselskabers kontrakter med passagerer. Dokumentet beskæftigede sig bl.a. med spørgsmålet om, hvilke oplysninger passageren bør modtage før købet af en flybillet. Især afsnit 42 ff. beskæftigede sig med de problemer, forbrugerne oplever i spørgsmålet om takster, skatter og afgifter. Høringen gav anledning til en lang række bidrag fra berørte parter, og Kommissionens tjenestegrene vurderer i øjeblikket, om der bør gribes ind over for de identificerede problemer, og i bekræftende fald hvordan.

Derudover forbereder Kommissionens tjenestegrene i øjeblikket en reform af Rådets forordning (EØF) Nr. 2299/89 af 24. juli 1989, om en adfærdskodeks for edb-reservationssystemer⁽⁴⁾ med senere ændringer⁽⁵⁾. I afsnit 28 i høringsdokumentet blev der udtrykkelig anmodet om bidrag om de oplysninger, passagerer modtager, før kontrakten indgås. Målet med denne reform er at sikre den bedst mulige transparens i prisfastsættelsen for både rejsearrangører og passagerer.

⁽¹⁾ EFT L 250 af 19.9.1984.

⁽²⁾ EFT L 290 af 23.10.1997.

⁽³⁾ EFT L 158 af 23.6.1990.

⁽⁴⁾ EFT L 220 af 29.7.1989.

⁽⁵⁾ EFT C 310 af 16.11.1993.

(2003/C 192 E/239)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0535/03
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(26. februar 2003)

Om: Arbejdstid og SIMAP-dommen

Kan Kommissionen bekræfte, at De Europæiske Fællesskabers Domstols dom af 3. oktober 2000 i SIMAP-sagen vil finde anvendelse på læger under uddannelse og deres arbejdstid, når direktivet om arbejdstid og dets bestemmelser om ovennævnte erhvervsgruppe træder i kraft senere i år?

Hvilken indvirkning vil dommen ifølge Kommissionen efter al sandsynlighed få på beskæftigede inden for sundhedssektoren og deres mulighed for at yde patienterne den nødvendige pleje?

Hvorledes agter Kommissionen at undersøge indvirkningen af direktivet om arbejdstid på beskæftigede inden for sundhedssektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(24. marts 2003)

Fra og med 1. august 2004 gælder arbejdstidsdirektivet (Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden⁽¹⁾) og EF-Domstolens fortolkning af relevante bestemmelser i direktivet for læger under uddannelse.

Kommissionen har iværksat en analyse af konsekvenserne af Domstolens dom i Simap-sagen⁽²⁾ i alle medlemsstater. Der er allerede afholdt et møde med nationale eksperter, og Kommissionen har sendt en undersøgelse i udbud. Formålet med denne undersøgelse er at udarbejde en detaljeret oversigt over medlemsstaternes lovgivning og praksis med hensyn til lægers arbejdstid, vurdere konsekvenserne af anvendelsen af Simap-sagen i alle medlemsstater og evaluere dens eventuelle afsmittende virkning på andre sektorer.

Kommissionen agter at behandle dette spørgsmål i meddelelsen om arbejdstid, som vedtages senere på året.

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993.

⁽²⁾ Domstolens dom af 3. oktober 2000 i sagen C-303/98, Sindicato de Médicos de Asistencia Pública (Simap) og Conselleria de Sanidad y Consumo de la Generalidad Valenciana, Saml. 2000, s. I-07963.

(2003/C 192 E/240)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0546/03
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(19. februar 2003)

Om: Det tredje havari af en helikopter tilhørende det nationale nødhjælpscenter EKAB

Den 11. februar 2003 havarerede en helikopter i området omkring Ikaria. Det var det tredje uheld inden for få måneder med en EKAB-helikopter, der – i lighed med de to foregående – var blevet indkøbt med henblik på at sikre hurtig lufttransport af patienter fra de fjerntliggende øer og områder i Grækenland. Tabene ved dette tredje helikopterstyrt omfatter 14 omkomne (læger, behandlere, operatører og patienter).

Har Den Europæiske Union gennem noget fællesskabsinitiativ, nogen fond eller i form af lån til en lav rente (f.eks. fra Den Europæiske Investeringsbank EIB m.m.) finansieret indkøbet af disse helikoptere? Hvis ja, hvilke skridt har Kommissionen taget over for de græske myndigheder – og hvornår – for at få fastslået årsagerne til disse konstante uheld?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(17. marts 2003)

Ifølge oplysninger fra de græske myndigheder er to af de tre helikoptere, der er havareret i løbet af de sidste måneder, medfinansieret af Fællesskabet under fællesskabsstøtterammen for Grækenland (1994-1999), navnlig det operationelle program »Sundhed og velfærd«. Mere præcist er der under programmet finansieret indkøbet af fem helikoptere. De samlede udgifter beløb sig til 17,8 mio. EUR, hvoraf Fællesskabet bidrog med 13,3 mio. EUR. Helikopterleveringen begyndte den 24. december 1999 (første helikopter) og blev afsluttet den 29. marts 2000 (femte helikopter).

I henhold til Rådets direktiv 94/56/EF af 21. november 1994 om fastlæggelse af de grundlæggende principper for undersøgelse af flyvehavarier og flyvehændelser inden for civil luftfart⁽¹⁾ skal alle havarier undersøges af en uafhængig instans i den enkelte medlemsstat med det ene formål at forhindre fremtidige havarier. En rapport med eventuelle relevante sikkerhedsanbefalinger skal om muligt offentliggøres inden et år efter havariet. En kopi heraf sendes til Kommissionen. Den enkelte medlemsstat har eneansvaret for at håndhæve disse sikkerhedsanbefalinger, så gentagelser forebygges.

I henhold til artikel 3 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1681/94 af 11. juli 1994 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af strukturpolitikkerne, samt om oprettelse af et informationssystem på dette område⁽²⁾ er det medlemsstatens ansvar at gøre Kommissionen opmærksom på eventuelle uregelmæssigheder. Såfremt de græske myndigheder i lyset af forholdene omkring disse havarier vurderer, at der består sådanne uregelmæssigheder i forbindelse med udgifterne til helikopterne på grund af mangler i udbuds- eller kontraktprocessen (til forskel fra operationelle spørgsmål), skal de derfor meddele det til Kommissionen. Det skal ske inden indsendelse af den sidste betalingsanmodning til det tilknyttede program (»Sundhed og velfærd«).

⁽¹⁾ EFT L 319 af 12.12.1994.

⁽²⁾ EFT L 178 af 12.7.1994.

(2003/C 192 E/241)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0551/03

af Jean-Maurice Dehousse (PSE) til Kommissionen

(20. februar 2003)

Om: Anvendelse af sprog under tiltrædelsesforhandlingerne

Jeg takker Kommissionen for at dens venlige svar på min forespørgsel P-3442/02⁽¹⁾, som jeg har modtaget med særlig interesse.

Jeg konstaterer med tilfredshed, at »der ikke, siden tiltrædelsesforhandlingerne startede, på noget niveau har været nogen begrænsning af sprogordningen (for forhandlingerne med kandidatlandene om tiltrædelse af Den Europæiske Union) hverken til engelsk eller noget andet officielt EU-sprog, og alle officielle EU-sprog har kunnet anvendes«.

Jeg må imidlertid på nuværende tidspunkt konstatere, at parlamentetsmedlemmerne kun har adgang til den engelske udgave af de 70 akter, der indgår i den foreløbige tekst til tiltrædelsestraktaten.

Hvis alle sprogene rent faktisk har kunnet anvendes, hvilket mirakel har da gjort, at kun den engelske udgave hidtil har set dagens lys?

⁽¹⁾ EFT C 110 E af 8.5.2003, s. 213.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(13. marts 2003)

Som nævnt i Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-3442/02⁽¹⁾, gentager Kommissionen, at sprogordningen for tiltrædelsesforhandlingerne og den rækkefølge, hvori sprogversionerne af tiltrædelsestraktaten forelægges, bestemmes af de deltagende lande og ikke af Kommissionen.

I mellemtiden har det ærede medlem uden tvivl bemærket, at de andre sprogversioner af tiltrædelsestraktaten forelå kort tid efter den engelske.

⁽¹⁾ EFT C 110 E af 8.5.2003, s. 213.

(2003/C 192 E/242)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0552/03
af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen**

(27. februar 2003)

Om: Arbejdsret i Slovakiet — Overtrædelse af EU's retsforskrifter

Regeringen i Slovakiet har planer om at ændre arbejdsretten. Planerne omfatter:

- Indskrænkning af arbejdstagernes rettigheder ved opsigelse og fyring
- Indskrænkning af handicappedes (særlige) rettigheder
- Fjernelse af retten til mindsteløn
- Fjernelse af affindelsespenge
- Fjernelse af princippet om 5-dages-uge og
- Indskrænkninger af arbejdstageres og fagforeningers rettigheder.

1. Kan Kommissionen oplyse, om disse påtænkte ændringer er i strid med gældende retsforskrifter i Den Europæiske Union?
2. Kan der derved blive tale om en overtrædelse af tiltrædelseaftalen med Den Europæiske Union?
3. Hvilke skridt vil Kommissionen tage, hvis Slovakiet ikke overholder de pågældende retsforskrifter, henholdsvis tiltrædelseaftalen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. april 2003)

1. Kommissionen er yderst opmærksom på behovet for at sikre, at alle aspekter af EU-arbejdsretten gennemføres og håndhæves effektivt i kandidatlandenes nationale lovgivninger.

Hvad angår de nævnte ændringer har Kommissionen endnu ikke modtaget et officielt udkast til disse ændringer indeholdende den slovakiske regerings aktuelle holdning. Det er på nuværende tidspunkt derfor ikke muligt at undersøge, om sådanne ændringer er i overensstemmelse med gældende arbejdsretslige bestemmelser.

Hvad angår individuelle fyringer, mindsteløn og kollektive rettigheder findes der ingen overordnede arbejdsretslige direktiver på EU-niveau.

2. Der er ingen tegn på brud af tiltrædelseaftalen på nuværende tidspunkt.
3. Der er ingen anledning til på nuværende tidspunkt at overveje foranstaltninger i tilfælde af kommende brud af tiltrædelseaftalen.

(2003/C 192 E/243)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0564/03
af Frédérique Ries (ELDR) til Kommissionen

(27. februar 2003)

Om: Forslag til forordning om pædiatriske lægemidler

I december 2000 vedtog Rådet enstemmigt en resolution, hvori Kommissionen blev opfordret til at fremsætte forslag til foranstaltninger med henblik på at forbedre adgangen til pædiatrisk behandling. Rådet erkendte således, at der på dette område inden for sundhedssektoren eksisterede en reel mangel. Kommissionen forpligtede sig til at imødekomme opfordringen fra Rådet. Selv om Kommissionen under de forhandlinger, der for nylig har fundet sted i Parlamentet om ændringen af bestemmelserne vedrørende lægemidler flere gange har bekræftet sit tilsagn, giver forpligtelsen til at gennemføre en økonomisk konsekvensundersøgelse anledning til bekymring for, at forelæggelsen af denne tekst igen vil blive forsinket. De vigtige datoer, som EU-institutionerne kommer til at stå overfor i 2004, udgør en risiko for, at projektets gennemførelse vil blive forsinket.

Har Kommissionen planer om snart at foreslå en forordning om dette emne?

(2003/C 192 E/244)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0626/03
af Peter Liese (PPE-DE) til Kommissionen

(25. februar 2003)

Om: Kommissionens forslag til retsakt om pædiatriske lægemidler

I sin resolution af 14. december 2000 om pædiatriske lægemidler⁽¹⁾ opfordrede Rådet Kommissionen til »snarest muligt at fremsætte passende forslag« for at forbedre adgangen til lægemidler beregnet til børn.

Lægemidler, der ønskes anvendt til børn, bør testes videnskabeligt, inden der gøres almindelig brug af dem. Dette kan kun opnås ved at sikre, at lægemidler, som menes at være særligt virksomme ved behandlingen af børn, undersøges grundigt.

I februar 2002 iværksatte Kommissionen en række offentlige høringer om bedre lægemidler til børn. I et sammendrag af svar afgivet i denne forbindelse fra juni 2002 hedder det, at en gennemgående bekymring, der kom til udtryk i indlæggene, var problemets hastende karakter. I sit arbejdsprogram for 2003 bebudede Kommissionen, at det forventede at offentliggøre sit lovforslag i marts 2003, mere end to år efter Rådets resolution.

Kan Kommissionen garantere, at forslaget vil blive offentliggjort uden yderligere udsættelse, således at der i det mindste er en chance for, at det kan blive vedtaget under den fælles beslutningsprocedure inden EU's udvidelse?

⁽¹⁾ EFT C 17 af 19.1.2001, s. 1.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen
på skriftlige forespørgsler E-0564/03 og P-0626/03

(3. april 2003)

Kommissionen agter så hurtigt som muligt at fremlægge den endelige tekst til forslaget til en forordning om pædiatriske lægemidler. I september 2002 blev et første udkast udarbejdet. På grundlag af dette udkast blev medlemsstaterne og Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering hørt. Denne høringsproces tog længere tid end forventet, idet medlemsstaterne under mødet i Lægemiddeludvalget i november 2002 bad om en forlængelse af tidsfristen for kommentarer.

Kommissionen har besluttet at medtage dette forslag blandt de 43 vigtige forslag inden for rammerne af lovgivnings- og arbejdsprogrammet for 2003, som skal gøres til genstand for en udvidet konsekvensanalyse. Den udvidede konsekvensanalyse er et vigtigt element i Kommissionens handlingsplan for bedre lovgivning.

Kommissionen har nu påbegyndt forberedelserne til denne konsekvensanalyse og har til hensigt at gennemføre den så hurtigt som muligt, således at forslaget kan vedtages.

(2003/C 192 E/245)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0582/03
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(28. februar 2003)

Om: Afskaffelse af kræftfremkaldende imprægneret træ efter forbuddet mod nye anvendelser og mærkning af brugt materiale som farligt affald

1. Er det Kommissionen bekendt, at den nederlandske virksomhed Billiton, som indgår i Shell, siden 80'erne årligt har kunnet anvende 300 000 kilo arsenforbindelser (imprægneringssalte) som et middel mod råd i træ ved at benytte dem til imprægnering af europæisk træ, som på denne måde opnår de samme karakteristika som tropisk træ, og at dette bl.a. har været muligt, fordi arsensyre, som længe er blevet anset for giftigt, og som selv i små mængder ved berøring kan trænge ind i menneskers hud og skade arvemassen og forårsage kræft, i officielle dokumenter betegnes med den eufemistiske term »arsenpento-xid«?
2. Foreligger der pålidelige og tilgængelige data om, i hvilken udstrækning der i forbindelse med legeredskaber, boligbyggeri, havemøbler, plankeværker, havneanlæg, telefonpæle og hegn igennem længere tid og i større omfang i EU- og i kandidatlandene har fundet behandling sted med arsensyre eller det om muligt endnu farligere stof krom (VI)? I hvilke medlemsstater har anvendelsen været størst og i hvilke mindst?
3. Er Kommissionen sig bevidst, at i henhold til direktiv 2003/02/EF⁽¹⁾ betragtes imprægneret træ ganske vist som farligt affald, og at træ henhold til direktivet ikke længere må imprægneres med arsensyre, men at der i bestemmelserne tilsyneladende er et hul med hensyn til det imprægnerede træ, som allerede var i brug, og som fortsat kan anvendes, forudsat det kun berøres med handsker?
4. Hvorfor gælder der forskellige fremgangsmåder over for imprægneret træ, som stadig er i brug, og over for det kræftfremkaldende asbest, der i også vid udstrækning anvendes som et billigt og praktisk byggemateriale, og som man i mellemtiden bestræber sig på at fjerne fra rum, der benyttes til beboelse, arbejde og fritid?
5. Hvornår vil afskaffelsen af de aktuelle anvendelser — og indtil da beskyttelsen — efter Kommissionens mening være gennemført? Hvilke supplerende bestemmelser forventer Kommissionen, at medlemsstaterne og kandidatlandene indfører, hvor lang tid vil det kræve at gennemføre løsningerne, og på hvilken måde vil EU tilskynde til, at der efter gennemførelsen af direktiv 2003/02/EF vil blive taget yderligere skridt?

Kilde: »Algemeen Dagblad« af 12.2.2003.

⁽¹⁾ EFT L 4 af 9.1.2003, s. 9.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(4. april 2003)

1. Kommissionen kender ikke noget til det den nævnte virksomheds påståede aktiviteter. Hvad angår den aktuelle anvendelse af arsen til træimprægnering indeholder Rådets direktiv 89/677/EØF af 21. december 1989⁽¹⁾ — som for ottende gang ændrer Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽²⁾ — et generelt forbud

mod at anvende disse forbindelser til træimpregnering. De må kun anvendes i opløsninger af uorganiske salte af typen CCA (kobber, krom, arsen) i visse industrielle anlæg. Arsensyre er den arsenforbindelse, der anvendes i CCA-blandinger. Medlemsstaterne kan på deres område give tilladelse til anvendelse af præparater af typen DFA (dinitrofenol, fluorid, arsen) til bestemte formål.

2. Kommissionen råder ikke over tilstrækkelige oplysninger til at kunne give et dækkende svar på dette spørgsmål. Kommissionen har foretaget en vurdering af risiciene ved anvendelse af arsen til træimpregnering⁽³⁾, hvor det konstateredes, at arsen er blevet brugt til træimpregnering lige siden 1930'erne, hovedsagelig i blandinger af typen CCA. Sammensætningen af CCA-forbindelser og behandlingen af træ hermed har ændret sig i tidens løb. Af vurderingsrapporten fremgik det også, at der i begyndelsen af 1990'erne var tale om en støt nedgang i verdensmarkedet for CCA-træimpregneringsmidler. I 1996 blev EU-markedet for CCA anslået til 11 000 tons om året, hvilket svarer til en nedgang i det samlede marked på over 50 % i forhold til markedet i 1989. Desuden afdækkedes en række hovedanvendelsesområder for CCA-behandlet træ, herunder hegn, legepladsudstyr og bygningstømmer.

Hvad angår anvendelsen af CCA-behandlet træ i medlemsstaterne, har Nederlandene indført forbud mod anvendelse af kobberbaserede træimpregneringsmidler, herunder CCA. Kommissionen drøfter disse nationale foranstaltninger med Nederlandene i lyset af udtalelsen fra Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø (CSTEE) om berettigelsen af en meddelelse fra Nederlandene om at indføre nationale foranstaltninger vedrørende træ behandlet med kobberholdige stoffer⁽⁴⁾.

Kommissionen er også bekendt med, at der i Danmark er et generelt forbud mod import, salg og anvendelse af arsenbehandlet træ⁽⁵⁾.

3. Affaldstræ, som indeholder farlige stoffer, er klassificeret som farligt affald i henhold til Kommissionens beslutning 2000/532/EF af 3. maj 2000⁽⁶⁾, senest ændret ved Kommissionens beslutning 2000/573/EF af 23. juli 2001⁽⁷⁾, for så vidt angår listen over affald.

Hvad angår Kommissionens direktiv 2003/2/EF af 6. januar 2003 om begrænsning af markedsføring og anvendelse af arsen⁽⁸⁾, forbyder dette direktiv anvendelse af arsen til behandling af træ, som anvendes af forbrugerne (f.eks. til hegn og gulvbelægning). Når der er tale om erhvervsmæssig og industriel anvendelse, er det ifølge direktivet tilladt at anvende en vis type arsenholdige CCA-blandinger, men kun til behandling af træ til bestemte formål, og kun under forudsætning af, at træets holdbarhed er nødvendig for menneskers eller dyrs sikkerhed, at det er usandsynligt, at man kommer til at få hudkontakt med det i løbet af dets levetid, og at affaldet behandles som farligt affald af et autoriseret firma. Det behandlede træ skal desuden opfylde visse mærkningskrav.

4. Hvilke metoder til mindskelse af risiciene der skal anvendes i hvert enkelt tilfælde, må være afhængigt af, hvor stor risikoen er. Når der er tale om arsen, vedrører de sundhedsrisici, der blev afdækket i forbindelse med vurderingen, hovedsagelig de sundhedsmæssige risici, børn udsættes for ved anvendelse af arsenbehandlet træ i legeredskaber på legepladser, og de generelle folkesundhedsmæssige risici ved bortskaffelse af arsenbehandlet træ. Risikoen i forbindelse med bortskaffelse optræder især, når husholdningerne afbrænder arsenbehandlet affaldstræ. CSTEE evaluerede denne risikovurdering⁽⁹⁾ og konkluderede, at hovedrisiciene var blevet korrekt afdækket. På baggrund af den alvorlige mangel på viden om risiciene ved arsenbehandlet træ i deponier tilrådede CSTEE desuden, at der udvises forsigtighed ved at begrænse anvendelsen af arsenbaserede træimpregneringsmidler til de situationer, hvor det er absolut nødvendigt. Som et resultat af denne risikovurdering indføres der med direktiv 2003/02/EF en række foranstaltninger, jf. ovenfor, som Kommissionen tror vil komme til at forbedre beskyttelsen af forbrugernes sundhed og miljøet generelt i EU.

Hvad angår anvendelsen af eksisterende træ gælder det, at foranstaltningerne i direktiv 2003/02/EF ikke er retrospektive, og medlemsstaterne må selv tage stilling til, om der er behov for nationale bestemmelser.

I den forbindelse skal det også bemærkes, at det amerikanske miljøbeskyttelsesagentur (American Environmental Protection Agency) har undersøgt dette problem og erklæret, at det ikke finder grund til at fjerne eller udskifte CCA-behandlede trækonstruktioner, herunder gulve eller legepladsudstyr⁽¹⁰⁾.

5. Det er medlemsstaterne, der har ansvaret for gennemførelsen af direktiv 2003/02/EF. Kommissionen påtænker ikke nogen EU-initiativer i kølvandet på vedtagelsen af direktivet.

(¹) EFT L 398 af 30.12.1989.

(²) EFT L 262 af 27.9.1976.

(³) Assessment of the Risks to Health and to the Environment of Arsenic in Wood Preservatives and of the Effects of Further Restrictions on its marketing and use, 1998.

(⁴) http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sct/out163_en.pdf.

(⁵) Meddelelse 96/0242/Dk.

(⁶) EFT L 226 af 6.9.2000.

(⁷) EFT L 203 af 28.7.2001.

(⁸) EFT L 4 af 9.1.2003.

(⁹) http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sct/out18_en.html.

(¹⁰) http://www.epa.gov/epahome/headline_021202.htm.

(2003/C 192 E/246)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0603/03
af Jens-Peter Bonde (EDD) til Kommissionen**

(3. marts 2003)

Om: Udlicitering af togdrift i Danmark

Ved licitationen af togdriften på en række strækninger i Midt- og Vestjylland i Danmark var den hidtidige operatør DSB lavest bydende; men DSB's bud blev underkendt af den danske trafikminister. Licitationen blev i stedet vundet af Arriva, som havde det næstlaveste bud.

Underkendelsen af DSB som lavestbydende har været meget omdiskuteret i den danske offentlighed, og Arrivas manglende evne til at overholde den indgåede aftale har fornyet denne diskussion.

Jeg skal derfor bede Kommissionen oplyse, om den danske stat handlede i overensstemmelse med gældende EU-regler, da den i forbindelse med licitationen underkendte budet fra DSB og i stedet indgik kontrakt med Arriva om togdriften på de midt- og vestjyske togstrækninger.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. april 2003)

Aftalen mellem den danske stat og Arriva er omfattet af Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler,⁽¹⁾ herefter benævnt direktivet. Togdrift, som er genstanden for aftalen, falder ind under bilag IB til direktivet, hvilket ifølge artikel 9 i direktivet indebærer, at tjenesteydelsesaftaler om togdrift ikke er omfattet af samtlige detaljerede bestemmelser i direktivet.

Ifølge artikel 37 i direktivet skal den ordregivende myndighed, inden den kan afvise unormalt lave bud, skriftligt anmode om sådanne oplysninger om de pågældende buds sammensætning, som den anser for relevante, og efterkontrollere denne sammensætning under hensyntagen til de modtagne forklaringer. Denne bestemmelse gælder ikke for de tjenesteydelser, der er anført i bilag IB til direktivet.

EF-traktaten og de almindelige principper i EF-traktaten er dog gældende som sådan også for tjenesteydelser, som ikke er genstand for de detaljerede bestemmelser i direktivet. Det bør derfor vurderes, om princippet om ikke-forskelsbehandling, som indebærer, at alle bud skal behandles lige, blev overholdt af den danske stat under udbudsproceduren.

På nuværende tidspunkt råder Kommissionen ikke over oplysninger, som giver mulighed for at vurdere, om der har været en ukorrekt anvendelse af EF-reglerne fra den danske stats side, og Kommissionen vil derfor se nærmere på disse spørgsmål.

(¹) EFT L 209 af 24.7.1992.

(2003/C 192 E/247)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0605/03**af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen**

(3. marts 2003)

Om: Oprettelse af et agentur til fremme af den sproglige mangfoldighed

I begyndelsen af februar 2003 vedtog Det Europæiske Kontor for Mindre Udbredte Sprog på et ekstraordinært møde i Charleroi en resolution, hvori det specielt opfordrer EU til at oprette et agentur, der har til opgave at fremme den sproglige mangfoldighed og indlæringen af sprog (en model herfor kunne være det europæiske observatorium for racisme og fremmedhad i Wien).

I betragtning af EU's særlige sproglige rigdom og variation og i betragtning af, at ti nye lande om godt og vel et år indtræder i EU, at over 40 millioner EU-borgere i øjeblikket til daglig taler et mindre udbredt sprog, og at der ikke findes en egentlig politik til beskyttelse og fremme af mindre udbredte sprog i EU (manglende retsgrundlag osv.), hvad mener Kommissionen da om dette forslag fra Det Europæiske Kontor for Mindre Udbredte Sprog? Mener Kommissionen ikke, at oprettelse af et agentur af denne art er en absolut forudsætning for at kunne gennemføre en egentlig politik til fremme af den sproglige mangfoldighed og sprogindlæringen i en udvidet Union? Vil den overveje at lade dette aspekt indgå som led i den kommende handlingsplan vedrørende sproglig mangfoldighed og sprogindlæring eller lade det være et supplement hertil? Agter den at forelægge Rådet et forslag herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(31. marts 2003)

Kommissionen har kendskab til den resolution, som for nylig blev vedtaget af Det Europæiske Kontor for Mindre Udbredte Sprog, et organ, som modtager de fleste af sine midler fra EU.

I dokumentet er der en lang række bemærkninger og nogle forslag, heriblandt om oprettelse af et agentur til fremme af den sproglige mangfoldighed og indlæring af sprog.

I Kommissionens arbejdsdokument »Fremme af sprogindlæring og sproglig mangfoldighed«⁽¹⁾ er der et forslag om vedtagelse af en integrerende strategi med inddragelse af regionale sprog og mindretalssprog. Et af de spørgsmål, der er rejst i arbejdsdokumentet, omhandler, hvordan EU kunne støtte medlemsstaterne mht. fremme af sproglig mangfoldighed.

Dokumentet udgjorde grundlaget for en meget omfattende offentlig høring, som sluttede den 28. februar 2003, og hvis resultater Kommissionen nu er i gang med at analysere. Man har også planlagt en høringskonference i april 2003.

Kommissionens handlingsplan til fremme af sprogindlæring og sproglig mangfoldighed vil bygge på aktioner med inddragelse af de ressourcer, der findes i eksisterende EU-programmer og -aktiviteter, og planen forventes vedtaget i midten af 2003.

Under udarbejdelsen vil Kommissionen se indgående på alle de forslag, som organisationer eller enkeltpersoner har fremsat som reaktion på Kommissionens høring, og Kommissionen vil omhyggeligt analysere det forslag, som Det Europæiske Kontor for Mindre Udbredte Sprog har fremlagt. Men på dette stadi, inden høringsproceduren og analysen af alle svarene er afsluttet, er Kommissionen ikke i stand til at kommentere nogle af de enkeltforslag, den har modtaget.

⁽¹⁾ SEK(2002) 1234.

(2003/C 192 E/248)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0606/03**af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen**

(3. marts 2003)

Om: Modtagelse af catalanske og baskiske tv-kanaler i Frankrig

Kommissionen fremsendte efter sit svar på det foregående spørgsmål om dette emne indgivet den 5. december 2001 (H-0953/01 ⁽¹⁾) en kopi af en skrivelse fra Dominique Baudis, formand for Frankrigs Audiovisuelle Råd.

Dominique Baudis skriver navnlig, at modtagelsen af de catalanske og baskiske tv-kanaler i det nordlige Catalonien og Euskadi af hensyn til den sociokulturelle mangfoldighed er underlagt Det Audiovisuelle Råds godkendelse.

Mener Kommissionen, at en sådan godkendelseordning er i overensstemmelse med princippet om frihed til at udsende og modtage fjernsynstjenester i henhold til artikel 2, stk. 2, indledning, i fjernsyn uden grænser-direktivet, der sikrer modtagefrihed af fjernsynsudsendelser fra andre medlemsstater?

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 5.2.2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(8. april 2003)

Kommissionen ønsker at påpege over for det ærede medlem, at den godkendelse, som der henvises til i brevet fra formanden for Frankrigs Audiovisuelle Råd, ikke er en godkendelse til at modtage, som de catalanske og baskiske tv-kanaler er underlagt. Den franske lovgivning indeholder ingen særordning, for så vidt angår tv-transmission i grænseområder på et regionalt eller lokalt sprog.

Til gengæld:

- er en tv-kanals anvendelse af en frekvens tildelt Frankrig underlagt godkendelse efter CSA's indkaldelse af bud på de betingelser, der er fastsat i lov nr. 86-1067 af 30. september 1986, som ændret, vedrørende kommunikationsfrihed.
- er grænseoverskridende udsendelser fra en tv-kanal med jordbaseret transmission, som er underlagt en anden medlemsstats kompetenceområde, som fx Spanien, i et grænseområde ikke underlagt godkendelse efter indkaldelse af bud, hvis den anvendte frekvens henhører under en anden stats kompetenceområde end Frankrigs. Hvis de pågældende grænseoverskridende udsendelser imidlertid medfører forstyrrelser i de franske udsendelser, bør den franske myndighed, der er ansvarlig for frekvensdeling, nemlig Agence Nationale des Fréquences, kontakte de tilsvarende myndigheder i den berørte stat for at finde en løsning på problemet.

Kommissionen er af den opfattelse, at en sådan situation er fuldt ud kompatibel med direktivet »Fjernsyn uden grænser« ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed, EFT L 298 af 17.10.1989.

(2003/C 192 E/249)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0615/03**af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen**

(25. februar 2003)

Om: Foreslået revision af den fælles markedsordning

Med hensyn til den foreslåede revision af den fælles markedsordning som led i midtvejsevalueringen af den fælles landbrugspolitik bedes Kommissionen oplyse følgende:

- Har man i nogle tilfælde anvendt eksterne konsulenter? I bekræftende fald:
- Hvilke konsulenter drejer det sig om?
- Hvor meget er der blevet betalt for disse eksterne tjenester?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. marts 2003)

Kommissionen har ikke benyttet sig af eksterne konsulenter til forberedelsen og udformningen af den foreslåede reform af markedsordningerne, der indgår i den nuværende revision af den fælles landbrugs-politik.

Med hensyn til en konsekvensanalyse af forslagene har Kommissionen dog anvendt følgende eksterne konsulenter for at få uafhængige eksperters vurdering af forslagene som et supplement til Kommissionens egne interne analyser:

- a) EuroCARE (European Centre for Agricultural, Regional and Environmental Policy Research) GmbH, Bonn, Tyskland
- b) the Centre for World Food Studies (Sow-vu), Amsterdam, Nederlandene
- c) Food and Agricultural Policy Research Institute (FAPRI), Missouri universitet – Columbia, USA.

Det samlede honorar for disse eksterne konsulents konsekvensanalyser beløb sig til 40 000 EUR.

(2003/C 192 E/250)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0618/03

**af Dagmar Roth-Behrendt (PSE)
og Christa Prets (PSE) til Kommissionen**

(3. marts 2003)

Om: Sikkerhedsrisiko for dykkere på grund af uensartede deko-tabeller

Deko-tabeller beskytter dykkere mod dykkerulykker (dekompressionsulykker). På grundlag af dykkernes opholdstid på bestemte dybder beregnes det, hvilke opstigningspauser, der er nødvendige for at undgå dekompressionsulykker.

Dykkerverdenen (erhverv og sport) befinder sig i den situation, at der ikke findes ensartede deko-tabeller i EU-landene. Manglen på europæiske standarder med henblik på ensartede deko-tabeller betyder, at opholdstiderne på bestemte dybder fastsættes forskelligt i EU-landene, og at risikoen for dykkerulykker dermed øges.

I 2000 ændredes deko-tabellerne fra 1992 i nogle EU-lande. Denne ændring blev imidlertid foretaget på forskellig vis.

I betragtning af, at der ikke eksisterer fælles regler for deko-tabeller på europæisk plan, og dykkerne som følge heraf udsættes for en øget sundhedsrisiko, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Er Kommissionen bevidst om dette problem?
2. Overvejer Kommissionen at træffe foranstaltninger for at løse dette problem på europæisk plan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(26. marts 2003)

1. Kommissionen er ikke blevet gjort opmærksom på dette specifikke problem.
2. Kommissionen mener ikke, at EF-traktatens artikel 152 vedrørende folkesundhed kan udgøre retsgrundlaget for at vedtage fællesskabsforanstaltninger på dette område.

Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) vedtog allerede i 2000 på frivillig basis standard EN 13319: 2000 vedrørende dybdemålere og instrumenter, der kombinerer målingen af dybde og tid. Dykkeren får mulighed for at vide, hvor længe han har været udsat for et vist tryk, hvilket hænger sammen med dybden. CEN-standarden garanterer en høj grad af nøjagtighed, hvad angår ovennævnte aspekter. Oplysningerne, der findes i de protokoller over dykkersyge (dekompressionssygdom), som anvendes i de forskellige medlemsstater, er stadig uensartede, og problemerne desangående kan ikke løses ved hjælp af CEN-standarder.

Der skal også gøres opmærksom på, at CEN vedtog standard EN 1809:1997 vedrørende sikkerhedskrav og prøvningsmetoder for afbalanceringsveste inden for rammerne af direktiv 89/686/EØF om personlige værnemidler⁽¹⁾. Referencerne for denne standard blev offentliggjort i EFT⁽²⁾. Deko-tabeller anvendes også i forbindelse med dykkerundervisning og dykkertjenester, som udbydes til forbrugerne. Kommissionen vil om kort tid forelægge en generel rapport om tjenesteydelsers sikkerhed i overensstemmelse med Parlamentets og Rådets krav i artikel 20 i det reviderede direktiv 2001/95/EF om produktsikkerhed i almindelighed⁽³⁾. I rapporten drøftes en række emner og prioriterede områder vedrørende tjenesteydelsers sikkerhed. Der er endnu ikke blevet udpeget eksisterende oplysninger om personskader eller risikovurdering, som vedrører brugen af forskellige deko-tabeller.

Kommissionen har fået oplyst, at CEN er i færd med at udvikle en række standarder for dykkertjenester og uddannelse af sportsdykkere og instruktører (CEN/TC 329 – Tourism services (turisme), WG 3, draft standards (udkast til standarder) prEN 14153-1, 14153-2, 14153-3, 14413-1, 14413-2 og 14467). I forbindelse med dette arbejde vil man fokusere på de vigtigste risikoelementer i forbindelse med organiseret dykning og give input til drøftelserne af det hensigtsmæssige i at standardisere yderligere på området for sportsdykning.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/686/EØF af 21. december 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om personlige værnemidler (EFT L 399 af 30.12.1989).

⁽²⁾ EFT C 183 af 13.6.1998.

⁽³⁾ EFT L 11 af 15.1.2002.

(2003/C 192 E/251)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0625/03
af Michael Cashman (PSE) til Kommissionen**

(25. februar 2003)

Om: Implementering af EU-lovgivning

Har de nuværende EU-medlemsstater truffet de nødvendige foranstaltninger til implementering af direktivet om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse (2000/43/EF⁽¹⁾) og direktivet om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (2000/78/EF⁽²⁾)? Kan Kommissionen i bekræftende fald bekræfte, at fristen for implementering af disse to direktiver (hhv. juli og december 2003) vil blive overholdt?

Har Kommissionen kendskab til, om der i nogen af medlemsstaterne skulle være problemer med eller modstand mod implementeringen af direktiverne?

Hvilke skridt vil Kommissionen tage i tilfælde af, at implementeringen ikke sker inden de nævnte frister?

⁽¹⁾ EFT L 180 af 19.7.2000, s. 22.

⁽²⁾ EFT L 303 af 2.12.2000, s. 16.

(2003/C 192 E/252)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0712/03
af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen**

(4. marts 2003)

Om: Gennemførelse af lovgivning mod diskrimination

Hvilke oplysninger indsamler Kommissionen om gennemførelsen af Rådets direktiv 2000/43/EF⁽¹⁾ om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse i hver enkelt medlemsstat?

Hvilke oplysninger indsamler Kommissionen om gennemførelsen af Rådets direktiv 2000/78/EF⁽²⁾ om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv i hver enkelt medlemsstat?

(¹) EFT L 180 af 19.7.2000, s. 22.

(²) EFT L 303 af 2.12.2000, s. 16.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou
på skriftlige forespørgsler P-0625/03 og P-0712/03**

(24. marts 2003)

Medlemsstaterne skal omsætte Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse til national lovgivning senest den 19. juli 2003. Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv skal omsættes til national lovgivning senest den 2. december 2003 (med mulighed for yderligere en frist på tre år til at omsætte direktivets bestemmelser om forskelsbehandling på grund af alder og handicap til national lovgivning).

Indtil videre har Kommissionen modtaget meddelelse om gennemførelsesbestemmelser for dele af de to direktiver fra Frankrig. Det undersøges i øjeblikket, om den franske lovgivning stemmer overens med direktiverne. Kommissionen er desuden bekendt med, at lovgivning er vedtaget eller vedtages i nær fremtid i andre medlemsstater, selv om den dog ikke har modtaget formel meddelelse herom.

Kommissionen er regelmæssigt i kontakt med myndighederne i medlemsstaterne for at støtte omsætningsprocessen. Det har givet Kommissionen og medlemsstaterne mulighed for at drøfte spørgsmål om fortolkning af direktiverne, inden de omsættes til national lovgivning. Kommissionen håber på den måde at kunne løse de fleste af de problemer, der måtte opstå.

Kommissionen har givet udtryk for, at fristerne for omsætning til national lovgivning skal overholdes, og at manglende omsætning vil udgøre en overtrædelse af fællesskabslovgivningen. Alle medlemsstater har meddelt, at de har til hensigt at omsætte direktiverne inden for de fastsatte frister. Hvis direktiverne ikke omsættes til national lovgivning inden udløbet af fristerne, eller hvis de ikke omsættes korrekt af en medlemsstat, vil Kommissionen gøre brug af de beføjelser, den tillægges i EF-traktatens artikel 226.

(2003/C 192 E/253)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0630/03
af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen**

(4. marts 2003)

Om: Undervisning i Grækenland

Ifølge et dokument fra Kommissionen, som vil blive forelagt Rådet af undervisningsministre, skal medlemsstaterne inden 2010 opfylde fem kriterier for komparativ evaluering af uddannelsessystemerne.

I betragtning af, at græske elever er langt bagefter inden for både læsning og tekstforståelse, matematik og naturvidenskab og livslang uddannelse kan Kommissionen da oplyse følgende:

1. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller agter den at træffe for at forbedre situationen i Grækenland og bistå Grækenland med at opfylde disse kriterier?
2. Hvilke foranstaltninger har den græske stat truffet for at løse ovennævnte problemer, som græske elever støder på, og har den anmodet om støtte fra EU?
3. Ved Kommissionen, hvilke foranstaltninger den græske regering agter at træffe for at forbedre livslang uddannelse?
4. Hvilke foranstaltninger har Grækenland truffet for at forbedre undervisningen og uddannelse af undervisere og lærere?
5. Har den truffet foranstaltninger for at udvikle viden, der tager sigte på det kognitive samfund?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(31. marts 2003)

I meddelelsen af 20. november 2002 om europæiske benchmarks for uddannelsesområdet har Kommissionen stillet forslag om fem europæiske benchmarks⁽¹⁾ og har opfordret Rådet til vedtagelse af de europæiske benchmarks, som er foreslået i meddelelsen fra maj 2003.

På Rådets møde den 6. februar 2003 var der bred enighed i et flertal af delegationerne om den foreslåede indledende udvælgelse af europæiske benchmarks inden for følgende fem områder:

- personer med kort skolegang
- kandidater i matematik, naturvidenskab og teknologi
- uddannelse på gymnasialt eller tilsvarende niveau
- nøglekompetencer (læsning, matematik og naturvidenskab)
- livslang læring.

I øjeblikket forhandler Uddannelsesudvalget (Rådets arbejdsgruppe) om disse benchmarks og fremsætter ændringsforslag hertil med henblik på en formel vedtagelse i Rådet i maj 2003. Kommissionen vil gerne understrege, at der ikke er tale om kriterier, som medlemsstaterne er forpligtet til at overholde, men om mål, der er opnået enighed om i fællesskab.

Med hensyn til de specifikke spørgsmål, det ærede medlem har rejst:

1. Det detaljerede arbejdsprogram for opfølgning af uddannelsessystemernes mål i Europa⁽²⁾ giver et fælles omfattende svar fra Rådet og Kommissionen på de udfordringer, som videnssamfundet, globaliseringen og udvidelsen af EU udgør. I programmet er fastlagt de nøglespørgsmål, som skal tages op for at nå de tre strategiske mål og de 13 tilknyttede mål, der er enighed om.

I det detaljerede arbejdsprogram har Rådet og Kommissionen sat sig ambitiøse men realistiske mål. Endvidere enedes de om, at, hvis de vedtagne mål skal nås, vil det kræve et samarbejde om politikkerne med anvendelse af den nye åbne koordinationsmetode, der er defineret i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Lissabon (23. og 24. marts 2000) som et middel til at udbrede god praksis og opnå større konvergens hen imod EU's vigtigste mål. Og Rådet og Kommissionen understregede, at den åbne koordinationsmetode vil trække på redskaber såsom indikatorer og benchmarks samt sammenligning af eksempler på god praksis, periodisk tilsyn, evaluering og peer review osv., der tilrettelægges som gensidige læreprocesser.

En rapport om de opnåede fremskridt i forbindelse med det detaljerede arbejdsprogram vil blive fremlagt på Det Europæiske Råds møde i foråret 2004.

- 2.-5. Disse spørgsmål bør rettes til det græske undervisningsministerium.

⁽¹⁾ KOM(2002) 629 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 142 af 14.6.2002.

(2003/C 192 E/254)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0631/03
af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen**

(4. marts 2003)

Om: Den græske faguddannelsesorganisationens virke

Den græske faguddannelsesorganisation blev oprettet og påbegyndte sit virke i Grækenland i begyndelsen af 1990'erne og varetager oprettelse af offentlig faguddannelsesinstitutter og deres virke samt kontrol med private faguddannelsesorganer.

Under henvisning til at denne organisation kører med et enormt underskud, hvilket tjenestemænd fra finansministeriet (Evstathia Gravia, Giorgios Boutos, Giorgios Dani og Irini Papadopoulou) konstaterede ved en inspektion, der var bestilt af finansministeriet og som afsluttedes i april 2002, og under henvisning til, at dette underskud stadig vokser, på trods af at organisationen modtager støtte fra Den Europæiske Union, kan Kommissionen da oplyse følgende:

1. Har Kommissionen modtaget en kopi af konklusioner af revisionen og har den kendskab til underskuddet?
2. Hvilke sanktioner er der blevet pålagt de ansvarlige for uregelmæssigheder i forbindelse med organisationens virke?
3. Har den kendskab til underskuddets nøjagtige størrelse og årsagerne hertil?
4. Er den blevet orienteret om denne organisations virke og om, hvorvidt den fungerer korrekt, da den samfinansieres med fællesskabsmidler?
5. Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at forbedre den dårlige forvaltning og råde bod på de uregelmæssigheder, det er konstateret, at de konstant skiftende administrative ledere har gjort sig skyldige i?
6. Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at få stoppet de ulovlige procedurer og direkte tildeling af kontrakter, som har skabt et økonomisk underskud i organisationen, således at fællesskabsstøtten bliver anvendt mere effektivt?
7. Er Kommissionen tilfreds med, hvordan den faglige uddannelse fungerer og udvikler sig i Grækenland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(8. april 2003)

Det ærede medlem stiller en række spørgsmål vedrørende den græske faguddannelsesorganisation (OEEK), som ganske rigtigt finansieres inden for rammerne af både den tidligere og den nuværende fællesskabsstøtteramme for Grækenland (CSF).

Kommissionen har ikke modtaget en kopi af konklusionerne fra den revision, der blev udført af det græske finansministerium i april 2002.

Da OEEK er en af Den Europæiske Socialfonds (ESF) vigtigste endelige støttemodtagere i Grækenland, er Kommissionen særdeles opsat på at sikre, at organisationen anvender fællesskabsmidlerne på en effektiv måde. Kommissionen vil viderebringe spørgsmålet om OEEK's situation til de relevante CSF-myndigheder og kontrollere, om de græske revisorer skulle have videresendt de revisionsrapporter, som det ærede medlem henviser til, til Kommissionen.

Under den tredje fællesskabsstøtteramme for Grækenland (2000-2006) samfinansieres uddannelse, der tilbydes af OEEK og de offentlige erhvervsuddannelsescentre, af ESF indtil midten af programperioden. Som en del af midtvejsevalueringen undersøges det, hvordan den private sektor kan deltage i finansieringen af faglig uddannelse i Grækenland. Denne midtvejsevaluering vil derfor også blive anvendt som udgangspunkt for en omlægning af sektoren for faglig uddannelse.

(2003/C 192 E/255)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0647/03
af Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen**

(5. marts 2003)

Om: Registreringspligt for homøopatiske lægemidler

1. Er Kommissionen klar over, at homøopatiske lægemidler, som i Tyskland må sælges på apoteket, på grund af den forskellige registreringspligt i medlemsstaterne har været forbudt i Nederlandene siden den 1. juni 2002?
2. Er Kommissionen af den opfattelse, at en virksomhed også må markedsføre homøopatiske produkter, som er registreret i Tyskland, i Nederlandene, til trods for at disse ikke er registreret i Nederlandene?
3. Må en virksomhed i benægtende fald heller ikke markedsføre et produkt på det nederlandske marked, hvis virksomheden har dokumenteret, at produkterne opfylder EU's sikkerhedskrav? Årsagen til dette spørgsmål er, at registreringen er meget kostbar, og at mindre virksomheder og importører næppe kan afholde udgifterne hertil.
4. Nederlandske patienter må selv bestille og hente de fleste tyske homøopatiske lægemidler, som er ordineret af deres læge, i Tyskland. Dette skyldes, at Nederlandene som det eneste land har indført EU's registreringskrav pr. 1. juni 2002. Lægemidler, som er produceret i Tyskland, opfylder de tyske registreringskrav, men endnu ikke EU's krav (disse krav indføres først i 2008 i Tyskland). Har Kommissionen kendskab til dette praktiske problem, og hvordan agter den at løse det?
5. Udgør denne situation efter Kommissionens opfattelse ikke en uacceptabel hindring for EU's indre marked?
6. Agter Kommissionen at ændre denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(9. april 2003)

1. Kommissionen er opmærksom på de forskelle, der findes mellem de nationale bestemmelser om registrering og distribution af homøopatiske lægemidler i de forskellige medlemsstater. Grunden til disse forskelle er, at den europæiske lovgivning ikke er fuldt ud harmoniseret på dette område. Homøopatiske lægemidler, der er omfattet af en registrering eller tilladelse i overensstemmelse med national lovgivning fra senest den 31. december 1993, er i henhold til artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler⁽¹⁾ ikke omfattet af det krav om harmoniseret registrering, der er fastsat i dette direktiv. Hertil kommer, at reglerne om detailhandel og navnlig om, hvorvidt lægemidler skal sælges på apoteker, ikke er omfattet af den nuværende EU-lovgivning.
2. I henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2001/83/EF må intet lægemiddel markedsføres i en medlemsstat, uden at den kompetente myndighed i denne medlemsstat har udstedt en tilladelse til markedsføring i henhold til dette direktiv, eller der er udstedt tilladelse dertil i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering⁽²⁾. Denne bestemmelse gælder alle lægemidler herunder homøopatiske lægemidler. Derfor må et homøopatisk lægemiddel ikke markedsføres i Nederlandene, hvis ikke det har opnået en national markedsføringstilladelse/registrering i Nederlandene eller en markedsføringstilladelse i Fællesskabet.
3. Kravet i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2001/83/EF er en absolut nødvendig betingelse for markedsføring af et lægemiddel. Derfor er svaret det samme som svaret på det andet spørgsmål, uanset om EU's sikkerhedskrav er opfyldt eller ej.

4. Den situation, der beskrives i fjerde spørgsmål, er ifølge Kommissionens oplysninger ikke korrekt. Den harmoniserede lovgivning om godkendelse og registrering af homøopatiske lægemidler i henhold til direktiv 2001/83/EF finder anvendelse i alle medlemsstater, herunder Tyskland. Som forklaret i svaret på første spørgsmål er disse bestemmelser dog kun obligatoriske for tilladelser/registreringer fra efter den 31. december 1993. EU-lovgivningen indeholder ikke obligatoriske bestemmelser om tilladelser eller registreringer, der forelå på denne dato. Det er derfor medlemsstaterne, der skal afgøre, hvilke regler der skal gælde for sådanne tilladelser eller registreringer. Kommissionen har ikke kompetence til at indføre bindende regler på dette område.

5. Som et resultat af artikel 6 i direktiv 2001/83/EF er der ikke fuldstændig fri bevægelighed for nationalt godkendte lægemidler, da det er nødvendigt med separate godkendelser i hver af de medlemsstater, hvor produktet markedsføres. Det er imidlertid et af dette direktivs vigtigste målsætninger at fremme den frie bevægelighed for de berørte lægemidler navnlig ved at indføre en gensidig anerkendelse af markedsføringstilladelser. For så vidt angår tilladelser eller registreringer, der er udstedt inden den 31. december 1993, er medlemsstaterne i henhold til artikel 13, stk. 1, i direktiv 2001/83/EF forpligtet til at tage behørigt hensyn til sådanne godkendelser, når de ansøger om tilladelse eller godkendelse vedrørende det samme lægemiddel i en anden medlemsstat. Dette system fremmer det indre marked, samtidig med at det tager hensyn til eksisterende forskelle mellem medlemsstaterne.

6. Som svarene på de andre spørgsmål viser, har Kommissionen ikke bemyndigelse til at fastsætte, hvordan medlemsstaterne skal behandle tilladelser eller registreringer vedrørende de homøopatiske lægemidler, der fandtes den 31. december 1993. EU's lovgivning fastsætter stort set harmoniserede regler for tilladelser eller registreringer, der er udstedt efter denne dato. Kommissionen er ikke blevet gjort opmærksom på særlige problemer i forbindelse med anvendelsen af disse regler. Den har derfor ikke til hensigt at træffe særlige foranstaltninger på dette område.

(¹) EFT L 311 af 28.11.2001.

(²) EFT L 214 af 24.8.1993.

(2003/C 192 E/256)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0693/03
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(7. marts 2003)

Om: DIKATSA's nægtelse af at anerkende europæiske eksamensbeviser

EU har siden 1991 ydet støtte til European Association of Environmental Education, hvori universiteter med et godt internationalt ry har deltaget, såsom universitetet Ethniko ke Kapodistriako Panepistimio i Athen, Université Libre de Bruxelles, Ecole Polytechnique fédérale de Lausanne, Université de Genève, Universitat Trier og Erasmus-universitetet.

European Association of Environmental Education udsteder eksamensbeviser for overbygningsuddannelser (Masters in Environmental Management), som anerkendes i samtlige EU-lande med undtagelse af Grækenland. Efter, at en af de berørte parter havde henvendt sig til Statsrådet, annullerede Højesteret DIKATSA's (den instans, der i Grækenland er ansvarlig for anerkendelse af eksamensbeviser) afgørelse om ikke at anerkende de ovennævnte eksamensbeviser for overbygningsuddannelser.

Til trods for dette nægter både det græske undervisningsministerium og den af ministeriet udnævnte DIKATSA under forskellige påskud at anerkende disse eksamensbeviser.

Er Kommissionen underrettet om denne besynderlige situation? Hvad agter Kommissionen at gøre for at finde en løsning på dette problem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. april 2003)

Det ærede medlems oplysninger er ikke tilstrækkeligt omfattende til at fastslå, om den manglende anerkendelse af den pågældende uddannelse kan betragtes som en overtrædelse af fællesskabsretten.

Ved Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed⁽¹⁾ oprettedes en »generel ordning« for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, som skal sikre adgang til lovregulerede erhverv i de forskellige medlemsstater. Direktivet giver EF-statsborgere, som er fuldt kvalificeret til at udøve et givet erhverv i deres eget land, ret til at udøve samme erhverv i en anden medlemsstat. Direktivet finder kun anvendelse, når en indvandrer ønsker at udøve et lovreguleret erhverv i en anden medlemsstat. Et lovreguleret erhverv er et erhverv, hvis udøvelse ifølge love eller administrative bestemmelser kræver særlige kvalifikationer. Indvandrerens skal være i besiddelse af et eksamensbevis, som svarer til definitionen i direktivets artikel 1, litra a), dvs. et eller flere eksamensbeviser, hvoraf det fremgår, at indehaveren besidder de erhvervsmæssige kvalifikationer, der kræves for at få adgang til et lovreguleret erhverv i den medlemsstat, hvor den pågældende eksamen er taget.

På baggrund heraf vil den manglende anerkendelse af den pågældende overbygningsuddannelse kun være i strid med direktiv 89/48/EØF, hvis anerkendelse søges med henblik på at få adgang til et lovreguleret erhverv i Grækenland, og uddannelsen giver indehaveren ret til at udøve et bestemt erhverv i dennes land.

Den manglende anerkendelse af den pågældende uddannelse kan også volde problemer i forhold til bestemmelserne i artikel 39 i traktaten, hvis de græske myndigheder i forbindelse med adgang til stillinger inden for det offentlige ikke behandler denne eksamen på lige fod med græske kvalifikationer på samme niveau.

Ifølge gældende fællesskabsret falder anerkendelse af eksamensbeviser til akademiske formål (dvs. med henblik på at studere i en anden medlemsstat) inden for medlemsstaternes kompetenceområde. Der findes ingen fællesskabsbestemmelser, som kræver gensidig anerkendelse af eksamensbeviser. Den enkelte medlemsstat har ansvaret for sit eget uddannelsessystem og for indholdet og opbygningen heraf. I øjeblikket findes der ikke noget eksamensbevis, som er anerkendt på fællesskabsplan. Universiteter, som er selvstændige institutioner, er alene ansvarlige for indholdet af deres studieordninger og for udstedelse af eksamensbeviser og andre kvalifikationsbeviser. Medlemsstaternes myndigheder har ret til at kræve akademisk anerkendelse af kvalifikationerne, før de giver adgang til en uddannelse, og de kan tillige vurdere, om indholdet af en uddannelse, som indehaveren af et eksamensbevis har taget, svarer til det niveau, der kræves i den nationale lovgivning. De kan også uden videre fastsætte reglerne for en sådan procedure. Dog er de i henhold til artikel 12 i traktaten forpligtet til ikke at udøve direkte eller indirekte forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.

Ud fra de foreliggende oplysninger er det ikke muligt at fastslå, om en sådan forskelsbehandling har fundet sted.

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989.

(2003/C 192 E/257)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0711/03
af Luigi Vinci (GUE/NGL) til Kommissionen**

(10. marts 2003)

Om: Udvidelse af Malpensa-lufthavnen ved Milano

Mener Kommissionen ikke, at den procedure, der er fulgt ved indgåelsen af offentlige indkøbsaftaler i forbindelse med udvidelsen af den italienske Malpensa-lufthavn, er i strid med gældende EU-ret, navnlig bestemmelserne om offentlige indkøbsaftaler, og at udvidelsesplanerne langt overskrider de i det oprindelige projekt fastlagte grænser og således på ingen måde holder sig inden for de oprindeligt fastlagte rammer? Mener Kommissionen ikke, at der må foretages en miljøkonsekvensvurdering, inden arbejdet går i gang?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. april 2003)

Kommissionen er ikke på grundlag af de oplysninger, det ærede medlem giver i sin skriftlige forespørgsel, og de talrige dokumenter, der er vedlagt, i stand til at vurdere, om den udbydende myndighed SEA

eventuelt har overtrådt fællesskabsretten vedrørende offentlige indkøbsaftaler ved tildelingen af arbejderne i forbindelse med udvidelsen af Malpensa-lufthavnen. Kommissionen skal dog oplyse det ærede medlem om, at dens tjenestegrene (Generaldirektoratet for det Indre Marked, Direktoratet for Udbudspolitik) er villige til at undersøge ethvert yderligere element, der vil kunne kaste lys over arten og omfanget af den i den pågældende skriftlige forespørgsel omhandlede overtrædelse af fællesskabsretten vedrørende offentlige indkøbsaftaler.

Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽²⁾, herefter benævnt »direktivet«, fastsætter, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering, kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives et krav om tilladelse og en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse. Projekter, der er opført i bilag I til dette direktiv, skal vurderes i overensstemmelse med artikel 5 til 10. For projekter, der er opført i bilag II, skal medlemsstaterne ved hjælp af: (a) en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde, eller (b) grænseværdier eller kriterier fastsat af medlemsstaten afgøre, om projektet skal vurderes i henhold til artikel 5 til 10.

Lufthavne med en start- og landingsbane på mindst 2 100 m er omhandlet i bilag I til direktivet (klasse 7 a). Ændringer eller udvidelser af projekter i bilag I eller II, som allerede er godkendt, er udført eller er ved at blive udført, og som kan være til skade for miljøet, er opført i bilag II i direktivet (klasse 13).

For at indsamle oplysninger om det rejste spørgsmål og vurdere dets overensstemmelse med ovennævnte bestemmelser i fællesskabsretten har Kommissionen for nylig rettet en henvendelse til de italienske myndigheder med anmodning om at få tilsendt oplysninger. Hvis det konstateres, at der foreligger ukorrekt anvendelse af ovennævnte bestemmelser i det tilfælde, det ærede medlem har påpeget, vil Kommissionen ikke tøve med at tage de nødvendige skridt i overensstemmelse med dens beføjelser i henhold til EF-traktatens artikel 211 for at sikre overholdelse af fællesskabsretten.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2003/C 192 E/258)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0750/03
af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) til Kommissionen

(5. marts 2003)

Om: De hjemløse i Den Europæiske Union

Antallet af hjemløse forøges konstant. Ifølge FEANSTA (Den Europæiske Føderation af Sammenslutninger, der arbejder med de Hjemløse) anslås i dag til at være ca. tre millioner, hvoraf de 10 % permanent sover under åben himmel. Problemet varierer i omfang fra land til land, selvom kortlægningen af den virkelige situation og sammenligninger mellem de enkelte lande er vanskelige på grund af manglende statistiske oplysninger og konkrete definitioner.

Har Kommissionen foretaget undersøgelser af dette fænomen, som truer den sociale samhørighed og undergraver den europæiske sociale model? Råder Kommissionen over en vurdering af medlemsstaternes boligpolitikker? Agter Kommissionen at tage initiativer til imødegåelse af dette fænomen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(31. marts 2003)

Spørgsmålet om hjemløse udgør et vigtigt aspekt af den åbne koordinationsmetode for social integrering. Under mål 1 i de fælles mål for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, som man enedes om på Det Europæiske Råds møde i Nice i december 2000, blev der fastlagt flere mål, herunder »at gennemføre politikker, der sigter mod at give alle adgang til anstændige boliger med gode sanitære forhold samt de grundlæggende ydelser, der er nødvendige for at leve et normalt liv under de lokale omstændigheder«. Under mål 2 blev der fastlagt et mere specifikt mål: at »iværksætte politikker rettet mod at forebygge kriser i livet, som kan føre til social udstødelse, såsom gældssætning, udelukkelse fra skolen og hjemløshed«.

Hjemløshed er et meget sammensat problem, som drejer sig om mere end blot spørgsmålet om at have noget at bo i. Mange hjemløse kæmper samtidig med en lang række andre problemer – deres mentale og fysiske helbred, mangel på arbejde – alt sammen noget, som får dem til at glide længere og længere ned i fattigdom. Det er derfor vigtigt, at man ikke kun sætter fokus på de subsistensløse, men at man bruger en meget bredt formuleret indfaldsvinkel på problemet med hjemløse. En anstændig bolig og rimelige levevilkår er de mest basale behov hos ethvert menneske. At få en sikret adgang til en rimelig bolig er ofte en forudsætning for at kunne udøve mange af de grundlæggende rettigheder, som alle bør have adgang til.

Spørgsmålet belyses i den fælles rapport om social integration, der bygger på en analyse af de nationale planer, som blev vedtaget i december 2001⁽¹⁾. I rapporten udpeges otte afgørende udfordringer fremover, hvoraf de fleste vedrører bidrag til løsning af problemet hjemløshed. Således vedrører punktet »sikring af gode boliger for alle« spørgsmålet om adgang til boliger af god kvalitet, som man kan betale, som et grundlæggende behov og en grundlæggende ret. En sikring af, at dette behov dækkes, udgør stadig en stor udfordring i en række medlemsstater. Herudover er udarbejdelsen af hensigtsmæssige samlede løsninger både for forebyggelse og løsning af problemet med hjemløse en anden væsentlig udfordring for nogle lande. Medlemsstaterne forventes at fremlægge initiativer, der kan tage disse udfordringer op, i deres nationale handlingsplaner, som fremlægges i juli 2003.

Der er blevet gjort markante fremskridt, når det gælder en afhjælpning af mangelen på data vedrørende fattigdom og social udstødelse. Dette er imidlertid et område, hvor det er meget vanskeligt at indsamle tilstrækkeligt dækkende data. Det Europæiske Fællesskabs Husholdningspanel (ECHP), det statistiske instrument til indsamling af sammenlignelige data om indtægter og levevilkår, behandler spørgsmål vedrørende rimelige boliger og levevilkår. Men ECHP kan ikke på en hensigtsmæssig måde opfylde behovet for en måling af omfanget af fænomenet med hjemløse, da det er en husstandsbaseeret undersøgelse, som derfor udelukker hjemløse pr. definition. Fra 2003 vil ECHP blive erstattet med et nyt statistisk instrument, EF-statistikker over indkomstforhold og levevilkår (SILC), men dette vil fortsat være statistikker om husstande.

For at lukke dette hul har Eurostat oprettet en specifik ekspertgruppe. Målet med denne gruppe er:

- at gennemgå, hvad der i øjeblikket findes af statistikker i de 15 medlemsstater og i de 13 kandidatlande og i de lande, som er medlem af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), herunder også definitioner, metoder til indsamling, problemstillinger og foreliggende data
- at udarbejde en harmoniseret metode til den fremtidige indsamling af data, herunder en definition af hjemløse, retningslinjer for indsamling af oplysninger og statistikker, der skal indsamles
- at foreslå en liste med egnede indikatorer, som udvalget for social beskyttelse kan undersøge med henblik på en fælles aftale.

⁽¹⁾ KOM(2001) 565 endelig udg.

(2003/C 192 E/259)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0753/03

af María Rodríguez Ramos (PSE) til Kommissionen

(5. marts 2003)

Om: Aflivning ved skydning af 70 stykker hornkvæg i regionen Castilla y León

Da det ikke er lykkedes landbrugsministeriet i den autonome region Castilla y León at få indfanget over 250 kreaturer, som siden ejerens død for fem år siden har strejft om i Cabrera-bjergene i León, har jægerne i området nu fået tilladelse til aflive dem ved skydning. Den første weekend i februar måned blev 70 kreaturer aflivet, nogle med pistol efter langvarige lidelser, og det er meningen at fortsætte på denne måde.

Kan Kommissionen udstede et øjeblikkeligt forbud mod, at de spanske myndigheder på deres område tillader disse barbariske aflivningsmetoder, som er i strid med alle EU-bestemmelser vedrørende aflivning af dyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. april 2003)

Kommissionen var hidtil ikke opmærksom på det forhold, som det ærede medlem beskriver.

Det er Kommissionens opfattelse, at hvis de pågældende dyr var blevet vilde efter at have strejft frit om i bjergområder i fem år, behøver slagtningen af disse dyr ikke at opfylde kravene i Rådets direktiv 93/119/EF af 22. december 1993 om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet⁽¹⁾.

Selv i tilfælde, hvor direktivets krav finder anvendelse, er skydning med omgående død til følge en tilladt metode til aflivning af dyr, som falder inden for direktivets anvendelsesområde.

Hvis dyrene var blevet vilde, kan det have vist sig umuligt at indfange dem med henblik på aflivning på andre måder eller umuligt for jægerne at komme tæt nok på til at sikre, at dyret dør omgående i hvert enkelt tilfælde.

Det er derfor ikke Kommissionens opfattelse, at den bør skride til handling overfor de spanske myndigheder.

⁽¹⁾ EFT L 340 af 31.12.1993.

(2003/C 192 E/260)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0754/03

af Philip Bushill-Matthews (PPE-DE) til Kommissionen

(5. marts 2003)

Om: Chrysotilasbest

Vil Kommissionen som opfølgning på sit svar af 15. marts 2002 på skriftlig forespørgsel E-0200/02⁽¹⁾ om asbest oplyse, hvilke »videnskabelige organer« den henviser til i ovennævnte svar, især hvilke organer der har forsket i chrysotilasbests potentielle kræftfremkaldende virkning og offentliggjort resultaterne af deres forskning, og vil den samtidig skelne mellem de forskningspublikationer, hvori chrysotilasbest behandles som værende forskellig fra blå og brun asbest, og de publikationer, hvori alle former for asbest betragtes som værende ens med hensyn til deres potentielle kræftfremkaldende virkning?

⁽¹⁾ EFT C 160 E af 4.7.2002, s. 197.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(26. marts 2003)

Kommissionen vil gerne som opfølgning på sit svar på Charles Tannocks, Per-Arne Arvidssons og Antonios Trakatellis' skriftlige forespørgsel E-0200/02 henlede det ærede medlems opmærksomhed på de udtalelser, som Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø (SCTEE) afgav den 15. september 1998⁽¹⁾ og den 17. december 2002⁽²⁾. Der henvises i disse udtalelser til 82 videnskabelige publikationer, bl.a. 31 publikationer, der specifikt omhandler krysotilasbest.

SCTEE har på grundlag af disse videnskabelige resultater bekræftet, at det er dokumenteret, at krysotilasbest er kræftfremkaldende hos mennesker.

⁽¹⁾ Udtalelse om »Chrysotile asbestos and candidate substitutes«, afgivet den 15. september 1998 på det 5. plenarmøde i Bruxelles. Udtalelsen findes på: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sct/out17_en.html.

⁽²⁾ Udtalelse om »Risk to human health from chrysotile asbestos and organic substitutes«, afgivet den 17. december 2002 på det 35. plenarmøde i Bruxelles. Udtalelsen findes på: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sct/outcome_en.html.

(2003/C 192 E/261)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0783/03
af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen**

(14. marts 2003)

Om: Det indre marked

Kommissionen nævner i sit svar på min forespørgsel E-3516/01 ⁽¹⁾ af 8. januar 2002 om opsplitning af det indre marked, at Grækenland har det største efterslæb med hensyn til gennemførelse af direktiver i den nationale lovgivning. I sit svar understreger Kommissionen ligeledes, at for sen gennemførelse medfører en opsplitning af det indre marked og mindsker det indre markedes muligheder for at skabe vækst og arbejdspladser, og endvidere, at den retsuisikkerhed, der er resultatet af en for sen gennemførelse, medfører betydelige omkostninger for borgerne og virksomhederne.

På hvilket stade befinder Grækenland og de øvrige medlemsstater sig i dag? Hvilke omkostninger medfører den nuværende situation for den europæiske økonomi? Har Grækenland gennemført fællesskabsdirektiverne om offentlige kontrakter? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe med henblik på fuldstændig etablering af det indre marked på europæisk plan, hvis dette endnu ikke er etableret?

⁽¹⁾ EFT C 134 E af 6.6.2002, s. 241.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(9. april 2003)

Ifølge de senest tal, som blev forelagt på Det Europæiske Råd dette forår (21. marts 2003), har Grækenland for tiden et efterslæb med hensyn til gennemførelsen af direktiver på 3,8%. Dette er det tredjehøjeste gennemførelsesefterslæb blandt medlemsstaterne, og det svarer til 58 direktiver, som ikke er rettidigt gennemført. Det græske gennemførelsesefterslæb er øget betragteligt siden Det Europæiske Råd i Barcelona sidste år (2,6%). Det gennemsnitlige gennemførelsesefterslæb for alle medlemsstater er også øget fra 1,8% (på tidspunktet for Det Europæiske Råd i Barcelona) til 2,6% i dag. Dog er alle direktiverne om offentlige kontrakter nu gennemført af Grækenland og de øvrige medlemsstater.

Kommissionen undersøger for tiden muligheden for at kvantificere de negative virkninger af forsinket gennemførelse af lovgivningen om det indre marked, men den har allerede tilkendegivet, at dette er en særdeles vanskelig opgave (jf. svar på skriftlig forespørgsel E-3516/01).

I december 2002 fremsatte Kommissionen en række forslag til forbedret overvågning af gennemførelsen af fællesskabslovgivningen ⁽¹⁾. Den kommende strategi for det indre marked (2003-2006) vil indeholde yderligere en række vigtige forslag til løsning af mange af de resterende problemer. I betragtning af Parlamentets positive betænkning om evaluering af 2002-strategien for det indre marked (ordfører: Malcolm Harbour), finder Kommissionen, at Parlamentet bør kunne give såvel meddelelsen fra december som den nye strategi sin fulde støtte.

⁽¹⁾ KOM(2002) 725 endelig udg.

(2003/C 192 E/262)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0795/03
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(14. marts 2003)

Om: Personlige data om europæiske statsborgere

Den græske universitetsprofessor, Evgenios Angelopoulos, blev straks efter sin ankomst til New Yorks lufthavn arresteret og forhørt af USA's myndigheder til trods for, at han havde fået udstedt indrejse-tilladelse (visum) til USA af de ansvarlige amerikanske konsulære myndigheder i Athen.

Ifølge en artikel i en athensk avis, som støtter sig til velorienterede kilder i Kommissionen, lå de amerikanske myndigheder inde med en mængde personlige data om denne græske statsborger, som af de europæiske myndigheder var blevet sendt til de amerikanske myndigheder i henhold til en principaftale indgået mellem Den Europæiske Union og USA, som foreskriver, at de personlige data for mennesker, der rejser fra EU-medlemslande til USA, skal udleveres til de amerikanske myndigheder.

1. Omfatter denne principaftale med USA om udlevering af følsomme personlige data fremsendelse af personlige data vedrørende europæere, der rejser til USA? Blev dette emne på nogen måde behandlet i Rådet (Retlige Anliggender) den 27.-28. februar 2003?
2. Ved Kommissionen, hvilke lande der allerede har underskrevet bilaterale aftaler med USA om udlevering af personlige data vedrørende deres borgere, og hvilke af disse aftaler omfatter udlevering af personlige data for mennesker, der rejser til USA?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. april 2003)

Den græske myndighed med ansvar for beskyttelse af personoplysninger har underrettet Kommissionen om den sag, som det ærede medlem henviser til. Kommissionen kender dog ikke kilden til de oplysninger, som de amerikanske myndigheder er i besiddelse af, og som førte til arrestationen af en græsk universitetsprofessor, og den kan derfor hverken af- eller bekræfte, at der skulle være en forbindelse mellem denne arrestation og de oplysninger, som de græske medier har offentliggjort.

Kommissionen har under alle omstændigheder indledt en dialog med de amerikanske myndigheder som følge af USA's vedtagelse af forskellige retsfor skrifter, der gør det obligatorisk for de flyselskaber, der flyver til destinationer i USA (men ikke for de europæiske myndigheder), at overføre personoplysninger om passagerer og besætningsmedlemmer til USA. Flyselskaber, der opererer fra Europa, er underlagt disse bestemmelser. Den igangværende dialog har til formål at nå frem til en løsning, der sikrer, at de oplysninger, der overføres, er omfattet af en passende beskyttelse i USA i overensstemmelse med kravene i direktiv 95/46/CE⁽¹⁾ om databeskyttelse.

Disse drøftelser har ikke resulteret i nogen principaftale men i en »fælleserklæring« fra de amerikanske toldmyndigheder og Kommissionen og i, at de amerikanske toldmyndigheder har påtaget sig en specifik forpligtelse vedrørende beskyttelsen af følsomme oplysninger.

Endelig har Kommissionen ikke kendskab til nogen bilaterale aftaler mellem enkelte medlemsstater og USA på dette område.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, EFT L 281 af 23.11.1995.

(2003/C 192 E/263)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0844/03 af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen

(18. marts 2003)

Om: Kontrakter med virksomhedsrådgivere

Virksomhedsrådgivere, som f.eks. Andersen Consulting eller Ernst & Young, har i den seneste tid været forsidestof på grund af påståede mangler i deres rådgivningsarbejde. Andersen kom i en krydsild af kritik i forbindelse med Enron-skandalen; Ernst & Young er af regeringen i Genève blevet stillet over for et krav på 3 mia. CHF på grund af utilfredsstillende arbejde for »Genfer Kantonalbank«. Disse hændelser giver anledning til følgende spørgsmål:

- Hvor mange kontrakter har Kommissionen i 2002 indgået med virksomhedsrådgivere, og hvilken samlet værdi havde disse kontrakter?
- Har Kommissionen nogensinde konstateret, at et rådgivningsarbejde blev udført utilfredsstillende? Hvilke kriterier anvender Kommissionen ved vurderingen af rådgivningsarbejde?
- Har en kontrakt med virksomhedsrådgivere nogensinde medført skader for Kommissionen?
- I bekræftende fald hvor høje var skaderne, blev der krævet skadeserstatning, og i benægtende fald hvorfor ikke?
- Hvorfor tilkaldes der virksomhedsrådgivere for individuelle projekter i stedet for at benytte Kommissionens tjenestemænd?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(25. april 2003)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2003/C 192 E/264)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0849/03

af Encarnación Redondo Jiménez (PPE-DE) til Kommissionen

(13. marts 2003)

Om: Reformen af den fælles landbrugspolitik og dens virkninger for kartoffelproduktionen

I år er kartoffelproducenterne i EU blevet ramt af en af de tilbagevendende kriser, som klart viser, at der er behov for at indføre en fælles markedsordning i denne sektor. Trods landmændenes bestræbelser på selv at regulere produktionen, bevirker det forhold, at priserne er påvirket af udsving på markederne, at kriser er praktisk taget uundgåelige.

Mener Kommissionen på baggrund af disse periodiske prisfald ikke, at med dens forslag til reform af den fælles landbrugspolitik, ifølge hvilket landmænd med ret til en produktionsuafhængig støtte, skal kunne gå over til ikke-støtteberettigede produktioner, vil indebære en større ustabilitet i kartoffelsektoren? Hvornår vil Kommissionen forelægge en konsekvensanalyse af den produktionsuafhængige støtte for disse produktioner? Har Kommissionen definitivt opgivet at indføre en fælles markedsordning for at regulere kartoffelproduktionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(1. april 2003)

Kommissionens forslag vedrørende reformen af den fælles landbrugspolitik tager ganske rigtigt sigte på at opnå et mere markedsorienteret landbrug. Markedsmekanismernes regulerende funktion bør derfor komme til fuld udfoldelse, så enhver strukturbetinget uligevægt mellem udbud og efterspørgsel for et givet produkt undgås.

Kommissionen skal opfordre det ærede medlem til at læse bestemmelserne i afsnit III, kapitel 5, i dens reformforslag meget nøje. De giver medlemsstaterne mulighed for at vælge en regional løsning, hvilket kunne være af stor interesse for de traditionelle kartoffelproducenter.

I øvrigt må det erkendes, at der, ligesom for de fleste andre afgrøders vedkommende, i forbindelse med kartoffelproduktion kræves en vis specialisering, investeringer i bedriftens materiel og udstyr og en solid erfaring, hvis man skal kunne opfylde betingelserne for afsætningen af dette produkt på markedet.

Hvad angår indførelsen af en fælles markedsordning for kartofler, kan Kommissionen oplyse det ærede medlem om, at den for nylig har trukket det forslag tilbage, som den forelagde Rådet i november 1991, idet der aldrig har kunnet opnås enighed mellem medlemsstaterne herom.

Kommissionen er under alle omstændigheder af den opfattelse, at et sådant forslag ikke længere vil være hensigtsmæssigt, efter at den har fremlagt sit forslag om reformen af den fælles landbrugspolitik.

(2003/C 192 E/265)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0852/03
af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen

(20. marts 2003)

Om: Offentlige kontrakter

Artikel 7.2 i den græske lov 2955/2001 tillader indkøb af materiale uden planlægning af de årlige behov og indkøb af materiale uden, at der er indgået kontrakt. Den foreskriver ingen procedure for bestemmelse af, hvilket materiale der er bedst egnet for den syge, og den tillader fastsættelse af en bindende maksimumspris, hvorved konkurrencen begrænses. Den fællesministerielle afgørelse DY6a/G.P/73754/24-7-02 det græske statstidende 984/31-7-02, der blev udstedt til gennemførelse af den ovennævnte lov, bygger ikke på nogen som helst data for tekniske specifikationer af produkter, der lader det fremgå, at de ikke er sammenlignelige indbyrdes. Den betegner den samlede mangfoldighed af produkter som ikke sammenlignelige indbyrdes og fastslår princippet om, at enhver producent i princippet fremstiller produkter, der ikke kan sammenlignes med nogen anden producents produkter. Den tillader ligeledes de offentlige myndigheder efter eget skøn at foretage indkøb uden at have indgået kontrakter og uden at have fastlagt deres årlige behov, både med hensyn til det nøjagtige indhold som mængden.

Er den græske lov 2955/2001 og den ministerielle afgørelse, som blev udstedt med henblik på gennemførelse af denne lov, i overensstemmelse med EU-bestemmelserne vedrørende indgåelse af kontrakter, herunder navnlig direktiv 93/36/EØF⁽¹⁾? Hvis ikke, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe — og hvornår — med henblik på fuldstændig gennemførelse af det ovennævnte direktiv i Grækenland?

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. april 2003)

Kommissionen vil få fremskaffet den pågældende græske lov (nr. 2955/2001) og den ministerielle afgørelse til gennemførelse af denne lov (DY6a/GP/73754/24-7-02/FEK 984/31-7-02) for at undersøge, hvorvidt de er i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 93/36/EØF⁽¹⁾ (offentlige indkøbsaftaler).

For at lette undersøgelsen beder Kommissionen det ærede medlem om at fremsende alle relevante oplysninger til den, som han måtte være i besiddelse af.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/36/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb, EFT L 199 af 9.8.1993.

(2003/C 192 E/266)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0914/03
af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen

(24. marts 2003)

Om: Det Europæiske Råd i Sevilla

Hvilke fremskridt er der sket med hensyn til gennemførelsen af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Sevilla vedrørende det retlige og indre samarbejde? Hvilket fremskridt er der helt nøjagtigt sket med hensyn til Kommissionens og Rådets planer om at etablere et fælleseuropæisk grænsepolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(5. maj 2003)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems mundtlige forespørgsel nr H-0193/03 i spørgetiden under Parlamentets mødeperiode i april 2003 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 8.4.2003.

(2003/C 192 E/267)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0929/03
af Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) til Kommissionen**

(24. marts 2003)

Om: Legionærsyge

I betragtning af den direkte sammenhæng mellem svigtende vedligeholdelse af vandopvarmnings- og klimaanlæg i offentlige bygninger og fremkomsten af meget alvorlige tilfælde af lungebetændelse, forårsaget af Legionella-bakterien,

1. er det Kommissionens opfattelse, at den nationale lovgivning om opførelse og vedligeholdelse af offentlige bygninger sikrer, at borgerne ydes beskyttelse mod forekomsten af legionærsyge?
2. er Kommissionen i færd med at forberede initiativer til europæisk lovgivning, som har til hensigt at gennemføre fælles regler for vedligeholdelse af offentlige bygninger, regler der kan beskytte folkesundheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. april 2003)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.